

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LONDON HEARTS SERIES
BOOK ONE

THE OTHER BROTHER

TIERNEY PAGE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Diğer Kardeş

Londra Kalpleri

Kitap 1

Tierney Page

Copyright © 2025 by Tierney Page

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseri olup, olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Anna Bierhaus tarafından geliştirme düzenlemeleri

Jennifer Sommersby Young tarafından satır

düzenlemeleri Emily Wittig tarafından kapak

tasarımı

*Sadece dikiş makinesi gibi çalıştırılmak isteyen tüm insanlar için.
Banger.
İyi okumalar.*

Contents

[Sorumluluk Reddi](#)

1. [Nisan](#)
2. [Nisan](#)
3. [James](#)
4. [Nisan](#)
5. [James](#)
6. [Nisan](#)
7. [Nisan](#)
8. [Nisan](#)
9. [Nisan](#)
10. [Nisan](#)
11. [Nisan](#)
12. [Nisan](#)
13. [James](#)
14. [Nisan](#)
15. [James](#)
16. [Nisan](#)
17. [James](#)
18. [James](#)
19. [Nisan](#)
20. [James](#)
21. [Nisan](#)
22. [Nisan](#)
23. [James](#)
24. [Nisan](#)
25. [James](#)
26. [James](#)
27. [Nisan](#)
28. [James](#)
29. [Nisan](#)
30. [Nisan](#)

31. [Nisan](#)
32. [James](#)
33. [Nisan](#)
34. [Nisan](#)
35. [James](#)
36. [Nisan](#)
37. [James](#)
38. [Nisan](#)
39. [James](#)
40. [Nisan](#)
41. [James](#)
42. [Nisan](#)
43. [Nisan](#)
44. [James](#)
45. [Nisan](#)
46. [James](#)
47. [Nisa](#)

[n Sonsözü](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

Disclaimer

Bu kitap açık bir dil ve cinsel içerikli sahneler içermektedir ve olgun izleyiciler için hazırlanmıştır. Bu sahneler hafif esaret, nefes, tükürük ve anal oyun içerir. Ebeveynlerin ölümünden bahsedilmektedir ve ana karakterlerin değil, ikincil karakterlerin dahil olduğu bir aldatma vakası vardır. Bunlardan herhangi biri sizin için hassas bir konuysa, lütfen dikkatli bir şekilde devam edin.

Bu kitap İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Bölüm 1

April

I Yatak odamın ışığının yumuşak kehribar rengi parıltısı altında parıldaayan yüzüğüme hayranlıkla bakıyorum. Zamansız ve zarif, sarı altın bir bant içinde sade, klasik iki karat yuvarlak tektaş. Tam da benim istediğim yüzük.

kendim için seçtim. Lucas'ın bana karısı olmamı teklif etmesinin üzerinden dört ay geçti ve o zamandan beri saf bir mutluluk balonunun içinde yaşıyorum. Hayatımın her yönü nihayet yerli yerine oturuyor gibi hissediyorum.

Nefesimi bırakıp elbisemin fermuarını çekmek için uzandığımda midemde kelebekler uçuşuyor. Aynaya dönerek yansımamı inceliyorum. Kumral bukleler bir omzumun üzerinden kaburgalarım kadar iniyor. Bu gece için, yüzüğüm dışında tercih ettiğim tek takı büyük altın halka küpelerdi elbette. Küpelerimi, itiraf etmek istediğimden çok daha pahalı olan bir çift çarpıcı altın bantlı topuklu ayakkabıyla tamamladım. Bu benim nişan partim, bu yüzden bazı güzelliklere para harcamaktan zarar gelmeyeceğine karar verdim.

Üstüme oturan ipek gece elbisem baldırlarımın ortasında duruyor ve kıvrımlarımı ikinci bir ten gibi sarıyor. Kendimi boğucu ve kadınsı hissediyorum. Yumuşak kumaş omzumdan düşerek köprücük kemiklerime serpiştirilmiş, ışığa yakalandığında usulca parıldaayan altın-şampanya rengi bir vurguyu ortaya çıkarıyor. Makyajım doğal, tam da sevdiğim gibi. Koyu dut rengi bir ruj dudaklarıma renk katarken, birkaç kat siyah maskara mavi gözlerimin açık tonlarını öne çıkarıyor.

En sevdiğim Chanel parfümümden bir spritz ile bitiriyorum - vanilya ve misk gibi lezzetli notalar. kendi nişanım için pek de neşeli bir seçim olmadığını biliyorum, ancak beni her zaman en özgüvenli ve seksi hissettiren renktir. Ayrıca, bir de pratik tarafı var: Siyah gizler

ve sicilime bakılırsa, beyaz giymek felakete davetiye çıkarmaktır.

Yatak odasının kapısının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve gülümsemem genişliyor. Döndüğümde Lucas'ın eşikte durduğunu görüyorum ve nefesim kesiliyor. altı buçuk, dikkatleri üzerinde topluyor. Kestane rengi saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, yanlardan biraz daha kısa ve tepeden biraz daha uzun. Siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymiş, ütülenmiş ve kusursuz bir şekilde dikilmiş, bu da kaslı gövdesini vurguluyor. Bir çift rugan elbise ayakkabısı temiz ve cilalı görünümüne son bir dokunuş katıyor. Beni içine çekerken tepkisini ölçmeye çalışıyorum.

Koyu renk gözlerinin ardındaki duyguyu okumaya çalışırken bakışları üzerimde kalıyor - ne düşündüğünü merak ediyorum. Kıpırdanmamak için ellerimi önümde birbirine kenetliyorum. Sessizce, gözleri yavaşça kırmızı uçlu ayak parmaklarımdan gergin gülümsememe doğru ilerliyor. Uzun bir nefes vererek ensesini avuçluyor ve yanıt olarak başını sallıyor. "Lanet olsun, April. Görünüyorsun... Çok güzelsin."

Yanaklarım ısınıyor ve çenemi eğiyorum, kendimi açıkta ve utangaç hissediyorum. Giyinip süslenmeye bayılıyorum ama ilgi odağı olmaya alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Arka planda kalmayı tercih ederim.

Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Üzerimde yükselerek, yüzümü şefkatle büyük elleriyle kavıyor, alnımız ve burunlarımızın uçları nazik bir baskıda buluşana kadar kendini indiriyor. Bu hareket çok güvenli ve samimi hissettiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun tanıdık Ted Baker kolonyasını içime çekiyorum -narenciye ve biber- dünyada en sevdiğim koku.

"Şansıma inanamıyorum," diye mırıldanıyor, dudaklarımızı usulca birbirine mühürlüyor. Nefesim kesiliyor ve ceketinin yakalarını avuçlayarak öpücüğü derinleştiriyorum. Alt dudağımı ağzına alıyor ve geri çekilmeden önce hafifçe ısıtıyor. Yüzümü serbest bırakıyor, ellerini çıplak omuzlarımda ve yanlarımda gezdiriyor, neredeyse hiç dokunmuyor ve kıcıma ulaştığında tüylerim diken diken oluyor. Sıkarak bizi birbirimize doğru çekiyor, böylece kalçalarım onunkilerle buluşuyor. Ona doğru eğilirken dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor, içimde kabaran arzu çekirdeğime doğru akıyor ve kalçalarımın arasındaki ince kumaşı ıslatıyor. Koyu renk rujumun ortalığı dağıtmasından çekinerek geri çekiliyor ve kıkırdıyorum.

"Dut rengi sana çok yakışmış," diyorum başparmağımla ağzında kalan lekeyi silerken. Cevap olarak yumuşakça gülümsüyor. Dudakları şişmiş ve gözlerindeki hayranlıkla onu görünce eriyorum.

Ağır ayak sesleri koridorda yankılanarak büyümümüzü bozuyor. "Pekâlâ aşıklar, öpüşmeyi bırakıp bana şampanya kovanının nerede olduğunu söyler misiniz?"

bu harika olur."

Anna, sanki havadan bir kova getirebilecekmiş gibi parmaklarını sıklatarak içeri giriyor, telefonu diğer elinde sıkıca tutuyor.

Kendimi tutamayıp ona bakıyorum. Benden birkaç santim daha kısa, iki inçlik çıplak topuklu ayakkabılarıyla bile. Doğal, güneşin öptüğü teni İtalyan mirasına saygı duruşunda bulunuyor. Birbirimize çok benziyor olabiliriz ama her nasılsa daha mükemmel bir eşleşme olamazdı. Sarı röfleli koyu renk saçları zahmetsizce dağınık bir topuz haline getirilmiş. Gözleri altın ela rengini vurgulayan siyah sürmeyle kaplı ve dudakları şakayık pembesine boyanmış. Tatlı yakalı, allık pembe çiçekli A kesim bir elbise giyiyor, bu elbise ona çok yakışıyor, neşeli kişiliğine uygun eğlenceli ve şakacı bir havası var.

Anna yirmi beş yılı aşkın bir süredir en iyi arkadaşlarımdan biri. Birinci sınıfta, ikimiz de okulun yeni çocuklarıyken tanıştık. Ailesi Fiji'de yaşadıktan sonra Londra'ya dönmüştü ve ben de Batı Londra'ya taşındıktan kısa bir süre sonra okul değiştirmiştım. Okuldaki iki yeni çocuk olarak yan yana oturuyorduk ve o zamandan beri birbirimizden ayrılmıyoruz. Şimdi, otuz bir yaşında, bu anı onunla paylaşmak inanılmaz derecede özel.

"Merdivenin altında. Ben bakarım," diyor Lucas ve kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce bana göz kırıyor.

Anna alçak sesle ısıklık çalmadan önce onun gitmesini bekler. "Kızım, zaten yüzük takmamış olsaydı, o boku kendim kilitlerdim. Şu haline bak! Harika görünüyorsun!"

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum, gözlerimi halıya indirerek.

"Utanma. Arkanı dön," diye talimat veriyor Anna, parmağını dairesel hareketlerle sallayarak.

Yavaşça dönerek ona 360 derecelik bir görüş açısı sunuyorum.

"Kıç harika görünüyor, aferin sana," diyor şef öpücüğü verir gibi bir hareketle. "Peki ya sen? Bu elbise muhteşem! Çok güzel görünüyorsun."

"Biliyorum," diyor ve sözlerini reverans yaparak noktalıyor.

Kıkırdayarak gözlerimi deviriyorum.

"Fotoğraf zamanı! Herkes gelmeye başlamadan önce birkaç kare fotoğraf çekmeliyiz."

"Oh, iyi fikir. Fotoğraf çekmeyi hatırlama konusunda çok kötüyüm."

"Merak etme, ben hallederim." Anna yanıma gelerek telefonunun kilidini açtı, selfie moduna geçirdi ve fotoğraf çekmek için önümüzde tuttu.

birkaç fotoğraf. En iyilerini inceleyip seçtikten sonra Anna odadan çıkıp partinin son rötuşlarına yardımcı olmak üzere aşağıya iniyor.

Nişan törenimizi evde yapmayı tercih ettik. Evde olmayı, arkadaşlarımız ve ailemizle vakit geçirmeyi çok seviyoruz. Yemek yaparız, şarap içeriz, masa oyunları oynarız, film izleriz ve sabahın erken saatlerine kadar durmadan konuşuruz. Evimiz büyük değil ama davetkâr. Partiye burada ev sahipliği yapmak doğru geldi; şatafatlı ya da süslü bir şey *bize* göre olmazdı. Yemeğin çoğunu diğer sevgili arkadaşım Gemma'nın yardımıyla kendim hazırladım.

Merdivenlerden inip salona doğru yürürken topuklarım parke zemin üzerinde tıkırdıyor. Sıcak hamur işleri ve tatlıların kokusu beni sarıyor ve derin bir nefes alıyorum.

Şampanya kovaları, ordövrler, peynir tabakları ve şarküteri panoları ada tezgahı ve sehpa boyunca düzgün bir şekilde düzenlenirken, fırın mekanı sıcak yemeklerin lezzetli aromasıyla dolduruyor. İki büyük cam kapı, açık hava ısıtıcısı, sandalyeler ve canlı renkler katan özenle düzenlenmiş saksı bitkileri ile bir güverte ve çitle çevrili avluyu ortaya çıkarır. Güverteden sarkan peri ışıkları, parıldayan ateşböcekleri gibi çitler boyunca uzanıyor. Londra'da kış mevsiminin sonları yaşanıyor, bu yüzden ısırın soğuktan korunmak için kapıları kapalı bırakıyoruz.

Anna'yı mutfakta şampanya mantarıyla oynarken görüyorum, ta ki kendine özgü patlama sesi duyulana kadar. "Şeref!" Anna bağırıyor, elini uzatıyor ve bana dolu bir flüt uzatıyor. Kabul ediyorum ve dudaklarıma götürmeden önce tokuşturuyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için bir miktar sıvı cesaret. Anna bir bardak daha dolduruyor.

"Lucas nerede?" Lucas yanıma sokulduğu sırada omzumun üzerinden bakıyor.

Şakacı bir şekilde omzuma vuruyor, kadehine uzanıp sessiz bir alkışla benimkini devirmeden önce bana sırtıyor. "Bize," diyor kadehi dudaklarına götürürken.

"Bize," diyorum gülümseyerek.

Ön kapı büyük bir gürültüyle duvara çarparak açılır ve Gemma'nın görkemli girişini yaparken yüzünü buruşturmasına neden olur.

"Kahretsin! Duvarın için üzgünüm! Geç mi kaldım? Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor ceketini çıkarıp eşarbını çözerken, kısa, siyah deri eteği ve bağcıklı bodysuit'i ortaya çıkıyor. Kıyafetini siyah topuklu ayakkabıları ve kiraz kırmızısı dudaklarıyla eşleştirmiş. Sarı saçları geriye doğru topuz yapılmış ve her zamanki ilginç gözlükleri burnunun üzerine tünemiş. şık ve

sofistike. Heyecanla ona doğru atıldım ve sıkıca sarılmak için kollarıma aldım.

"Geç kalmadın. Bir içki için tam zamanında geldin! Anna şampanyayı açtı."

"Aman Tanrım, April... vay canına. Luc, kendine dikkat etsen iyi olur çünkü ben Bayan Gonna Steal Yo' Girl'üm!" Gemma ellerimi tutup beni içine çekerken haykırıyor.

"Biliyorum. Bu akşam ona göz kulak olmam gerekecek," diyor Lucas gülümseyerek.

Gemma'ya "Sen de gayet iyi temizliyorsun," diyorum. Ona bir bardak şampanya ikram eden Anna'ya yaklaştığımızda bana gülümsüyor.

"Gemma, en iyi arkadaşımızın nişan partisinde iç çamaşırı mı giyiyorsun?" Anna soruyor.

"Anna, hadi ama. Başka bir şey giyiyor muyum?" diye sorar, sanki cevap belliymiş gibi.

Bir yudum daha alarak, "O kendi çağında," diye cevap veriyorum.

"Ah evet, en iyi dönem. Çok iyi hatırlıyorum." Anna başını sallar.

Gemma dikkatini Lucas'a çevirir. "Ho demişken, James geliyor mu?" diye soruyor kaşlarını oynatarak.

"Bu eve çok yakın, Gemma," diyorum, sesim onaylamaz bir tonda.

Şaşkınlıkla burnumu kırıstırarak bakışlarımı hızla kaçırıyorum. Neden James'e karşı bu kadar korumacı hissediyorum? Onun Gemma'yla birlikte olduğu düşüncesi doğru gelmiyor.

Şampanyamdan uzun bir yudum alıyorum. Beni neden rahatsız ettiğini araştırmak istemiyorum.

James, Lucas'ın küçük kardeşidir ama ikisi farklı kumaşlardan kesilmiştir. Lucas romantik ve neşelidir; şık gömlekleri tercih eden, 80'lerin hit şarkılarını dinleyen ve defterlerini şiirle dolduran bir adamdır. James ise düşünceli ve karanlıktır; yırtık kotlar ve grup tişörtleri giyer, metal ve rock dinler ve bas gitar çalar. Farklı zevkleri ve aralarındaki beş yıllık yaş farkı nedeniyle kardeşler birbirlerine çok yakın arkadaşlar olmasalar da, James'in içine kapanık yapısına rağmen onunla her zaman oldukça iyi anlaşmışımdır.

Kuşkusuz, gizemli havasında çekici bir şeyler var ve onun karanlık cazibesine kapılan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

Lucas ses sistemine doğru ilerliyor, bir şarkının ilk birkaç notası çalmaya başlayana kadar düğmelerle ve telefonuyla uğraşıyor. Tanıdık melodi odayı doldururken Anna, Gemma ve ben heyecanlı bakışlar atıyoruz - hepimiz bu şarkıyı seviyoruz. Kıkırdarak şampanyalarımızı bitiriyor ve misafirler gelmeden önce yiyecek ve içecekleri hazırlarken şarkı sözlerini söyleyerek etrafta koşuşturuyoruz.

Bölüm 2

April

A En yakınlarımız ve en sevdiklerimiz içeri doluştuğunda, oda kahkahalar ve kutlamalarla canlanıyor. Lucas ve ben, her misafirle zaman geçirdiğimizden emin olmak için mekanın etrafında dönüyoruz. Arada bir, her misafirle vakit geçirdiğimizden emin olmak için ayrılıyoruz.

İçecekler yeniden doldurulur, yiyecekler stoklanır ve herkes iyi vakit geçirir.

Lucas'ın Caroline ve Peter rahatlamış bir şekilde gelip ev sahipliği rolünü üstlendiler ve bu erteleme için daha fazla minnettar olamazdım. Caroline oğluyla birlikte olduğumuzdan beri bana inanılmaz nazik davranıyor, bana kendi kızımıymışım gibi davranıyor. Annemden sonra hayatımda böylesine harika bir kadın rol modele sahip olduğum için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum.

Kilerden bir paket kuru kayısı alıp şarküteri tabağını doldurmak için açarken Caroline bana yaklaşıyor.

"Nişan partinde çalışmamalısın, tatlım. Bırak da yemekler için ben endişeleneyim. Al," diyor elini pakete uzatarak, "sen git ve keyfine bak."

"Sorun değil, seve seve ," diye cevap veriyorum.

"Canım, sana söz veriyorum kimse kayısılar için endişelenmiyor," diyor paketi alırken. Elleriyle nazik bir kışkırtma hareketi yapıyor. "Devam et."

Gülümsüyorum, mutfak adasının etrafında dönmeden önce ona minnettar bir bakış atıyorum.

Üst kattaki banyoya doğru süzülürken, aynadaki yalnız yansımanı yakaladığımda içimi çekiyorum. Kendi ebeveynlerim on yıl önce vefat etmiş olsa da, onların kaybının ağırlığını hâlâ üzerimde taşıyorum; kutlama zamanlarında bu yükü taşımak zor oluyor. Lucas ve ben on yıldır birlikteyiz.

Üç yıl. Tanıştığımızda yirmi sekiz yaşındaydım, bu yüzden onunla tanışma şansları olmadı. Bu çok acı.

Babamın benimle koridorda yürüyen adam olması gerekiyordu.

Annemin benimle gelinlik alışverişine gelmesi gerekiyordu.

Ailem ben 21 yaşındayken bir trafik kazasında öldü. Onların mirasından bana kalan para ve Notting Hill'deki dairelerinin satışı, Fulham'daki konağımızı satın almama yardımcı oldu ve bu kadar kısa sürede sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir geleceği güvence altına aldı. Sık sık onları düşünüyorum, kurduğum hayattan ve yaptığım seçimlerden gurur duyup duymayacaklarını merak ediyorum. Lucas'ı seveceklerini biliyorum; onda her zaman değer verdikleri niteliklerin farkına varacaklardır.

-Şefkat, sadakat ve hayatın basit zevklerine karşı sessiz bir takdir.

Her zaman annemle babamın sahip olduğu sevgiye sahip olmak istemişimdir - sınır tanımayan, beklentisiz, küçük şeylerden keyif alınan bir sevgi. Babam anneme her yönden hayrandı ve bu tür bir sevgiyle çevrili olarak büyümek, benim de sonsuza dek mutlu bir yaşamı özlememe neden oldu.

Bu anıları yanımda taşıdığım için şanslıyım - sonsuza dek değer vereceğim değerli lokmalar. Ve herkesin deneyimleyemeyeceği bir şekilde büyüdüğüm için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Bunun için inanılmaz minnettarım. "*Seni seviyorum*" demeden evden çıkmazdık. Bu sadece bir alışkanlık değildi; bir sözdü, birbirimize ne kadar önemli olduğumuzu hatırlatmadan hiçbir anın geçmemesini sağlamanın bir yoluydu. Noel arifesi her zaman büyük boy yataklarında birbirimize sokularak, yenilemeyi reddettiğimiz eski televizyonda Noel filmleri izleyerek geçirdi. Odayı dolduran ortak kahkahalarımız en güzel hediye gibi gelirdi.

Kardeşim olmadan büyümüş olsam da, hiçbir zaman eksik olduğumu hissetmedim, çünkü onlar sadece ebeveynlerim değil, en iyi arkadaşlarımdı. En basit şeyleri bile olağanüstü hissettiren türden arkadaşlar.

Annem resim öğretmeni idi, bu yüzden her hafta sonu saatlerce suluboya resim ve seramik yapardık. Kil atmak her zaman favorim olmuştur. Şekillendirdiğimiz ve canlı lalelerle süslediğimiz bir çift kupayı hala saklıyorum. Vefat ettiklerinden beri çömlek çarkıma dokunamadım ama her ihtimale karşı yanımda taşıyorum. Ondan kurtulursam yıkılacağını biliyorum.

Ve şimdi, ev sessizken ve ışıklar kısıkken, neredeyse onları burada benimle birlikte hissedebiliyorum, köşelerde saklanmış, hayatı izliyorlar

İnşa ediyorum ve bana onlarınki gibi bir aşkın asla gerçekten gitmediğini hatırlatıyor.

Miras bize başımızı sokacak bir çatıdan daha fazlasını verdi; bize özgürlük verdi. Savurgan yaşamıyoruz - tasarım kıyafetler ve mobilyalar ya da egzotik tatiller yok - ama rahat yaşıyoruz ve bu benim için yeterli. Mutlu olmak için hiçbir zaman çok şeye ihtiyacım olmadı, sadece küçük şeylere: taze demlenmiş kahvenin kokusuna, tembel bir Pazar öğleden sonrasında Lucas'ın bacağıma yaslanan elinin sıcaklığına, sessiz bir sabahta güneş ışığının yatak odasının penceresinden süzülüşüne. Bu küçük, kısacık anlar benim için herhangi bir büyük jest ya da lüksün ifade edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Lucas yerel bir üniversitede idari işlerde çalışarak istediği kadar kazanamıyor olsa da bu benim için hiçbir zaman önemli olmadı. Hiçbir zaman parayla ilgili olmadı. Öğrencilere yardım sevgisi ve arada sırada yazma hobisi de var. Sahip olduğumuz şey basit ama iyi faturaları eşit olarak bölüştüğümüz, birlikte kurduğumuz bir ev ve arada sırada şımartmaya yetecek kadar kalan bir şey. Sağlam, her şey belirsiz hissettirdiğinde hayalini kurduğum türden bir hayat. Bu istikrara değer veriyorum. Mükemmel değil ama bizim.

Kayıplarının sağladığı evde bu önemli anı kutlamak gerçeküstü hissettiriyor.

Banyo tezgâhının en üst çekmecesini açıp rujumu çıkarıyorum ve dudaklarıma yeni bir kat sürmek için açıyorum. Lucas içeri girdiğinde saçlarımı karıştırıyor, parmaklarımı dalgalanan tellerin arasında gezdiriyorum. Büyük elini kalçama koyduğunda yüzümü ona dönüyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar.

"Evet, her şey yolunda. Sadece makyajımı tazeliyordum." "Emin misin?"

İç çekiyorum. "Böyle zamanlarda ailemi düşünmeden edemiyorum. Çok mutluyum, gerçekten.. Ama keşke burada olup mutluluğumu paylaşılsalardı. Keşke seninle tanışabilselerdi."

"Çok üzgünüm bebeğim. Seni nasıl daha iyi hissettirebilirim?" diye soruyor ve beni kendine çekiyor.

Bir an durup düşünüyorum. "Aklıma bir şey geliyor," diye cevap veriyorum, ses tonumda biraz muziplik var.

"Öyle mi? O da ne?" diye soruyor ve işaret parmağını çenemin altına bastırarak başımı yukarı kaldırıyor.

"Aşağıda misafirlerimiz var.." diyorum usulca.

"Gittiğimizi fark etmeyecekler bile." Önümde diz çökmeden önce pantolonunun paçalarını yukarı çekiyor. Vücudumda bir heyecan ve sıcaklık dalgası dolaşarak merkezimde toplanıyor. Lucas iki elinin parmak uçlarını nazikçe ayak bileklerime bastırıyor, baldırlarım boyunca yavaşça ilerleyip elbisemin ipeğini toplarken dokunuşu omurgamda ürpertiler yaratıyor. Avuç içleri kalçalarımın arkasında düzleşiyor ve elbisemin kumaşını kalçalarımın doğru itmeye devam ederken beni kendisine yaklaştırıyor.

Ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarımı hafifçe ayırıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Beni daha geniş açmadan önce tangamın ıslak kumaşını gördüğünde onayını homurdanıyor. Başparmağını dantelin altından geçirerek çürük kumaşı kenara itiyor ve beni ortaya çıkarıyor.

"Kahretsin April," diye nefes alıyor, parmaklarını uyarılmışlığında gezdiriyor, ıslaklığımı topluyor. "Şu haline bak."

Eğilerek dilini tek ve sert bir vuruşla içimde gezdiriyor. Sırtımı . "Luc."

Bakışları kayarak benimkiyle buluşmak için yükseliyor. "Neye ihtiyacın var?" Çaresiz bir inilti kaçıyor benden.

"Seni dilsiz mi bıraktım?"

Aç bakışlarına karşılık vererek duruşumu düzeltiyorum ve "Daha fazlasına ihtiyacım var Luc" diyorum.

Kendini tutamaması ve vahşileşmesi için tek gereken bu. Başını eğiyor, şımartırken kalçalarımı sahiplenici bir şekilde kavırıyor. Parmaklarıyla girişimi çevrelemek için kalçamı bırakmadan önce dili klitorisimde geziniyor. İki kalın parmağını parmak boğumu derinliğinde kaydırarak benden baş döndürücü bir inilti çıkarıyor. Parmaklarını çağıran bir hareketle kıvrarak, ben onun üzerinde miyavlarırken, arzuladığım tam noktayı ustalıkla tekrar tekrar ovuyor.

Hızını artırıyor ve ağzı klitorisime yapışıyor, beni okşamaya devam ederken emiyor. Kalçalarımı ileri geri sallayıp yüzüne sürüyorum. Bir elimi arkama atıyorum, kendimi desteklemek için tezgahı sıkıca kavırıyorum; diğeri içgüdüsel olarak saçlarına dolanıyor. Üçüncü parmağını sokuyor, beni daha fazla geriyor ve dolduruyor ve ben daha fazla dayanamıyorum. Başımı arkaya atıp gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve serbest bırakılmam içimden geçerken boğuk bir ecstasy çılgılığı atıyorum.

Lucas inleyerek hızını yavaşlatıyor, ben dalgayı atlatırken parmaklarını usulca içimde gezdiriyor. Beni bıraktığında göz göze geliyoruz, yanaklarımız kızarmış, göğüslerimiz nefes nefese yükselip alçalıyor.

Lucas ıslanmış tangamı yeniden ayarlamadan ve elbisemi düzeltmeden önce kalçamın iç kısmına nazikçe bir öpücük konduruyor. Ellerimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdirerek kırıksıklık olmadığından emin oluyorum.

"Benim için çözüldüğünü görmeye bayılıyorum, bebeğim," diyor, tam boyuna yükselerek.

Kapının aniden çalınması bizi korkuttu.

"Luc? Annem seni kontrol etmem için gönderdi. Her şey yolunda mı? April'ı gördün mü?"

Aman Tanrım. Sert sesi hemen tanıdım. James.

Lucas'la bakışıyoruz, genişleyen gözlerimde panik titreşiyor. Omuzlarını silkip ceketini düzeltiyor ve ben de ağzımdan, "Kahretsin," diyorum.

Orgazmımın parıldayan kanıtlarını temizlemek için elinin tersini ıslak ağzına götürerek kapıya doğru dönüyor.

"James? Sen misin? Bana bir saniye ver."

Lucas boğazını temizleyip kapı koluna uzanarak kapıyı açmadan önce bana başıyla bir işaret yapıyor. James şaşkınlıkla duraksıyor, bir kolunu çerçeveye yaslayıp bana bakıyor, utangaç bir tavırla kardeşinin yanında duruyor. Yıpranmış deri ceketinin altına bir grup tişörtü giymiş; kumlu sarı dalgaları mükemmel bir şekilde dağılmış, yanlardan daha kısa ve üstten daha uzun, ona sert bir görünüm veriyor. Her zamanki yıpranmış, siyah savaş botlarını giyiyor. Elini cebine atıp siyah bir gitar penası çıkarıyor ve kibirli, bilmiş bir sırıtişla bize bakarken kemirmek için ağzına götürüyor.

Hep böyle yakışıklı mıydı?

Gözlerimi aşağıya diktim ve onun inceleyici bakışları altında kendimi utangaç hissettim. Lucas'ın yumuşak ve temiz traşlı olduğu yerde James'in keskin kenarları ve belirgin elmacık kemikleri var, çenesi kirli sakalla tozlanmış ve sol yanağında bir çukur var. İkisini yan yana görmek çok çarpıcı.

Lucas'ın heybetli bir duruşu var, ama James sadece bir santim daha kısa, altı dört boyunda.

yoğun bir şekilde.

Evet, Caroline iki canavar doğurdu.

Zavallı, zavallı vajinası.

"Parti bitene kadar bekleyemedin mi?" James soruyor, sesi kuru. "Takım elbise giyemedin mi?"

James nefesini dışarı üfler. "Beni rahat bırak Luc. Antrenmandan geliyorum. Bu benim rahat şey. Önümüzde bir seçme var.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve doğruca buraya geldim. Takım elbise *senin işin*, benim değil."

"Her neyse, Altın Çocuk ne isterse onu yapar. Her zaman da öyle oldu."

Lucas her zaman James'ten Altın Çocuk olarak bahsetmiştir ve ben bunun nedenini hiçbir zaman anlayamadım. Yakın olmamalarına rağmen, farklılıkları göz önüne alındığında nispeten dostane kalmayı başardılar.

Ona küçük, garip bir el sallıyorum. "Selam James."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Selam April."

Sanki birbirimize çekilmişiz gibi, gözlerimiz kilitleniyor. Canlı yeşili içime çekerken nefesim kesiliyor. Gözleri büyüleyici, neredeyse gerçek dışı; göz bebeklerini çevreleyen altın benekler onları daha da büyüleyici kılıyor.

Bakışlarında merak, bir parça eğlence ve gülümsemenin en ufak bir ipucu var. Aramızdaki hava çatırdıyor ve nabzım hızlanıyor.

Az önce Lucas'la aramızda olanları inkâr etmek yok, masummuşuz gibi davranmak yok. Bunun farkına varmak, nişanlımın küçük kardeşi tarafından yakalanmanın utancıyla yanaklarımın daha da yanmasına neden oluyor.

Bir süre sonra James beceriksizce başka tarafa bakıyor, gözleri benden başka her şeyi tarıyor.

Neydi o?

Elindeki kazmayı ağzından çıkarıp sadece "Rimelin bulaşmış" diyor ve kapı çerçevesinden uzaklaşıp dönerek koridorda kayboluyor. Sözleri havada asılı kalıyor ve aynanın karşısına döndüğümde ağzım açık kalıyor, utanıyorum. Gerçekten de pandaya benziyorum. Partiye yeniden katılmadan önce bulaşmış rimelimi düzeltmek için çaresizce gözlerimin altını kaydırmaya başlıyorum.

"Merak etme, sadece hıyarlık yapıyor," diyor Lucas, yaklaşarak. Elini omzuma koyuyor ve kapıya doğru dönmeden önce başımın tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor. Telefonu alıyor ve arka cebinden çıkarıp koridorda yürürken öfkeyle yazmaya devam ediyor.

Partiye yeniden katılmadan önce yüzümdeki kızarıklığın geçmesi için birkaç dakika bekliyorum.

Bölüm 3

James

"A Pekâlâ, iyi işti çocuklar," diye sesleniyor Oliver omzuma vurarak. Ona kısa bir baş selamı veriyorum, bas gitarımın kayışını başımın üzerinden geçirip çantasına geri yerleştiriyorum. Mandallar tıkırdayarak kapanıyor ve doğruluyorum, geri kalan eşyalarımı toplamaya dönüyorum.

Hafta içi ve çoğu hafta sonu inşaat işçisi olarak çalışıyorum. Zamanımın çoğunu kazı yaparak, şantiye hazırlayarak, beton karıştırarak ve diğer esnaflara yardım ederek geçiriyorum. Ancak yan işim ve asıl odak noktam, en iyi arkadaşlarımla Atlas Veil adlı bir grupta bas çalmak. Çoğunlukla progresif rock çalıyoruz, ancak bazen yerel mekanlarda konser verdiğimizde klasik rock veya punk coverları da yapıyoruz. Elektro gitar da çalışıyorum ama bas gerçekten kalbimin attığı yer.

Tom'un evinde uzun bir prova gününü daha tamamladık ve çok yorgunum. Oliver, Tom, Will ve ben aylardır durmaksızın çalışıyoruz; rock dünyasının en büyük isimlerinden biri olan favori grubumuz Bound to Oblivion'ın Avrupa turnesinde açılış grubu olarak yer almak üzere seçmeler düzenlediğini öğrendiğimizden beri iki kat daha fazla çalışıyoruz. Bunu öğrendiğimiz anda tereddütsüz hepimiz katıldık.

Bu, progresif rock seven hayranlar için çalmak ve sahneyi kahramanlarımızla paylaşmak için hayatımızın şansı. Bu bizim tanınma şansımız. Bar konserleri, düğünler ve festivallerle aidatımızı ödedik; şimdi bir sonraki adım için hazırız. Büyük bir plak şirketiyle anlaşmak, dünyanın dört bir yanındaki stadyumlarda on binlerce kişinin önünde sahne almak istiyoruz. Eğer bu seçmelerde başarılı olursak, büyük başarılarla giden yolda hızla ilerleyebiliriz. Seçmelere iki ay önce başvurduk ve onay alır almaz işe koyulduk, her gün saatlerimizi harcadık.

"Bira içmek ister misiniz?" Tom soruyor, gözleri , istekli. Şu anda soğuk bir bira kulağa harika geliyor. Ama hayır, kardeşimin nişan partisine gitmem gerekiyor. Sorun parti değil, hatta April bile değil. Lanet olası kardeşimi kutlamam gerektiği gerçeği.

"kadar istesem de, bu gece Lucas'ın şeyi var," diyorum onlara. "Nişan partisini kastediyorsun," diye açıklıyor Oliver.

Cevap olarak homurdandım.

"Ah," diyor Tom eğlenen bir ses tonuyla, "başın sağ olsun dostum."

"Benim için de bir tane al, olur mu? Haftaya görüşürüz," diyorum ve eşyalarımı alıp kapıya doğru ilerlerken çocuklara başımla selam veriyorum. Oliver da arkamdan arabama doğru geliyor. Londra toplu taşıma için harika bir yer ama bas gitarımla metroya atlama riskini göze alamam. O benim bebeğim.

"Sanırım bunu yapabilirim. Akşamın tadını çıkarmaya çalış," diyor Oliver ben eşyalarımı arka koltuğa yerleştirirken.

"Evet, dostum, yapacağım," diye cevap veriyorum, arabanın kapısını açıp koltuğa çökmeden önce yumruğuna vurmak için dönüyorum.

Kontak anahtarını çevirdiğimde hoparlörler kükrüyor ve Bound to Oblivion'ın son albümü küçük alanda bangır bangır çalıyor. Gaza basıyorum, isteksizce kardeşimin partisine doğru gidiyorum.

Tom'un evinden Lucas ve April'in Fulham'daki konağına çok uzak değil ama Londra'da Cuma gecesi trafiği her zaman berbattır. Geç kaldığım için şikayetçi değilim. Aslında, gecikme için minnettarım.

Derin bir nefes alıp bas gitarın beni yıkamasına izin veriyorum. Omuzlarım ve parmaklarım saatlerce çalmaktan ağrıyor. Zaten doksan dakika gecikmişim, üstümü değiştirmek için eve gitmeyi atlıyorum. Lucas bu halimle gelmemle başa çıkabilir -bunun için bana bok atacak, gergin herif, ama siktir et.

Lucas ve April'in evinin önüne geldiğimde dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Bunu yaptığımı inanmıyorum. İstedğim son şey, kardeşim nişanlısıyla mutlu çifti oynarken her şey yolundaymış gibi davranmak. Başka bir yerde olmayı tercih ederdim ama hayır, Lucas'ın beni içine çekmeye karar verdiği yavan konuşmalara katlanarak, küçük kardeş rolünü oynamak zorunda kalıyorum.

Orta konsola uzanarak, gitar çantamı saklamak umuduyla üzerine birkaç süveter ve kirli iş yeleği atıyorum. Arabadan inip ceketimi düzeltiyorum ve yürümeye başlıyorum.

Geçmem gereken bir parti, takmam gereken bir gülümseme ve yatıştırmam gereken bir kardeşim var.

* * *

"Oh! Bak, Peter, o burada!" Kapıdan içeri adımımı atar atmaz annemin heyecanlı sesini duyuyorum. Aceleyle yanıma gelirken gözlerim hemen onu buluyor. Annemin yanağına bir öpücük kondurmak için eğildiğimde babamın ayakta durduğunu ve genç sarışın bir kadınla sohbet ettiğini görüyorum ve onu sıkıca kucaklamadan önce selamlamak için başımı sallıyorum.

Tanrım, bu kadını seviyorum.

"Merhaba anne," diyorum gülümseyerek. Gitmesine izin veriyorum ve odaya bakıyorum. Canlı müzik mekânı dolduruyor ve sohbetin vızıltısı etrafımı sarıyor. April'in yakın arkadaşları -Gemma, Anna ve sanırım Anna'nın kocası Mason- dışında çoğunu tanımadığım bir sürü insan var burada. Bu misafirlerin çoğunun April'a ait olduğuna eminim. Lucas'ın hiçbir zaman çok fazla arkadaşı olmadı, her zaman diğer insanlarla uğraşamayacak kadar kendini kaptırmıştı. Cazibesi az olduğundan değil; sadece her şeyin kendisiyle ilgili olmasını tercih ediyor.

Kaşları çatıldı. Gemma iç çamaşırı mı giyiyor?

Parti yemeğinin nefis kokusu havaya yayılırken aklımdan geçenleri silkeleyip atıyorum. Ev muhteşem görünüyor, şüphesiz Nisan'ın işi.

"Biraz geç kaldın tatlım," diye nazıkçe azarlıyor annem, kol saatine bakarak ne demek istediğini anlatıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Antrenmanımız vardı. . Üzgünüm, şimdi buradayım."

Gözleri dağınık saçlarımdan yıpranmış ayakkabılarıma kadar üzerimde geziniyor ve eğilmeden önce dudaklarını büzüyor. "Bir tişört giyemez miydin?" diye takılıyor.

"Böyle oldu, yoksa daha da geç kalırdım. Sorun değil. Lucas'ın umurunda olmaz," diyorum ve o da şakacı bir şekilde alay ediyor. İkimiz de Lucas'ın bunu fark edeceğini ve onaylamayacağını çok iyi biliyoruz.

"Bana bir iyilik yapar ?" Annem dikkatimi tekrar toplamamı sağlayarak soruyor.

Tanrım, şimdi ne olacak?

Kaşımı kaldırıp isteğine hazırlandım.

"Git ve Lucas ile April'ı bul. Başka konuklar da geldi ve nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Eminim insanlar onları arıyordur," diyor.

Uzun bir nefes alıp başımı salladıktan sonra onun yanından geçip doğruca merdivenlere yöneldim. Başımı kapı aralıklarından eğerek odalarda mutlu çifti arıyorum. Yatak odalarına ulaşıyorum ve banyo kapılarının kapalı olduğunu fark ederek adımımın ortasında duruyorum. Gözlerimi devirerek kapıyı çaldım.

"Luc? Annem seni kontrol etmem için gönderdi. Her şey yolunda mı? April'ı gördün mü?" diye sordum.

Nefes alışları ve sessiz fısıltılar duyuyorum.

"James? Sen misin? Bana bir saniye ver," diye cevap verir Lucas.

Tanrı aşkına.

İçeride kimin olduğunu çok iyi biliyorum. Ve eminim ne yaptıklarını da tahmin edebilirim.

Tam kapı açılırken kapı çerçevesine yaslanıyorum ve yeni nişanlanmış çift ortaya çıkıyor, ikisi de oldukça utangaç görünüyor. Onları iş üstünde yakaladığımı bildiğim için sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Elimi cebime atıyorum ve kemirmek için gitar penamı çıkarıyorum. Bırakmadığım eski bir alışkanlık.

Bakışlarım Lucas'tan, dikkatle yere bakan ve yanaklarını kavuran April'a kayıyor. "Parti bitene kadar bekleyemedin mi?" Lucas'ı eğlenen bir bakışla sabitleyerek soruyorum.

"Takım elbise giyemedin mi?"

Dişlerimden kazmayı çekiyorum, gözlerimi deviriyorum ve bir nefes üflüyorum. "Beni rahat bırak Luc. Antrenmandan geliyorum. İçinde rahat ettiğim şey bu. Seçmelerimiz yaklaşıyor ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, o yüzden doğruca buraya geldim. Takım elbise *senin işin*, benim değil."

"Her neyse, Altın Çocuk ne isterse onu yapar. Hep öyle olmuştur," diye cevap verir Lucas küçümseyici bir tonda.

Altın Çocuk ifadesini kullanması gözümünden kaçmıyor, ancak bunun ailemle, özellikle de annemle olan yakın ilişkim nedeniyle bana attığı en sevdiği kazık olduğunu biliyorum. Annemle olan yakınlığımın kayırmacılıkla hiçbir ilgisi yok, ama beni alt etmek ve kendini daha iyi hissetmek için her şeyi kullanacaktır. April sonunda bakışlarımla buluşup bana garip bir el sallarken, onun iğnelemesini görmezden gelerek geçiştiriyorum.

"Selam James," diyor yumuşak, utangaç bir sesle. Kaşlarım çatılıyor. "Selam April."

Ancak şimdi ne giydiğine bakma şansım oluyor. Omzu açık elbisesi, köprücük kemiklerinden boynuna doğru yayılan pembe bir kızarıklıkla pürüzsüz, kremsi bir cildi ortaya çıkarıyor. Göğsü sanki yeni nefes almış gibi inip kalkıyor. Çok az makyaj yapmasına rağmen -hiçbir zaman fazla makyaja ihtiyaç duymamıştır- allığı göze çarpıyor.

Yanaklarındaki renkten mi, gözlerindeki ışıltıdan mı, yoksa saçlarının çıplak omuzlarının üzerine yabancı dalgalar halinde düşüşünden mi emin değilim ama sanki onu ilk kez görüyorum.

İnkâr edilemez bir şekilde ısıt ısıt. Ve bu çok açık, daha yeni geldi. Ama onu bu duruma getirenin *kardeşim* olduğu gerçeği içime keskin, beklenmedik bir sızı gönderiyor.

Benim neyim var böyle?

April'a hiç bakmamıştım. Çünkü bakamıyorum.

Çünkü *yapmamalıyım*.

Şu ana kadar değil.

Elbette, onun güzel bir kadın olduğunu hep biliyordum. Ama şu an? O muhteşem. Ve başka tarafa bakamıyorum.

Düşüncelerimden sıyrılıp kazmamı tekrar cebime sokuyorum. Başka ne söyleyeceğimi bilemeyen beynim, olabilecek en aptalca cümleyi kuruyor: "Maskaran bulaşmış."

O cevap veremedi geri adım atıyor, topuklarımın üzerinde dönüyor ve partiye yeniden katılıyorum.

Az önce ne olduğunu bilmiyorum ama kesin olan bir şey var ki *uzun* bir gece olacak.

Bölüm 4

April

N Sallanan bacaklarımın üzerinde aşağıya doğru kayarken kimse fark etmiyor, kalçalarımın arasında donuk bir zonklama var. Az önce yaptığımız şeyin düşüncesi içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor, daha fazlasını istiyorum. Dilinin benimle alay etmesini ve parmaklarını içime gömdü. Herkes partiye kendini kaptırmışken benim tamamen onun tarafından tüketildiğimi bildiğim için yanaklarım yeniden yanıyor.

Son merdivenden inerken başımı kaldırıp James'le göz göze geliyorum. Zamanın içinde asılı kalmış gibi duruyoruz, bakışları benimkini bir süre tutuyor, sonra gözlerini kırıştırıyor, arkasını dönüyor ve birasından yavaşça bir yudum alıyor. Çenesinin kayma şekli içimde bir huzursuzluk yaratıyor. Lucas ve benim ne yaptığımızı çok iyi biliyor. Bizi yakalamış olması içimde bir şeyleri çarpıtıyor.

"İşte orada!" Elinde iki köpüklü şampanya kadehiyle kalabalığın arasından süzülen Anna'nın sesi o anı kesip atıyor. Gözlerimi James'ten ayırıp Anna'dan kadehi alıyorum. Buğu tenimi öpüyor, damlacıklar parmaklarımdan aşağı kayarken elim boyunca bir yol izliyor. Dikkatimi Anna'ya veriyorum ve ikimiz de birer yudum almadan önce flütlerimizi tokuşturuyoruz. Orgazmdan dolayı hâlâ sıcak ve kızarmış durumdayım, bu yüzden baloncuk dalgası beni serinletiyor.

Lucas'ın avludaki açık hava ısıtıcısının yanında tek başına durduğunu ve telefon ekranına yapıştığını görüyorum. Anna görüş alanımı takip ediyor ve çenesini ona doğru eğerek beni dürtüyor. "Hadi git," diyor. "Ben sana sonra yetişirim."

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve kalabalığın arasından sıyrılmadan önce kolunu nazikçe sıkıyorum. Ben yaklaşırken Lucas kafasını kaldırıp telefonunu

arka cebinde, öne doğru adım atıyor. Gözleri gözlerime kilitleniyor ve ben daha bir şey söyleyemeden kalın kolunu belime dolayarak beni çekiyor. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun bebeğim," diye mırıldanıyor kulağıma. Bakışlarıyla buluşmak için boynumu eğiyorum.

Tanrım, bu adamı
seviyorum. "Seni
seviyorum," diye
fısıldıyorum.

Eli belimden kıcıma doğru kayarak aşağıya iniyor ve kıcımı sıkıyor. "Öyle mi?" diye soruyor. "Ne kadar?"

"Ne kadar olduğunu sana sonra göstereceğim."

Başını eğerken kaşlarından biri kalkıyor. "O zaman herkesin siktir olup gitmesini bekleyemem," diyor ve ben de kıkırdayarak ona doğru eğiliyorum.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum; hemen dudaklarını ayırıyor ve bana doğru açılıyor. Öpücük telaşsız ve dili benimkine karşı çalışırken. Kalçalarımı ona doğru bastırıyorum ve o da karşılık olarak inliyor.

"alabiliyorum" diye fısıldayacak kadar geri çekiliyorum.

Gözleri kararıyor. "Sen benim en sevdiğim lezzetsin."

Telefonunun hafif vızıltısı aramızda titreşiyor. Geri çekiliyor ve cebinden çıkarıyor. Onun dokunuşunun yokluğu tenime değen su gibi geliyor, soğuk ve çok hızlı akıp gidiyor.

"Her şey yolunda mı bebeğim?" Sesimi hafif tutarak soruyorum.

"Evet, neden olmasın ki?" diye cevap veriyor, telefonu cebine geri koymadan önce kısa bir süre yukarı bakıyor.

"Yok bir şey. Sadece son zamanlarda çok fazla telefonla konuşuyorsun. Biraz dalgın görünüyorsun," diyorum, çok fazla zorlamamayı umarak. Giderek daha fazla telefonuyla ilgilendiğini fark ettim. Uyandığı andan işe gidene kadar ve sonra kapıdan girdiği anda tekrar. Mesafeli olduğundan değil -hâlâ tatlı ve sevecen- ama benimle paylaşmadığı bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Burnumu sokmayı sevmem. Hiç yapmadım. Kendime defalarca eğer bir sorun varsa bana söyleyeceğini söyledim. Ancak son zamanlarda, bu rahatsız edici şüphe alevlenmeye başladı ve görmezden gelmek zorlaşıyor. Geçenlerde Gemma'ya bundan bahsettim ve o da bunu kişisel algılamamam gerektiği konusunda beni rahatlatmıştı. Muhtemelen gergin ya da işle meşguldür. Ve o haklı, Lucas beni istemeseydi hâlâ burada olmazdı. Eğer bir şeyler olsaydı, eminim bana söylerdi.

Gülümsemesi kolay. "İşten bir arkadaşım sadece," diyor, elini kolumda şefkatle aşağı yukarı gezdirerek.

"Oh, tamam." Düşüncelerimin gölgesinde bir tedirginlik titreşimi beliriyor. Bir an için bana odaklanıyor, sonra çenesini oturma odasına doğru eğiyor. "Hava soğuk, bebeğim. Sen içeri gir. Ben birazdan geleceğim," diyor.

"Elbette," diyorum, arkamı dönüp partiye geri dönmeden önce zoraki bir gülümseme sunuyorum. Kalabalığın arasından geçerken, son bir kez omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamıyorum. Çoktan o lanet telefonuna geri dönmüş, tıklamaya başlamıştı. Ona neler olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor ve misafirlerimize doğru döndüğümde James'i görüyorum.

Boyu onu göze batan bir başparmak gibi gösteriyor. Ailesiyle birlikte ayakta durmuş meslektaşım Bridget ile sohbet ediyordu. Bridget bekârlığıyla ünlü ve James'e yakınlaşmak için bir saniyesini bile boşa harcamadığı açık ve dürüst olmak gerekirse onu suçlayamam. Onunla konuşmak için eğilmesini ve devasa göğüs dekoltesini koluna sürmesini izliyorum.

Uzun boylu, omuzlarına dökülen uzun, zarif sarı saçları var ve kum saati figürünü saran, sıkı bacaklarını gösteren kırmızı bir mini elbise giyiyor. Yirmili yaşlarının ortasında ve tamamen muhteşem - ofisimdeki tüm doktorların hayranlıkla baktığı türden bir kadın. Ancak James, iyi bir meme otuzbiri fırsatına rağmen uzaktan ilgileniyor gibi görünmüyor. Bunu biliyorum çünkü sanki Bridget'i fark etmemiş gibi bana odaklanmış durumda. Yüz ifadesi soğukkanlı ve endişesiz ama gözlerinin Lucas'tan bana ve sonra tekrar bana kayması beni biraz tedirgin ediyor, sanki bir şeyi benden önce anlamış gibi.

Gemma, Anna ve Anna'nın kocası Mason'a katılarak mutfağa girerken bu duyguyu bir kenara itiyorum ve kendime izin veriyorum. Üç yıldır evliler ve Mason olması gerektiği gibi Gemma'ya sırlıklam aşık. Kadın harika. "Mason! Başardın!" Sarılmak için kollarımı açtığımda yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor.

Sırıttırıyor -tüm yüzünü aydınlatan o bulaşıcı sırtışlarından biriyle- ve öne doğru bir adım atarak beni kucaklıyor. "Tabii ki özledim! Bunu özleyeceğimi mi sanıyorsun?" diyor, beni kendine çekiyor ve gülmemi sağlayacak kadar kaldırıyor. Beni tekrar yere bıraktığında, ellerini omuzlarımda tutuyor ve beni kol mesafesinde tutuyor. Beni içine çekerken kahverengi gözleri parlıyor. "Harika görünüyorsun April," diyor, "ve mutlusun."

"Öyle mi?" Başımı eğerek soruyorum ama iltifatı beni gülümsetiyor. "Teşekkürler. Kendimi mutlu hissediyorum."

"Güzel," diye göz kırparak cevap veriyor ve bırakmadan önce kollarımı son bir kez sıkıyor.

Anna onun yanına yanaşıyor ve şakacı bir sırıtışla kolunu onunkine doluyor. "Çok yumuşak," diyor başını dramatik bir şekilde onun omzuna yaslayarak. "Beni böyle elde etti."

Mason ona hayranlıkla bakıyor, saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. Onları birlikte görünce gülümsüyorum. Her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyorlar.

"İyi bir tane bulmuşsun, Anna."

"Biliyorum," diyor ona sıratarak.

Gemma sahte bir tiksintiyle burnunu kıvrıyor. "İğrenç. Git başka yerde şirinlik yap, midemi bulandırıyorsun."

Anna ve Mason flört edip kıkırdarken sessiz kalarak içkimi yudumluyorum. Birbirlerine o kadar sarılmışlar ki, bu gerçekten çok tatlı. Benim de istediğim buydu, aslında hep istediğim buydu, her şeyi tüketen bir aşk. Ve bunu Lucas'ta bulmuş olmam, birlikte hayatımızın gerçek anlamda geliyor olması beni çok umutlandırıyor. *Bunun* olmasını gerçekten istiyorum.

Gemma sessizliğimi yakalıyor ve gözlerini bana dikeyyor. "İyi misin?" diye soruyor, biraz daha yaklaşarak.

Gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Evet, ben iyiyim."

Bana şüpheli bir bakış atıyor ama itmiyor -en azından doğrudan değil. "Lucas yine telefonuna mı yapıştı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Sıradan görünmeye çalışarak geçiştiriyorum. "Önemli bir şey değil. O iyi, Gem."

Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Pekâlâ, bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim. Bu arada, Bridget'in James'e hamle yaptığını gördük. Hiç vakit kaybetmedi, değil mi?"

Ses tonumu olabildiğince eşit tutarak yutkunuyorum. "Evet. Israrcı biri, hakkını vermeliyim."

"Kıskanç mı?"

"Tabii ki hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde ve ondan bir sırıtma kazanıyorum. Neden James ve Bridget'i kıskandığımı düşünsün ki? Bu *benim* Lucas'la nişan partim, Tanrı aşkına. Manikürlü tırnağını bardağının kenarına vuruyor. "Yine de çok ilgili görünmüyordu. Sana nasıl baktığını fark ettin mi? Sanki Bridget orada değilmiş gibiydi."

"Gem, gerçekten hiç uygun değil," diye azarlıyorum, ona uyarıcı bir bakış atıyorum. "İyi, iyi," diyor, gözlerini deviriyor ve bardağını masanın üzerine koyuyor.

Sayaç. Kırılan camın keskin çatırtısı dikkatimi tekrar

oturma odası. Herkes bakarken Bridget eliyle ağzını kapatmış, donmuş gibi duruyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor. "*Çok özür dilerim,*" diyor.

Güven verici bir gülümseme sunuyorum ve el sallıyorum. "*Ben hallederim,*" diye karşılık veriyorum, utancını hafifletmeyi umarak. Avluyu ve oturma odasını hızlıca tarıyorum ama Lucas'tan hiçbir iz yok. Ne halt ediyor o?

James birasını sehpanın üzerine koyduktan sonra hizmet odasına doğru ilerliyor. Onu takip ediyorum, dolap kapaklarını açışını izliyorum. İçeri giriyorum, faraş ve fırçanın bulunduğu üst dolabı açmak için yanına uzanıyorum, onları almak için parmak uçlarımda duruyorum.

"İşte, izin ver," diyor. James yaklaşıp göğsünü sırtıma hafifçe bastırırken sıcaklık beni sarıyor. Onun odunsu kokusu aramızda dolaşıyor ve kolay bir esnemeyle yukarıdaki raftan eşyaları alıyor, bu sırada koluma sürtünüyor. Ellerimi hızla çekip yüzümü ona dönüyorum ama o geri adım atmıyor. Onun yerine yakınımda duruyor, gözlerini benimkilere dikmiş.

Onun yakınlığı tenimi yakıyor ve tam olarak kestiremediğim nedenlerden dolayı kendimi... gergin hissediyorum. Bütün akşam beni izliyor olması dikkatimi dağıtıyor, bundan kaçınmanın zorluğundan bahsetmiyorum bile ve ona bu kadar yakın olmak yavaş bir yanık gibi hissettiriyor - midemin çukurunda kontrol edemediğim bir ısı oluşuyor. Bir an için etrafımızdaki her şeyin izini kaybediyorum. Sadece ben ve onun bir gölge gibi beliren hükmedici varlığı.

Gözlerimi kırıştıtarak kendimi sersemlikten kurtarıyorum ve elimdeki işe odaklanmaya çalışıyorum. Kırık camı temizlemek. Çünkü James'e bu kadar yakın olmak, içine dalmak bir yana, kabul etmekten bile korktuğum bir şeyin kenarında durmak gibi geliyor.

"," diyorum ve eşyalar için elimi uzatıyorum. "Teşekkür ." "Kardeşim nerede?"

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak, "Eminim üst kattaki tuvaleti kullanıyordur," diyorum.

"Mmm." Bir şey söylemek için ağzını açtığında-

"Oh, James, işte buradasın!" Caroline odaya dalıp ikimizi de şaşırtıyor. James sanki hayal kırıklığına uğramış gibi nefes veriyor ve geri çekilerek aramızda bir şerit boşluk yaratıyor. Caroline parlak bir gülümsemeyle, "Güzel, yardım ediyorsun," diye ekliyor. Öne doğru bir adım atarak elindeki faraş ve fırçaya uzanıyor. "Al tatlım, ben bardağın icabına bakarım. Siz ikiniz gidip keyfinize bakın." Bana doğru başını sallıyor. "Git ve nişanlınla vakit geçir."

Eğer onu bulabilirsem.

James tereddüt ediyor, farası ve fırçayı annesine uzatıyor. Dışarı çıkmadan önce bana ne bir bakış atıyor ne de tek kelime ediyor. Caroline arkasını dönüp onu takip ediyor, topukları yere vurarak aceleyle olay yerine gidiyor.

Bir içkiye daha ihtiyacım var.

Boğazımı temizleyerek elbisemi düzeltiyorum ve bu gece tam da hayal ettiğim gibiymiş gibi davranarak gülümsememi takınarak partiye geri dönüyorum. Öyle olmasa bile. İçten içe, her şeyin kenarlarından çözülmeye başladığını hissetmeme rağmen. Sadece nedenini bulamıyorum.

Bölüm 5

James

A Partiye katılanların sonuncusu da dışarı çıkınca parmak eklemlerimi alt kattaki tuvaletin kapısına vuruyorum.

"İçerideyim!" diye bağılıyor biri diğer taraftan. Sesinden anladığım kadarıyla bu, geldiğimden beri kötü bir koku gibi etrafımda dolaşan April'in iş arkadaşı Bridget.

Beni yanlış anlama, o çok güzel. Ve aptal. Ama şu anda onu sikime takacak enerjim yok. Lavabosunun önünde durmuş, yüzünde mesafeli bir ifadeyle bir yığın bulaşığı ovalayan kadına odaklanmış durumdayım. Tek başına.

Kendi nişan partisinden sonra. Görünürde nişanlısı yok.

Gözlerimi devirip Lucas'ın banyosunu kullanmak için üst kata çıkıyorum. Kapıdan içeri adımımı atıyorum ve kısa bir süre duruyorum. Lucas yatağının ucunda oturmuş, öfkeyle telefonunun ekranına dokunuyordu.

"Hey, böldüğüm için özür dilerim. Banyonuzu kullanabilir miyim? Alt kat dolu."

Bana bakıyor, boş yüzlü. "Ha?"

"Banyonuzu kullanabilir miyim diye sordum."

Omuz silkiyor, bana bakmıyor bile. "Her neyse."

İşleri hallettikten sonra ellerimi yıkayıp kuruluyorum ve kapıyı açtığımda onu hâlâ telefonuna yapışmış halde buluyorum.

"Senin için her şey yolunda mı?" diye sordum.

Telefonu kucağına indiriyor ve hayal kırıklığı içinde inliyor. "Tanrım, James.

Ne istiyorsun? Ne istiyorsun?"

Tosser.

"Dikkatin dağınık görünüyor. Ben sadece-"

"Şey, yapma. Ben iyiyim. Sadece meşgulüm."

"Bütün gece meşgulumuşsun gibi görünüyor." Ellerimi ceplerime sokuyorum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum.

Alay ediyor. "Pek sayılmaz."

Kaşlarımı çattım. "Nişanlının annemle babamın temizlik yapmasına yardım ettiğinin farkındasın, değil mi?"

Telefonunu yatağın üzerine fırlatıyor ve bana doğru dönüyor. "Bırak onu, olur mu? Hayatının geri kalanını elinde bir kürekle geçirip geçirmeyeceğin konusunda daha endişeli olmalısın."

Ne? A. Prick.

Sözleri tam da istediği yere düşüyor, bıçak gibi içimi kesiyor.

"İnanılmaz," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, aşağı inerken başımı sallıyorum.

Merdivenden indiğimde babamı annemi takip ederken buluyorum, elinde büyük bir çanta, içine kullanılmış peçeteleri ve kâğıt tabakları atıyor. April hâlâ lavabonun başında bulaşıklarla uğraşıyor, Gemma sehpanın üzerindeki yemek artıklarını paketleyip kaplara yerleştiriyor ve Anna yerleri süpürürken mumları üflüyor.

Tuvaletin kapısı açıldı ve çok sallantılı, çok sarhoş bir Bridget sendeleyerek dışarı çıktı. Bana doğru ilerliyor, kalçalarını doğal olandan daha fazla sallayarak hareket ettirirken göğüslerini dışarı çıkarıyor. Gözleri bana sülük gibi yapıştı.

Genellikle, kolay bir yatış için hazırım. Ama hayır, teşekkürler. Ben coşkulu bir rıza istiyorum, ki Bridget'in şu anda bunu yapabileceğinden şüpheliyim. Ve bu gece April'ı gördükten sonra, kimsenin karşılaştırabileceğinden emin değilim.

Kahretsin, bu düşünceyi aklımdan bile geçirmek istemiyorum.

Acılık çirkin başını kaldırıyor, içimin derinliklerine ekiliyor ve köklerini yayıyor. Bu işte bir terslik var. Birden bir korumacılık hissediyorum, ona daha fazlasını hak ettiğini söyleme dürtüsü. Lucas bütün gece ona soğuk davrandı ve her ne kadar onu umursamasam da bunun onu nasıl etkilediğini fark etmemek aptallık olurdu. Bu apaçık ortada. Hareketleri ve yüz ifadeleri robotik görünüyordu. Doğal değil.

Ev harika görünüyor. Geceyi bu hale getiren yemek ve süslemeler için harcanan çaba ağızda ekşi bir tat bırakıyor. Çünkü Lucas'ın bunların hiçbirini takdir ettiğini sanmıyorum. Ya da onun, bu konuda.

I yakalamak a Whiff . Bridget'in mide bulandırıcı tatlı PARFÜM olarak yaklaşıyor.

"James, buradasın. Merak ediyordum da-" "Hayır."

"Oh, ama ben sadece-"

"Yanlış düşünmüşsün." Ondan yayılan alkol kokusunu alabiliyorum. "Ama ben sadece-"

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. Bir bacağına diğerinin üzerine atıyor ve tökezleyerek dik durmaya çalışıyor.

Nefesimi üfledim. "İlgilenmiyorum."

Başını geriye çekti, gözleri şaşkındı.

İsa Mesih. "Eve dönüş yolunuz var mı?" diye sordum.

Dudakları yana doğru kıvrılıyor. "Neden, bu bir davet mi?" diye soruyor kaşlarını sallayarak.

Alnımı ovuyorum. "Hayır. Değildi. Bir taksi ayarlamamı ister misin?"

Suratını asıyor, sesi somurtkan. "Hayır, sorun değil. Kendim hallederim."

Ön kapıdan sallana sallana çıkışını, merdivenlerden inerken korkulukları can havliyle tutuşunu izliyorum. Tekrar April'a odaklandığımda, bir bulaşık süngeriyi fırın kabını ovuyor, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırırken kuvvetle ovuyor. Ben daha hareket ettiğimi fark etmeden bacaklarım harekete geçiyor. Ona doğru kayarak, bir sonraki tabağa uzanırken elimi ön kolunun üzerine koyuyorum. Teni sudan dolayı ıslak ve köpüklü, duraklıyor ve başını bana doğru eğiyor.

"Bırak yardım edeyim."

"Sorun değil, ben hallederim," diyor, yüzüne düşen bir tutam saçı yolundan çekerek.

"O zaman kurulanayım," diyorum, bir kurulama bezi uzatarak. "Teşekkür ederim."

Bir üretim hattına düşeriz. Ben kurularken o keseleniyor. "Ee, bu gece eğlendin mi?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor, sanki doğru söyleyip söylemeyeceğinden emin değilmiş gibi. "Evet."

Ona inanmıyorum.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum.

"Bridget üzerinde epey bir etki bıraktığını gördüm," diyor.

Kıkırdıyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Neden?"

Omuz silkiyorum. "Emin değilim, sadece yapma."

Yanağının içini çiğniyor. "Sanırım seninle ilgileniyordu." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Senden uzak kalamazdı."

"Bunu nereden biliyorsun?" Dudaklarımın kenarları kalkık bir şekilde söylüyorum. "Beni izliyor muydun April?"

Gözlerini kırıştırtıyor, kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "Hayır, ben sadece-

"Şaka yapıyorum," diyorum dirseğimle onu dürterek. Bana yumuşak bir gülümseme sunuyor ve başka bir tabak uzatıyor. Sadece ikimiz nadiren konuşma fırsatı buluyoruz, bu yüzden neden Bridget'e odaklandığından emin değilim. O kadın umurumda bile değil.

"Onunla ilgilenmiyorum."

Bana baktı.

"le ilgilenmiyorum," diye açıklıyorum. "Neden? Çok güzel bir kız."

Çünkü gözlerimi senden alamıyordum.

"Sadece ondan hoşlanmıyorum," diyorum, doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak.

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Kilometrelerce süper model bacakları var." Elleri yavaşça tabağın üzerinde geziniyor.

Yutkunuyorum, başımı *hayır anlamında* sallıyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, tabağı lavabonun içinde yüzmeye bırakarak. Ellerini kurulamak için omzumdaki kurulama bezini alıyor, sonra dönüp tezgâha yaslanıyor ve havluyu tekrar omzuma atıyor. Gülümsemesi arsızca, "Peki ya diğer arkadaşlarım? İstedğin her kadına sahip olabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sadece şaka yaptığını, sözlerinin arkasında daha derin bir anlam olmadığını biliyorum ama yine de bakışlarını tutuyorum. "Ben öyle demezdim. *Herhangi bir* kadın için değil."

Gülümsemesi duraksıyor, dudakları ayrılırken kaşları hafifçe birbirine yaklaşıyor. "Peki, bir tipin var mı?"

"Evet."

"Peki neymiş o?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Lucas'ın ayak sesleri merdivenleri gürültüyle iniyor. Tırazanı tutup kendini mutfığa doğru sallıyor. "Bunun için üzgünüm aşkım. Sadece üstümü değiştiriyoordum." Omzumun üstündeki çay havlusuna başıyla işaret ediyor. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

Lucas adımlarını hızlandırarak April'in beline bir kol doladı ve başının üstünü öptü. Bir yanıt beklemeden içeri daldı.

bir şeyler alır ve ona dönüp bakmadan üst katta kaybolur.

Elimdeki tabağı indirip dikkatlice kurutma rafına yerleştiriyorum.

April'in bakışları yere düşer, yenilmiştir.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Çizgiyi aşmadan önce gitmeliyim. Ona daha fazlasını hak ettiğini söylemeden önce. Onu takdir etmediğini söylemeden önce. Onu görmüyor, gerçekten.

"Bu gece gerçekten çok güzel görünüyorsun April."

O cevap vermeden önce dönüp gecenin soğuk havasına çıkıyorum. O kasvetli, mavimsi gözlere bakma riskini göze alamam.

Eğer yapsaydım, onun üzüntüsü beni mahvederdi.

Ckapt'ca W

April

T Nişan partisinden sonraki hafta diğer haftalar gibi geçti. Lucas ve ben aynı ritmi takip ediyoruz: gün boyunca çalışıyoruz, sonra eve dönüp her zamanki rutinimize devam ediyoruz. O duş alıp üzerini değiştirirken ben de akşam yemeğini hazırlıyorum. Birlikte yemek yer ve günlerimiz hakkında sohbet eder, sonra da kendi dünyalarımıza çekiliriz.

Gece.

Çoğu akşam kendimi bir kitaba kaptırıyorum, genellikle de erotik bir romana. Son zamanlarda, iki çocuklu bekar bir baba ve onun genç meslektaşı hakkında bir kitap okuyorum. Kedim Basil ile yatağıma kıvrılmayı seviyorum. On yedi yaşından beri benim sadık yoldaşımdır. Ailem ve ben onu henüz bir yaşındayken evlat edindik. O zamanlar biz film izlerken yatağımıza kıvrılır ya da akşam yemeği sırasında bizimle oturur, babamın onu masanın altına gizlice sokacağı kaçınılmaz artıkları beklerdi. İşte bu gibi anılar sayesinde Basil'in hâlâ benimle ve Lucas'la birlikte kıvrılıp yatmasına değer veriyorum. Sanki Basil hala onlardan küçük bir parçayı yanında taşıyor.

Lucas'la bu bağı paylaşmak benim için her şey demek.

Lucas ise cihazları, ikinci el bir kitap, yazı yazmak ya da elinde bir bardak dolgun kırmızı şarapla televizyon karşısında uzanmak arasında gidip geliyor. Çoğu zaman gece bitmeden kanepede uyuyakalıyor.

Eve gittiğimde işten uzaklaşmak konusunda iyiyimdir. Ofisten dışarı adımımı attığım anda işim sona eriyor; ne aklımı kurcalayan başıboş düşünceler ne de omuzlarıma yük olan stres var. Zamanımın tadını çıkarmak bana ait. Londra'nın önde gelen vitreoretinal cerrahlarından birinin kişisel asistanı olarak işimi çok seviyorum. Elbette, en yüksek maaşlı iş değil, ama yaşam tarzı dengesi bunu telafi ediyor. Bu bana hayatın küçük zevklerinin tadını çıkarma özgürlüğü veriyor.

arada sırada kitap okumak ya da bir çift ışıltılı topuklu ayakkabının içine girip kızlarla dışarıda bir gece geçirmek.

Bugün Cumartesi sabahı ve regl dönemim beni kanepem, televizyon programım ve bir paket trüflü cipsle bir randevuya sıkı sıkıya bağlıyor.

"Hoşça kal bebeğim," diye mırıldanıyor Lucas, eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Hoşça kal bebeğim. İyi yürüyüşler," diye cevap veriyorum.

"Benimle gelmek istemediğine emin misin?" diye soruyor, sesinde bir parça umut var.

"Eminim. Hava buz gibi ve bu kramplar beni öldürüyor."

Hafifçe kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor. "Dinlen."

"Seni seviyorum," diyorum yorgun bir gülümsemeyle.

"Ben de seni seviyorum," diye sesleniyor omzunun üzerinden ve kapıya doğru ilerliyor. Sırt çantasını alıp askılarını omuzlarına atarken dönüp onu izliyorum.

Kapı arkasından çarparak kapanıyor ve ses sessiz odada yankılanarak yanıma kıvrılmış zavallı Basil'i ürkütüyor. İçkimden son yudumu alıp bardağı sehpanın üzerine bırakıyorum. Elim açık cips paketine doğru kayıyor ve üstünden bir tane koparıp tatmin edici bir *çıtırtıyla* ağzıma atıyorum.

Televizyon dizimin son bölümüne dalmışken bir ses havayı yarıyor. *Ping* ...

Ping ...

Yarısı yenmiş cips paketini bırakıp kendimi kanepeden iterek mutfak tezgahına doğru ilerlerken inliyorum.

Saçmalık.

Lucas telefonunu unutmuş.

Ping ...

Susturmak niyetiyle elime alıyorum ama gözlerim ekranın üstündeki bildirim başlığına takılıyor: "*Bunu seviyorum* ❤️ "

Tuhaf bir gerginlik midemi kavırıyor ve hafifçe geriye çekiliyorum. Göğsümde bir kızarıklık oluşuyor ve boynuma bir sıcaklık yayılıyor. Telefonu bir anlığına yere bırakıyorum, ancak saniyeler sonra tekrar elime alıyorum.

Lucas'ın telefonuna hiç bakmadım. Asla bir nedenim olmadı. Ona güveniyorum.

... değil mi?

Lucas telefonuna yapışmış durumda ve her zil çaldığında, sanki eline mıknatısla yapışmış gibi anında telefonun başına geçiyor. asla başıboş bırakmaz, sürekli kontrol eder. Ve onu birkaç kez telefona gülümserken yakaladım.

Bana her zamanki gülümsemesini. Kendime ona inanmamı, bunun sadece iş olduğunu söyledim, ama içten içe daha iyi biliyorum.

Burada daha fazlası var ve artık bunu görmezden gelemem.

Kalın bir şekilde yutkunarak kilit ekranını kaydırıyorum ve Instagram'ı açıyorum. Uygulama daha önce hiç görmediğim bir profile yükleniyor ve kalbim çarpmaya başlıyor.

Bu Lucas'ın her zamanki hesabı değil.

Parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor, gözetleyip gözetlememekte kararsızım ama merakım galip geliyor.

Teslim olup akışta geziniyorum ve iç çamaşırılı kadınların, modellerin, şiirlerin ve kitaplar hakkında konuşan kadınların resimlerini buluyorum. İşte o zaman profil resmini fark ediyorum. Kalem tutan elinin siyah-beyaz bir fotoğrafı. İlk yıldönümümüzde ona verdiğim şık, siyah Montblanc.

Profil tablosunu görüntülemek için dokunuyorum ve profil resminin altındaki hesap adında şöyle yazıyor: *GhostWriter*. İçimde şekil değiştirdiğimi hissediyorum. Başparmağımın her hareketinde paylaşımlarının daha da cinselleştiğini fark ediyorum: Lucas'ın yüz­süz fotoğrafları -sırtının, kollarının, gövdesinin. Bazen giyinik, bazen değil. Aralarında şiir gibi rastgele resimler de var, Basil'in yatakta kıvrılmış ya da yürüyüş parkurlarında çekilmiş fotoğrafları da. Gönderi sayısına bakılırsa, bu hesabı bir süredir kullandığı anlaşılıyor.

Rastgele bir gönderiye tıklıyorum; boynundan aşağısının, karın kaslarının ve kaslı kollarının sergilendiği bir fotoğraf. Altında bir başlık yazıyor:

"Onun bildiğinden daha fazla aklımda olan biri için."

yorumlara kaydırıyorum-orada düzinelerce var, hepsi kadınlardan.

Ona iltifat etmek, ona hayran olmak - bazıları düpedüz flört etmektir.

Bu neden onda? Ne halt

ediyor bu?

Sorular yoğun ve hızlı bir şekilde geliyor.

Düzensiz bir nefes verip saate bakıyorum. Öğlen buçuk. Telefonu için geri dönmeyeceğine karar vererek Lucas'ın yürüyüşten en az bir saat daha dönmeyeceğini tahmin ediyorum. Kanepeye doğru tökezlerken bacaklarım güçsüz hissediyor, titreyen ellerimi sabitlemeye çalışırken kalın, kabarık bir battaniyeyi kucağıma çekiyorum.

Her gönderiye, her başlığa ve her yoruma göz atmaya devam ederken acele etmiyorum. Başlıklarını yazma şekli ve ara sıra arzu, güzellik ve şehvetle ilgili paylaşımları, sanki bu düşünceleri başka birine fısıldıyormuş gibi hissettiriyor. Başka birini düşünüyorum. Ve ben de bu hislerden kurtulamıyorum.

Bu sözlerin sadece zararsız düşünceler olmadığı hissi içimi kemiriyor - çok gerçek, *çok* kişisel görünüyorlar.

Takip listesine tıklıyorum ve acı verici bir şekilde netleşiyor. Takip ettiği her hesap bir kadına ait; rastgele kadınlar, modeller ve blog yazarları. Aralarında bir erkek bile yok.

Gerçekler derimi dağlıyor.

Bu sadece zararsız bir Instagram sayfası değil.

Bunlar susuzluk tuzakları.

Bu hesabı kadınları için kullanıyor.

Bölüm 7

April

H Ekranın üst kısmında yeni bir bildirim belirdiğinde, ezici bir panik dalgasıyla vücuduma yemek yayılıyor.

"Selam bebeğim. Sadece seni düşündüğümü bilmeni istedim.."

"Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum. Parmaklarım battaniyeyi kucağımın üzerinde ayarlarken kavırıyor, kalbim hızla atarken rahatlamaya çalışıyorum. Ana akışına geri dönüyorum ve *Mesajlar* simgesine dokunuyorum. Düzinelerce kadınla yapılan ve her biri bir öncekinden daha samimi olan konuşmalar ekranı doldurduğunda hava ciğerlerimi terk ediyor. En üstteki mesajı açıyorum, Katelyn adında bir kadınla olan bir ileti dizisi.

"Hey, bebeğim. Sadece seni düşündüğümü bilmeni istedim. Bu sabah işler çok yoğundu, ama bir ara vermeyi başardım ve bir kontrol edeyim dedim. Günün nasıl geçiyor? Bu sabah yürüyüşe çıkabildin mi? Seni seviyorum xxx."

Aşk mı?

Hıçkırıklarımın dışarı taşmasını engellemek için bir elimi ağzıma kapatıyorum. Her kelime kalbime bir hançer gibi saplanıyor, boğazımı bir sızı kaplıyor. Tüm bunların ne zaman başladığını öğrenmek için çaresizce acıyı bastırıyorum. Mesajların üzerindeki tarih beni durduruyor: altı ay önce. Konuşmaları arasında gezinirken, onun resimlerini buluyorum. Yumuşak çilleri, ateşli kırmızı dalgaları ve kadınsı kıvrımlarıyla çok güzel. Baktıkça, gönderdiği fotoğraflar, videolar ve sesli notlarla birlikte daha açık hale geliyor.

Ve sonra onları buldum.

Lucas'ın ona gönderdiği kaçınılmaz fotoğraflar ve videolar -çırılçıplak ve her birinde ya sertleşmiş ya da kendine dokunuyor.

Gözyaşlarım artık serbestçe akıyor, yanaklarımdan aşağı sıcak ve acı akıntılar halinde süzülüyor. Flörtleri, açık saçık konuşmaları, bu kadınlarla konuşma şekli *bana* fısıldadığı aynı tatlı sözler, *bana* verdiği aynı sözler. Bir zamanlar beni el üstünde tuttuğunu, sevildiğini ve özel olduğumu hissettiren sözler geri dönüştürüldü ve bir senaryodan replikler gibi yabancı kadınlara yedirildi.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum. Sana aşık oldum."

"Artık seni sadece cinsel olarak çekici bulduğum biri olarak göremiyorum. Sen bunun ötesindesin."

"Kalbime sahip olan tek kişi sensin."

"Sahip olduğumuz şey çok özel. Bunun başka biriyle olmayacağını biliyorum."

Sevdiğim adam bir yabancı.

Tanrım, hasta olacağım.

Telefonunu kanepeye bırakıp sendeleyerek banyoya gidiyorum ve tuvaletin önüne yığılıyorum. Şiddetle öğürürken vücudum titriyor. İçimdeki her şey, geriye hiçbir şey kalmayana kadar acı dolu kabarmalarla ortaya çıkıyor. Avuçlarım terliyor ve nabzım kulaklarımda gümür gümür atıyor. Boğazıma bir çığlık düğümleniyor ama yutkunuyorum.

Taze gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken kendi içime kıvrılıyorum. İstedğim her şeyin elimden kayıp gittiğinin acımasız bilgisinde sadece boşluk kalana kadar soğuk, ısırın fayansların üzerinde ağlıyorum.

Bölüm 8

April

I banyo duvarına yığıldım, tamamen tükendim. Sanki derim soyulmuş, geriye ham kas ve sinirlerden başka bir şey kalmamış gibi hissediyorum.

Ne yapmam gerekiyor?

Lucas yakında eve dönecek ama onunla yüzleşmem. Bu şekilde olmaz. Çok duygusalım, çok tepkiliyim. Onu şimdi görürsem, yeniden dağılırım.

Sadece bu düşünce bile bana hareket etmek için yeterli gücü veriyor. Kendimi ayağa sürüklüyorum, denge için lavabonun kenarına tutunuyorum. Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken titreyen ellerimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum. Kendimi meşgul etmenin en iyisi olduğuna karar vererek banyo dolabını açıyorum ve bir şişe çamaşır suyu alıyorum. Kapağını çevirerek klozete döküyorum. Dumanlar boğazımı yakana ve gözlerim yaşarana kadar fırçalıyorum ve beni durmaya zorluyor.

Buradan çıkmam gerek.

Çamaşır suyunu kaldırdıktan sonra salona geri dönüyorum.

Lucas'ın telefonu kanepenin üzerinde, bıraktığım yerde duruyor. Ellerim deli gibi titriyor ama telefonu elime almayı, kilidini açmayı ve mesajları açmayı başarıyorum. DM'ler arasında gezinip telefonumu kullanarak her şeyin fotoğrafını ve ekran kaydını alıyorum -fotoğraflar, mesajlar, videolar, sesli notlar- ve Lucas'ın telefonunu mutfak tezgâhına geri koyuyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp çekmeceleri karıştırdığım, giysileri ve tuvalet malzemelerini bir gecelik çantaya attığım yatak odamıza giderken Basil de peşimden geliyor. Hafif bir miyavlama sesi beni çılgınca toparlanmamdan alıkoyuyor. Basil'in tatlı, meraklı gözleri benimkilerle buluşuyor ve o güzel, küçük yüzü beni yeniden kırmakla tehdit ediyor. Çömeliyorum ve parmaklarımı

çenesinin altını kaşıyorum. Memnun bir şekilde mırıldanıyor, dokunuşuma doğru eğiliyor. Minik alnına bir öpücük kondurarak fısıldıyorum: "Gitmem gerek bebeğim. Hazır olduğumda döneceğim, söz veriyorum." Nazikçe dürtmesi beni neredeyse çözüyor. Basil'i Lucas'la bırakıyorum -aynı zamanda hevesli bir kedi sever- ve bu en azından beni biraz rahatlatıyor.

Banyo malzemelerimi alıyorum, çantanın fermuarını çekiyorum ve omzuma atıyorum. Alt katta, arabamın anahtarlarını tezgâhtan kapıyor, kollarımı tiftik hırkamın içine sokuyor ve ayaklarımı en yakın ayakkabının içine sokuyorum. Ön kapıyı açıp buz gibi öğleden sonra havasına adım atıyorum ve hiç düşünmeden arabama doğru yürüyorum.

Sonunda Gemma'nın dairesinin önünde durdum. Kemerimi çözdüm ve arabanın etrafında döndüm. Zile doğru titrek bir el kaldırıyorum. Bir dakika sonra, Gemma'nın sesi dahili telefondan geliyor.

"April?"

"Hey, Gem," diye fısıldadım. "Yukarı gelebilir miyim?" "Elbette."

Kapı tıkırdayarak açılıyor ve ben kapıyı iterek fuayeye adım atıyorum. Merdivenleri tırmanıyorum, sallanan bacaklarımla dairesine ulaşıyorum. Sanki jöleden yapılmışım gibi hissediyorum. En tepeye ulaştığımda Gemma'yı kapıda beklerken buluyorum, yüzünde endişeli bir ifade var.

İçeri adımımı attığım anda kolları beni sarıyor ve sanki beni bir arada tutan son iplik de kopuyor. Kucağına yığılıyorum, bedenim yorgunluk ve kontrol edilemeyen hıçkırıklarla sarsılıyor.

"yok, yanımdayım," diye mırıldanıyor, elini daha sıkı tutuyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama kelimelerim boğuk çıkıyor. "O... aldatıyor." Gözlerimin içine bakabilecek kadar hafifçe geri çekiliyor.

"Lucas mı?"

Hıçkırıklarımı tutmaya çalışırken vücudum kilitleniyor ama yine de dökülüyorlar.

"Oh, April..." Yüzümden bir damla yaşı silerken sesi yumuşak ve sempati dolu. "İçeri gel. Otur da sana içecek bir şeyler getireyim."

Gemma mutfakta meşgulken ben de onun koltuğuna gömülüyorum. "Çay ister misin?" diye sesleniyor.

"Daha sert bir şeyiniz var mı?" Ben soruyorum. "Bir ayı ormana sıçar mı?"

Buzdolabının kapısını duyuyorum, sonra bir şişenin çevrilerek açılma sesini. Bir dakika sonra Gemma dönüyor, iki bardak soğutulmuş şarap ve bir

üzerinde bir blok sütlü çikolata var. Bacaklarını altına katlayarak yanıma oturuyor. Telefonunu çıkarıyor, ben kendimi hazırlarken ekrana çılınca dokunuyor. İşi bittiğinde telefonunu kucağına bırakıyor ve dikkatini bana veriyor.

"Üzgünüm, Anna'ya mesaj atıyordum. Doğru," diyor, koltuğunda kayarak. "Bana her şeyi anlat. Ne oldu?"

Kararsız bir nefes çekiyorum ve ellerimi uyluklarıma sürüyorum. Sabah yaşadıklarımı anlatırken sesim titreyerek inceliyor. Instagram hesabını açıp Lucas'ın Katelyn ve diğer kadınlarla etkileşimlerini gösteren mesajları, sesli notları, ekran kayıtlarını ve fotoğrafları gösterdiğimde Gemma da şaşkınlığımı ve dehşetimi paylaşıyor.

Dairedeki dahili telefonun sesi ikimizin de sıçramasına neden oldu. "Birini mi bekliyordun?" diye sordum.

"Gemma, kapıyı aç! Birinci dereceden cinayet işlemek üzereyim ve birinin beni durdurmasına ihtiyacım var!" Anna'nın sesi hoparlörden yankılanıyor.

"Kahretsin," diyor Gemma, Anna'yı içeri almak için koltuğundan sıçrayarak.

Bir saniye sonra Anna kapıdan içeri dalıyor, girerken çerçeveyi sarsıyor. "O *amcık*," diye tükürerek içeri daldı.

Gemma kuru bir sesle, "Bu onun için bir isim," diyerek arkasından gidiyor. "Sanırım Gemma seni bilgilendirdi?" Gemma'nın elinde sıkıca tuttuğu telefona bakarken . Anna bana doğru , beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor ve ben de ona teslim oluyorum. Sonra kararlı bir ifadeyle mutfağa süzülüyor ve birkaç dakika sonra elinde üç shot bardağı, birkaç limon dilimi, bir tuzluk ve bir şişe tekilayla geri dönüyor. O yerleştikten ve hepimiz içkilerimizi aldıktan sonra onu . Sonra, bu durumda her normal kadın grubunun yapacağı şeyi yaptık: Lucas'ı Scientology'ye hoş geldin kiti için kaydettik.

Dünya Toplumu ve tabii ki yeterince sinirleniyoruz.

* * *

Boynum tutulmuş ve başım ağrıyarak uyanıyorum. Gemma'nın kucağının yarısına kadar sarkmış durumdayım ve ayaklarım Anna'nın bacaklarına dolanmış. Bir inilti

Ben yer değiştirirken dudaklarım kıpırdıyor, ikisinin de kanepeye garip bir şekilde yaslanmış rahatsız pozisyonlarını fark ediyorum, yüz ifadeleri uykunun dinginliği içinde.

Telefonuma uzandığımda bir bildirim seliyle karşılaşıyorum. Lucas'ın cevapsız aramaları ve okunmamış mesajları ekranı dolduruyor.

Bebeğim, ? İyi misin?

Cidden, ?

Lütfen bunu aldığında beni ara.

Endişelenmeye başlıyorum. Seni seviyorum.

Tekrar tekrar okuduğumda kelimeler midemde dönüyor, acı ve mide bulandırıcı. "Saçmalık," diye mırıldanıyorum, telefonumu gereğinden fazla bir *güçle* masaya fırlatıyorum ve çıkan gürültüyle irkiliyorum. Ses Anna'yı uykusundan uyandırıyor.

"Günaydın," diyor esneyerek ve gözlerini ovuşturarak. Ama beni gördüğü anda ifadesi keskinleşiyor ve dimdik oturuyor. "April. İyi misin?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, başımı eğip içime doğru kıvrılıyorum. Sesim çatlıyor ve ben daha durduramadan gözyaşlarım akmaya . Anna hemen yaklaşıp beni içine çekiyor, kollarıyla beni sarıyor. Savaşı kaybediyorum, iradem tamamen kırılıyor. O beni daha sıkı tutarken bedenim titriyor. Gemma gözlerini kırpıştırarak açarken yanımda kıpırdanıyor. Eğilip kollarını ikimize de dolamadan önce bakışları endişeyle genişliyor.

Orada oturmuş, birbirimize sımsıkı sarılmıştık. Ne olursa olsun, bu iki kadın yanımda olduğu sürece bunu atlatacağımı biliyorum.

* * *

Gemma'nın mutfak masasının etrafında oturuyoruz, her birimiz çok ihtiyacımız olan kahveyi içiyoruz.

"Ona cevap verdin mi?" Gemma soruyor.

İç çekerek kupamı yere bıraktım ve parmaklarımı karışmış saçlarımın arasından geçirdim.

"Evet," diye mırıldandım. "Ona burada olduğumu ve konuşmamız gerektiğini söyledim." Tam o sırada Lucas'tan gelen başka bir mesaj telefonumu aydınlatıyor.

Her şey yolunda mı?

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden yanağımın içini kemiriyorum. Son mesajını göstermek için ekranı çevirdiğimde kızlar hevesle eğiliyorlar.

"Ona bildiğini söyleyecek misin?" Anna sorar.

Derin bir nefes alıyorum ve bir sonraki düşünüyorum. "Sanırım ... En azından ben eve gelmeden önce düşünecek zamanı olur. Ama ne diyeceğimi bilemiyorum." Yorgun omuzlarımı silkiyorum.

Gemma'nın sandalyesi bana doğru kayarken gıcırıyor. "Bence ona ekran görüntülerini ve kayıtları göndermelisin. Bırak gerçeği görsün."

Tanrım, bu korkunç ötesi bir şey. Mesajlardan bile midemi bulandırıyor.

Anna başını sallayarak onaylıyor, gözleri parlıyor. "Evet! İyiydi," diyor parmaklarını şıklatarak. "Konuşarak *bundan* kurtulamayacak."

Sertçe yutkunuyorum. Sinir ve kafein karışımı, kanıtı gönderirken titrememe neden oluyor. *Gönderilen* bildirim görüldüğünde kalbim dört nala atıyor. Titrek bir nefes vererek telefonu masaya bırakıyorum. Bir dakika bile geçmeden telefonum çalıyor. Cevap vermiyorum. Onun yerine ekranı , tekrar tekrar çalmasına izin veriyorum, bu sırada ellerimi sıcak bardağın etrafına koyuyorum, kendimi topraklamaya çalışırken kulpuyla oynuyorum.

Gemma bana doğru uzanıyor, parmaklarını nazikçe parmaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Ne olursa olsun biz buradayız," diyor.

Sulu bir gülümsemeyle idare ediyorum.

Anna yaklaşıyor, elini sırtıma koyup rahatlatıcı daireler çiziyor.

kadınlar benim yolum olacak.

Bitti. O

biliyor.

Son yirmi dört saat aklımdan çıkmazken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bizi birlikte görmeye devam ediyorum, kolları bana sarılmış ve bu beni hasta ediyor.

O anlar gerçek miydi? Yoksa ben onun için sadece başka bir kadın mıydım?

Uzun bir sessizlik anından sonra cesaretimi toplayıp oturduğum yerden kalkıyorum ve eşyalarımı topluyorum.

Vakit geldi.

Bitirmek zorundayım.

Nişanlımdan ayrılma vakti geldi.

Ckapt'ca 7

April

Ieşiği geçince Lucas'ı kanepeye yığılmış, saçlarını sıkıca kavramış halde buldu. Kapının yumuşak tıkırtısı sessiz odada yankılanarak onu irkiliyor. Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Çantamı bırakıyorum ve ayakkabılarımı

tekmeliyorum.

"Hey," diye .

"Hey," diye

fısıldıyorum.

Kapının önünde donmuş bir halde onu dikkatle izliyorum.

"Çaydanlığı yeni kaydattım. Çay ister misiniz?" diye .

"Hayır, teşekkürler."

Sertçe başını sallıyor. Boynunun arkasını ovuşturup yenilgiyle nefes verene kadar aramızda sessizlik uzuyor.

"Orada öylece duracak mısın?" diye sabırsızca sorarak beni transımdan çıkardı.

Sözleri beni harekete geçiriyor, ben de kanepeye doğru yürüyorum ve ondan en uzaktaki koltuğa gömülüyorum. Kısa saçları dağılmış, eşofmanının kumaşıyla oynuyor ve gözleri kan çanağına dönmüş. Belli belirsiz kirli sakalları yüzünü kaplıyor ve alıştığım temiz, derli toplu Lucas'a hiç .

Gözlerim kucağımda duran ellerime kayıyor ve rahatsız bir şekilde tırnaklarımı karıştırıyorum.

"Lütfen bir şey söyle bebeğim."

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

Yanıt olarak başını sallıyor ve konuşmadan önce uzun bir nefes alıyor. "Ne olduğunu tam olarak anlamadım. Ama en azından birkaç şeyi açıklığa kavuşturmam gerektiğini hissediyorum."

Kaşlarımı kaldırıp devam etmesini bekliyorum.

Koltuğunda kıpırdanıyor, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor ve devam ederken gözlerini yere sabitliyor. "Son zamanlarda mesafeli olduğumu biliyorum ve bunun için özür dilerim. Bu seninle ilgili değil, benimle ilgili. Bazı kişisel meselelerle uğraşıyordum ve bunu iyi idare edemedim. Depresyonumun geri döndüğünü hissettim ve içime kapandım ve bunun seni incittiğini biliyorum."

Sessiz kalıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sesi duygusallıktan gerginleşerek devam ediyor. "Kendi başıma üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm ama yanılmışım. Sana daha fazla yaslanmalıydım, sana izin vermeliydim. Ama yapamadım. Ve şimdi bunun seni ne kadar incittiğini görüyorum."

İçimde kabaran öfkeyi yatıştırıyor, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum.

"Bu mesafeli olmakla ilgili değil Lucas. Senin kişisel sorunlarının, ki bunları şimdi duyduğuma şaşırdım, Instagram hesabınla ve o kadınlarla hiçbir ilgisi yok. Bu ayrı bir konu. Bana işte sorunlar olduğunu söyledin, bana *yalan* söyledin. Yaptığın şey *aldatmaktır*."

"Düşündüğünüz gibi değil."

"Tam olarak düşündüğüm şey. Onu gördüm, Lucas. Mesajları okudum, sesli notları duydum. I ..." Boğazımda bir yumru oluşarak sözümü kesiyorum. "Fotoğrafları gördüm." Devam ederken sesim çatlıyor, "Kişisel sorunlarınızı çözme yönteminiz miydi?"

Umutsuzca yüzümü ararken gözleri parlıyor ama ben devam ediyorum. "Sana güvendim. Hiç yalan söylemedim. Seninle *her şeyi* paylaştım." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve ağlamaya başladığımda göğsüm kabarıyor.

"Bebeğim-" Eğilip elime uzanıyor, dokunuşuna dayanamayarak başımı sallayarak geri çekiyorum.

"Yapma. Lütfen bana dokunma," diyorum.

"O kadınlara en kötü zamanımda mesaj attım," diye ısrar ediyor ve sesi titriyor. "Çok özür dilerim," derken gözlerini kapatıyor.

Bu sefer bana uzandığında, teslim oluyorum. Karşı koyacak gücüm kalmadı. Başımı nazikçe ellerinin arasına alıyor ve alnını benimkine bastırıyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, gözyaşlarımız birbirini yansıtıyor.

"Çok üzgünüm," diye tekrarlıyor, sanki bir mantra gibi. "Çok üzgünüm, bebeğim. Çok üzgünüm."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, "Biliyorum öylesin."

"Bencillik ettim," diye itiraf ediyor, fısıltıyı zorlukla aşarak. "Seni hafife aldım ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Benden daha iyisini."

Bir hıçkırık kaçıyor ve o devam ederken ben arkamı dönüyorum. "O hesapta iyi bir arkadaş olarak bile önemsedığım kimse olmadığını bilmeni istiyorum"

"Aylardır, Lucas. Bu *aylardır* devam ediyor. Katelyn'e onu *sevdiğini* söyledin. Ve sadece bir kez değil, bunu çok söyledin. Ona *bebeğim* dedin." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum, parçalanmış parçaları bir şekilde bir arada tutabileceğini umarak. "Sen de bana öyle diyorsun."

Yanıtını bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor. Sağır edici bir sessizlik içinde kalıyoruz.

Sonunda ona bakıyorum, bakışlarına yansıyan acıyı ve suçluluğu görüyorum.

"April," diye fısıldıyor gözleri akmayan yaşlarla parlarken, "buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum."

Göğsümde derin, ezici bir acı hissediyorum, beni tüketmekle tehdit eden bir kalp kırıklığı duygusu. Varlığımın her zerresi ona saldırmak, cevaplar aramak ve bana neyin yanlış gittiğini, nerede hata *yaptığımı* söylemesini talep etmek için can atıyor. Çılgılık atmak, neden bana güvenmek ya da profesyonel yardım almak yerine teselli için o kadınlara, internetteki yabancılara yöneldiğini açıklaması için ona yalvarmak istiyorum. Ona benim sunamadığım neyi sundular? Benim dolduramadığım hangi boşluğu onlar doldurdu? Ama içten içe biliyorum ki, ben çılgılık atsam da, o açıklama yapsa da, bu bana arzuladığım huzuru getirmeyecek. Acıyı ya da yalanları geri getirmeyecekti.

Yaptıkları ilişkimizi geri dönülmez bir şekilde değiştirdi ve bir zamanlar çok değer verdiğim güvenimi paramparça etti. Hiçbir kelime bu acıyı silemez. İhanetinin ruhuma işlenmesinden korkuyorum. Bu yüzden çılgılıklarımı tutuyorum, yakarışlarımı bastırıyorum ve kendimi şu gerçeğe teslim ediyorum: Bazı kırıklar onarılamayacak kadar derindir.

Kendimi yalvarmaya indirgemek yerine pes ediyorum.

Bunun yerine, son yirmi dört saattir peşimi bırakmayan soruyu soruyorum. Boğazıma takılan, göğsümü sıkıştıran soruyu. Nişanlıma sormak zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim soruyu. "Beni hâlâ seviyor musun?"

Acı dolu bakışları benimkileri arıyor, ileri geri gidip geliyor, sonra da yenilgiyle gözlerini yavaşça kapatıyor.

"Seni seviyorum April. Ama bana duyduğun derin sevgiye karşılık veremem. Ben seni hak etmiyorum. Sen benden çok daha iyi birini hak ediyorsun, istediğin ve ihtiyaç duyduğun her şey olabilecek birini."

Gözlerimi kapatıyorum ve hıçkırıklarımı bastırmak için titrek bir elimi ağzıma götürüyorum.

"Sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin ve seni tanımaktan büyük onur duyuyorum," diye fısıldıyor.

Ve işte bu . Kalbim çatlıyor ve kanıyor. "Bunu düzeltemeyiz," diyorum usulca.

Bana hiçbir şey söylemiyor, söylemek zorunda da değil. O anda, bunun son olduğunu anladım. Bizim sonumuz.

Ve nihayet, o çantasını topladıktan ve ön kapı kapandıktan sonra, tamamen giyinik bir şekilde yatağa tırmanıyorum ve yorganı üzerime çekiyorum.

Sessizlik çöküyor ve kendimi bırakıp dağılmama izin veriyorum.

Bölüm 10

April

One week later ...

A Günler geçtikçe yataktan kalkmayı başarıyorum ve uzun bir duş almadan önce bir fincan kahvaltı çayı hazırlıyorum. Saçlarımı günlerdir yıkamadığım için dağınık bir topuz halinde bırakmıştım ama en azından vücudum

Temiz.

Küçük kazançlar, değil mi?

Yemek poşetleri ve boş kahve fincanlarıyla dolu mutfak tezgâhına bakıyorum - insan gibi hissetmek için yaptığım günlük girişimlerin hatıraları -Ve bir iç çekiyorum. Bunun bir çöplük olduğunu biliyorum ama enerjim yok. Diyetim sadece çay, kahve, paket servis ve kuru krakerden oluşuyor. Kasemdeki meyveler bozulmuş, buzdolabımdaki süt muhtemelen bozulmuş ve her yer darmadağın.

Telefonum tezgâhın üzerinde titriyor ama bakma zahmetine bile girmiyorum. Arayan kişi olmasını istediğim kişi değil ve zaten kimseyle konuşmak da istemiyorum. Ne söyleyebilirim ki? *Oh, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Benim için endişelenme, sadece hareketleri yapıyorum.*

Ne kadar garip. İsteyeceğim son şey sorunlarımı sevdiğim insanların üzerine yıkmak. Bu yükü yanlarında taşımalarına gerek yok.

Sıcak çayımdan yavaşça bir yudum alıyorum, içime yayılan sıcaklığın tadını çıkarırken, ani bir vızıltı sessizliği kesiyor. Basil, irkilerek, kabarık bir bulanıklık içinde bacaklarını yukarı kaldırıyor.

Tabii ki Basil'i tuttum. Lucas'la ayrıldıktan sonra bu bir soru bile değildi. En kötü günlerimde yanımda oldu. O benim küçük çapam.

Her şeyi birlikte atlattık. Şimdi, sadece ikimiz varken, masanın altından ona yemek atarak, babamın yanımda güldüğü düşüncesiyle gülümseyerek teselli buluyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, çay bardağımın kenarından taşıp elimi haşlarken. Acıdan irkildim ve pisliği temizlemek için hemen bir kurulama bezi kaptım.

Buzz.

Kapı zili tekrar çalıyor, bu sefer daha uzun, beni harekete geçmeye zorluyor. Gözlerimi deviriyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda, bana bakan iki tanıdık endişeli yüzle karşılaşıyorum-Anna ve Gemma. Anna kollarını kavuşturmuş, sabırsızca ayağını yere vuruyor. Gemma'nın gözleri beni görünce açılıyor, bakışları yüzümden kirli, buruşuk kıyafetlerime doğru ilerliyor. Hırkamı göğsüme doğru daha sıkı çekerek lekeli gömleğimi örtmeye çalışıyorum. Utançtan yüzüm kızarıyor, belli ki bu şekilde görülmeyi beklemiyordum.

Anna bir kaşını kaldırıyor. "Berbat görünüyorsun," diyor burnunu kıvrarak.

"Misafir beklemiyordum," diye mırıldanıyorum ve topuklarımın üzerinde dönüp kanepeye yığılıyorum. Gemma ve Anna da hemen arkamdan geliyor.

Anna, elinin arkasıyla kahkahasını bastıran Gemma'ya, "Belli ki," diye fısıldıyor.

Bakışlarım Gemma'ya kayıyor ve gözlerim boynundaki büyük çürük noktaya odaklanıyor. "Peki ya sen? Güzel morluk," diyorum.

"Oh," diye araya giriyor Anna, Gemma'nın yan tarafına dirsek atarak, "ona söylemelisin." "Neyi söylemeliyim?" Ben soruyorum.

"Çok teşekkürler Anna," diyor Gemma, ona sert bir bakış atıp gözlerini devirerek. "Kahve dükkanında tanıştığım bir çocukla çıktım. Yakışıklıydı, ben de neden olmasın diye düşündüm. Her şey harika başladı - beni inanılmaz bir Türk restoranına götürdü, yemekler harikaydı, on üzerinden on. Sonra geceye devam etmek isteyip istemediğimi sordu, ben de tabii ki dedim. Böylece, onunla geri döndük. Oraya vardığımızda... ışıkları açmayı reddetti. Dairesi neredeyse bomboştu - *sıfır mobilya* gibi - *ama* her neyse, bununla idare edebilirim diye düşündüm. Her şey yolunda gidiyordu *ta* ki ..." Dramatik etki için duraklıyor. "Yaklaştı ve çok ciddi bir şekilde yüzünü yalamamı ve *bir köpek gibi havlamamı* istedi."

"Affedersiniz?" İğrenerek söylüyorum.

Anna şeytani bir kahkaha atar. "Bu ne sikim iş?"

"Ama burada olmamızın nedeni bu değil." Elini umursamazca sallıyor. "Neden telefonuna cevap vermiyorsun?" diye soruyor, kanepede yanına yerleşirken.

"Çünkü istemiyorum," diye cevap veriyorum.

"Senin için endişeleniyorduk," diyor Anna, Gemma'ya endişeli bir bakış atarken sesi yumuşuyor.

"Ben iyiyim," diyorum ama kelimeler bana bile boş geliyor.

Anna mutfakta tırıyor, dağınık tezgahı ve paket servis kaplarını inceliyor. "Bunu görebiliyorum," diyor kaşlarını kaldırarak. Gözlerini takip ediyorum, utançtan ensem diken diken oluyor.

"Kendimi yemek pişirecek kadar iyi hissetmiyorum," diye cevap veriyorum, gözlemlerinin ağırlığı altında küçülerek.

Gemma'nın eli nazıkçe dizimin üzerinde duruyor. "Bütün hafta işe gitmediğini duyduk."

Duygularımı dizginlemek için mücadele ederken alt dudakım titriyor. Ama faydası yok - çatlaklar oluşuyor ve gözyaşlarımın dökülmek üzere olduğunu hissedebiliyorum.

"Yapamam," diye fısıldıyorum. Baraj yıkılıyor ve gözyaşlarım sıcak ve durdurulamaz bir şekilde yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Bak ne diyeceğim," diyor Anna, sesi umutlu. "Patronunla konuştuk -" İkisine de dehşet dolu bir bakış fırlatıyorum ama Anna elini kaldırıyor. "Bırak da bitireyim." Kanepeye geri yığılıyorum ve bundan sonra olacaklar için kendimi hazırlıyorum.

"Daha fazla izin almanı sorun etmiyor," diyor. "Ve tahmin et ne oldu? Gemma bu hafta sonu bir inzivaya çekilecek olan TikTok yaratıcısını takip ediyormuş ve bil bakalım bize üç kişilik yeri kim ayarladı?" Anna'nın kaşları küçük bir jig dansı yapıyor.

"Ne tür bir geri çekilme?" Hırkımın koluyla yüzümü silerek soruyorum.

Anna ve Gemma birbirlerine suçluluk dolu bir bakış atarlar.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandım. "Lütfen bana bunun Bali gibi başka bir felaket olmadığını söyle. Bir *hafta* boyunca iğne deliğinden sıçtım Gemma!" Bu düşünceyle karnımı tutarak inliyorum.

"Hayır," diyor Gemma rahatsız edici bir sırtısla. "Bu çok daha iyi - toplanmana yardım edeceğiz!"

Benim için ne hazırladıkları hakkında hiçbir fikrim yok ama tartışacak enerjim de yok.

"Bekle-" diye soruyorum, panik içinde, "Basil ne olacak?"

Gemma ve Anna, hoşuma *gitmeyen* bir başka şüpheli bakış atıyorlar.

"Ne?" Gözlerimi kısarak bastırıyorum.

"Şey..." diyor Gemma, rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "Başka kimi arayacağımızı bilemedik..."

Midem götümünden dışarı fırlıyor. "Kimi aradın?" diye sordum.

Onlar cevap veremeden kapı zili tekrar çaldı. Ayağa fırlayıp etrafımdaki tren enkazını tarıyorum. Sanki bu beni daha az felaket gösterecekmiş gibi çılgınca kıyafetlerimi fırçalamaya başlıyorum. "Kim var burada?" Talep ediyorum.

Anna sonunda cevap vermeden önce uzun bir nefes üflüyor, "James."

"Ne?!" Dehşet içinde ona bakakaldım. "Başka *kimseyi* bulamadın mı? Sen eski sevgilimin *kardeşine* sormak zorunda mıydım?" Ellerimi havaya kaldırdım.

İkisi de suçlulukla irkilir.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, buruşuk kıyafetlerime bakarak. "Beni bu halde göremez!" İkisi de kapıyı açamadan ben merdivene doğru fırlıyorum

"April!" Anna arkamdan bağırıyor.

"Ne?" Merdivenlerin yarısına kadar dönüyorum, sanki hayatım buna bağlıymış gibi korkulukları kavriyorum.

"Lütfen, kutsal olan her şey aşkına, *saçını yıka!* Orada bir kuş ailesini ağırdayabilirsin."

Ona öldürücü bir bakış attım ama haklı olduğunu biliyordum.

* * *

Duşa atlıyorum ve saçlarımı ekstra bir gayretle keseliyorum - biraz panik kaynaklı motivasyonun yapabildikleri inanılmaz. James'i davet ettiklerine hâlâ inanamıyorum. *Buraya*. Evime. Kedime bakması için. Bu düşünce beni çılgına çeviriyor. Onunla nasıl yüzleşeceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama en azından yalnız olmayacağım. Küçük merhametler, sanırım.

Sonra beynim vites değiştiriyor ve alt kattaki dağınıklığa takılıyor. Yatağımdaki çarşafklar sadece bir haftalık - Tanrı'ya şükür - ama evin geri kalanı tam bir felaket. Normalde her şeyi tertemiz tutarım. Evimle gurur duyarım. Ama bu hafta? Tam bir kaos. Kendimi yataktan dışarı sürüklemek bile Everest'e tırmanmak gibi geldi ve mutfığı temizlemek ya da evi düzenli tutmak aklıma bile gelmedi.

Suyu kapattım ve duştan çıktım. Temiz bir pantolon ve kabarık bir kapüşonlu sweatshirt giydikten sonra beyaz spor ayakkabılarımı giyiyorum ve kendime yeterince şık göründüğümü söylüyorum. Diş fırçamı alıp dişlerimin üzerinde iki kez gezdirdikten sonra gargara yapıyorum.

Islak saç tellerimin arasından bir fırça çekiyorum, düğümleri tararken yüzüm buruşuyor. Hızlıca çalışıyorum, uzun saçlarımı elimden geldiğince çözdükten sonra bir havluya sarıyorum ve öfkeyle ovalayarak kurutmaya çalışıyorum. Mükemmellik için zamanım yok - sadece *tam bir karmaşa gibi görünmemek* yeterli olacak.

Aynaya yaklaşp yansımamı inceliyorum. Koyu gölgeler gözlerimi çevreliyor ve tenim solgun ve cansız görünüyor, sanki tüm ışık benden çekilmiş gibi. Anna haklı. *Berbat görünüyorum*.

Uzun bir nefes alarak üst çekmeceyi açıyorum ve meyveli dudak maskemi bulana kadar karıştırıyorum. Dudaklarımı birbirine yapıştırarak sürüyorum. Ardından, yanaklarımı biraz renklendirmek umuduyla hızlıca çimdikliyorum. Öncekinden daha derli toplu görünüyorum ve itiraf etmeliyim ki temiz, taze saçlara sahip olmak çok daha iyi hissettiriyor.

Şimdi geriye kalan tek şey eski nişanlımın kardeşiyle yüzleşmek.

Basil banyoya giriyor ve tembelce bacağıma sürtünüyor. Eğilip parmaklarımı yumuşak kürkünün üzerinde gezdiriyorum ve dokunuşumla bir MG gibi mırıldanıyor.

"James için iyi bir çocuk ol," diye mırıldanıyorum, kulaklarının arkasını kaşıyarak. Gözlerini yavaşça kapatıyor. "Ben de seni seviyorum," diyorum ona. önce Basil'in alnına sert bir öpücük konduruyorum. Gardırobun kapağını gece çantamı alıyorum, içine ne gireceğini umursamadan. Ne kadar çabuk toparlanırsam, aşağıda beni nelerin beklediğini düşünmek için o kadar az zamanım olur.

Konuşmaları odaya yayılıyor ve James'in sesinin belirgin, kısık tınısını yakalıyorum. Endişem hızla geri dönüyor. Lucas'ın ona ne söylediğini, olayları nasıl anlattığını merak ediyorum. James'in ne bildiğini, ne düşündüğünü merak ediyorum. Ailesi hikâyenin tamamını biliyor mu? Yoksa sadece Lucas'ın versiyonunu mu? Eminim o da dikkatlice düzenlemiştir.

James ve ben, Lucas'la birlikteyken birkaç kelimedden fazla konuşmuyorduk ve ne zaman aynı odada yalnız kalsak... şey, bunu *nasıl* tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Gergindi belki. Yüklüydü. Sanki her zaman yüzeyin altında kaynayan ve asla tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler varmış gibi. Nişan partisinde olduğu gibi, bana veremediğim bir şekilde bakmaya devam etti, sanki beni inceliyordu. Hatta

Onu izlerken yakaladığımda, asla başka tarafa bakmazdı. Asla *ilgileniyormuş* gibi görünmezdi ama yine de gözlerini kaçırmazdı. James her zaman biraz gizemli olmuştur; onu asla okuyamadım.

Çarşafılarımı düzeltiyorum ve dağınık giysilerimi toplayıp çamaşır sepetine atıyorum. Her şeyin biraz derli toplu görüldüğünden -ya da en azından tamamen felaket olmadığından- memnun bir şekilde kendimi toparlıyor ve titrek bacaklarla aşağıya iniyorum.

Sahanlığa ulaştığımda kahkahalar duyuyorum. James beni fark ediyor ve boğazını temizliyor. Kızlar etrafımda dönüyor ve Gemma bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Hazır mısın?" diye soruyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Dikkatim James'in üzerinde toplanıyor ve sanki içimdeki hava boşalmış gibi hissediyorum. Tutuklayıcı biri. Saçları sinir bozucu derecede mükemmel bir şekilde dağılmış, sanki elini defalarca üzerinden geçirmiş ve hiç çaba harcamadan yerine oturmuş gibi. Kalın kirpikleri, yumuşak ışıktaki daha derin bir yeşil görünen zümrüt gözlerini çerçevesiyor. Yanağında bir kir lekesi var ve kalın bir ceketin altına giydiği terli iş yeleğinin üstünden bir tutam göğüs kılı görünüyor. Sahada çalıştığı belli.

Gülümsemiyor.

Konuşmuyor.

Çenesi geriliyor, kasları esniyor ve bana bakıyor.

Başımı eğip yere bakıyorum, aniden gerildiğimi hissediyorum ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor. "Merhaba James," diyorum ona küçük bir el sallayarak.

"Merhaba April," diye cevap veriyor, sesi alçak ve çakıllı.

Kafamı kaldırdığımda Anna'nın gözlerinin ikimiz arasında gidip geldiğini görüyorum, yüz ifadesini zorlukla kontrol edebiliyor. Dudaklarını birbirine yapıştırıyor, sırtımmaya çalıştığı -ve başaramadığı- belli.

"Basil'e bakmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim," diyorum sonunda. "Evin durumu için özür dilerim. I ..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

James küçük, sempatik bir gülümseme takınır. "Sorun değil, zaten bu hafta sonu o bölgede çalışıyorum" diyor. "Ev için de endişelenme, anlıyorum."

Onu nişan yüzüğümün olduğu sol elimi incelerken yakalıyorum ve yüzüğü hızla arkama atıyorum. Dışarı çıkmadan önce yüzüğü Lucas'a geri verdim. Ona bakmayı midem kaldırmıyordu.

Dudakları ince bir çizgi halinde kıvrılıyor ama hiçbir şey söylemiyor; sadece bir , neredeyse öfkeyle göz kırıyor. O an o kadar kısaydı ki

Hayal ettim. Ne söyleyeceğimi tam olarak bilemeden çantamın askısıyla oynuyorum.

Anna ellerini çırparak hem James'i hem de beni içine düştüğümüz tuhaf sersemlikten kurtarıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, aniden bir izleyicimiz olduğunun farkına varıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Her şeyin nerede olduğunu söylememi ister misin?"

Yaklaşıyor. Sesi sakın, elini uzatıp pazumu hafifçe sıkarken dokunuşu sıcak. "Her şeyin nerede olduğunu biliyorum. Ben hallederim." Ön kapıya doğru başını sallıyor. "Sadece git ve hafta sonunun tadını çıkar."

Ses tonundaki vahşet bunu açıkça ortaya koyuyor - artık yaygara yok.

"April," diye araya giriyor Gemma usulca, saatine bakarak. "Yola çıksak iyi olur, üç saatlik yolumuz var."

"Ah," diyorum, gözlerim tekrar James'e kayıyor.

Bana doğru bir adım daha atıyor, terli ve erkeksi kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor. Çenesini ön kapıya doğru eğiyor. "Git. İyi eğlenceler. İyi olacağız," diyor.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum, bir an tereddüt ediyorum, ona sarılıp sarılmamakta kararsızım. Daha önce hiç sarılmamıştık, garip hissettirebilirdi ama belki de tamamen yanlış değildi. Öne doğru yarım adım atıyorum ama ben karar vermeden o geri çekiliyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Sanırım olmaz.

Tanıdık bir gitar penası çıkarıyor ve parmaklarının arasında döndürmeye başlıyor. Parmaklarını ustalıkla hareket ettirirken çalışan damarlar dikkatimi dağıtıyor ve kendimi muhtemelen olması gerekenden daha uzun süre eline bakarken yakalıyorum.

"Pekâlâ, teşekkürler James. Hayatımı kurtardın," diyor Anna, beceriksizce omzuna vurarak. Sonra hemen ekliyor, "Ah evet, biliyor musun bilmiyorum - April, ona söyledin mi? Basil bazen yere sığıyor."

Ona bakakaldım, mahcup olmuşum. "Anna!"

James sırtıyor, yüzünde ilk kez bir eğlence belirtisi beliriyor. "Bildiğimi iyi oldu," diyor, kazmayı tekrar cebine sokarken dudakları seğiriyor.

Gözlerimi kapattım, aşağılanmışım.

Kapıya doğru ilerlerken Anna omuz silkerek, "Ne? Öyle," diyor. Yanaklarım yanarken ona ters ters bakıyorum.

"Her zaman değil," diye mırıldanıyorum savunmacı bir şekilde. Ama evet, kesinlikle yere sığıyor.

James arkamızdan geliyor, kollarını kavuşturmuş kapı çerçevesine rahatça yaslanıyor, ceketinin yıpranmış derisi geniş göğsünü sıkıca sarıyor. Ağzının kenarında ince bir gülümseme beliriyor, sanki bundan büyük keyif alıyormuş gibi.

Dışarı çıktığımızda Anna arsız bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana bakıyor. "Artık endişelenmene gerek yok, o hazırlıklı."

Gemma gülüyor ve ben yüzümü ellerimin arasına gömme dürtüsüyle savaşıarak sessizce inliyorum. Düşünmem gereken son şey, bu muhteşem adamın kedimin asi kakalarını temizliyor olması.

Bölüm 11

April

Gemma hiçliğin ortasında durur. Tam bir serseri bölgesi. -Londra'nın yaklaşık üç saat kuzeybatısında küçük bir kasaba olan Hereford'un hemen dışında. Yol boyunca neredeyse tek kelime etmedim.

Motor ve Gemma ile Anna'nın konuşmaları boşluğu dolduruyor. Sesleri ne kadar mutlu çıkarsa çıksın, onlara katılmaya cesaret edemiyordum. Aklım Lucas'a ve küçük kardeşinin az önce benim evimde olduğuna gitti. Manzaraya, Tudor tarzı binalara, dolambaçlı kanallara ve kartpostal gibi bahçelere odaklanmaya çalıştım ama hiçbir aklıma gelmedi. Yolculuklardan genellikle keyif aldığım halde neşe ya da takdir duygusu yoktu.

Şimdi, çamurlu bir alanın ortasına park etmiş durumdayız, etrafımız hüzünlü, sarkık ağaçlar ve tehlikeli görünümlü bir barajla çevrili; buraya bir ya da iki ceset atılmış olsaydı hiç şaşırırmazdım. Birkaç yıpranmış teneke kulübe bölgeyi süslüyor ve dürüst olmak gerekirse, burası *korku filmi* çılgınlıkları atan tedirgin edici bir hava yayıyor.

"Daha önce depresyonda değildiysem, şimdi kesinlikle depresyondayım," diye mırıldanıyorum, kasvetli manzaraya bakarak.

"Affedersiniz," diyor Anna. "Sadece pozitiflik lütfen." Bana cesaretlendirici bir bakış fırlatıyor.

"Cidden, burası neresi?" Acımasız, ıslak çevreyi tararken soruyorum. Gemma cevap veremeden, bongo davullarının hafif ritmi havada süzülüyor ve gittikçe yükseliyor. Kaşlarımı çatıyorum. *Neredeyiz lan biz?*

"Bu davul sesi de nereden geliyor?" Etrafıma bakınırken soruyorum. Bunun olması gereken şey yerine yanlışlıkla bir tarikat inzivasına mı kaydoldum diye düşünmeye başlıyorum.

Birdenbire kabinlerden birinin arkasından bir adam çıkıyor ve üçümüzü de hazırlıksız yakalıyor. Hep birlikte soluk soluğa kaldık ve Gemma kalp krizinden bayılacakmış gibi göğsünü tuttu. Elinde bir leke çubuğu olduğunu tahmin ettiğim bir şey sallıyordu.

"Hoş geldiniz!" diye bağılıyor, bu iç karartıcı ortam için fazla coşkulu bir şekilde.

Dişleri eksik mi? Yüce İsa.

Uzun boylu, deri gibi bronzlaşmış bir teni var ve endişe verici derecede zayıf. Boynunda deri bir kayışa bağlı aytaşı boncuklar ve bir kuş tüyü var. Kolları kabile dövmeleleriyle kaplı ve kıyafetleri yırtık pırtık. Gemma'nın onu TikTok aracılığıyla bulduğunu biliyorum ama bir telefona bile parası yetecek gibi görünmüyor. 5G'ye inanacak bir tipe de benzemiyor. Boş bir teneke kutu ve bir parça ip aracılığıyla iletişim kurmasını bekliyorum.

Biz tepki veremediğimiz önümüze geçip adaçayı çubuğunu geniş daireler çizerek sallıyor ve dumanını üzerimize savuruyor. Anna ve Gemma'ya bakıyorum, içlerinden birinin beni nasıl bir cehennemin içine sürüklediklerini açıklaması için sessizce yalvarıyorum.

"Merhaba!" Gemma, kısa boylu, şehvetli bir kadın görüş alanına girdiğinde parlak bir sesle "Merhaba" diyor. Mavi şal desenli, boho tarzı dökümlü bir elbise giymiş. İsa sandaletleri giyiyor ve küçük bir sıgır derisi davula ritmik bir şekilde vuruyor.

"Bu davul da neyin nesi?" Başımı kadına doğru sallayarak soruyorum.

"Enerjin için," diye cevap veriyor sıksa adam, sanki çok açılmış gibi.

"Elbette," diye kestirip atıyorum.

Gemma'ya bir bakış atıyorum, nasıl bu kadar hevesli olduğunu merak ediyorum. "Neredeyiz biz?" Anna'ya fısıldayarak bağıyorum.

"Gündönümü İnzivamıza hoş geldiniz," diye anons ediyor kadın. En azından sonunda kanlı davulu çalmayı bıraktı. "Arkadaşınız Gemma bana *birinin* iyileşmeye ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Sanırım yine ağlamaya başlayabilirim," diyorum.

Anna bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yandan kucaklıyor. "Onu görmezden gel. Şu anda sadece biraz kırılmış."

"Gelin, size kabininizi göstereyim, sonra da diğer konuklara katılabiliriz. Sizi burada ağırlamaktan çok memnunuz," diye devam ediyor kadın ve gülümseyerek eliyle kendini işaret ediyor. "Ben Rose, bu da," diyor ve elindeki is çubuğuyla daireler çizen hippie fasulye sırgını göstererek, "kocam Gary."

Linolyum bir mutfak, laminat parke ve birbirine sıkıştırılmış üç tek kişilik yatağın bulunduğu ortak bir yatak odası içeren kabinimize yönlendirildik. Ancak banyo şaşırtıcı derecede büyük, tam boy bir küvet, tek lavabo ve geniş bir duşa sahip.

"Umarım bunun için çok fazla para ödememişsinizdir," diyorum kızlara, çantamı yataklardan birinin üzerine bırakırken.

"Sadece tadını çalış. En azından birlikteyiz," diyor Gemma umutlu bir şekilde.

Küçük bir gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. O haklı. Bu düşünceli bir jestti, iyi niyetliydim. Nankörlük etmemeliyim. Onlar olmasaydı evde tek başıma bir kutu dondurmaya sarılıp ağlıyor olurum. Bu hafta sonunu organize etmek ve parasını ödemek için çaba sarf ettiler, bu yüzden en azından bunu takdir etmeye çalışabilirim.

Başka bir zaman olsaydı, muhtemelen onlarla birlikte güler, tüm bunların saçmalığının tadını çıkarırdım. Ama yapamıyorum. Aklım sürekli Lucas'ı özlemekle meşgul. Kalbim o kadar kırık ki fiziksel olarak acıyor. Ne kadar uyursam uyuyayım, bitkin düşünüyorum. Artık bundan başka bir şey hissettiğimi hatırladığımdan emin değilim.

"Hadi, diğerleriyle buluşsak iyi olur," diyor Gemma, elimden tutup beni orta güverteye götürürken.

Diğer on iki konuk büyük, kare bir masanın etrafında oturmuş, kendi aralarında sohbet ediyorlar. Hepsi de yaşlı olan on bir kadın ve anladığım kadarıyla kalın bir Kanada aksanına sahip bir adam. Gary yakındaki bir kulübeden çıkıp bir tepsi üzerinde üç büyük fincanı dengede tutarken dostça sohbetler havayı dolduruyor. Her birimize birer fincan çay uzatıyor ve ben de karşılığında ona kibar bir gülümseme sunarak kupayı isteksizce kabul ediyorum.

Lütfen, Tanrı aşkına, buna LSD katılmasın.

Ben sessizce çayımı yudumlarken, diğerleri de kendilerini gruba tanıtmaya başlıyor. Ben yarı dinlerken sesleri birbirine karışıyor, tam olarak katılmaya hazır değilim.

Ortalık sessizliğe büründüğünde düşüncelerimden sıyrılıyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve herkesin beklentiyle bana baktığını fark ediyorum.

Anna dirseğiyle beni dürtüyor. "Bu April," diye anons ediyor. Küçük bir gülümsemeye zorluyorum ve kısa bir baş selamı veriyorum. Benden alabilecekleri tek şey bu.

Küçük, solgun, orta yaşlı bir kadın bana doğru eğiliyor.

"Merhaba, ben Moira," diyor neşeli bir gülümsemeyle. "Bu ilk seferiniz mi?"

Sessizce başımı sallıyorum.

"Bu Rose ve Gary ile üçüncü inzivam. İnanılmazlar. Bu gerçek bir uyanış yolculuğu..."

Başımı sallıyorum, zihnim sürüklenirken ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Sözleri tıpkı etrafımdaki diğer her şey gibi arka plandaki gürültüde kayboluyor.

Rose masada bize katılıyor, ellerini çırpıyor ve heyecanla ovuşturuyor. "Pekâlâ, takım! Size kısa bir mola vermeden önce biraz ses şifasıyla başlayacağız. Bu gece ateş ritüeline başlayacağız ve yarın sabah nefes çalışmalarına dalacağız. Kimler heyecanlı?"

Ateş ayini de ne?

Konuklar başlarını sallıyor ve coşkulu gülümsemeler sunarak heyecanlarını mırıldanıyorlar. Moira kaçırmak üzereymiş gibi görünüyor. Yan gözle Anna ve Gemma'ya bakıyorum, ikisi de gülümsüyor. Özür dilemeden ayağa kalkıyorum ve sıvışıyorum. Kulübeye girip küçük yatağa giriyorum ve yorganı üzerime çekiyorum. Başımı yastığa koyar koymaz uykuya dalıyorum.

* * *

Gün ışığına uyanıyorum. Yuvarlanarak telefonumun ekranına dokunuyor, Instagram'ı, DM'leri, mesaj isteklerini, e-postaları, her şeyi kontrol ediyorum. Umutsuzca Lucas'ın bir şekilde bana mesaj göndermiş olmasını, beni düşündüğüne dair küçük bir işaret vermesini umuyorum. Ama hiçbir şey yok.

Kafamı dağıtmaya ihtiyacım olduğundan, kızlar hala sesle iyileşirken uzun bir banyo yapmaya karar verdim. Banyoya giriyorum, pembe bir banyo bombası açıyorum ve küveti dolduruyorum. İçine atıp köpürmesini, yüzeyde pembe ve parıltılı dalgalar oluşturmasını izliyorum. Kıyafetlerimi çıkarıyorum, ahududu kokusu sıcak odaya yayılıyor. Kendimi daldırmadan önce sıcaklığı kontrol etmek için ayak parmağımı daldırıyorum.

Telefonuma uzanarak haftalar önce başladığım sesli kitabı çalmaya başlıyorum ve rahatlatıcı seslerin Lucas'la ilgili düşüncelerimi bastıracağını umuyorum. Sesli kitabın beni rahatlatmasına izin vermek için gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum ki aniden ön sürgülü kapı uçarak açılıyor ve metalik bir tıslama kabin içinde yankılanırken rayları üzerinde inliyor.

Kızlar geri döndü.

Anna çıplak ve pembe simlerle kaplı olduğum gerçeğinden etkilenmeden banyoya giriyor. Şaşırmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Hey! Yataktan çıkmışsın."

"Belli ki," diyorum, göğüs uçlarımı ona göstermemek için baloncukları göğsümün üzerine doğru çekerek. "Göğüslerini gördüm, April. Utanmana gerek yok. Harikalar," diyor elini önünde sallayarak. Ona bakıyorum, neden içeri daldığını açıklamasını bekliyorum, ama tekrar konuşmadan önce birkaç saniye geçerken öylece duruyor.

"Nasıl uyudun?" "İyi.

Sanırım," diyorum.

"Güzel." Başını sallıyor. "Yani, sesle iyileştirme berbattı."

"Ne?" Biraz fazla hızlı oturuyorum, baloncuklar üzerimden kayıyor, meme uçları şimdi görkemli bir şekilde ortaya çıkıyor.

Ben daha üstümü örtemeden Gemma içeri dalıyor, sırtarak kapı çerçevesine yaslanıyor. "Uyanmışsın!" dedi.

Anna, "Ben de tam April'a sesle şifadan bahsediyordum," diyor.

"Aman Tanrım. Bu hiç de sağlam bir şifa *değildi*," diye cevap veriyor Gemma gözlerini devirerek.

Merak beni ele geçirdi. "Neden? Ne oldu?" Arka planda sesli kitabım çalıyor.

"Oh, Damian. Evet. Tam orası. Memelerimi büyük, zonklayan sakinle sikmene bayılıyorum."

Üçümüz de donup kaldık.

Anna kaşlarını kaldırarak ve etkilenmiş görünerek, "Rahatlama malzemesi olarak güzel bir seçim," diyor.

"Lütfen devam edin," diyorum, yüzüm yanıyor.

"Yani," diyor Anna, "bizi iki saat boyunca buz gibi fayansların üzerinde yatırdılar! Bir grup çanakla sesler çıkaran bir kadın vardı ve ilk başta müzik iyiydi, hatta oldukça rahatlatıcıydı. Ama sonra bir anda alnımın ortasında keskin bir darbe hissettim."

"Neydi o?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

"Gary beni kanlı bir akupunktur çubuğuyla şişledi. Tam alnımın ortasına!" diyor. "Bunun kurallara uygun olmadığına *eminim*. Ama en kötüsü bu değil. Tam istenmeyen akupunktur travmasını atlatmaya başlamıştım ki, çanak çalan kadın kulağımın dibinde ilahiler bağırmaya başladı. *Çılgık atıyor!*"

Gemma kollarını kavuşturarak, "Bu işin yarısı bile değil," diyor. "Yanımda yatan Moira denen kadın hüngür hüngür ağlıyordu ve eminim biri osurdu. Leş gibi kokuyordu."

Anna, Gemma'ya bakarak, "Sen olduğunu tahmin etmiştim," diyor. "Ben osurmam!"

Gemma kesinlikle osuruyor.

Anna alay ediyor, sonra bana bakıyor. "Bu arada Rose banyodan çıkman gerektiğini söyledi. Ateş ayini yapıyoruz."

"Şu anda mı?"

"Şu anda olduğu gibi. Sesi kızgın geliyordu."

Çıplak, simlerle kaplı halime bakıyorum ve tam tartışacakken kapı çalınıyor. *Tanrım*, kalbi kırık bir kadın banyo yapamaz mı? Rose kapı aralığından kafasını uzatınca gözlerim açılıyor.

"Ateş ayini başlamak üzere. Bu etkinliğe *gerçekten* katılsan iyi olurdu, April." Bana azarlayan bir bakış fırlatıyor. Sesli kitap tekrar çaldığında yanıtlımı bekliyor, *"Evet bebeğim, bu sulu göğüsleri becermemi ister misin? Her taraflarına boşalacağım. Sonra ağzını sikip oraya da boşalmadan önce her tarafını ovacağım."*

Rose'un ağzı açık kalır, dehşete kapılır. Muhteşem.

* * *

Ateş ritüeli tam bir felaketti. Korkularımızı ve yargılarımızı kağıda dökmek, bunları grupla paylaşmak ve törensel bir şekilde yakıp kurtulmak gibi derin ve ruhani bir deneyim olması gereken şey tam bir kaosa dönüştü. Gary ateşi bile yakamadı, Rose'un konuşması sanki Tanrıları çağırıyormuşuz gibi bir ses çıkardı ve Anna kendi anını göğüslerine tam gelişmiş bir öz-sevgi övgüsüne dönüştürdü. Üstüne üstlük, gökyüzü açıldı ve her şeyi sırlıslıklam etti.

Birbirimizin kanını içmediğimize ya da el ele tutuşup "Kumbaya" şarkısını söylemediğimize şaşırdım.

Şükürler olsun ki yarın eve gidiyoruz.

Bölüm 12

April

Gemma'nın arabası evimin önündeki kaldırımında durdu. Hepimiz dışarı atlıyoruz ve onlar caddede hızla uzaklaşmadan önce her birine sarılıp vedalaşıyorum. Dönüp kapıya yöneldiğimde kalbim küt küt atmaya başladı.

Kulaklarım çınlıyor ve midemde bir düğüm oluşuyor. James'i tekrar göreceğim için gerginim. Ayrıldığımızda ev ve ben ne durumdaydık. Tanrım, ne düşünmüş olmalı?

Umarım Basil yere sıçmamıştır.

El çantamı karıştırıp anahtarlarımı arıyorum ama daha bulamadan ön kapı açılıyor. James kapının girişinde duruyor, bir elinde anahtarlarım, yüzünde şakacı bir sırıtiş.

"Ah, doğru ya," diye mırıldanıyorum, umursamaz görünmeye çalışarak başımı sallıyorum.

Tabii ki onları yanımda götürmedim.

Onu içeri kadar takip edip ayakkabılarımı çıkarmaya yöneliyorum ama olduğum yerde . Gözlerimi kırpiştirarak odayı inceliyor, gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyorum. Mutfak tezgahı çıplak, paket servis kapları ve kullanılmış kupalardan arınmış. Kahve masası , geride bıraktığım dağınıklıktan eser yok. Yerler pırıl pırıl, tertemiz ve yeni paspaslanmış, havada hafif bir nane kokusu var.

Bütün evi temizledi.

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. Görünüşüne bakıyorum. Hâlâ iş kıyafetlerini giyiyor. Yeleği kirli, göğsü terli - sanırım işten ve bu bok yığını temizlemekten - bugün ceketini çıkarmış, sol göğüs kafesinden bileğine kadar uzanan dövmelelerini sergiliyor. Buna inanamıyorum. Bütün gün çalıştı ve sonra sadece Basil'i beslemek için değil, tüm evimi temizlemek için de uğradı.

"James, temizledin mi? Bu... bu çok fazla-" diye başlıyorum, ama o beni Ka kesiyor
palı

. "Öyle değil," diyor omuz silkerek. "Her işten sonra uğradım Basil'i beslemek, suyunu ve tepsisini düzenlemek için bir gün. Bir sürü çamaşır yıkadım ve banyoyu da temizledim."

Kahretsin. Umarım hiç patinaj izi yoktur.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Beklenmedik nezaketi beni düşündüğümde daha sert vuruyor.

Ağlama, ağlama, ağlama.

Ağlamaya başladım.

Çantam omzumdan kayıyor, ben gözlerimi silerken yere düşüyor. Bu öyle düşünceli bir jest ki, onu tanıdığım adamdan çok farklı. Sessiz, çekingen, düşünceli. Lucas nadiren bir şeyleri temizlerdi ama James burada, tek kelime etmeden tüm bunları yapıyor.

Yaklaşıyor. "Hey," diyor. "Lütfen ağlama."

Göz hizamıza gelene kadar eğiliyor, elleri omuzlarımda uzun, yatıştırıcı darbelerle geziniyor. Dokunuşunun sabit ritmi içime işliyor ve yavaşça gözyaşlarım diniyor. Bakışlarımız birbirini yakalıyor. Yutkunurken boğazı düğümleniyor, çenesi bir anlığına geriliyor.

Yakından bakınca her zamankinden daha fazla ayrıntıyı görebiliyorum: Yeşil gözlerinin arasına serpiştirilmiş ince altın ve kahverengi benekler, yaprakların arasından süzülen güneş ışığı gibi. Sol kaşının hemen üzerinde küçük bir yara izi var, o kadar silik ki neredeyse görünmüyor. Beni incelerken dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Hey, April." diye fısıldamadan önce ne kadar süre orada durup birbirimize baktığımızı bilmiyorum.

"Hey, James," fısıldıyorum.

Dikkati gözlerimden dudaklarıma kayıyor, sonra tekrar geri geliyor. Bakışları yerçekimsel bir his veriyor, beni içine çekiyor. İçgüdüsel olarak, daha yakına kayıyorum. Neden olduğundan emin değilim; sadece yapıyorum. Sanki manyetik gibi. Sonra aniden boğazını temizliyor ve sanki dokunuşum onu yakacakmış gibi geri adım atıyor.

Yanaklarım ısınıyor, bunun ne olduğundan emin değilim, onu rahatsız ettiğim için utanıyorum.

Düşüncelerim, Basil'in merdivenlerden inip görkemli görünüşünü sergilemesiyle minik patilerin hızlı pıt pıt sesleriyle bölünüyor. Gülümseyerek ona doğru dönüyorum. "Hey, bebeğim!" Onu karşılamak için çömeliyorum.

Bana doğru koşarken elime doğru eğiliyor, sırtını kamburlaştırıyor ve küçük bir motor gibi , sesi içinde gürlüyor. Elimi

parmaklarımı yumuşak kürkünün üzerinde gezdiriyor, ona istediği tüm çizikleri atıyorum. James'e bakıyorum. "Ona baktığın için çok teşekkür ederim. Benim için gerçekten ifade ediyor," diyorum.

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Memnuniyetle. Kızların seni biraz uzaklaştırabilmesine sevindim. Eğlendiniz mi?"

Bir kahkaha attım. "Buna tam olarak *eğlence* diyebileceğimden emin değilim. Ama... ilginçti." Sesime pozitiflik katmaya çalışıyorum. "En azından evden çıkmak güzeldi. Biraz güldük."

Oda sessizleşiyor ve o kaşlarını çatarken ben gergin bir şekilde kıpırdanıyorum. "Ne?" Tepkisinden ne anlam çıkaracağımı bilemediğimden soruyorum.

"Benimleyken rol yapmak zorunda değilsin," diyor basitçe.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor ve o sessizce ekliyor, "İyi değilsen sorun değil."

Gözlerim çerçeveli fotoğraflarla dolu koridordaki masaya : Lucas'la benim fotoğraflarımız, bir zamanlar sonsuza dek yanımızda taşıyacağımızı düşündüğüm mutlu anların enstantaneleri. Lucas gittiğinden beri bu fotoğraflardan uzak duruyorum. Hâlâ yaşadığımızı sandığım bir hayatı temsil ettiklerini hatırlamaya dayanamıyorum. Onun yerine James burada, Basil'e bakıyor ve evimi temizliyor. Böyle olmaması gerekiyordu.

Bunun kesinliği göğsüme bir yumruk gibi çarpıyor.

"İyi değilim," diye itiraf ediyorum.

James'in ifadesi keskinleşiyor. Sanki beni okumaya, yüzeyin altında neler olup bittiğini anlamaya çalışıyormuş gibi izliyor.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Soruyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. "Ne? Senden neden nefret edeyim ki?"

"Çünkü ondan gitmesini istedim. I-" Sertçe yutkunuyorum. "Ona gitmesini söyledim."

James'in çenesi gerilir. "Sanırım ikimiz de bunu hak ettiğini biliyoruz. O kapıdan çıkmak zorunda değildi ama çıktı," diyor, sesi eşit ve sert.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Sana her şeyi anlattı mı?"

James alay ediyor, sesi kuru ve acıyla karışık. "Annem anlattı. Ama ikimiz de ona hikâyenin tamamını anlatmadığınızı biliyoruz. Eminim boşlukları ben doldurabilirim."

"Oh," diye mırıldanıyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Başıyla küçük bir selam veriyor.

"Nereden biliyorsun?" Neredeyse cevaptan korkarak soruyorum. Yüz ifadesi sertleşiyor. "Sadece biliyorum."

Daha fazlasını sormak istiyorum ama ses tonu bana zorlamamamı söylüyor, ben de öylece bırakıyorum.

"Gitsem iyi olacak," diyor James, ön kapıya doğru ilerlerken.

"Doğru, elbette. Tekrar teşekkürler." Duraksıyorum, topuklarımın üzerinde geri sallanıyorum. "Kızlar seni bu işe bulaştırdığı için özür dilerim. Gelmek zorunda değildin ama... geldiğine sevindim." Ona minnettar bir gülümseme sunuyorum.

James bana bakıyor, göğsümde bir şeyleri harekete geçirecek kadar yumuşuyor. "Sorun değil," diye cevap veriyor ve yanağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra gitmek için dönüyor.

Bu jest beni ve afallattı. Daha önce bana hiç bu kadar sarılmamıştı.

O ön merdivenlerden inerken ben kapının çerçevesine tutunuyorum. Kaldırıma ulaştığında dönüyor, ellerini ön ceplerine sokuyor, omuzları serin havada hafifçe kamburlaşıyor. Bana son bir kez sertçe başını sallıyor.

"Hoşça kal April," diyor.

"Hoşça kal James," diye cevap veriyorum usulca.

Yaya yolundan geri çekilişini izliyorum. Arabasına ulaşp gözden kaybolana kadar gözlerim onu takip ediyor. Ancak o zaman omuzlarım çöküyor ve uzun, titrek bir nefes alıyorum.

Kapıyı arkamdan kapattığımda yorgunluk nihayet çöküyor ve kendimi üst kata sürüklüyorum. Ayakkabılarımı yatağın yanında tekmeliyor, yorganı geri çekiyor ve taze, serin çarşafların altına giriyorum. Telefonuma uzanıp Instagram'ı açıyorum ve arama çubuğuna Lucas'ın adını yazıyorum.

Kullanıcı bulunamadı.

Farkına vardım ve sanki dikişlerim sökülmüş gibi hissettim - Lucas beni engelledi. Beni gerçekten engelledi. *Gideli sadece bir hafta olmuştu.* Kederim beni ele geçirirken telefonu içi boş bir gümbürtüyle komodinin üzerine bırakıyorum.

Tam daha kötü hissedemeyeceğimi düşünürken, son bir darbe indirdi.

Yorganın altında top gibi kıvrılıp gözlerimi kapatıyorum, karanlık içeri girip beni içine çekerken sessiz ve uyuşmuş bir haldeyim.

Bölüm 13

James

B Eve döndüğümde ruh halim Lucas'la ilgili düşünceler yüzünden bozulmuştu. Keşke başkaları da onu benim gördüğüm gibi görebilseydi - çok iyi takındığı pürüzsüz, pratik cephesinin ötesinde.

Üniversitede son yılını tamamladığı o resmi tatili asla unutmayacağım. Ben hala A-Level'larımı bitiriyordum ve gitar çalarak biraz stres atıyordum. Kızgınlığını gizleyemedi. Üst kata fırladı, yatak odama daldı, öfkeyle.

"Ne kadar pratik yaptığınızın bir önemi yok; asla başaramayacaksınız. Kimse seni ciddiye almayacak."

Sonra gitarımın bir telini o kadar şiddetli bükte ki tel koptu. Yıkılmışım. Annem üzüntümü görünce kendini çok kötü hissetti ve ertesi gün sessizce ipi değiştirdi. O zamanlar bundan bahsetmemişti ama daha sonra öğrendim ki, arkadaşlarıyla haftalık kahve içmeyi O ipi. Küçük bir fedakarlık ama önemli.

O andan sonra kendime bir söz verdim: Annemin istediği her şeye tereddüt etmeden sahip olabilmesini sağlamak için müzik çalarak yeterince para kazanacaktım - Lucas'ın nefret ettiği bir şey. Bir daha asla bir fincan kahveyi atlamak ya da onu gülümseten küçük mutluluklardan feragat etmek zorunda kalmayacaktı.

Hiç düşünmeden doğruca bas gitarıma yöneldim. O bir güzellik - nadir bulunan bir Spector, gövdesi ABD'de spalted buckeye'dan oyulmuş, şimdiye kadar yapılmış sadece otuz taneden biri. Okulu bitirdikten sonra barista olarak kazandığım her kuruşu biriktirdim, onun benim olması gerektiğini biliyordum.

Onu sehpadan alıp kayışını omzuma atıyorum ve parmaklarımın telleri bulmasına izin veriyorum. Pürüzsüz boynu doğal bir uzantısı gibi hissettiriyor

ve parmaklarımı perdeler boyunca kaydırıp tanıdık bir melodi çıkarırken kas hafızası devreye giriyor.

Diğer enstrümanlara kıyasla bas gitarda içgüdüsel bir şey var - amfi olmadan çaldığımda bile tüm vücudumda yankılanıyor. Ağır ve anında geri bildirim veriyor - notayı tutturup tutturmadığınızı ya da hedefi ıskalayıp ıskalamadığınızı hemen anlıyorsunuz. Beethoven müziği duyma yeteneği olmadan besteledi; her notayı titreşimler aracılığıyla hissetti. Ben de bas hakkında böyle hissediyorum. Sadece duyulmaz, deneyimlenir. Onu sadece dinlemezsiniz; iliklerinize kadar *hissedersiniz*.

Ve fişi takıp sahnede çaldığımda, bu deneyim bu dünyanın dışında. Ses dışarı taşıyor ve odayı dolduruyor, diğer her şeyi bastırıyor, ta benden ve müzikten başka bir şey kalmayana kadar. Ben çalarken, dünyanın geri yok oluyor.

Şarkı söyleyebilmeme rağmen, şarkı söylemek pek bana göre değil -bu Tom'un işi- ama yalnız kaldığımda ara sıra şarkı yazmaktan hoşlanıyorum. Benim için müzik bir günlük gibidir. Her nota bir anı taşır, her akor bir duyguyu yakalar ve birlikte kelimelere dökmekte zorlandığım hikayeleri anlatırlar. Müzik her zaman en büyük sığınağım olmuştur. Dünya çok ağır geldiğinde, notalar bir çapa görevi görerek beni sağlam zemine geri çekiyor. Kelimeler mi? Yıllar boyunca beni çoğu zaman hayal kırıklığına uğrattılar. Ama müzik? Müzik beni asla yarı yolda bırakmaz. Her zaman tercih ettiğim dil olmuştur.

Şarkımın melodisi beni daha derine çekiyor ve içinde kayboluyorum. Notalar benim duygularım haline geliyor, savunmasız ve çıplak. Ve aniden fark ediyorum ki, *onu* duyduğum gibi çalışıyorum. İyi olduğunu söylüyor ama en yüksek sesle haykırdığı şey söylemedikleri. Gerçek onun sessiz tonunda, sesinin bir cümlemin ortasında dalgalanışında. Acaba hiçbir şey söylemeden ne kadar çok şeyi ağıza vurduğunun farkında mı?

Acaba Lucas bunu duyabilecek mi?

April'la hiç yalnız kalmamıştım; bunun şimdi, kardeşimden kurtulduktan sonra olması ne kadar komik. Lucas onu asla hak etmedi. Onun için her zaman fazla iyiydi. Bunu en başından beri biliyordum.

Nişan partisinde April'ın yüzündeki endişeli ifadeyi gördüğüm andan itibaren Lucas'ın bir şeyler sakladığını anlamıştım. Bunu sürekli telefonunu kontrol etmesinden, kendi aletini ilk kez keşfeden bir çocuk gibi sinsi bakışlar atmasından anlayabiliyordum.

Onun yaşındaki bir adamın bu kadar çok telefonla konuşması garip.

Ama bu Lucas. Hep daha fazlasını kovalar. Hiçbir şey ona yetmiyor. İşler, arkadaşlar, ilişkiler. Bir süre rahat ediyor, sonra sanki istikrar kaşınmaya başlıyor. İşler yoluna girdiği anda kaçıyor, hep daha iyisini, daha parlağını arıyorsanki içindeki bozukluğu şekilde düzeltecekmış gibi.

Ve en kötüsü? Bence içten içe April'in başına gelen en iyi şey olduğunu biliyordu. Ama egosu bunu anlamasına izin vermedi 'ın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi, tıpkı rüzgârdaki bir fısıltı gibi.

Lucas ve ben büyürken hiç yakın olmadık. Aramızdaki beş yıllık yaş farkı da yardımcı olmadı, farklı dünyalardaydık. Ben ortaokula başladığımda o çoktan üniversiteye gitmişti. Ben cebir öğrenirken o bira içip ders çalışıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatmak istediğimde, çoktan aramızda mesafe oluşmuştu. Çok farklıydık.

Yirmili yaşlarımın başında, özellikle uzun hafta sonları ve resmi tatillerde birlikte biraz daha fazla zaman geçirdik. Annem ve babamla kalırdım ve o zamanki kız arkadaşım Abigail'i de yanımda getirirdim. Ancak bu geziler dışında kendi yollarımızda kaldık ve kendimize saklandık.

Bana hep Altın Çocuk derdi ama aslında hiç öyle olmadı. Lucas üniversiteye gittiğinde evde ailemizle sadece ben kalmıştım ve annemle babama karşı her zaman daha fazla çaba göstermişim; bu onun hiç umurunda olmamıştı.

Annem biz büyürken akıl sağlığıyla mücadele etti. Bazı günler içine kapanır, kendini izole eder ve her şeyden saklanırdı. Babam her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdı, ama bu hiçbir zaman harika olmazdı, ben de devreye girip ona yardım etmeye çalışırdım.

En küçükleri olduğum için annemin ruh hali değişmeye başladığında bunu fark ettim. Onlara daha fazla bağımlı olduğum için annemin ne zaman desteğe ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Onunla daha fazla zaman geçirdim, morali bozuk olduğunda ona müzik çaldım. Beni gitar derslerime götürürdü ve ben istediğimde izlemeye kalırdı - bu onu her zaman mutlu ederdi. Aramızda bir bağ vardı. Bir kaideye yerleştirildiğim ya da en küçük olduğum için değil, Lucas'ın asla zaman bulamadığı bir şeyi önemsemişim için.

Güvenime ihanet ettiğinde ve beni hiç kimsenin yapmadığı kadar hayal kırıklığına uğrattığında ne demek istediğimi kanıtladı. Bu öyle bir ihanetti ki geri yoktu. Dürüst olmak gerekirse, onunla hâlâ konuştuğum için şanslı.

Ellerim nihayet yorulduğunda ve parmak uçlarım tellerden acıduğunda, basımı sehpaye geri koyuyorum. Telefonumu çıkardım ve

Çocuklara mesaj.

Ben: *Yarın antrenmana hazır mıyız?*

Oliver hemen cevap verir.

Oliver: *Kesinlikle. Görüşürüz çocuklar.*

Evet.

Her şey . Yarın görüşürüz.

Kanepede her zamanki yerime yerleşiyorum, telefonumu yanıma bırakıyorum ve televizyonu açıyorum. Dikkatimi dağıtmak amacıyla en sevdiğim programı seçiyorum ama April'ı düşünmeden edemiyorum - ne kadar üzgün görünüyordu. Mütevazı ve yorgun.

Anna bana April'in işe gitmediğini söylediğinde, suçluluk duygusu içimi kemirdi. Ve onu gördüğümde -ona bir kez baktığımda- ne kadar yenilmiş olduğunu anladım. Kalbim onun için kırıldı.

Gözlerinin etrafındaki deri yorgunluktan morarmış görünüyordu, cildi solgun ve cansızdı, her zaman taşıdığı o ışıltı yoktu. Saçları bile çözülmüştü, sanki bakım yapacak enerjisi yokmuş gibiydi. April kendisiyle gurur duyan bir kadındı; her zaman zahmetsizce güzeldi. Ama onu gördüğümde, kıvılcımı gitmişti. Gördüğüm kadın tanıdığım April değildi.

Bunu ona kendi kanımdan biri yaptı. Ve ben bunun peşini bırakamam.

* * *

"Tekrar!" Oliver bagetlerini başının üzerinde birbirine vurarak bağırıyor. Doğrudan bas çizgisine dalıyorum. Parmaklarım perdelerin üzerinde kayarken ve penam telleri bulurken otomatik pilotta çalışıyor.

Halihazırda kilitlenmiş olduğumuz konserlere ek olarak, pratik haftada birkaç kez olacak şekilde artırıldı. Yorucu ama bu da müziğin bir parçası.

Birkaç set daha yaptık ve bittiğinde terden sıırıslıklam olmuşuk ve bedenlerimiz yorgunluktan ağırlaşmıştı. Solistimiz Tom bir su şişesi kapıp tek seferde içiyor ve nefesini tutarken elinin tersiyle ağzını siliyor.

Toparlanmaya başlıyoruz, kablolarımızı sarıyoruz ve amfilerin fişlerini çekiyoruz, kulaklarım hala müzikten uğulduyor. Bas gitarımı sararken Oliver "Hafta sonun nasıldı dostum?" diye soruyor.

April ve Lucas'ın ayrılışını, hafta sonumu Basil'le ilgilenerek ve April'in evini toparlayarak geçirdiğimi, çok önemli bir şey değilmiş gibi geçiştirdiğimi anlatıyorum.

Oliver kıkırdar ve başını sallar. "Kendi iyiliğin için fazla asilsin, dostum."

"Kahretsin. Şaşırdım," diyor Tom, başının arkasını kaşıyarak. "Hiç ayrılacaklarını düşünmemiştim, *birbirlerine fena* halde *aşık* olduklarını sanıyordum."

Will bir kabloyu katlayarak, "Öyle olduğumu söyleyemem," diye araya giriyor. "O tam bir dangalak. Onu asla hak etmedi."

Tom daha . "Neden ?"

Burnumdan nefes veriyorum. "Görünüşe göre, ona açılmamış. Dürüst olamayacağını söylemiş ve eğer doğru düzgün bir konuşma bile yapamıyorlarsa, ilişki için fazla umut olmadığını düşünmüş."

Tom burnunu kırıstırır. "Saçmalık."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum.

Will ağzını açıyor, yüzünde sinsi bir ifade var. "Sence o-"

"Hiçbir fikrim yok, umurumda da değil," diye daha sözünü tamamlayamadan sözünü kestim. "Tek bildiğim her şeyi berbat ettiği."

Will sırtıyor, gözlerindeki muziplik çok açık. "Eğer onunla yatmadıysan, benden daha iyi bir adamsın demektir. Çok fit bir kız."

Will'in yorumu karşısında çenem geriliyor ve tepki verme isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. Bunun yerine, bas gitarımın kayışını çekmeye odaklanıp onu gereğinden fazla güç kullanarak çantasına yerleştiriyorum. Ses tonumu düz tutarak, "Sizler rol modelken neden hâlâ bekâr olduğumu düşünemiyorum," diyorum.

Oliver yanıma geliyor ve sırtıma hafifçe vuruyor, bu tokat terden sırlıklam olmuş gömleğimin tenime daha da sıkı yapışmasına neden oluyor.

Mükemmel. Oliver benim en iyi arkadaşım - ilkokuldan beri birbirimizin arkasını kollarız. Bana Lucas'tan daha çok kardeş gibi davrandı. Benim için Ondan uzak durun ve o her zaman bir şeylerin ters gittiğini anlar.

"İyi misin, dostum?" diye soruyor, sesi alçak.

"Evet, dostum. Ben iyiyim. Neden?"

Omuz silkiyor ve bana hiç sevmediğim o tanıdık, endişeli bakışını atıyor.

"Sadece kontrol ediyordum. Lucas'ı tanıyorum-"

"Oliver, değil," diye sözünü kestim, ses tonum amaçladığımdan daha sertti.

Bir bakışlarımı tutuyor, sonra sınırimi kabul ederek yavaşça başını sallıyor. "Pekâlâ, tamam. Konserde görüşürüz."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve ona hızlıca bir yumruk atıyorum.

Ve bir anda bırakıveriyor. Oliver'ın özelliği de bu. Ne zaman zorlayacağını ve ne zaman beni kendi halime bırakacağını biliyor.

Telleri siliyorum ve gitar kutumu kapatıyorum. "Cuma günü Mayfair Lounge'da görüşürüz," diyorum ve kapıya doğru dönmeden önce onlara başımla hızlıca selam veriyorum. Çantamı omzuma atıp başka bir şey söylemeden dışarı çıkıyorum.

Müziğe odaklanmalıyım.

Bölüm 14

April

Three months later ...

A İş yerinde geçen uzun bir günün ardından nemlendirici bir yüz maskesi sürüp dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Aylarca ihmal ettikten sonra Pinterest hesabıma girmeye karar verdim. Pinterest'te gezinirken, gördüğüm vizyonları silmeye başlıyorum.

Düğün için hazırladığım panolar. Neyse ki henüz planlamamıştık. Kaçındığım bir görev. Pastoral bahçe törenleri, dantel elbiseler ve beyaz gül çiçek aranjmanlarının görüntüleri birer birer kayboldu.

Gülleri her zaman sevmişimdir, özellikle de sarı olanları; annemin en sevdiği çiçektir. Ancak Lucas, çıktığımız süre boyunca bana hep beyaz güller getirirdi. Ona hiçbir zaman beyaz güllerin bana cansız geldiğini, sanki sade renklerinin çiçeğin kişiliğini yok ettiğini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Beyaz gülün ne anlamı var ki? Bu kadar kısır olamayacak kadar güzel ve hoş kokuludurlar.

Annemi aklımda tutarak, yeni bir başlangıç yapmak ve yeni bir pano oluşturmak için bir kararlılık dalgası hissediyorum. Kendim için, beni mutlu eden şeylerle dolu bir pano. Canlı güller, kediler, seramikler ve hamur işleriyle dolu bir pano. Neşeli görüntülerden oluşan kolajımı bir araya getirirken, çayı demlemeye koymadan önce küçük bir çaydanlık, bir kupa ve biraz süt toplayarak mutfakta dolaşıyorum.

Bugün Cuma gecesini ve son zamanlarda hafta sonları bana musallat olmaya başladı. Zaman geçtikçe onlardan korkmaya başladım. Cumartesi sabahları Portobello Pazarı'na gitmek dışında pek bir şey yapmıyorum. Genellikle kendi kendime kalıp kitap okuyor ya da televizyon izliyorum. Dürüst olmak gerekirse, yalnızlık çekiyorsun. Hatta

Harika dostlarımın desteğiyle, sessizliğin ağır geldiği anlar oluyor ve kendimi Lucas'ın geride bıraktığı boşluğu doldurabilecek başka birinin olmasını dilerken buluyorum.

Belki bir hobi yardımcı olabilir.

Narin, elle yapılmış bir vazonun fotoğrafı gözüme çarpıyor ve seramiğe geri dönüp dönemeyeceğimi merak etmeye başlıyorum. Bu düşünce hem ürkütücü hem de heyecan verici geliyor.

Tekrar yapabilir miyim?

Annemle birlikte çamura şekil verdiğimde bana verdiği huzur ve mutluluğu verir miydi?

Ön kapının çalınması beni şaşkınlığımdan kurtardı. Çayımı bir kenara iterek kapıyı açtığımda Anna ve Gemma'nın sırttığını görüyorum.

"Aman Tanrım!" Kollarımı onlara dolayarak haykırıyorum. "Sizi beklemiyordum!"

Gemma sırtarak bir şişe kırmızı şarap kaldırıyor. "Kız kıza vakit geçirmenin iyi olacağını düşündük."

"Mükemmel! Birkaç bardak getireyim."

Beni mutfığa kadar takip ediyorlar, ben uzun saplı üç bardak için dolaba uzanırken onlar da adanın etrafında toplanıyorlar. Gemma keskin bir hareketle şişenin mantarını açıyor ve her birimize bolca dolduruyor.

"Şeref," diyor Anna kadehlerimizi tokuştururken. Şarabı dudaklarımıza götürüyoruz ve ilk yudum cennetten farksız. "Mmmm," diye hep birlikte inliyoruz.

İkinci kez içmek için bardağı dudaklarıma götürdüğümde Anna'nın büyük bir kese kağıdı taşıdığını fark ediyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum ve bardağımla ona doğru bir işaret yapıyorum. "Çantada ne var?"

"Şey," diyor kelimeyi uzatarak. "Biz de bu yüzden buradayız."

"Ne?"

Anna çantayı yavaşça tezgâhın üzerine koyuyor ve arsız bir sırıtışla bana doğru kaydırıyor.

"Tamam, şimdi endişelendim," diyorum gözlerimi kısarak.

"Aç şunu!" Gemma neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak ısrar ediyor.

Bardağımla tezgâha bırakıp çantayı alıyorum ve iki elimle çekerek açıyorum. İçinde, kağıt mendillerin arasına yerleştirilmiş uzun dikdörtgen bir kutu görüyorum.

"Bana hediye mi aldınız?" Aralarına bakarak söylüyorum. "Bunu yapmanıza gerek yoktu."

Anna sırtarak, "Sanırım yaptık," diye yanıtlıyor.

Merakıma yenik düşünüyorum ve tek elimle kutuyu çantadan çıkarıyorum. Kapağını kapattığımda donup kalıyorum ve içindekilere kocaman gözlerle bakıyorum. Parmaklarım şarap kadehinin etrafında kıvrılırken utanç beni sarıyor.

"Bana seks oyuncağı mı aldın?" Sesim şok ve dehşet arasında bir yerde takılıp kalıyor.

Oyuncağı incelemek için kaldırdığımda Gemma adeta gururla parlıyor. "Sıradan bir oyuncak değil, *lüks* oyuncak. Bakın! G noktanız için bir parçası ve klitorisiniz için bir emme ucu var. Bu bebek serinin en iyisi."

"Tamam, Dildo Baggins," diyorum, başparmağımla işaret parmağım arasında tutup aramızda sallandırıyorum.

"Aslında bu bir vibratör," diye ekliyor Anna, sırtışı genişliyor. "*Hepsine Hükmedecek Bir Oyuncak!*"

Kahkahalara boğulduk. "Açıkçası en iyi arkadaşlarım bana bir seks oyuncağı aldığı için minnettar mı yoksa mahcup mu olacağımı bilemiyorum."

"Minnettarım. Kesinlikle müteşekkirim," diyor Gemma ve bana göz kırpmıyor.

Gecenin geri kalanını şarap içerek ve bir araya getirdiğim küçük peynir tabağını karıştırarak, iş haftalarımızı konuşarak ve Gemma'nın son flört felaketine gülerek geçiriyoruz.

"Sonra bana parmağını kışına soktuğu bir fotoğraf gönderdi, hem de iş yerinin tuvaletinde," diye açıklamasını bitiriyor. Anna ve ben öyle bir yüzümüzü buruşturuyoruz ki sanki yüzümüz o tarafa yapışacakmış gibi hissediyoruz.

"Ee," diyor Gemma, şarabının son demini yudumlarken konuyu değiştirerek, "yarın ikiniz ne yapacaksınız?"

"Bahsettiğimiz kişi benim," diyorum omuz silkerek. "Muhtemelen üzüntülerimi bir şişe kırmızı şarapta boğuyor ve Basil ile Netflix izliyor olacağım."

"Kulağa ne kadar hoş gelse de," diye araya giriyor Anna, "Mason'ın yarın akşam iş yemeği var, ben de diyorum ki boş akşamımı en iyi şekilde değerlendirelim."

Gemma elini kalbine bastırarak, "Sanki aklımı okuyorsun," diyor. "Kızlar gecesi mi?" Aralarında bakışarak soruyorum.

"Mayfair Lounge'ı düşünüyorum," diyor Anna sırtarak.

Gemma ve ben içkilerimizi kaldırarak, "Kesinlikle," diye cevap veriyoruz.

Hep birlikte kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

* * *

Cumartesi sabahı ve güneş pencerelerden içeri girerek odayı rahat bir sıcaklıkla dolduruyor. Yorgun kollarımı geriyorum ve güne hazırlanmak için yataktan kalkıyorum. Gemma'yla arkadaş olduğumuzdan beri Cumartesi günleri en sevdiğim gün oldu. Bir paket kahve alıp kalabalık Portobello Pazarı'nda dolaştığımız bir ritüel gibi.

Bunu genellikle Lucas sabah yürüyüşüne çıkarken yapardım. Daha sonra, öğle yemeği, sinema, kırsalda bir gezinti, hayır kurumlarında kitap avı ya da galerilerde yeni sergileri keşfetmek gibi birlikte bir şeyler yapmak için sık sık buluşurduk. Öğleden sonralarım artık tamamen farklı görünse de, Gemma ile geçirdiğim özel sabahlarım hala var ve bunun için inanılmaz derecede minnettarım.

Dün geceyi çömlek ve seramik resimlerini inceleyerek geçirdikten sonra bu sabah adımlarımda biraz daha bahar var. Belki bugün ilham veren ve o eski ateşi yeniden alevlendiren bazı seramiklere rastlarım.

Hızlı bir duştan sonra dişlerimi fırçalıyorum, saçıma kuru şampuan sıkıyorum ve parmaklarımı saçlarımda . Kesinlikle Chanel olmayan göz altı torbalarımı gizlemek için biraz renk düzeltici ve bir kat siyah maskara .

Sonra bol kot pantolonumu ve siyah kazağımı giyiyorum, spor ayakkabılarımı giyiyorum, Basil'i besliyorum ve kapıdan çıkıyorum. Arabaya atlıyorum ve Gemma'ya mesaj atarak yolda olduğumu bildiriyorum.

Bizi onurlandırmaya cesaret ettiğinde güneş ışığından en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorum, bu en sıcak bahar olmadı. Bu yüzden camımı açıp esintinin tenimi öpmesine izin verirken müziğin sesini açıp avazım çıktığı kadar şarkı söylüyorum. Çılgın bir hafta sonu, biliyorum.

Gemma'nın dairesine yanaşıyorum ve onu rahat pofuduk paltosuna sarınmış bir halde kapının önünde beklerken buluyorum. Beni fark ettiğinde ayağa fırlıyor ve kapıyı açıp koltuğa oturmadan önce koşarak yolcu tarafına geçiyor.

"Hava gibi! Camın neden kapalı?" "Çünkü bahar geldi. Güneş parlıyor!"

"Yani? Hala soğuk. şunu!"

Başımı sallıyorum ama Gemma gösterge panelindeki sıcaklık düğmeleriyle oynayıp havalandırma deliklerinden sıcak hava üflerken camı açıyorum.

"Kahveye çok ihtiyacım . Çok kötü bir gece geçirdim." "Ne oldu?"

"Tamam, şu kink uygulamasında tanıştığım Kevin denen adamı hatırlıyor musun?" "Evet..."

"Dün gece bize geldi ve sonunda seks yaptık." "Klasik."

"Hayır, öyle değil," diyor ve başını ellerinin arasına almadan önce başını sallıyor.

"Öyle olmayacağını umuyordum." Ona yan gözle bakarak sırtıyorum.

Gemma ile sohbet etmek asla sıkıcı değildir. Çok ilginç ve eğlenceli bir hayat sürüyor, sadece uzaktan hayranlık duyabileceğim bir özgüven ve hakimiyet sergiliyor.

"Benden kışına mini vibratör sokmamı istedi," diye mırıldanıyor ellerinin arkasından. Yanlış duyup duymadığımı merak ederek hızla başımı çevirip ona bakıyorum.

İç çekiyor. "Sıkıştı ve çıkmadı, bu yüzden onu gece 1'de A&E'ye götürmek zorunda kaldım."

Kesinlikle doğru duydum.

"Hayır!" Nefes nefese

kaldım.

"Evet! Çok garipti!" "Sen ne yaptın?"

"Onunla kalıp kalmayacağımı bilemedim. Daha önce hiç tanışmamıştık, bu yüzden onu resepsiyona bıraktım ve vedalaştım. Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildiğimde sarılmak . Bu sırada kışındaki vibratörden hâlâ vızıldıyordu. Tam bir felaketti. Sonunda omzuna bir şaplak attım ve çıkıp gittim."

Ve aylardır ilk kez gülüyorum. Gerçekten güldüm. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve nefes nefese kalıp direksiyonu kırmaya çalışırken mide kaslarım ağrıyor. Gemma da katılıyor ve arabayı neşeli bir sesle dolduruyor. Çaresizce ihtiyaç duyduğumu fark etmediğim saf, filtresiz bir mutluluk anı.

"Hepsi olay örgüsü için, Gem." diye ciyakladım.

"Onu bir daha göreceğimi sanmıyorum," diyor soluk soluğa.

"Hayır," diyorum gözlerimdeki yaşları silerek. "Ben öyle düşünmüyorum." Bana dönüyor, yüzümü dikkatle tarıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Yok bir şey. Sadece... seni gülümserken görmek güzel," diyor, ağzının kenarları yukarı kıvrılıyor.

Ona bakıyorum, içime bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. "İyi hissettiriyor."

Birlikte gülerek ve alışveriş yaparak güzel bir sabah geçiriyoruz. İkimiz de pazardan küçük hazinelerimizle mutlu bir şekilde birer çanta dolusu ürünle ayrıldık. Gemma tütsüler, mumlar ve kristaller stokladı ve ben de bir çift el yapımı kil kupa ile ayrıldım.

Pazar ziyaretimizden sonra kendimi o kadar ilham almış hissediyorum ki Gemma'yı eve bıraktıktan sonra eski çömlek arkımı ve malzemelerimi kulübeden çıkartıyorum. Yüzeyin tozunu alarak, avluya yerleşmeden önce yılların döküntülerini ve örümcek ağılarını temizliyorum. Seramiğe olan aşkımı yeniden hatırladığımda bir keder ya da suçluluk dalgasının beni vurmasını bekliyordum. Ama bunun yerine, sadece rahatlık hissediyorum. Çarkın uğultusu ve gümbürtüsü döndükçe rahatlatıyor ve kil parmaklarımın arasında serinliyor. Ayağım ellerimle senkronize bir şekilde, neredeyse otomatik pilotta çalışıyor ve kili bastırıp çekiyorum. Dağınık ve kusurlu, uzun süredir pratik yapmamanın bir ürünü, ama yıllardır ilk kez iyileşmeye doğru bir adım gibi geliyor. Güzel bir gündü.

Sonunda sıcak bir duş almak için üst kata çıkıyorum ve akşam için hazırlanmadan önce suyun çamurdan arındırmasına izin veriyorum.

Bölüm 15

James

W Bu seti doğru yapmaya çok ama *çok* yaklaştık. Bu gece, Londra'nın merkezindeki en sevdiğim barlardan biri olan Mayfair Lounge'da bir konser veriyoruz. Oradaki atmosfer inanılmaz ve Bize karşı her zaman iyi davrandılar, bizi düzenli olarak işe aldılar ve diğer yerler bize bir şans vermediğinde bize bir şans verdiler.

Bu mekan bizim ana üssümüz haline geldi ve burada sıfırdan sağlam bir takipçi kitlesi oluşturduk. Burada çalmak için herhangi bir şans söz konusu değil - bize sunulan her konseri kabul ediyoruz ve her performansı büyük seçimler için şarkılarımızı mükemmelleştirmeye bir adım daha yaklaşmak olarak değerlendiriyoruz.

Bu gece cover ve orijinal parçalardan oluşan bir karışım çalacağız. Her şeyi dengeli tutmanın en iyisi olduğunu düşündük - eğer sadece kendi parçalarımızı çalarsak, kalabalık kolayca bağlanamayabilir. Bazı sevilen coverları karıştırmak enerjiyi yüksek tutuyor ve seyircinin ilgisini çekiyor. Ayrıca, bu bize çok yönlülüğümüzü sergilemek ve insanların bir grup olarak gerçekte ne olduğumuzu görmelerini sağlamak için mükemmel bir fırsat sunuyor. Kalabalığın müziğimize verdiği tepkiyi görmek asla eskimeyecek.

İskele kurmak ve ıslak betonla boğuşmakla geçen uzun bir günün ardından kollarım ağrıyor ama bu yorgunluk gitarımı elime alıp çalmama engel olmuyor. Ritmin içinde tamamen kaybolmuş, bas gitarımın tellerini koparıyordum ki dahili telefonun sesi dikkatimi dağıttı. Kayışı başımın üzerinden kaldırıyorum ve bas gitarı dikkatlice standına yerleştirdikten sonra çocukları içeri çağırmaya gidiyorum.

Kapıyı açtığımda, Will, Tom ve Oliver'ın içeri girerken beni omuzlarından alkışlamaları ve başlarını sallamaları ile karşılaşıyorum.

"Bir şeyler içmek ister misiniz?" Teklif ediyorum.

"Evet, dostum. Sadece bir bira," diye yanıtlıyor Tom.

Will ve Oliver'a bakıyorum ve ikisi de başını sallıyor. Mutfğa gidip buzdolabını açıyorum ve salona dönmeden önce birkaç bira alıp ikisine de birer tane ikram ediyorum.

Şişelerimizi şerefe tokuşturduktan sonra dudaklarımıza götürüp soğuk biradan uzun uzun yudumlar alıyoruz.

"Ee, nasıl hissediyorsunuz?" Kanepeye uzanıp minderlere yaslandığımda ve rahat etmek için bacaklarımı açtığımda Tom soruyor.

Will, kanepenin ve televizyonun karşısındaki duvar boyunca uzanan kitaplığa doğru ilerliyor.

"Harika hissediyorum," diye cevaplıyor omzunun üzerinden, kitap sıralarını karıştırmaya başlarken. "James, bütün bunları gerçekten okuyor musun?"

"Bu *saçmalığa*," diyorum sırtarak, "felsefe deniyor. Ve evet, her birini okudum."

Oliver, elindeki şişeyi Will'e doğrultarak yaklaşıyor. "Hiç kitap okudun mu, dostum?"

Will savunmacı bir sesle, "Tabii ki var," diyor. "*Spot*

Goes to the Zoo sayılmaz," diye kestirip atıyorum.

Oliver homurdanıyor, Tom'la birlikte kahkahalara boğulurken ağzındaki birayı tükürüyor.

Will, "Canınız cehenneme," diye mırıldanıyor ve içkisini dudaklarına götürüp kalanı boşaltıyor.

"Sakin ol," diyor Oliver, omzuna vurarak. "Çalman gereken bir gitar var, dostum."

"İyi olacağım," diyor Will sertçe.

"Sarhoş olma Will. Bu ücretli bir iş, sakın berbat etme," diyerek onu uyarıyorum.

"Tamam, tamam," diye homurdanıyor ve boş şişeyi masanın üzerine bırakmak için sehpaye doğru ilerliyor.

Yanımdaki koltukta telefonum çalıyor ve Tom ile Will bildirimin kimden geldiğini görmek için eğiliyorlar.

"*Pret'ten sarışın*," diyor Tom, alay ederek.

Gözlerimi deviriyorum. Dün sabah, kahve ve bir dilim muzlu ekmek alırken yerel Pret'te onunla tanıştım. Çok ateşliydi ve biraz sohbet ettik. Bir şey diğerine yol açtı ve beni dün gece bir kadeh şarap için buluşmaya ikna etti - ki bu hızla üçe dönüştü. Ne olduğunu anlamadan onu kanepeme domaltmış, arkadan beceriyordum. Şimdi, bütün gün çift mesaj atıyor ve telefonumu patlatıyor.

Biriyle çıkmaya ya da bunun getirdiği dramaya ayıracak vaktim yok, hele de büyük seçimler yaklaşırken. Bu akşamki konserden önce biraz stres atmam gerekiyordu. İyi vakit geçirdik. Eğlenceliydi ve ben de onun arkadaşlığından keyif aldım. Ama gerçekten çaba göstermeyi düşündüğüm sadece bir kadın oldu.

Siktir, ilk defa itiraf ediyorum.

Düşünceyi kök salmadan uzaklaştırıyorum. Dikkatimin dağılmasına gerek yok. Şimdi olmaz. Müziğimize odaklanmak çok önemli. Sonsuza kadar işçi olarak çalışmaya devam edemem; anneme asla hak ettiği hayatı veremem. Müzik damarlarımda dolaşüyor ve ben oraya aidim.

"Boş ver gitsin," diyorum elimi sallayarak. Oliver'a bakıyorum, o da bana sırtarak karşılık veriyor ama bir şey söylemiyor.

Biralarımızı bitirdik ve ben basımı ve ekipmanlarımı topladım. Çocuklar her şeyi minibüse taşımama yardım ediyor, daha önce binlerce kez yaptığımız gibi saat gibi yüklüyorlar. Oliver anahtarı çevirip motor gümbür gümbür çalışmaya başladığında, hoparlörlerden gelen müzik camları tıkırdatıyor. Midemde kelebekler kıpırdanıyor, huzursuz kanatları her geçen saniye daha hızlı atıyor. Tom sinirlerimi hissederek dizime dokunuyor ve ben de ona minnettar bir baş selamı veriyorum.

Çalmaya başlamadan hemen önce hissettiğim o duyguya asla alışamayacağım. Evde prova yapıyor olmamız ya da seyircinin önünde olmamız fark etmiyor. İster beş kişi izlesin ister tıklım tıklım dolu bir salon olsun, her zaman aynı şekilde vurur - kemiklerimin derinliklerine yerleşir, ikinci bir kalp atışı gibi damarlarımda gümbürder. Derimin altında uğruna yandığım bir ateş bu.

Bu benim yapmam gereken şeydi. Sinirler, heyecan, müzik. Ve kaç konser verirsek verelim, bu duygunun peşinden koşmaktan asla vazgeçmeyeceğimi biliyorum.

Mekânın arkasındaki ara sokağa girip arka kapıdan içeri giriyoruz. Ekipmanlarımızı sahneye taşıırken ve müşteriler gelmeden önce her şeyi hazırlarken mekân sessiz. Saat daha 8:00 ve kalabalığın 9:00'a kadar gelmeyeceğini biliyoruz.

Öğleden sonra kalan müşterilerin sessiz, erken akşam sohbetleri hoş karşılanır; bize dikkatimiz dağılmadan odaklanma, ayarlama ve ince ayar yapma şansı verir. Ve her şey yerli yerine oturduğunda, bize bir içkiyle arkamıza yaslanmak için yeterli zaman bırakır. Bu hepimizin sevdiği bir ritüel; fırtına öncesi sessizlik.

Her şey ayarlandıktan sonra bar müdürü Victoria her birimize soğuk birer bira veriyor. Hoparlörleri taşımak, kabloları döşemek, ekipmanlarımızı ayarlamak ve

ses zaman ve çok fazla enerji gerektirir. Her şey hazır olduğunda genellikle ter içinde kalıyoruz.

Baloncuklar dilimin üzerinde patlarken ve soğuk sıvı boğazımdan aşağı kayarken, soğuk kaslarımdaki gerginliği hafifletirken omuzlarımda gevşediğini hissediyorum.

"Bu gece iyi şanslar çocuklar. Başaracaksınız, her zaman başaracaksınız," diyor Victoria, Tom'a dönüp göz kırpmıyor ve kalçaları kasıtlı bir güçle sallanarak koridordan aşağı süzülüyor.

Will, Tom'u dürterken muzipçe sıratarak, "Vay, vay," diyor. "Görünüşe göre bu gece *birinin* şansı yaver gidiyor."

"Bizi işe almaya devam ettiği sürece onunla sevişmeye devam edeceğim," diyor Tom hınzır bir sırıtışla.

Oliver başını sallayarak, "Bu çok yanlış," diye mırıldanır.

İnsanlar akın akın içeri girerken biz de sahne arkasında geziniyoruz, oda yavaş yavaş sohbetin uğultusu ve DJ'in müziğiyle sallanan bedenlerin vızıltısıyla doluyor. Enerji her geçen an artıyor ve çocuklardan yayılan heyecanı hissediyorum - bulaşıcı. Penamı cebimden ve kemirerek bekliyorum.

Will bizi ana bardan ayıran perdenin arkasından kafasını uzatıyor, sıratarak geri çekilmeden önce gözleri açılıyor. "James, dostum, burada kimin olduğuna inanamayacaksın."

"Kim?" Ben soruyorum.

"April. Ve inanılmaz görünüyor."

Sikeyim.

Ckapt'ca 1W

April

I Gemma'nın dairesine giriyor ve sabırsızlıkla beni içeri almasını bekliyorum. Ellerim saçlarımı kabartmakla meşgulken, ısınmak için hafifçe zıplıyorum, burada olduğum için şaşırtıcı derecede neşeliyim. Üzüntülerimin içinde yuvarlanarak geçirdiğim haftalardan sonra, eğlenceli bir kız gecesi dikkatimi dağıtmak için mükemmel bir şey gibi görünüyor. Şu anki bok fırtınası benim özel hayatım.

Gemma'nın sesi dahili telefondan duyulmadan önce bir vızıltı duyulur.

"Ateşli kız gecesi resmen başladı. Margarita yaptım!" Yemin ederim bu kadın yürüyen bir kokteyl.

Nefesimin altında kıkırdıyorum ve içeri giriyorum. Anna, Gemma'nın dairesinin kapısını açıyor ve gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, dudaklarından takdir dolu bir ısıklık çıkıyor.

"Lanet . Bu gece dikkatli olmalısın," diyor. "Ne? Neden?"

Kıyafetimi incelemek için aşağı bakarak soruyorum.

"Ben heteroseksüel evli bir kadını ve ben bile seninle sevişmek istiyorum."

Parmağını süsleyen göz alıcı pembe altın alyansı hemen dikkatimi çekiyor. Armut şeklindeki pırlanta koridorun ışıkları altında parıltıyor ve içimi kıskançlık duygusu kaplıyor, kaybettiklerimi hatırlatıyor. Beni mutsuzluğa sürüklemekten önce bu düşünceden kurtuluyorum.

Yeni Sophia Webster kanatlı kelebek ayakkabılarımı ve Taylor Swift "Lover" estetiğini tamamen benimseyerek bebek pembesi kırpılmış ipek bir gömlekle eşleştirdiğim deri mini eteğimi sergileyerek ona eğlenceli bir dönüş yapıyorum. Düzleştirilmiş saçlarım belime kadar uzanıyor. Görünümü tamamlamak için kalın altın halka küpeler ve kiraz kırmızısı dudaklar ekledim.

İtiraf etmeliyim ki, ayrılıktan bu yana perakende terapisi favori bir eğlence haline geldi. yüksek renkler ve lüks kumaşlar 'u 'uma ekledim.

Gardıroplar evime yeniden neşe ve mutluluk getirdi. Parmaklarımı yumuşak kumaşların üzerinde gezdirmeyi seviyorum çünkü her şey hüznü ve kasvetli hissettirdiğinde kıyafetlerimin günümü aydınlattığını fark ediyorum.

"Erkeklerle olan şanssızlığımı bildiğimden, bu teklifini kabul edebilirim," diye şaka yapıyorum ve Anna'yla kahkahalarımızı paylaşıyoruz. İçeride müzik mutfağı dolduruyor ve Gemma elinde margaritalarla ayakta duruyor.

"Bunun yüzde 98'i alkol," diyor bana bir bardak uzatırken.

Kaşlarım çatılıyor. "Geri kalan yüzde 2 ne?"

"Lime."

"En azından meyveli," diye yanıtlıyor Anna, omuz silkerek kendi bardağını alıp sağlıklı bir yudum alırken.

Gemma bir an beni inceliyor ve ben de ona güvensiz bir bakış atıyorum. "Ne?"

"Küçük çocuklar için yapılmış bir YouTube kanalından fırlamış gibi görünüyorsun."

Anna margaritasını yudumlarırken boğuluyor ve öksürüğünü bastırmak için yumruğunu göğsüne vuruyor.

Gülmemek için kendimi tutamayarak kıyafetimi incelemek için aşağı bakıyorum. "Çok kaba! Mutlu renklerde giyinirsem kendimi mutlu hissedeceğimi düşündüm."

"Beni yanlış anlama, parlak renkleri seviyorum. Daha çok senin tarzın ama seni siyahlar içinde görmeye çok alıştım. Sadece şaşırdım, hepsi bu. En sevdiğin Disney çocuk oyuncusunu otuz yaşında büyümüş olarak ilk kez görmek gibi," diyor Gemma gülerek.

Anna, "Yas tutuyordu, Gemma." diye söze karışıyor.

"Nişanlığımın internette bir avcı olduğunu öğrenmeden çok önce siyah giyiyordum," diye cevap veriyorum.

Anna başını sallıyor. "Bu senin bilinçaltının konuşmasıydı. Onun şüpheli bir alt tür olduğunu biliyordu."

Başımı sallıyorum ve içkiyi dudaklarıma götürüyorum, dilimin üzerinde dans eden keskin tatların tadını çıkarıyorum. İçkimi indirirken en iyi arkadaşlarımı takdirle süzüyorum.

Anna dar, kısa kollu, siyah midi elbisesi ve çıplak topuklu ayakkabılarıyla göz kamaştırırken, Gemma da kendine özgü takımını kendinden emin bir şekilde sallıyor: siyah transparan bir üstle eşleştirilmiş şık siyah deri etek ve altında sergilenen bordo dantelli bodysuit.

Aylardır ilk kez yanımda Lucas olmadan kız arkadaşlarımla bir şeyler içmeye gittiğimi fark ediyorum. Ve şimdi, .

Hiçbir zaman erkeklerin ya da herhangi birinin ilgisinden hoşlanan biri olmadım. Geçmişte bu konuda endişelenmeme hiç gerek yoktu çünkü her zaman omuzlarımda bir kolum ve parmağımda bir yüzüğüm vardı. Ama şimdi, beni vuran sadece o çıpanın yokluğu değil; bekar olmayı gerçekten hiç deneyimlemediğim farkındalığı. Lucas', yirmi bir yaşımdan beri birlikte olduğum eski sevgilimden ayrıldıktan bir yıldan kısa bir süre sonra tanıştım. O dönemde tek gecelik ilişki fikrini düşünmek şöyle dursun, parti yapmakla bile ilgilenmiyordum çünkü ailemi kaybetmenin yaraları hâlâ sarılmamıştı. Uzun bir süre moralim bozuktu.

Bardağımdan uzun bir yudum alıyorum, alkolün sahip olmadığım cesareti sağlayacağını umuyorum.

"İyi misin?" Gemma kontrol .

Derin bir nefes veriyorum. "Evet, sadece biraz gerginim. Daha önce hiç bekar bir kadın olarak dışarı çıkmamıştım."

Gemma sırtıyor ve kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor. "Buna bayılacaksın."

Anna da katılır. "Bu gece tamamen *bizimle ilgili*. Kız kıza zaman. Birkaç içki içmek, biraz dans etmek ve kendini bırakmak dışında hiçbir şey yapmak için baskı yok. Buna ihtiyacın var ve bunu hak ediyorsun. Bu gece herhangi bir beklentiye bağlı değil... ve eğer Gemma biriyle ayrılırsa, ben de senin yanında olacağım ve onu alkışlayacağım."

Gemma bardağını bizimkiyle tokuşturarak, "İşte bu yüzden benim en iyi arkadaşlarımsınız," diyor.

"Tuhaf bir şekilde anlayışlıydı, teşekkürler," diyorum şaşırarak.

Anna, "Ayrıca Cumartesi geceleri canlı müziğin harika olduğunu duydum," diyor.

Sonraki bir saat boyunca taze margaritaları karıştırmaya ve tadını çıkarmaya devam ediyor, müzik eşliğinde şarkı söylüyor ve bara gitmeden önce günlerimiz hakkında sohbet ediyoruz.

* * *

Mayfair şehrin ışıkları altında parıldıyor, enerji ile titreşiyor. Cumartesi geceleri şehirde olmak her zaman benim favorim olmuştur. Şehir canlanırken atmosfer elektrikleniyor. *Bu* gerçekten yaşamaktır.

Giyinip kuşanmaktan, güzel yemekler lezzetli içeceklerle kendimi şımartmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok. Londra'dan ayrılmayı hayal bile edemiyorum; buraya aşığım.

Uber Mayfair Lounge'un önünde duruyor ve dar eteklerimizle arabadan olabildiğince zarif bir şekilde iniyoruz. Az giysilerimiz, yüksek topuklu ayakkabılarımız ve alkol nedeniyle metro bu akşam için bir seçenek değildi.

Sokaklar her duruma uygun giyinmiş insanlarla dolup taşıyor, müzik ve sesler serin havayı dolduruyor.

Mayfair Lounge, Regent Caddesi üzerindeki üç katlı yüksek bir binada yer almaktadır. Zemin katta ana kulüp, ikinci katta sadece VIP üyeler ve kendi girişi olan üçüncü katta ise özel bir seks kulübü bulunuyor. Seks kulübünün atmosferini ilk elden deneyimlememiş olsam da, lüks ve şehvetli olduğunu duydum. Bu bilgiye olan güvenim güvenilir kaynağım Gemma'dan kaynaklanıyor.

Buraya en son Lucas'ın otuz üçüncü yaş gününü en yakın arkadaşlarımızla kutlamak için gelmiştim. On iki ay içinde ne kadar çok şeyin değişebildiğine hayret ediyorum. Bu düşüncelerin ruh halimi bozmasını önlemek için onları bir kenara itiyor ve en iyi iki arkadaşım ile eğlenceli bir akşam geçirmeye odaklanıyorum.

İçeri girerken Anna ile kollarımızı birleştiriyoruz. Barın genişliğine rağmen içerisi dans eden, kadeh tokuşturan, kabinlerde birbirine karışan ve barda içki sipariş eden insanlarla dolu. Açıkta kalan kirişler tavanı boydan boya kaplıyor ve kokteyl barı arka duvarın tamamına yayılıyor. Canlı LED ışıklarla aydınlatılan raflar, akla gelebilecek her türlü içkiyle dolu ve duvarı baştan aşağı kaplıyor. Profesyonel barmenler içkileri çalkalamak, karıştırmak ve dökmekle meşgulken, müşteriler de siparişleri havlıyor. Siyah deri kabinler kulübün sağ tarafı boyunca uzanırken, sol tarafta her Cumartesi canlı grupların sahne aldığı sahnenin yanında bir dans pisti yer alıyor.

İnsan kalabalığının arasından bara doğru ilerliyoruz. Etrafımı incelerken bu gece hangi grubun sahne alacağını merak ediyorum. Canlı müziğe bayılıyorum; bas ve davulun nabız gibi atan ritmi bedenimde yankılanıyor ve onu canlandırıyor.

Barın önüne geldiğimizde Gemma barmene el sallıyor ve bir tur tekila shot sipariş ediyor. Her birimiz ellerimizin arkasına bir tutam tuz serpip yaladıktan sonra shot'ımızı yudumluyor ve bir dilim misket limonuyla tamamlıyoruz.

"Bir tane daha!" Anna boş kadehini bir Viking gibi bara çarparak haykırıyor.

"Eğer bu gece buradan çıkmak istiyorsam, tekilayı dibine kadar içmesek iyi olur," diyorum.

Gemma, "Osuruk kadar sinirli olacağım," diye onaylıyor.
"Kondisyonun üzerinde çalışmalısın," diye karşılık veriyor Anna. "Zindeliğimin içki içmekle ne ilgisi var?" diye soruyorum.

"Egzersiz fitness değil, seni meme. Demek istediğim, sidik fit olmak. Alkolünü tutabilen bir kadın," diyor Anna barmene doğru dönerek. "Peki, üç espresso martini lütfen."

"Tanrım," diyor Gemma.

Anna elini umursamazca sallıyor. "Güven bana, bayılacaksın."

Barmen kokteyllerimizi hazırlamak için işe koyuldu. Her birimiz bir kadeh alıyoruz ve kabinlere doğru ilerliyoruz. Tam yerleştiğimiz sırada müzik kesiliyor ve bu gece kimin çalacağını merakla sahneye bakıyoruz. Parlak ışıklar sahne alanını aydınlatıyor ve grup sahneye çıkarken salonda tezahüratlar yükseliyor. Dans pisti bu gece tıklım tıklım dolu, bizi bir an olsun görebilmek için başımızı sallamaya zorluyor.

"Kahretsin," diyor Gemma, endişeli bir bakışla bana dönerek.

"Ne oldu?" "Ne?" diye soruyorum.

Sonra neden bahsettiğini anladım.

Ön tarafta uzun boylu bir adam oturmuş, mikrofonun yüksekliğini ayarlıyor. Elini uzun, siyah saçlarında gezdiriyor ve çakıllı sesi odaya süzülmeden önce dudaklarını ıslatıyor.

"Bu gece hepimiz nasılsınız?" diye soruyor.

Onu hemen tanıyorum.

Kaslı kolları altın rengi tenini kaplayan dövmelemlerle mürekkeplenmiş. Tırnakları siyaha boyalı ve işaret ve orta parmaklarında iki büyük gümüş yüzük var. Üzerinde "Comfortably uncomfortable" yazan kömür rengi bir tişört geniş göğsünün üzerinde uzanıyor.

Anna yüzünü buruşturup bana baktı.

"Bu-" "Tom."

"O zaman nerede..." Üç adam daha sahneye çıkarken Anna'nın sesi kesiliyor. Dikkatim deri ceketli, uzun boylu, sarışın bir adama odaklanıyor; gitarının askısını rahatça omzuna atmış, ön cebinden bir pena çıkarıyor. Gitarını akort ederken onu izliyorum. Pazularının esnemesini, parlak ışıkların yüksek elmacık kemiklerini ve kirli sakalla tozlanmış keskin çenesini nasıl vurguladığını izliyorum. Koyu renk kot pantolon ve her zamanki siyah savaş botlarını giyiyor. Tanrım, *çok iyi* görünüyor. Telleri karıştırmaya başladığında iri elleri gitarın sapını kavırıyor.

"James," diye fısıldıyorum kokteylimden büyük bir yudum almadan önce. O anda, sanki beni duymuş gibi, James gözlerini kaldırıyor, hemen beni buluyor ve hareketlerini durduruyor. Donup kalıyorum. Kaşları çatılıyor, sonra bir elini kirli sakalının üzerinde gezdirerek hızla başka tarafa bakıyor.

"Sen iyi misin?" Gemma elini benimkinin üzerine koyarak soruyor. "Evet... Evet, iyiyim." İlgisizmiş gibi davranarak elimi salladım.

Güzel. Basit ama zarar verici bir kelime. Anlamıyla tamamen çelişen bir kullanım.

Ama içimde, kalbim boğazıma fırlıyor. Neden el sallamadı? Neden bu kadar çabuk gözlerini kaçırdı?

Kendimi toparlamaya çalışıyorum, alnımı ovuyorum ve kokteylimin geri kalanını yudumluyorum. Aylarca görüşmedikten sonra onu burada görünce paniğe kapıldım. Onunla karşılaşma düşüncesi aklımın ucundan bile geçmedi. Bu tam olarak doğru değil, hâlâ James'i düşünüyorum.

Yapmamak çok zor.

Ama bu gece onunla karşılaşmayı beklemiyordum.

"Biz Atlas Veil'iz! Ben Tom, bas gitarda James var, adamım Oliver davulda ortalığı yıkıyor ve Will de gitarda parçalıyor! Umarım bu şarkılardan bazılarını tanırırsınız."

İlk birkaç akor havada süzülürken oda heyecanla canlanıyor ve başım James'e doğru kayıyor. Kendini şarkıya kaptırışını izliyorum, parmakları tellerin üzerinde kayıyor, gözleri kapalı, ayağını ritme göre vuruyor.

Anna, "Eğer rahat değilsen gidebiliriz," diyor.

"Sorun değil, gerçekten. Ayrıca, bu şarkıyı seviyorum." Gülümsüyorum ve bu onları rahatlatıyor gibi görünüyor.

Grup setini çalarken ve Gemma bir tur daha espresso martini getirirken neşeli bir sohbete dalıyoruz. Anna haklıydı; onları çok seviyor.

Gece ilerledikçe sahnedeki düşünceli adamı unutup kızlarıma odaklanıyorum. İkinci martinimizden sonra suya geçiyoruz ve dans pistine gidiyoruz.

Gülümsüyorum ve ellerimi havaya kaldırıp müziğe eşlik ederken vücudumu yumuşak bir ter tabakası kaplıyor. Hiç düşünmeden sahneye doğru bakıyorum ve anında James'le göz göze geliyorum. Neredeyse... kızgın mı görünüyor?

İki elin kalçalarıma inmesi ve sert bir göğsün sırtıma bastırmasıyla transımdan çıkıyorum. Etrafımda dönüyorum ve kendimi bir adamla yüz yüze buluyorum.

uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir yabancı, arkadaşı Gemma'dan oldukça etkilenmiş görünüyor. Soluma bakarken, Anna'yı yüzük parmağını başka bir adamın yüzüne doğru sallarken yakalıyorum. Zavallı herif, hiç şansı yok.

Yabancı eğilerek, "Böldüğüm için özür dilerim ama siz hanımlar çok eğleniyor gibiydiniz, biz de katılmak zorunda kaldık" dedi.

Başımı çevirdiğimde James'in hala bana baktığını görüyorum, burun delikleri genişlemiş ve çenesi gerilmiş, bu alışverişi izlerken hala tek bir notayı bile kaçırmıyor. Yabancıya dönüp yüksek sesli müzik eşliğinde "Kızlar gecesi yapıyoruz" diye bağıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ve "Şuradaki arkadaşın yeni bir arkadaş edindiği için oldukça mutlu görünüyor" diyor. Bakışlarımı Gemma ve arkadaşını değerlendirmek için kaydırıyorum. Haklı; Gemma şimdiden dans ediyor, kıkırdıyor ve yeni arkadaşına kırpıklarını kırptıştırıyor.

"Evet, Gemma bekâr," diye kestim.

"Peki sen değil misin?"

Buna hazır değilim. Flört edemem ya da havadan sudan konuşamam. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda berbatım. Lucas'tan önce benimle flört etmeye çalışan son erkek, "havadan sudan konuşmalarım" arasında burcunu ve annesinin en derin yarasını sormam da yer alınca rezil olmuştu.

Yüzeysel konuşmalar sıkıcıdır. Birinin işini veya üniversiteyi nerede okuduğunu bilmek onun kim olduğunu tanımlamaz. Neden böyle düşündüklerini ya da onları gerçekten neyin mutlu ettiğini ortaya çıkarmaz.

Bir insanı neyin harekete geçirdiğini, tutkularını, korkularını ve onu şekillendiren anları ortaya çıkaran daha derin bağlantılar ve sohbetler arzuluyorum. Onlara neyin neşe getirdiğini ve geceleri onları neyin uyutmadığını anlamak istiyorum.

En azından Lucas'la tanışmamız organikti. Bana ilk randevumuzda çıkma teklif etmeden önce bir endişe ve beklenti birikimi vardı. Belki de onun bir akademisyen ve şair olması işleri kolaylaştırdı; genellikle "*Nasılsın?*" ve "*Ne iş yapıyorsun?*" yerine daha derin anlamları keşfederler. Yine de Lucas'ın tek keşfetmek istediği başka kadınların bedenleriydi.

O bana sabırla bakıp beklerken dudaklarımı bir çizgi haline getiriyorum. "Öyleyim." Başımı sallıyorum ve o da kremaya kavuşan kedi gibi sırtıyor.

"Ben George," diye yanıtlıyor elini uzatarak. Elini sıkmak için tutuyorum.

"April."

"Burası biraz kalabalık, sence de öyle değil mi? Size bir içki getireyim mi?"
Ellerime sıçıp alkışlamayı tercih ederim, teşekkürler George.

Boş bardağıma bakıyorum ve Anna yanıma yaklaşp kulağıma eğilirken yenilgiyle iç çekiyorum. "Gemma yeni bir arkadaş edinmiş," diyor. George gülümsüyor ve bara doğru dönüyor, Anna ve ben de peşindeyiz.

Elimde olmadan James'e bir kez daha bakıyorum ve onun hâlâ beni izlediğini görüyorum.

Kafam çok karıştı. *Neden bakıyor?*

George düşüncelerimi bölüp bana bir votka, limon ve soda uzatıyor. Rezalet çıkarmak istemediğim için içkiyi kabul ediyorum.

"Teşekkürler," diyorum.

"Bir değil."

Kadehi dudaklarıma götürüp belli belirsiz bir yudum alıyorum. Baloncuklar ve misket limonu karışımı ağzımı kaplıyor ve beni serinletiyor. Nefes veriyorum. "Bak, içki için teşekkür ederim ama uzun süreli bir ilişkiden yeni çıktım ve gerçekten bir şey aramıyorum. Bu gece buraya sadece arkadaşlarımla iyi vakit geçirmek için geldim."

"Sorun değil April. Ben sadece güzel bir kadına içki ısmarlamak istedim. Votka soda için hiçbir beklentim yok," diyor sıcak bir gülümsemeyle ve sesindeki samimiyet beni şaşırtıyor. Belki de düşündüğüm kadar sıkıcı biri değildir.

"Peki April, ne iş yapıyorsun?" diye soruyor.

Oh Tanrım. Öldür beni şimdi.

* * *

George benimle bir yere varamayacağını ve arkadaşının da Anna ile bir şansı olmadığını anladıktan sonra gittiler. Grup setini bitirdi ve DJ yerini aldı. Odayı taradım ama James'i göremedim. Gitmiş olmalı. Gemma yeni arkadaşıyla mutlu bir şekilde dans ediyor, bu yüzden Anna ve ben bir kabine oturmak için onu terk ettik. Biz mojitolarımızı yudumlarken Anna bana son iş dramasını anlatıyor. Lucas'a mesaj atmayı harika bir fikir gibi gösterecek kadar alkol almıştım ama yarın sabah pişman olacağımı da bildiğimden bu dürtüyü bir kenara itip Anna'yı dinlemeye odaklanmaya çalışıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, onunla çalışmak çok zor. Daniel ve benim yaptığımız her öneriye karşı çıkıyor. Bu da dönemin geri kalanını planlamayı çok zorlaştırıyor," diye yakınıyor Anna.

Anna yorulmadan çalışan bir ilkokul öğretmeni. Kendini öğrencilerine inanılmaz derecede adanmış ve yaptığı işi çok seviyor; öğrencileri ona öğretmenleri olarak sahip oldukları için çok şanslı. Anna'nın altın gibi bir kalbi var.

Dinlemeye ve elimden geldiğince destek ve tavsiye vermeye devam ediyorum ki gözleri aniden şişiyor. Lucas'ın üzerine düştüğü yere kadar görüş açısını takip ediyorum.

Barda. Bir
kadınla.

Midem bulanıyor ve nefes almak için daha çok çalışıyorum.

"Kahretsin. April, iyi misin?" diye soruyor, sesini alçaltırken yüzü endişeyle kazanmış.

Şok içinde donmuş bir şekilde oturuyorum, zihnim karmakarışık düşüncelerden oluşan bir kasırğa. Sanki biri Scrabble tahtasını devirmiş, taşları dağıtmış ve ben kelimelerimi bulamıyormuşum gibi.

Dikkatimi hemen yanındaki kadın çekiyor. Adam bir şeyler fısıldamak için eğildiğinde kadının narin, pembe uçlu parmakları adamın koluna dayanıyor. Kadın utangaç bir ifadeyle aşağıya bakarken dudaklarını nazlı bir gülümseme süslüyor. Kısa, dökümlü, adaçayı yeşili bir elbise giyiyor, geniş göğüs dekoltesini vurguluyor ve bronz, tonlu bacaklarını sergiliyor. Koyu renk, kıvrırcık saçları omuzlarının hemen altına düşerek minyon yapısını vurguluyor. İnkâr edilemeyecek kadar çarpıcı.

Onu Instagram mesajlarından hiçbirinden tanımıyorum, bu yüzden yeni biri olması gerektiğini anlıyorum ve kendini oraya koyduğunu, zaten yeni kadınlarla çıktığını ve keşfettiğini bilmek içime korkunç bir ürperti gönderiyor.

Onları gözlemledikçe içimi bir güvensizlik duygusu kaplıyor. Elimde olmadan kendimi kıyaslıyorum. Soluk tenim, uzun boyum, küçük göğsüm ve kıvrımlarımla kendimi yetersiz hissediyorum. Bu tamamen mantıksız, ama onun benim olmadığım her şeyi temsil ettiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. O benimle kıyaslanamayacak kadar güzel.

Sorular zihnimden hızla akıp gidiyor.

İstediği bu muydu?

Yeterince güzel değil

miyim? Çok mu

uzunum?

Artık beni çekici bulmuyor muydu?

"April?" Anna elini benimkinin üzerine koyarak soruyor.

"Özür dilerim, ben sadece.. şaşırdım," diye cevap veriyorum, sesim güvensizlikle karışık. "Ben sadece... O biriyle çıkıyor." Anna'ya sulu gözlerle bakıyorum. "Ben... Ben

bu kadar çabuk ilerleyeceğini düşünmemiştim." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "O çok güzel," diye fısıldıyorum.

"O bir moron. Acının ötesini görmenin zor olduğunu biliyorum ama yaptığı şeyde mutluluğu bulamayacak. Kendi sorunlarını ele alana kadar hiçbir yerde bulamayacak. Bu, sorunlarıyla yüzleşmek istemediği için oldu. Bulduğu tüm bu kadınlar, o bir sonrakine geçene kadar arzuladığı onaylanmayı ona sağlıyor. Kendine eki düzen vermediği sürece muhtemelen bu kadınla ve ondan sonraki kadınla da aynı şeyleri tekrarlayacaktır. Bu yüzden onu kıskanmayın ve üzölmeyin. Her ikisi için de üzölün. Bu ağır yükü sonsuza kadar yanında taşımak zorunda. Ne kadar mutsuz olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

İşte bu yüzden harika bir öğretmen. En az kendisi kadar komik ve eğlenceli olmasının yanı sıra, kendi başına yapmanın zor olduğu şeyleri mantıklı bir şekilde görme becerisine de sahip.

Haklı olduğunu biliyorum, ama bende bir sorun mu var diye düşünmemek elde değil.

"Onun gibi davranmayı bırakmalısın April." Elim sıkıyor ve ben de küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Onu gerçekten sevdim."

"Biliyorum tatlım." Omuzlarını dikleştirmeden önce içkisinden bir yudum alıyor. "Bir şey söylemeyecektim ama artık birlikte olmadığınıza ve onu gördüğüme göre çok öfkeliyim. Bunun söylenmesi gerektiğini hissediyorum."

"Ne?" Kendimi hazırlıyorum, en kötüsüne hazırlanıyorum. "Bunu sana söylemenin kolay bir yolu yok," diye başlıyor. "Tanrı aşkına, çıkar ağızındaki baklayı."

"Lucas bir pislik."

Göz kırpıyorum. Başımı sallayıp anlamaya çalışırken

"Özür dilerim," diyorum. "Ne?"

"Onun bir ibne olduğunu söyledim. Bir fuggo. irkin. O lanet olası irkin-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Hayır, o kısmı anladım. Yani, neden bana hiç söylemedin?"

"Muhteşem kişiliği' ile sana kur yaptığında artık çok geçti." *İnanılmaz kişiliğe* hava atıyor.

"Ne demek istiyorsun? O yakışıklı ve çok çekici!" Ben de öyle dedim.

"Lütfen," diye alay ediyor Anna. "O adamdan daha iyi kişilikleri ve çekicilikleri olan pisuar kekleriyle tanıştım. James'in şansına, ailedeki tüm bakışlar onda."

Donup kaldım, afalladım.

"Umarım bu seni daha iyi hissettirir," diye bitiriyor ve bana empatik bir gülümseme atıyor.

"Aslında, sanırım bu durumu daha da kötüleştirdi." Elini bırakıyorum ve içkimi dudaklarıma götürüyorum.

"İyi," diyor. "Ama ben sadece dürüst oluyorum. Bilgin olsun, sen kesinlikle *çok* güzelsin ve onun için fazla iyisin. Bence seninleyken kendi ortalamasının çok üstünde bir vuruş yapıyordu ve bu onun zaten devasa olan çirkin kafasını şişirdi. Neyi beceremediğini anladığında kaba bir uyanış yaşayacak. Sadece bekle," diyor ve kadehini kaldırıp benimkine vurarak alkışlıyor.

Bardağımı indirdiğimde Lucas beni görüyor. Kalp atışlarım göğüs kafesimin arkasına çarparken zaman sanki yavaşlıyor. Göğsümün gerginlikten kızardığını hissediyorum ve ellerim titremeye başlıyor. Nefesimi içime çekiyorum ve arkamı dönmeden önce bakmam için kendime üç saniye daha veriyorum.

"Sanırım artık eve gitmek istiyorum," diyorum Anna'ya, beni hiç görmemiş gibi davranarak randevusuna dönen Lucas'a bir kez daha bakmak için yer değiştirerek.

Nasıl oluyor da birini bu kadar yakından tanıdıktan sonra sanki hiç var olmamış gibi davranabiliyorsunuz? Bir zamanlar bu kadar derinden değer verdiğiniz kişiye artık önem vermiyormuş gibi, onunla hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi davranmak? Kalbimde doldurulması için yalvaran bir boşluk bırakıyor.

"Evet, gidelim," diye onaylıyor Anna, oturduğu yerden kalkarak. "Sen burada bekle, ben Gemma'nın iyi olduğundan emin olacağım."

Başımı sallayıp dönmesini bekliyorum ve döndüğünde sinsî bir sırıtışla dönüyor. "Onunla birlikte eve gidiyor. Kontrol edebilmem için konumunu açtı," diyor kaşlarını sallayarak. Ben de karşılığında gülümsemeyi başarıyorum. Biz dışarı çıkarken müzik kesiliyor.

Kaldırım kenarında beklerken akşam havası biraz serinledi. Çantamdan telefonumu çıkarıp Uber uygulamasını açıyorum.

"Bana gelmek ister misin? İstersen kalabilirsin," diyor Anna, ses tonu sempatik.

Ben daha cevap veremedenden sert bir ses araya giriyor.

"Onu eve götüreceğim," diyor James, ikimizi de hazırlıksız yakalayarak. Ona bakmak için döndüğümde gözlerinin çoktan bana dikilmiş olduğunu görüyorum.

"Hey, James," diyorum usulca.

"Hey, April," diye cevap veriyor, sesi endişeyle karışık.

Bir araba kaldırıma yanaşır.

Anna nihayet konuşmadan önce hepimiz rahatsız edici bir sessizlik içinde duruyoruz. "Pekâlâ. Bu benim. Emin misiniz? April, iyi misin?" diye iki kez kontrol etti.

James'e baktım, "Senin eşyaların ne olacak? Gitarına ihtiyacın yok mu?"

Omuz silkiyor, "Oliver onu benim için eve götürebilir." Bakışları yıkıcı olduğu kadar nüfuz edicidir de.

"Emin misin?" diye sordum.

Homurdanıyor.

Teklifi karşısında şaşırarak Anna'ya baktım ve kekeleyerek, "Evet. Siz devam edin."

"Tamam, yarın uğrarım," diyor Anna ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra James'e temkinli bir bakış atıp Uber'ine atlıyor.

Araba uzaklaşırken James'e döndüm.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum.

"İstiyorum"

"Neden?"

"Orada neler olduğunu gördüm ve sen..." Sözüünü kesiyor ve ben de kaşlarımı kaldırıp devam etmesini bekliyorum. Bir elini saçlarının arasında gezdiliyor. "Üzgün görünüyordun."

Bu konuyu tartışmanın yeri burası değil, bu yüzden hemen konuyu değiştiriyorum. "Setten sonra seni bulamadım."

Şimdi kaşlarını kaldırma sırası onda. "Beni takip mi ediyorsun April?"

"Hayır... Ben sadece-"

"Şaka yapıyorum."

"Oh."

"Kardeşimi gördüm."

Hiçbir şey söylemeden başımı sallıyorum. Lucas'tan söz edilmesi bile kalbimin hızla çarpmasına ve midemin bulanmasına yol açıyor. Telefonumdan Uber rezervasyonu yapmaya devam ederken tek kelime etmiyorum. James uzanarak araya giriyor, eli nazıkçe benimkini kaplıyor.

"Uber'i çağırayım."

"Tamam," diye sessizce cevap veriyorum, o telefonuyla meşgulken ona bir bakış atıyorum. Kardeşinden ne kadar olduğunu fark ederek onun varlığına dikkat kesiliyorum.

"Bu gece orada gerçekten çok iyiydin," diyorum küçük bir gülümsemeyle. "Teşekkürler," diye yanıtıyor, dudağının kenarında belli belirsiz bir seğirme var.

James tereddütle, "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," demeden önce bir kez daha sessizliğe gömülüyoruz.

Gözlerimin arkasında biriken yaşların baskısını hissederek ona kısa bir bakış attım. Sempatik bakışlarıyla karşılaşmayı reddederek başımı başka yöne çeviriyorum. Bir şey söylersem kırılacağımı biliyorum.

Neyse ki, Uber bir süre sonra kaldırıma yanaşıyor.

Bölüm 17

James

W Arka koltuğa kayıyoruz ve ucuz oda spreyi kokusu bizi sarıyor. Oliver'a bir mesaj atıp eşyalarımı eve bırakmasını istiyorum, çünkü dairemin yedek anahtarı onda. Yorgun bir iç çekiyorum. April'a bakmamak için elimden geleni yaparak camdan dışarı bakıyorum. Radyodan gelen kasvetli bir şarkı arabanın kabinini melankoliyle dolduruyor.

Dans pistinde April'a asılan o salağa tanık olduktan sonra yaşadığım hayal kırıklığını üzerimden atmaya çalışıyorum. Yemin ederim, ellerini onun üzerine koyduğu an, kırmızı gördüm. Genelde kıskanç ya da sahiplenici bir adam değilimdir, ama her nedense, o benim başka kimsede olmayan bir yanımla ortaya çıkarmayı başarıyor.

Ama beni daha da kızdıran şey April'ın bu gece Lucas'a ve randevusuna nasıl tepki verdiğini görmek oldu. Konsere gelmesini hiç beklemiyordum; bırakın biriyle çıkmayı, müziğime bile hiç ilgi göstermemiştii. April arkadaşlarıyla dışarıda olsa da bunu görebiliyordum - kimsenin onu izlediğini bilmediği zaman yüzünde yakaladığım üzüntüden nefret ediyordum. O anda onu çok net gördüm, incinmişliğini ve kırılmışlığını. Ona karşı hep bir zaafım olmuştur. Acaba Lucas ona neden yakın olmadığımızı söyledi mi?

Bundan şüpheliyim.

Kardeşime çok kızgıyım. April üzgün olduğu için öfkeliyim, acı çektiği için öfkeliyim, sorumluluk almayı reddettiği için ona öfkeliyim. Ayrılmalarından sonraki hafta sonu Basil'e baktığım zamanı düşünüyorum, April aşağı indiğinde... *perişan* görünüyordu. Yorgun. Sol elini gördüm, parmağında yüzük yoktu ve onun için üzüldüm.

Açık konuşacağım; kardeşim pisliğin tekidir. Görünüşte çekici ve centilmen görünebilir, ancak derinlerde, kadınlara her zaman bir nesne gibi davrandı - sadece eğlence, karşılığında hiçbir şey sunmuyor.

Annemin zaman zaman zorlandığı akıl sağlığı dışında nispeten istikrarlı bir ortamda büyüdük. Ama çoğunlukla mutlu bir aileydik, bu yüzden davranışlarının nereden kaynaklandığını hiç anlamadım.

Onu kim kırdı?

Lisede zorbalığa uğradığını biliyorum. Uzun boylu, zayıf ve zeki olması onu işkenceciler için kolay bir hedef haline getiriyordu. Yine de geçmişte yaşadığı zorlukların otuz dört yaşında bir adam olarak nasıl davrandığıyla pek ilgisi olmamalı.

Bazı insanlar başkalarının hayatları için sahip oldukları sorumluluğu asla kabul etmezler.

Belki de kendi güvensizliğinden kaynaklanan bir boşluğu doldurmak için dışarıdan onay arıyordu. Kim bilir? April'la ilişkisi ciddileştiğinde şaşırmışım; Lucas'ın bir yuva kurma fikrinden memnun olacağını hiç düşünmemiştim.

Sessiz bir hırıltı duyuyorum ve bu beni şimdiki zamana geri çekiyor. Bakışlarımı April'a çeviriyorum. Onu tepeden tırnağa süzüyorum, o kadar güzel ki, kalp kırıklığı içinde bile. Kumral saçları omuzlarına ve sırtına dökülüyor. Bordo uçlu parmakları kucağında gevşek duruyor. Uzun, koyu kirpikleri elmacık kemiklerine doğru dalgalanıyor. Başını soğuk yolcu camına yaslamış, gözleri kapalı, yenilmiş.

"İyi gidiyordum. Arkadaşlarımı görüyordum ve bir şeyler yapıyordum. İyiye gittiğimi sanıyordum... Ama onu görmek her şeyi geri getirdi." Burnu kırıyor. "Onun için bugün sıradan bir gündü. Aklına bile gelmeyeceğim. Ama benim için her gün bir mücadele oldu. Sanki göğsümde bir ağırlık varmış gibi hissediyorum. Sadece ona ulaşmak, sesini duymak istiyorum." Konuşurken gözyaşları yanaklarını çiziyor. "O benim en iyi arkadaşımdı." Tekrar pencereden dışarı bakmak için dönüyor, alt dudağı titriyor. "Beni sevmesi gereken herkes beni terk etti... O beni istemedi," diye fısıldıyor.

"April, bu doğru değil-" diye başlıyorum, eline uzanıyorum. Biraz rahatlatmak için parmaklarımızı birbirine doluyorum ki sözümü zar zor duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle kesiyor.

"Hâlâ hayatta olan birinin yasını tutmak, kimsenin sizi hazırlayamayacağı bir acıdır."

Kalbim onun için acıyor.

Birleştirdiğimiz kucağıma çekiyorum ve başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde daireler çizerek ovuyorum. Uygunsuz hissettiriyor ama doğru

Şu anda acısı her şeyden daha ağır basıyor. Her şeyini kaybetmiş gibi görünüyor. "Lucas sana birkaç yıl önce ciddi bir ilişkim olduğunu söyledi mi?" Soruyorum.

"Siz ikiniz tanışmadan hemen önce

bitti." Bana baktı. "Abi?"

Başımı salladım.

"Evet, bana ondan bahsetti." "Sana ne anlattı mı?" "Pek anlatmadı."

Bir süre sonra cevap veriyorum, "Aldattı."

"Oh, James, çok-"

Sözünü kesiyorum. "April, yok. Ben iyiyim," diye onu temin ederim.

"Ben de tam olarak senin gibi öğrenmedim ama.." Ona bakıyorum, yüzüm buruşuyor. Gözlerini deviriyor, dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirliyor.

O günü tekrar hatırlamaktan nefret ediyorum ama empati kurabilecek, daha az yalnız hissetmesine yardımcı olmak için kendi hikayesini paylaşmaya istekli birini arzuladığını hissediyorum. Boğazımı temizleyerek devam ediyorum: "Akşam yemeğine gidiyorduk. Yıldönümümüzdü ve bütün geceyi ben planlamıştım. Muhtemelen anlayabileceğiniz gibi, pek romantik biri değilimdir ama mükemmel olmasını istedim. En sevdiğimiz İtalyan restoranında rezervasyon yaptırdım. Hatta biz dışarıdayken Oliver'a dairemde çay mumları yaktırdım." Ne kadar aptal olduğumu anlayarak alay ettim. "Bir yüzüğüm vardı..." Tepkisini ölçmek için yukarı bakıyorum. Cam gibi gözleri genişledi.

"Ne oldu?" diye fısıldıyor.

"Telefonunun Apple Play'ime bağlı olduğunu unutmuş. Gösterge panelinde bir mesaj belirdi... 'Seni tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum' yazıyordu."

April diğer eliyle ağzını kapatıyor. "Aman Tanrım."

Bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Çok fazla dışarı çıkıyordu ve onu pek göremiyordum ama bunun sadece meşgul olmasından kaynaklandığını düşündüm. Hepimiz yoğun dönemlerden geçeriz, değil mi? Meğer meşgulmüş..." Omuz silktilim. "İş yerinden Matt'i becermekle meşguldü."

"Hiçbir fikrim yoktu. Lucas bana hiç söylemedi. Çok özür dilerim," diyor usulca. Şimdi başparmağını parmak eklemlerime sürme sırası onda. Birleştirilmiş ellerimize bakıyorum.

Ben onun acısını hafifletmeye çalışırken, nasıl oluyor da bu kadın tamamen kırılmış olmasına rağmen yıllar önce olan bir şey için beni teselli edecek gücü kendinde buluyor?

Cevap vermek için ağzımı açmışım ki şoför yolumuzu kesti. İkimiz de arabanın durmak için yavaşladığını fark etmedik.

"85 numara mı? Buradayız."

April telefonunu alırken şoföre teşekkür ediyoruz ve Uber'den iniyoruz.

April kaldırımında bana doğru dönüyor, geri çekilen arabanın etrafından dolandığımda şaşıyor. Onunla birlikte indiğimi fark edince yanakları kızardı.

"Oh, sen... sen eve gitmiyor musun?" diye soruyor, parmakları kıpırıyor.

"Geleceğim. Ama önce senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Seni bu şekilde yalnız bırakmayacağım."

Keskin bir nefesle, "Tamam." diyor. Sonra dönüp ön merdivenlere doğru ilerliyor ve anahtarını bulmak için elindeki çantayı karıştırıyor. Kapıyı açtığında ceketimi çıkarıp onu içeri kadar takip ediyorum.

Ev birkaç ay öncesiyle aynı görünüyor. Lucas'ın artık burada yaşamadığını anlayamazsınız. Birlikte yaşadıkları en mutlu anıların fotoğrafları hâlâ antredeki masayı dolduruyor ve aynı tablolar duvarda asılı. Bitkiler solmuş olsa da her şey aynı kalıyor. Battaniyeler kanepenin üzerine serilmiş, ahşap zemin kırıntılar ve çeşitli döküntülerle dolmuş. Eski kupalar, boş tabaklar ve paket servis kapları, temizlenmeden bırakılmış sehpanın üzerine yığılmış.

Son ziyaretimden sonra evin pek düzenli kalmadığını görüyorum.

April topuklu ayakkabılarını çıkarıp yalınayak mutfığa doğru yürür ve ışığı yakar.

Gözlerim kum saati silüetine ve her adımda kalçalarının hareket edişine takılıyor.

Kendimi azarlıyorum. Bunun için burada değilim.

Ceketimi koltuğunun arkasına atıyorum ve onu mutfığa kadar takip ediyorum. Çevremde gri tüylü bir çizgi dikkatimi çekmeden önce cızırtılı bir karga sesi duyuyorum. Basil mutfak tezgahının arkasından çıkıp ayaklarımın dibinden süzülerek geçiyor ve ben onu selamlayamadan hızla uzaklaşıyor.

"Genelde arkadaş canlısıdır," diyorum bakarak.

"Tavuk yemediğin sürece şu anda ondan sevgi göremezsin," diyor April. Kollarımı gelişigüzel ada tezgahının üzerine koyuyorum.

"Hmmp," diye homurdandım.

"Daha on beş yaşında. Onu bırak," diye takılıyor. "Bir içki ister misin?"

"Elbette."

Bir şişe kırmızı şarap ve iki bardak getirip adaya koyduktan sonra üst çekmeceyi karıştırıyor ve sonunda bir şişe açacağı buluyor. Şişeyi açmak için vidayı mantarın içine doğru çevirmeye devam ederken ona yaklaşıyorum. Bir adım daha yaklaşarak, mantar serbest kalmadan önce elimi yavaşça onunkinin üzerine koyuyorum ve onu durduruyorum. Nabzım çarpıyor ve tenim dokunduğumuz yerde ısınıyor, koluma ateşli bir yol gönderen bir kıvılcım yaratıyor.

Temas edince duraksıyor, başını eğip gözlerimle buluşuyor. Dudakları ayrılıyor. Topuklu ayakkabıları olmadan, onun üzerinde yükseliyorum.

Birkaç saniye bakışıyoruz. "Abi gitmene izin vermekle aptallık etti" diye fısıldadığında elim hâlâ onun elini tutuyor.

Nereden geldiğini bilmiyorum ama otomatik olarak tepki veriyorum. "Lucas gitmene izin vermekle aptallık etti."

Kaşları kırışıyor. "Neden benim yanımda hep bu kadar sessizdin?" "Ne söyleyeceğimi hiç bilemedim."

"Benden hoşlanmadığını

sanıyordum." "Senden

hoşlanıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Bolca."

"Oh."

Bakmaya devam ediyoruz. Mavi gözleri benimkileri tutuyor ve başka tarafa bakmak imkânsız. Burnunun ucu ve yanakları soğuktan pembeleşmiş ve kırmızı dudakları inanılmaz derecede yumuşak görünüyor. Yapmamalıyım ama elimde olmadan parmaklarımı saçlarında gezdirdiğimi, onu kendime çektiğimi ve öptüğümü hayal ediyorum.

O dudakların bana yaptığı hayal ettiğim şeyler.

Uzanıp bu kadına dokunma dürtüsüne karşı koymanın imkânsız olduğu kanıtlanıyor.

Lucas bunu nasıl bu kadar berbat edebilir?

Gözlerimi kırıştırarak trans halinden çıkıyorum. Elim hızla onunkinden çekiyorum, sanki dokunuşu yakıyormuş gibi. Şişeyi tutmayı bırakıyor. Başka tarafa bakarak parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. April şişeyi bırakıyor ve elini tezgâha bırakıyor.

"Şarabın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum. Şarap istemediğim için değil.

-İnan bana, istiyorum. Ama birkaç kadehi birlikte paylaşırsak, ellerimi kendime saklayabilmem için hiçbir şans olmadığını biliyorum.

Gözleri yere düşüyor, üzgün.

"Onun yerine çaya ne dersin?"

diye soruyorum.

Boğazını temizliyor. "Evet, tabii ki. Kahvaltı iyi mi?" "Evet."

Boynumun arkasını ovuyorum.

"Oturun, ben ." "Elbette."

April çayı hazırlarken, havada asılı duran gerginliği üzerimden atamıyorum. Az önce olanlardan sonra zihnim allak bullak olmuş bir halde odaya bakıyorum. Herhalde bunu hisseden tek kişi ben olamam - her göz göze geldiğimizde ya da dokunduğumuzda o yüklü enerjiyi.

Beklerken, Lucas'ın hâlâ bu odada ne kadar çok kaldığını fark ettim. Basil'i kontrol ettiğimde fark etmemiştim. Ama şimdi dikkatim en sevdiği kitaplardan birine, Hilary Mantel'in *Wolf Hall*'una takılıyor, eğlence ünitesinin üzerinde, yıpranmış görünen bir saksı barış zambağının yanında duruyor. Eski kırmızı atkısı ve deri iş çantası hala ön kapının yanındaki ahşap portmantoda asılı duruyor. Geri dönmeyi hiç düşünmüyorsa bunları neden geride bıraktığını ve o zamandan beri neden yerlerini değiştirmedini merak etmeden edemiyorum.

Başımı sallıyorum ve kendi kendime mırıldanıyorum, "*Kahretsin*. Neden buradayım ben?"

April çayla dönüyor ve bana uzatıyor. Sözsüzce oturuyoruz, tek ses yumuşak yudumlarımız ve içerken yutkunmalarımız.

"Beni eve getirdiğiniz için size teşekkür etmeliyim," başlıyor. Beni dinlediğin için.

... her şey için. Tüm bunlara yakalandığın için üzgünüm." Parmağını havada daire çiziyor. "Bunun seni garip bir duruma soktuğunu biliyorum. O senin kardeşin.

-"Muhtemelen benimle konuşmamalısın bile."

Kupamı sehpanın üzerine koyup iki dizimi kavriyorum. Neden özür dileme ihtiyacı hissettiğini anlamıyorum.

Anna ile kolayca bir Uber'e binebilecekken onu eve götürmekte ısrar eden *bendim*.

Uber'den inip içeri girmekte ısrar eden *bendim*. O yanlış bir şey yapmadı. Eğer bir şey varsa, uygunsuz davranan *benim*.

Ama bana güvenecek kadar rahat hissettiği için rahatladığımı da inkar edemem.

"Ona hiç benzemiyorsun, biliyor musun?" diyor, gözleri hâlâ benimkilerde.

"Hayır mı?"

"Hayır." Başını hafifçe sallıyor, sanki bu kelimelerin neden dudaklarından döküldüğünden tam olarak emin değilmiş gibi. Elleri kucağında gergin bir şekilde kıpırdanıyor. Utanmasını engellemek için ellerini bir kez daha kendi ellerimle kapatıyorum.

"Burada olmak istediğim için buradayım April. Senin iyi olmanı istiyorum." "Neden?" diye fısıldıyor.

"Çünkü önemsiyorum," diyorum. "Yardım etmek istiyorum. Bazen bazı şeylerin olması gerektiği gibi olmadığını kabul etmeniz ve artık size ihtiyacı olmayanları bırakarak yeniden yaşamaya başlamanız gerekir. Asla geri gelmeyecek olanı beklemekten vazgeçmek. Umutsuzca sevmenin yeterli olmadığını fark etmek. Karşılığında sevmeye ihtiyacınız var ve bunu hak ediyorsunuz. Bu sadece yeni bir dönemin başlangıcı. Getireceklerini kucaklamaya çalışın. Abi'yle ayrıldıktan sonra yoktum ve bazı şeylerle mücadele ettim. Ama daha iyiye gitti... Şimdi her şey değişti. Hayatım yeniden başladı."

Tek bir gözyaşı yanağından aşağı bir yol izliyor. "Keşke onun için yeterli olsaydım," diye fısıldıyor.

Başımı eğip onunkiyle aynı hizaya getiriyorum. "Sen yeterlisin April. Sen yeterinden de fazlasısın," diyorum.

Burnunu çekiyor, yere bakıyor.

"Sadece bekle," diyorum ona. "Şanslı bir herif seni bulacak ve gitmene izin vermeyecek kadar mantıklı olacak. *Senin sevdiğin* gibi sevmeyi hayal edebiliyor musun?"

Gözyaşlarını silmek için içgüdüsel olarak elimi kaldırıyorum. Yutkundüğünde ve sulu bakışlarını benimkilere kilitlediğinde zaman duruyor. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama tereddüt etmiyorum. Parmak uçlarım yanağını sıyrıyor, saçlarına dolanmadan önce yumuşak teninde geziniyor. Görünmez bir güç tarafından çekilerek daha yakına eğiliyor ve gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. O kadar güzel kokuyor ki, hindistan cevizi ve vanilya gibi.

Ellerinden birini bileğime dolayarak beni yerinde tutmasını izliyorum. Ayrılmış dudaklarına odaklanıyorum.

Günah gibi görünüyor.

Onun hareketlerini taklit ediyorum, aramızda sadece santimetreler kalana kadar yaklaşıyorum. Gözleri kapalıyken alnını benimkine bastırıyor, tembel daireler çizerken eli bacağımin üzerinde geziniyor. Elini santim santim fermuarıma yaklaştırmak bir iniltiyle savaşıyorum ve aletim sertleşiyor.

Diğer elimi yavaşça kaldırırken alnımızı birbirine bastırıyorum ve parmak uçlarımın yavaşça omzunun üzerinden aşağıya inmeden önce ensesinde gezinmesine izin veriyorum. Göğsüne ulaşana kadar ipek kumaşın üzerinde aşağı doğru ilerliyorum. Elimle kavrayarak başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Dokunuşumla sertleşiyor ve nefesi kesiliyor.

Elim göğsünden bacaklarına doğru kayıyor ve elimi kalçalarının arasına kaydırmadan önce dizlerimiz çarpışıyor.

"Aç."

Tereddüt etmeden bacaklarını ayırıyor ve ben de elim onun sıcaklığını kavrayana kadar ileri doğru bastırıyorum. Yavaşça, avuç içimin topuğunu ona bastırıyorum. Dudaklarından yüksek sesli, çaresiz bir inilti dökülüyor ve donup kalıyorum.

April'in gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu. Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

Aniden geri çekiliyorum ve ayağa kalkıyorum.

Bi

z. *Ne yapıyorum ben? Aptalca. Lanet olası aptal.*

April yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle yavaş yavaş koltuktan doğrulur.

"James... Ben-"

"Gitmeliyim." Aşağıya baktım ve ereksiyonun bariz bir şekilde Boğazımı temizlemeden önce kot pantolonuma vuruyor. "Çay için teşekkür ederim." " değil," diyor usulca, ben ön kapıya doğru yürürken kaşlarını çatıyor.

Duruyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Biz arkadaşız, değil mi April?"

Soru daha çok ona dokunduğum için, özellikle de gardını indirdikten sonra, içimi kemiren suçluluk duygusunu hafifletmek için ağzımdan kaçıyor.

"Arkadaşlar," diye tekrarlıyor, omuzları çöküyor. Sesi belirsizlikle daha fazlası arasında bir yerde... Belki de incinmiş.

Kapıyı çekip açıyorum ve ikinci kez bakmadan çıkıyorum. Sokağının sonuna varana kadar hızlı adımlarla yürümeye devam ediyorum. Ancak o zaman durup bir araba sipariş ediyorum.

Ne yapıyorum ben? Kalbi kırık ve kardeşimin özlemini çekiyor.

Çıkıp gitmeseydim ne ?

Durmazdım. Durmak

istemedim.

Tamamen boku yedim.

Bölüm 18

James

A Uber yavaşlayıp durur durmaz kapıyı açıp daireme doğru yola çıkıyorum. İçeri girdikten sonra buzdolabından bir bira aldım ve koymadan önce büyük bir yudum aldım. Soğuğun acelesi Köpükler boğazımdan aşağı kayarak beni serinletiyor. Buz gibi his kısa süreli bir rahatlama sağlıyor ama boğazıma tırmanan suçluluk duygusunu bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. Bir hışımla banyoya girip duşu sonuna kadar açıyorum. Ayaklarımın üzerinde dönüyorum ve ellerimi makyaj masasına dayayıp yansıma bakıyorum.

Hem pişmanlık hem de ihtiyaç içimi kemirirken April'in yüzündeki arzu zihnimde donup kaldı. Duygularını kâğıda mürekkep döker gibi dökerken gözlerindeki perili bakışta bir şey vardı. Ben yaklaştıkça karanlık ve işkenceden hararete dönüşmeleri. Kendini açtıktan ve en ham parçalarını görmeme izin verdikten sonra hissettiklerini unutamıyorum. Onun paramparça olmuş parçalarını gördüm ama yine de güzelliği her şeyi gölgede bırakıyordu.

Genellikle, bir konseri bitirdikten sonra, o gece koluma kim yapıştıysa onunla eve gitmeden önce çocuklarla bir bira paylaşarak rahatlarım. Kadınlar müzisyenleri sever; bunu genç yaşta öğrendim. Abi ile ilişkim alevler içinde kaldığından beri yalnız yaşamaya, yalnız uyumaya ve yalnız uyanmaya alıştım. İstedğim zaman istediğimi yapabilme özgürlüğünü seviyorum. İstedğim kişiyle, istediğim zaman, hiçbir şarta bağlı olmadan sevişme lüksünü seviyorum.

Yine de tipik olarak kardeşimin eski nişanlısına eve kadar eşlik etmem, ona dokunmam ve neredeyse onu öpmem. Ama Lucas'ın Mayfair'de, hem de bir randevuda olduğunu fark ettiğinde yüzünde beliren ifadeyi gördükten sonra eve gidip yalnız kalmasına izin veremezdim.

Acısı hissediliyordu ve birine ihtiyacı varmış gibi görünüyordu -kendisi kocasıyla yatağa girerken onu evine götürüp misafir odasında uyutmayacak birine. İhtiyacı olan son şey, Lucas'ı yeni bir kadınla gördükten sonra başarısız olan nişanınin hatırlatılmasıydı. Hakkında hiçbir şey duymadığım bir kadın ama açıkçası bu bir sürpriz değil.

Bilmem gerekirdi.

"Siktir!" Kendimi itip duşa giriyorum ve sıcak su tenimi okşarken rahat bir nefes alıyorum.

Çok ileri gittim. Çok ileri gittim.

Gözlerimi kapatarak kendimi hiçbir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. Şu anda kendimi gerçeklerden korumak için yalana ihtiyacım var.

Asla duyularımı yakalayamam, *asla*.

Kendime izin vermedim, istemedim. Abi'den sonra olmaz. Ama elimde değil. April çok çekici.

Ona sahip olduğu için kardeşimi hep kışkandım, daha iyisini hak ettiğini biliyordum. O iyi, *benim için fazla iyi*, diyorum kendime.

İki sonuca vardım:

Bir numara: April'dan etkilendiğime şüphe yok.

İkincisi: Ona sahip olamam.

Bu hayal kırıklığını gidermem gerek.

Sertleşmiş sikimi kavıyorum ve elimi aşağı yukarı pompalamaya başlıyorum. Gözlerimi kapatarak onun küçük deri eteğini hayal ediyorum. Dans ederken kalçalarının sallanışını, topuklu ayakkabılarının kremsi bacaklarını uzatışını ve çaldığım müzik eşliğinde hareket ederken ne kadar seksi görüldüğünü. Keşke bacaklarını etrafıma sarabilsem ve onu becerebilsem.

Başparmağımı sert meme ucunun üzerinde gezdirdiğimde ve amını avuçladığımda vücudunun dokunuşuma verdiği tepkiyi tekrarlıyorum. Çıkardığı o muhtaç sesleri.

Sikeyim.

Elimin onun minik eteğinin altından geçtiğini, kalçasından yukarı kaydığını, tatlı amını örten ince, sırlıklam kumaşa ulaşana kadar onunla alay ettiğimi hayal ediyorum.

Dayanaksız malzemeyi kenara itip parmaklarımı ıslaklığında gezdirmeyi hayal ediyorum, geriye doğru eğilip daha fazlası için yalvarırken çıkaracağı sesleri tahmin ediyorum.

Sonunda iki parmağımı içine soktum. Sıkı ve ateşli olacaktı. Kalçaları sallanırken başparmağım yavaşça şişmiş klitorisinin etrafında dönüyor, elime sürtünürken beni ıslatıyor. Boynunun açıkta kalan sütununu öpmek için eğildiğimi ve şampuanının tropikal kokusunun duyularımı bastırdığını hayal ediyorum. Ellerini saçlarımda gezdirip beni daha da yaklaştırırken, esnek tenini emdiğimi ve ısırığımı hayal ediyorum. Ve sonra, nihayet yeterince ıslandığında ve açgözlü olduğunda, parmaklarımı geri çekip üçüncüsünü ekliyorum, şiddetle titreyip elimi salgısıyla kaplayana kadar hassas noktasını nazikçe ovuyorum.

Bu kadar yeter.

Bir homurtuyla, fayanslı duvara yığılmadan önce uzun sperm iplerini serbest bıraktım. Artık sadece bu olabilirdi: hiçbir zaman ve uzun vadede hiçbir zaman gerçek bir anlam ifade etmeyecek olan geçici bir fantezi, çünkü benim için gitmeyecekti. *Onu* istiyor.

Vücut yıkamayla köpürtüyorum, duruluyorum, sonra dışarı çıkıp kuruluyorum.

Pijamalarımı giydikten sonra yatağıma uzanıyorum ve gecenin geçip gitmesine izin veriyorum.

Sonunda uykuya teslim oluyorum, karanlıkta teselli arıyorum.

Ckapt'ca 17

April

Acızırtılı, gıdıklayıcı bir his beni uykumdan uyandırıyor. Yavaşça halsiz gözlerimi açıyorum ve başımı kaldırdığımda Basil'in kanepenin kenarından sarkan parmaklarımı yaladığını görüyorum. Avlu parlıyor Büyük pencerelerden sızan nemli ve tereyağlı güneş ışığı gün ışığına karşı gözlerimi kısmama neden olan bir parıltı yayıyor. Sehpanın üzerinde boş bir kırmızı şarap şişesi görüyorum, James dün gece dışarı fırladıktan sonra kendime bolca bir bardak doldurduğumu hatırlıyorum, bu da muhtemelen başımın ağrımını açıklıyor.

"Selam dostum," diye mırıldanıyorum Basil'e. Ellerimi ipeksi kürkünün üzerinde gezdiriyorum. Doğrulup omuzlarıma kabarık bir yün battaniye örtüyorum. "Siktir, Bu sabah hava soğuk."

Şaşkın ve bir halde çıplak bacaklarıma bakıyorum ve mini eteğimin içinde uyuyakaldığımı fark ediyorum.

Kanepede.

Eski nişanlımın kardeşine neredeyse sürtündükten sonra.

Bir an Lucas için ağlarken, bir an sonra James'e çekiliyorum. Bana dokunmasına izin veriyorum.

Doğru olmadığını biliyorum ama iyi hissettirdi.

Sıcak dokunuşu. Yumuşak sesinin derin, tatlı tonu. O da hissetmiş olmalı. Onu kaçmaya iten şey buydu.

"Ugh," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kapıyı çarpışının canlı anısı karşısında irkiliyorum.

İri, nasırlı ellerini, gömleğimin ince kumaşı üzerinde gezinirken hissettiklerini ve avucunun göbeğime yaptığı baskının beni nasıl ateşe verdiğini, içimi tutuşturduğunu ve beni

daha fazlasını istemek. Çene hattının keskin hatları ve yosunlu gözlerinin yoğunluğu.

James bana daha önce görmediğim bir yönünü, nadir bir kırılganlığını gösterdi ve bu beni bal gibi içine çekti. Şey, bu ve o şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamlardan biri.

Her ne kadar klasik kötü çocuk görünümüne sahip olsa da, James kusurlarıyla da büyüleyici bir güzelliğe sahip. Onda sert bir çekicilik var - kaşının yanındaki küçük yara izi, her zaman var olan ve o tek gamzesi? *Tanrım*, o gamze. Annem bir keresinde gamzelerin meleklerin öpücükleri olduğunu söylemişti ve bu düşünce beni gülümsetiyor. James'te meleksi bir şey yok. En az onlar kadar günahkâr görünüyor. Günahkârlık kişileşmiş. Dalgalı saçları her zaman mükemmel bir şekilde oturuyor, sanki her sabah tek yapması gereken parmaklarını saç tellerinin arasından hızlıca geçirerek kusursuz bir şekilde yerlerine düşmelerini sağlamamış gibi.

O muhteşem.

Zihnimde dönüp duran düşünceler için kendimi azarlayarak isteksizce koltuktan kalkıyorum, Basil'i beslemek için yalınayak mutfığa gidiyorum ve sonra çok ihtiyacım olan duş için kendimi yukarı sürüklüyorum.

Odanın ışığını açtığımda, hemen darmadağınık yansımamla karşılaşıyorum. Dün geceki makyajımla uyuyakalmışım, bu yüzden fondötenim düzensiz bir şekilde yıpranmış. Duygusal patlamam yüzünden yanaklarımda rimel izleri var ve saçlarım karmakarışık.

Evet, kesinlikle daha iyi günler gördüm.

Banyo dolaplarını karıştırırken sonunda saç fırçamı ve yüz mendilimi elime alıyorum. Fondöten ve göz farı kalıntılarını temizliyor ve saçımdaki düğümleri çözüyorum. Kararlı bir hareketle duş musluğunu açıyorum, dün gecenin dağınık kanıtlarını temizlemek için kavurucu sıcaklığı tercih ediyorum.

Anna ve Gemma'nın bana hediye ettiği vibratörün görüntüsü dikkatimi çektiğinde eteğimi çıkarıyorum. Fazla düşünmemeye karar vererek yatağımın başucundaki masadan kaptığım gibi duşa dönüyorum. Spreyin altına giriyorum, vibratörü kutuya yerleştiriyorum ve başımı arkaya eğerek sıcaklığın ağrıyan başımı rahatlatmasına izin veriyorum. Saçlarımı şampuanlayıp kremledikten sonra yüzümü yıkayıp köpürtüyorum ve cildimi fırçalayarak temizliyorum.

Suyun altında durdukça James'e daha çok odaklanıyorum. Onun dokunuşuyla hissettiğim rahatlık. Hâlâ eski kız arkadaşına evlenme teklif etmenin eşiğinde olduğunun ortaya çıkmasının etkisindeyim. Lucas asla

ilişkilerinin bu kadar ciddi olduğundan bahsetmemiştir. Yine de Lucas'ın benimle paylaşmadığı pek çok şey olduğunu düşünüyorum.

James'in kanepede benden birkaç santim otururken şekillendirdiği kollarını ve kaslı bacaklarını düşünüyorum ve yanaklarım kızarıyor.

Dürüst olmak gerekirse, o olmasaydı duracağımı sanmıyorum. Birine tekrar bu kadar yakın olmak *iyi* hissettirdi.

Bir erkeğin dokunuşunu ne kadar özlediğimi *onunkini* hissedene kadar fark etmemiştim.

Acaba hayal mi ettim diye düşündüm, ama sertleşmişti, bu yüzden onun da benim kadar tahrik olduğunu biliyordum. Ağzı benimkine o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum. Sırtımı serin fayanslara dayadım ve vibratöre uzandım.

Islak merkezime ulaşana kadar boş elimi karnımda gezdiriyorum. Yavaş, kasıtlı hareketlerle kendimi ayırıyorum ve iki parmağımla klitorisimin etrafında dönmeye başlıyorum. James'in sert ellerinin tenimin üzerinde gezindiğini ve göğüslerimi yoğurduğunu hayal ediyorum. Yumuşak etimi ısırmadan önce bir meme ucunu ağzına aldığı hayal ediyorum. Ben kayganlaştıkça dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Vibratörü açtığımda karo kaplı duvarlarda alçak bir uğultu yankılanıyor. Klitorisime bastırarak iki parmağımla içime sokuyorum, dün gecedен beri James'e duyduğum arzuyu tatmin ederken dolgunluk hissinin tadını çıkarıyorum. Neredeyse gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, fanteziye kendimi kaptırırken beni teşvik ediyor.

Göğsüm yükselip alçalıyor. Basınç içimde bir ısı dalgası yaratıyor, vücuduma yayılıyor ve orgazmıma doğru ilerliyor.

Zihnimde, saçlarını kavırıyor ve elini sürerken altın telleri çekiştiriyorum. Dili her hassas noktada geziniyor ve alay ediyor. Baskı, kendimi tutamayana kadar artıyor ve baraj yıkılırken yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Vücudum titriyor ve hareketlerimi yavaşlatarak zevki uzatıyorum.

Sikeyim.

James'in düşüncesine kapıldım.

Dişlerimi fırçalayıp saçlarımı kuruttuktan sonra yatağıma yığılıp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

İçimde bir utanç dalgası kabarıyor ve ne olduğunu anlamadan gözyaşları dökülmeye başlıyor.

Ama kendime acıyamam. Bunu atlatabilirim.

Yeni fırçaladığım yanaklarımı siliyorum ve kendime bir fincan kahve yapmak için mutfığa gidiyorum. Sıcak fincanı kucaklayarak tezgâha yaslanıyorum ve sakinleştirici yudumlar alıyorum.

Telefonum çalıyor ve beni rahatlamış halimden çıkarıyor.

İçkimi bırakıp odayı geçiyorum, sehpayaya gidiyorum, atılmış el çantamı alıp telefonumu çıkarıyorum. Ekranda Gemma'nın adı belirdiğinde dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Hey!" diye cevap veriyorum.

"Uyanık mısın?" diye soruyor.

İçimden gülüyorum. "Belli ki."

"Tamam, harika. Kapıyı açabilir misin?" "Ne? Burada mısın?"

"Hayır, Rose ve Gary ile takılıyorum," diyor alaycı bir şekilde. "Evet, buradayım."

Yumuşak bir kıkırdamayla aramayı sonlandırıyorum, kapıya yönelirken telefonumu cebime atıyorum. Kapıyı açtığımda Gemma'yı bir elinde üç kahveden oluşan bir tepsi, diğer elinde de bir paket servis poşetiyle ayakta dikilirken buluyorum. "Beni içeri al, meme uçlarım kumaşı kesmekle tehdit ediyor!"

Kenara çekilip kahve tepsisine uzandım. "İşte, bırak ben yapayım." "Hayır, hayır, ben iyiyim," diye ısrar ediyor.

"Üç kahve?" Beni mutfığa kadar takip ederken soruyorum, taze demleme odayı lezzetli bir aromayla dolduruyor.

"Anna yolda," diye karşılık veriyor, arkamdan topallayarak. Bileğine bakıyorum, topallamasının ardındaki hikâyeyi merak ediyorum ama soruyu geri çekip dikkatimi tezgâha tabakları yerleştirmeye veriyorum.

"Ben sadece içecek hazırlıyordum. Sana kahve ikram edebilirdim," diyorum.

Gemma tepsiyi mutfak adasına bırakıp kağıt bir bardağı bana doğru uzatarak, "İyy, hayır teşekkürler. O hazır saçmalıkları içiyorsun, kendimi onlarla zehirlemeyeceğim."

"Gerçekçi olalım. Vücuduna çok daha kötü şeylerin girmesine izin verdin," diye kaşlarını kaldırarak karşılık veriyorum. "Sen tam bir kahve züppesisin. Ama cappuccino için teşekkür ederim. Sen benim kahramanımsın."

"Her şeyden önce, o bir araştırmaydı - bunu biliyorsun," diye karşılık veriyor. "O korkunç randevulara gittim ve o adamların *kompro için* bedenime girmesine izin verdim." Parmağını göğsüne götürüyor. "Ve ikincisi, eski barista, hatırladın mı? Standartlarım var."

Tezgâha yaslanırken sırtışı sinsileşiyor. "Ayrıca, buradaki kahraman ben değilim. Bu unvanın James'e ait olduğu söyleniyor."

İç çekiyorum. "Sanırım Anna dün gece hakkında seni bilgilendirdi?" Gemma kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor.

"Hiçbir şey olmadı."

Gemma avuçlarını sıraya vurarak gözlerini deviriyor. "Sıkıcı!"

Paket servis çantasına odaklanıyorum. "İçinde ne var?"

İkimiz de sırttık ve bir ağızdan "Kruvasan!" diye bağırdık.

Anna kapıyı çalma zahmetine girmeden kendini içeri atıyor. Ceketini silkeleyip ayakkabılarını çıkarırken gözleri paket servis çantasına takılır. "Gemma, eğer bu bir paket taze kruvasan değilse, isyan edeceğim."

"Kahve de getirmiş," diyorum.

Anna tavana bakar ve "Bir Tanrı var" diye mırıldanır.

Gemma elini uzatarak Anna'ya bir fincan sıvı altın uzatıyor, Anna da minnetle kabul ediyor. İlk ısırığımda, çıtır hamur işi ağzımı tatlı, tereyağlı iyilikle kaplıyor ve uzun bir inilti çıkarıyorum.

"O kadar iyi, ha?" Anna kendi ısırığını alarak soruyor.

Ona yan gözle bakıyorum, bir ağız dolusu kruvasan yüzünden kelimelerim boğuklaşıyor ve "Uzun zaman oldu" diye cevap veriyorum.

Odak noktamı Gemma'ya kaydırmadan önce hızlıca çiğneyip yutuyorum. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre" -bileğine doğru işaret ediyorum- "ne oldu? Neden topallıyorsun?"

"Dün geceki adamı hatırlıyor musun?" Gemma hem Anna'nın hem de benim dikkatimi çekerek başladı. "Şey, beni kaldığı otele geri götürdü. İlişkinin ortasında beni hareket ettirmeye çalışırken yanlışlıkla ayak bileğimin üzerine düştü. oldukça eminim." Sakince kruvasanından büyük bir ısırık aldı.

Anna ve ben kahkahalara boğulmadan önce gözlerim açılıyor.

"Bu neredeyse vibratör hikâyesi kadar iyi," diyor Anna.

"Biraz donmuş bezelye ister misin?" Ben teklif ediyorum.

"Bezelyelerini sokabilirsin, ukala herif. İstedğin kadar gül, barı *eski nişanlının kardeşiyle* terk eden ben değilim," diye cevap veriyor ve beni suçlayıcı bir bakışla kısıtıyor.

Anna'ya yan gözle bakıyorum, Gemma'ya söylediği için ona lanet olsun. "Hiçbir şey olmadı!" Anna kalçasını kaldırıyor ve dudaklarını büzüyor. "Ben saçmalık diyorum."

İçimi çekerek parmaklarımı hâlâ nemli olan saçlarımda gezdiriyorum ve konuşmadan önce düşüncelerimi toparlıyorum. "Tamam, iyi... bir şey oldu."

"BİLİYORDUM!" Gemma ellerini birbirine sürterek bağıyor. "En baştan başla."

Sakin bir nefes alıp Lucas'ın biriyle çıktığını ve James'in beni nasıl eve getirdiğini anlatıyorum. James'in göğsümü okşamasını, göbeğimi avuçlamasını ve kaçmadan önce sertleşmesini anlattığımda gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı aşağıya çevirdim, vücudum bu anının etkisiyle uğuldarken suçluluk duygusuna kapıldım.

Gemma rahatlatıcı bir kolla bana sarılıyor. "Ne yapmalıyım?"

Fısıldıyorum. Mutfağın ortasında şaşkın ve savunmasız bir şekilde duruyorum. Açıkça görülüyor ki

James ve Lucas yakın değiller ama dün gece bir şey olsaydı -ve dürüst olmak gerekirse, buna izin verirdim- aralarını daha da kötüleştirir miydim? Bu soru içimi kemiriyor. Asla aralarına girmek ya da acı çektirmek istemedim ama işte buradayım, James'e itiraf ettiğim eylemlerim ve sözlerim sadece bunu yapabilirmiş gibi hissediyorum.

"Sanırım en iyisi bu olay hiç gibi davranmak. James'i bir daha görmek zorunda kalmayacaksınız. Eminim ikiniz de bunun olacağını tahmin ve muhtemelen o da en az sizin kadar suçlu hissediyordur. Tanıdık birinden teselli aramak normaldir, özellikle de acı çekerken. Ve *gerçekte* ikinizin arasında hiçbir şey olmadı," diyor Gemma, her zaman mantığın sesi olarak.

"Gemma," diyor Anna kararlı bir şekilde, "seni sevdiğimi biliyorsun ama aynı fikirde değilim." Bana dönüyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Bence ikinizin arasında bir şeyler var. Sana nasıl baktığını gördüm," diye ekliyor ve elimi kendi eliyle kapatıp bana güven verici bir gülümseme veriyor.

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde sordum. "Bana bakmıyor." "Bakıyor. Her zaman baktı," diyor Gemma.

Ne? Bunca zamandır gerçekten bu kadar mı habersizdim?

Anna başını sallayarak devam etti, "Hem zaten Lucas bir şey olmuş bile kıyamaz."

"O Lucas'ın küçük kardeşi, Anna," diyorum kısık bir sesle, yere bakarak.

"Eve çok yakın. Elbette yakışıklı ama-"

Anna alay ediyor. "Yakışıklı mı? April, kör bir lezbiyen bile bu adamdan "

Gemma gülüyor. "Onun hakkında ne düşündüğümü zaten biliyorsun." Gözlerimi kısıyorum ve onu işaret ediyorum. " konuya girme bile."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, kurtulmakla tehdit sırtışıyla açıkça savaşıyor.

"Ugh," diyorum sinirli bir şekilde. "Bu hiç mantıklı değil."

Gemma bana sempatik bir gülümseme fırlatıyor. "Bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Duygular ayrıcalıklı değildir. Aynı anda bir dizi şeyi hissetmene izin verilir. Lucas'ın eksikliklerini kabul ederken James'i çekici bulman normal. Onlar farklı insanlar ve bir duygu diğerini yok etmez."

"Aman Tanrım," diyorum başımı ellerimin arasına alarak. "Berbat durumdayım!"

Anna, "Belki James'le aranızdaki bu şey sana iyi gelir," diye araya giriyor. Kaşlarım çatılmış bir halde başımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Lucas ve James yakın değiller, değil mi?" diye soruyor.

"Doğru..." diye başlıyorum, nereye varmaya emin olamadan.

"Peki, James ile işlerin nereye varabileceğini görmeyi düşündün mü?"

"Anna, onlar *akraba*," diyorum.

"Yani? Ve sen Lucas'ın *nişanlısıydın*. Bu onun istediği her şeyi yapmasına engel olmadı." O devam etmeden önce irkildim. "Lucas'ın düşüncesi seni neden mutluluğu aramaktan alıkoysun ki?"

"James'in beni bu şekilde gördüğünden bile emin değilim," diyorum.

"April, lütfen." Bana inanmayarak baktı. "Kimse bu saçmalığa inanmıyor. Adamın elleri yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce senin memelerindeydi."

Yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum. "Sanırım ona bir mesaj göndereceğim. Beni eve getirdiği için teşekkür edeceğim... ve olanlar için özür dileyeceğim."

Gemma, "Bir şey söylemene gerek olduğunu sanmıyorum, ama sana yardımcı olacaksa, bunda yanlış bir şey görmüyorum," diyor.

"Katılıyorum. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bence yardımı dokunabilir," diye ekliyor Anna başını sallayarak.

Bu iyi bir fikir.

Havayı temizleyecektir.

Telefonumu çıkardım ve bir mesaj yazmaya başladım.

Ben: *Dün gece için gerçekten üzgünüm. Seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Kendimde değildim. Ama beni eve bıraktığın için minnettarım, teşekkür ederim.*

Bir nefes veriyorum ve telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp endişeyle cevap bekliyorum.

Bölüm 20

James

I Gecenin geri kalanında gözümü bile kırpmadım, ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Sanki ölüm ısınmış gibiydi. Uyandığımda tekrar uyumak için hiçbir şansım yoktu. Geceyi dönüp durarak geçirdim.

Aklımı *ondan* uzak tutmak için.

Bir inilti çıkardım ve kendimi yataktan çektim. Üzerime bir süveter ve gri bir eşofman geçirerek, yorgun bacaklarımın üzerinde mutfığa gidip çaydanlığı açıyorum.

Kaynarken, telefonumu dün gece koridordaki sehpa attığım yerden alıyorum ve grup sohbetimizde Tom'dan bir mesaj bulmak için açıyorum.

April ile Uber'e bindiğini gördüm mü?

Harika.

Çok fazla bilgi vermeden grubu tatmin edecek kadarını açıklayarak bir cevap yazıyorum. Dün gece için bana bok atacaklarını çok iyi biliyorum ama kaçınılmaz olana hazırlanarak yine de gönder tuşuna basıyorum.

Oliver: *James. Oğlum. Ne yaptın sen?*

Oliver'ın alaycı ses tonunu mesajından duyabiliyorum ve sinirli bir şekilde çenemdeki kılları kaşıyorum. Pes ediyorum, başparmaklarım ekranda uçuşuyor.

: Onu eve götürdüm.

Oliver: *Bu iş çok daha ilginç bir hal aldı.*

Bunun olacağını bir mil görmüştüm.

Ben: *Neden bahsediyorsun?*

Bu tür şeyler için bir hissim var. Özlemi gördüğümde anlarım.

Doğru, öyle. Ping.

April'dan bir bildirim geliyor ve kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor.

April: *Dün gece için gerçekten üzgünüm. Seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Kendimde değildim. Ama beni eve bıraktığın için minnettarım, teşekkür ederim.*

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için çocuklara dönüyorum.
Bana mesaj attı.

Gözlerimi deviriyorum.

Ne dedi?

Ben: *Dün gece için özür diledi ve onu eve götürdüğüm için teşekkür etti.*

Will: *Ah, genç ve aşık olmak.* **Oliver:**

Will, sen aslında bir moronsun. **Ben:** *Siz*

çocuklar gelmek müsait misiniz? **Tom:**

Evet dostum, 20 dakika sonra görüşürüz.

Oliver: *Tabii. Yakında görüşürüz.*

Will: *Vazelin ve mendillerle yeni yerleştim ama yakında görüşürüz.*

Oliver: *Lütfen ellerinizi yıkayın.*

Kanepeye geçip oturuyorum ve sabırsızca parmaklarımı bacağıma vuruyorum. Dikkatimi dağıtmak için Instagram'ı açıp geziniyorum. Nisan ayından bir hikayeye rastlayınca boşuna olduğunu anlıyorum.

Dayanamayıp üzerine tıklıyorum.

April'in minik eteği ve elinde bir kadeh şarapla ayna karşısında çekilmiş bir selfie'si. Vücudu inanılmaz görünüyor, tüm doğru yerlerdeki kıvrımlarla tonlanmış.

Tanrım, çok seksi.

Bir sonraki hikayeye geçiyorum.

April, Gemma ve Anna'nın kehribar rengi sıvıyla dolu shot bardaklarını tokuşturdukları bir video. Şerefeye diyorlar, sonra *sevişiyorlar*, April'in dili elinin arkasındaki bir tutam tuzu yalamak için dışarı fırlıyor, sonra shot'ı geri atıp bir dilim misket limonunu emiyor.

Bir sonraki hikayeye geçiyorum, bu da üçünün yüzlerine yayılmış sırtışılarıyla çekilmiş bir selfie.

Görüntüye bakıp gülümsediğimi fark edince hızla Instagram'dan çıkıyorum ve telefonumu sehpanın üzerine fırlatıyorum. Arkama yaslanıp koltuk minderlerine gömülüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Kardeşimin eski sevgilisini şekilde düşünmemeliyim.

Ben kimseyi istemem.

Ama April'da bir şey var. Evet, o çekici; bu çok açık. Ama onun kahkahası, gülümsemesi, masumiyeti, bir odayı aydınlatması büyüleyici.

Lucas'ı gördüğünde yüzünün aldığı şekli istemeyerek de olsa tekrar hatırladım. Setimizi bitirmiştik ve onu fark ettiğini gördüğümde barın ucundan su alıyordum. Ve o hiçbir şey yapmadı. Onu hiç görmemiş gibi davrandı. Bu onun süper gücü, hiçbir şey onu etkilemiyormuş gibi davranmak. Gerçekten bir şey hissedip hissetmediği başka bir soru. Her zaman duygularıyla yüzleşemeyecek kadar korkak olmuştur. Kendini bırakmak ve tamamen kopmak onun için daha kolay.

İlgisizlikten çok daha fazlasını hak ediyor.

Kafamı sallıyorum, düşüncelerimi temizlemeye çalışıyorum.

Ona giden yolda ilerlememe izin veremem.

Eğer Bound to Oblivion ile bu işi alırsak, yedi ay boyunca yollarda olacağım. Aramızda bir şey *olsa* bile, bu mesafeye dayanabilir mi? Gerçekten birinden sırf bir şeylerin yürüyüp yürümeyeceğini görmek için bu kadar beklemesini isteyebilir miyim? Bu düşünce bana bencilce geliyor ve bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum.

İç çekerek gitarımı elime aldım. Telleri kopardığımda, tanıdık bir sakinlik hissi içimi kaplıyor.

Zil çaldığında müziğin içinde kaybolmuştum. Gitarımı yavaşça yerine koyup kapıya yöneliyorum ve kapıyı açtığımda Tom, Will ve Oliver'ın eşikte durduğunu görüyorum. Will'in aptalca eğlenmiş ifadesi hemen dikkatimi çekiyor. Oliver yanımdan geçerken omzumu rahatlatıcı bir şekilde sıvazlıyor ve ben de onu sırtından alkışlıyorum. Hepimiz oturma odasına gidip kanepelere yerleşiyoruz.

"Peki, cevap yazdın mı?" Tom öne doğru eğilip ellerini beklentiyle kalçalarına sürterek soruyor.

"Henüz değil," diye cevap veriyorum cebimden gitar penamı çıkararak. Yanıtımı düşünürken dizim zıplarken dalgınca kenarını kemiriyorum.

"Bizi beklemekle doğru olanı yaptın," diyor Tom, bir moron gibi başını sallayarak.

"Mesajı görebilir miyim?" Oliver soruyor ve ben çenemi kaldırıyorum. Sehpadan telefonumu alıyor. Ekran kilidini açmak için kaydırırken ve mesajlarıma girip April'ın mesajını yüksek sesle okurken onu izliyorum.

"Dün gece için gerçekten üzgünüm. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Kendimde değildim. Ama beni eve bıraktığın için minnettarım,

teşekkür ederim.'" Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "James?" diye soruyor, bana şüpheyile bakarak.

"Mmmph," diye mırıldanıyorum gitar penasının etrafında.

"April'i eve *sadece* dün gece mi götürdün?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Kazmayı cebime geri koyuyorum ve nefesimi üflüyorum, bunun yerine yanağımın içini çiğnemeyi tercih ediyorum.

"Lanet olası bir şey oldu!" Will ayağa fırlayarak haykırıyor.

Oliver, Will'i koltuğuna geri çekerek, ", seni aptal," diyor.

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakan Tom'a bakıyorum.

"İyi. Bir şeyler olmuş olabilir," diye itiraf ediyorum.

", " diyor Tom, kalçasını tokatlayarak.

"Tabii ki yaptın," diyorum gözlerimi kaçırarak. Derin bir nefes alıyorum.

"Lucas'ı fark ettiğinde ne kadar üzüldüğünü gördüm ve onu eve götürmeyi teklif ettim."

Oliver kirli sakalını kaşıyarak başını sallar.

"Arabada bana açılmaya başladı, ben de konuşmasına izin verdim. Elimden geldiğince tavsiye vermeye çalıştım. Ben de o yollardan geçtim. Birini sevmenin ve sonra onun size ihanet ettiğini öğrenmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Sanki tüm dünyanız paramparça oluyor. Ve bunu ona yapanın *kardeşim* olduğu gerçeği ..." Kendi kanımdan ve canımdan olan birinin böyle bir pislik gibi davranabileceğine inanamayarak başımı salladım.
Tekrar.

Tom ve Oliver karşılıklı bakışılar ve yüz ifadeleri yumuşar.

"Ve?" Tom eğilerek sorar.

"Ve... değildi. Onu bu kadar savunmasız görmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Bununla başa çıkması için onu yalnız bırakmak istemedim. Bu yüzden onunla birlikte eve gittim."

"Sen ...? Biliyorsun..." diye soruyor Oliver ihtiyatla.

Will onun yerine, "Siktir et onu," diye bitiriyor.

Başımı salladım. "Tanrım, hayır, onu becermedim."

Oliver anlayışla başını sallıyor.

"Neredeyse öpüştüğünüzü mü söylemiştin?" Tom sorar.

Ellerimle yüzümü ovalıyorum, dün gecedan ne çıkaracağımı bilemiyorum.

"Onun kanepesinde oturduk. Çay yaptı. Üzldü ve ağlamaya başladı, ben de nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Kendimi çok kötü hissettim, onu rahatlatmak istedim ..."

"Ne yaptın James?" Oliver sorar, sesi ciddidir.

"Ona dokundum," diye itiraf ediyorum.

Oliver, "Ona dokundun," diye .

Will'e baktığımda kaşlarını havaya kaldırıyor. Adamı seviyorum ama bazen bir gün üreyeceğinden endişeleniyorum.

"Dostum, bundan daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız var," diye araya giren Tom, devam etmem için elini salladı.

"Bundan fazlasını alamayacaksın. Ona dokundum ve neredeyse öpecektim ama öpmemeliydim. Bilmen gereken tek şey bu. O benim değil."

"James, onun da artık Lucas'ın olmadığını farkındasın, değil ?" Tom soruyor.

Sessizliğe gömüldüm. Tabii ki artık onun olmadığını biliyorum ama dün gece bir şey olsaydı işler daha da karışırdı. April farklı. O kadarını biliyorum. O yatıp unutulacak türden bir kadın değil. Tek gecelik bir ilişki değil. O her şeyi değiştiren türden bir kadın.

"Peki, ona dokunduktan sonra ne oldu?" Oliver bastırıyor. "Başka bir şey olmadan önce geri çekildim ve sonra oradan ayrıldım."

"*Gittim* de ne demek?" Oliver tekrarlar, sesi düzdür.

"Gitmeden önce bir şey söyledin mi?" Tom gözlerini kısarak sorar. "Çay için teşekkür ettim mi?"

Sessizlik.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde üçüne bakıyorum.

Oliver iç çekerek başını sallar. "Dostum, kendini suçlu hissetmeni anlıyorum. Ama sen ona dokunduktan sonra o kendini nasıl hissetti sanıyorsun?"

Sikeyim.

O haklı.

Bok gibi hissetmiş olmalı.

Savunmasız davranıyordu ve ben onu ektim.

Tom, hâlâ Oliver'ın elinde olan telefonuma doğru başını sallayarak, "Cevap vermen gerekiyor," diyor.

Will, Oliver'ın elinden kapmak için uzanarak, "İşte, ver onu bana," diyor.

"Hayır!" Oliver ve ben aynı anda bağırıyoruz. Ben tepki veremedim Will, Oliver'ın üzerine atladı. Will arkasından manevra yapıp Oliver'ın boğazını sıkıyor ve cihazı hızla elinden alıyor. Will, Oliver'ı öne doğru itiyor ve kanepenin arkasına atlayarak zafer kazanmış bir edayla ayağa kalkıyor. Kolunu uzatarak cihazı havada tutuyor.

"Ne yaptığımı biliyorum James. Bunu daha önce de yaptım," diye açıklıyor, ileri geri adım atarak yazmaya başlarken telefonu havadan indiriyor.

"Yapmasan iyi edersin Will. ederim," diye uyarıyorum onu işaret ederek.

"Sadece bana güven," diye ısrar ediyor, başını öne eğmiş, tıklamaya devam ediyor. "Dostum, çocuk parkında bir rahibe güveneceğime sana güvenirim.

Bir kadına mesaj atıyor," diye karşılık veriyor Tom.

Saçımı arkadan çekiyorum. "Ne diyorsun lan sen? Neden bu kadar çok yazıyorsun?"

Will, "Bunu doğru yapmalıyım," diye yanıtlıyor.

Oliver oturmaya devam eder ve sakın kalmaya çalışıyormuş gibi şakaklarını ovuşturur.

Will kanepenin önünde durmak için adım atıyor, telefonumu bana uzatırken yüzünde gururlu bir ifade var. Ekranı dokunuyorum, gönderdiği mesajı aydınlatıyor ve okuyorum.

"Tanrım," diyor Tom.

"Will," diyorum sertçe.

"Mmm?"

"Seni öldüreceğim."

"Ne dedi o?" Oliver bana doğru dönerek soruyor.

Telefonu Oliver'a doğru itiyorum ve o da mesajı okumak için gözlerini kısarak telefonu elimden alıyor.

Gözleri büyüdü. "Sen lanet bir aptalsın."

"Ne? Ne dedi o?" Tom sorar.

* * *

Nisan

James'in mesajı için gergin bir ellerimi sıkarken telefonumun ışığı yanıyor.

"Cevap yazmış," diyorum, endişeyle Anna ve Gemma'ya bakarak.

Gemma uzanıyor ve sinirlerimi yatıştırmak için elini hafifçe koluma koyuyor. Ekranı açmak ve mesajı açmak için yukarı kaydırıldığında kalbim çarpıyor. Bunu yapar yapmaz yüzüm düşüyor.

Ne?

O.

Sikey

im.

"Eee?" Anna kaşlarını beklentiyle kaldırarak sorar.

Telefonu çevirip ekranı onlara gösteriyorum. Mesajı okumak için eğildiklerinde yüzlerindeki şaşkınlık ve inançsızlık ifadesi benimkini yansıtıyor.

James: *Peki, o inanılmaz göğüslerin kıyafetler olmadan nasıl görüldüğünü görebilir miyim?*

Hepimiz şaşkın bakışlar atıyoruz. Birden Anna başını geriye atıyor ve derin bir kahkaha atıyor.

"Lucas'ın zeki olduğunu biliyorum ama James'in babasının top torbasında yüzen tüm zeki genlerini çalmadığı kesin," diyor. Gemma kıkırdıyor.

"Bu kesinlikle o değil," diyorum şaşkınlıkla başımı sallayarak.

* * *

James

Kolumu uzatıp telefonumu gösterdim. "Bana yardım etme fikrin bu mu?" Will'le gözlerimi kilitleyerek söylüyorum. Bana göz kırptıyor ve hayal kırıklığına rağmen gözlerimi devirip bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum.

"O kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim," diye cevap veriyor ve ben ciddi olduğunu düşünüyorum.

Gerginlik sona eriyor ve çok geçmeden hepimiz onun nafile yardım çabasına gülüyoruz. Tom, Will'in sırtına sempatik bir şaplak atmak için uzanıyor.

Oliver eğildi ve telefonumu bana geri verdi. Kabul ediyorum, öfkeli bir şekilde yazıyorum, hasar kontrolü yapmaya çalışıyorum.

"Ne sen?" Tom sorar.

"Ona Will'in aptalın teki olduğunu söylüyorum," diyorum, bir sonraki cümlemin ne olacağını düşünürken gözlerim ekrana sabitleniyor.

"Gerçekten yardımımızı istiyor musun?" Oliver sorar. "Benim tavsiyem onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamak. Dün gece olanlar yüzünden kendini suçlu hissetmesini istemiyorsun, değil mi? Ve bu konuda büyük bir çocuk gibi konuşmak yerine, gittiğin için üzgün olduğunu bilmesini istiyorsun."

"Doğru," diye cevap veriyorum.

Kahretsin, batırdım. Benimle paylaştığı onca şeyden sonra aniden çekip gitmemin onu nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum.

Kendimi çok kötü hissediyorum.
Çok incinmişti ve ben onu öylece
bıraktım. "Sadece dürüst ol," diye
mırıldandım kendi kendime.
"Sadece samimi olun," diyor Oliver. "Sorumluluk almanızı takdir
edecektir."
Başımı sallayarak gönder tuşuna basıyorum.

* * *

Nisan

Başka bir mesaj geldiğinde telefonum çalıyor.

James: *Çok özür dilerim, o benim arkadaşım Will'di. DNA'sını bir muzla paylaşıyor. Lütfen onu görmezden gelin.*

Mesajı okur okumaz ekranda üç nokta beliriyor ve tekrar yazmaya başladığını gösteriyor. Gemma, Anna ve ben hep birlikte tezgâhın üzerine eğildik, gözlerimiz ekrana sabitlenmiş, beklenti içinde bekliyorduk.

James: *Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Eve sağ salim vardığından emin olmak istedim. Bana açıldığın için teşekkür ederim. Bana güvenmen çok anlamlı. Ve aniden ayrıldığın için özür dilerim, bunun bir mazereti yok. Bunu düşünmeyi bırakmadım.*

Elimi göğsüme götürüyorum, omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

"Gördün mü, iyi olacağını biliyordum," diyor Anna.

Gemma bana şefkatli bir bakış atarak, "Bu gerçekten çok tatlı," diyor.

"O gerçekten çok tatlı." Parmağımı ekranın üzerinde gezdirerek gülümsüyorum.

Bir sonraki mesajımı düşünerek ağzımı yana çeviriyorum.

Ben: *Size açılmak gerçekten güzeldi, bu yüzden dinlediğiniz için teşekkür ederim.*

Ayrıldığın için özür dilemene gerek yok, anlıyorum.

Gemma akşamının talihsiz sonunu anlatırken telefonumu bırakıp kahvemi yudumlamaya devam ediyorum. Tam James'ten bir cevap alamayacağımı düşünürken telefonum çalıyor.

James: *Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, istemedim.*

İfadem okunabilir olmalı çünkü Anna hemen fark ediyor. "Ne oldu?" diye soruyor, yaklaşarak.

Ona bakıyorum, içimde karışık duygular dönüyor. "Gitmek istemediğini söyledim."

Gemma'nın gözleri büyür. "Ne?"

Yüzüm kırıışıyor, sözlerini nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum.

"Gülümsüyorsun!" Anna heyecanla beni işaret ediyor ve yanaklarım yanarken yüz ifademi hızla kayıtsızmışım gibi değıştiriyorum.

Anna elini nazıkçe benimkinin üzerine koydu. "Hey, seni gülümsetiyorsa bu iyi bir şeydir."

Ama bu sözler dudaklarından döküldüğü anda gülümsemem bozuluyor. "Ama Lucas..." Sözlerimi nasıl bitireceğimi bilemiyorum.

Gemma ve Anna birbirlerine bakıyorlar, sonra Anna uzanıp omzumda yatıştırıcı bir daire çiziyor. "Onun gitmesine izin vermelisin tatlım. O senin gitmene izin verdi, senin de aynısını yapmanın zamanı geldi," diyor, sesi yumuşak ve nadiren kullandığı bir şefkatle dolu. "Bazı şeylerin olması gerekmiyor. Sana tutunmayan birine tutunmaya devam edemezsin."

Sözleri kalın geliyor ama doğru. Bunu onun ağzından duymak bir şekilde kabullenmemi kolaylaştırıyor, çünkü bu benim yüksek sesle söylemek zorunda olmadığım bir gerçek.

Öne doğru kayarak beni kucaklıyor. "Lucas'la ilgili düşüncelerinin ya da onun duygularının hareketlerini belirlemesine izin verme. Bunun tadını çıkarmana izin ver," diyor ve cesaret verici bir şekilde telefonuma başını sallıyor.

Tavsiyesini dikkate alıyorum. "Ona ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. En azından utanmana gerek olmadığını bilerek biraz rahatla çünkü James'in de seni önemseydiği çok açık," diyerek Anna beni rahatlatıyor.

"Evet," diye cevap verdim. "Haklısın."

Konuşma Gemma'nın dün geceki hikâyesine kayarken, zihnim James'in mesajını tekrarlayarak meşgul olmaya devam ediyor. Ağzımın kenarlarında beliren gülümsemeyi gizlemek için dudaklarımı içe doğru kıvrıyorum.

Kelimeler kafamın içinde
tekrarlanıyor. Bununla ne demek
istedi?

Beni öper miydi? Beni
öpmek *ister miydi*?

Çünkü bunu kesinlikle istediğimi inkâr edemem.

Telefonu elimden bıraktım ve bu konuyu kapatmaya karar verdim.

Bölüm 21

April

Two months later ...

A Kensington Bahçeleri'nde yürürken nefes kesici manzarayı seyrediyorum. Yaz sonu havası mis gibi kokuyor, güllerin ve yeni kesilmiş çimlerin tatlı kokusuyla doluyor. Çiçek tarhları, bakımlı çimenleri patlamalar halinde süslüyor.

Turuncu, sarı ve mor yaprakları rüzgârda uçuşuyordu.

Güneş, ağaçların ve çalılarının gür yeşilliği arasından süzülerek yerde benekli gölgeler oluşturuyor. Köpekler sahiplerinin etrafında zıplarken, birbirlerini kovalarken ve top getirirken bahçeler sabah şarkılarını söyleyen kuşların sesleriyle canlanır. Kuğular ve ördekler Yuvarlak Gölet'in sularında süzülürken, çocuklar gülerken ve oynayarak hayvanları işaret etmek ve hareketli gülümsemelerle izlemek için dururlar.

Başımı yukarı eğip güneşin sıcaklığının tenimi ısıtmasına izin veriyorum. Zengin renklerin arasında yürümek Çarşamba sabahlarını işten önce çok daha katlanılabilir kılıyor. Hava kasvetli ve çiseliyorken metroya binmekten daha kötü bir şey olamaz.

En sevdiğim kafe olan Daily Grind'e dönecek gücü bulamayalı aylar oldu, Lucas'la ilgili acı dolu anıları geri getireceğinden korkuyordum. Burası tanıştığımız yerd. Her çarşamba sabahı işe gitmeden önce kahve ve bademli kruvasan içmek için buraya gelirdim. Bir sabah barista kahve siparişimizi karıştırdı ve Lucas bana içeceğimi uzattığında, ancak ahlaksızca çekici olarak tanımlanabilecek bir şekilde gülümsedi. Onda tam bir film yıldızı havası vardı. Ona baktığım an, gidiciydim. Onu daha önce orada fark etmemiştim ama o günden sonra her

Çarşamba sabahı, her zamanki masamda bana katılmasını isteyecek özgüveni toplayana kadar.

Ayrıldığımızdan beri buraya dönmeyi her düşündüğümde gözlerim yaşıyor ve yüzleşmeyi kendime yediremiyordum. Ama şimdi, onun yokluğunun beni Çarşamba sabahı ziyafetimin tadını çıkarmaktan alıkoymasına izin vermeyi reddediyorum. Onun anısının bir zamanlar bana huzur ve rahatlık veren bu yeri lekelemesine izin vermeyi reddediyorum. Burası ilk tanıştığımız ve hikayemizin başladığı yer olabilir ama hikayenin nasıl biteceğine ben karar veririm. Tamamen yeni bir kitap yazıyorum ve üzüntünün içeri girmesine izin vermeyeceğim.

Kafeye girdiğimde eşiğin üstündeki zil çalıyor. Tezgâha doğru ilerliyorum ve vitrinlere bakmaktan kendimi alamıyorum. Taze pişmiş hamur işlerinin sarhoş edici kokusuyla sarmalanıyorum. Tereyağlı kruvasanların, muffinlerin ve Danish'lerin kokusu havayı dolduruyor ve ağzım sulanıyor.

Her zamanki siparişimi verdim ve elimde hamur işi, bahçelerin güzel manzarasının tadını çıkarmak için pencere kenarına oturdum. Çantamı yere bıraktıktan sonra son aşk romanımı çıkarıp sabahımı en iyi şekilde değerlendirmek için yerleşiyorum.

Kitabıma dalmış kahvemi yudumlarken tepemdeki zil çalıyor ve ben de doğal olarak başımı kaldırıyorum.

Kafeye giren çarpıcı figürü gördüğümde gözlerim açılıyor. Odadaki tüm kadınların dikkatini çekerek vitrine doğru ilerleyişini izliyorum. Elimdeki fincanı hızla tabağına bırakırken çay kaşığı çingirdiyor. Etrafıma bakıyorum ve kafedeki diğer kadınların, hatta eşleri olanların bile utanmadan onu süzdüklerini fark ediyorum. Onları suçlayamam.

Sarı dalgaları uzamış ve ensesinde kıvrılmış, gri yün beresinin altından dışarı bakıyor. Kaslı kalçalarını saran koyu renk kot pantolon, Timberland botlar ve düz siyah bir tişört giyiyor.

Siparişini verdikten sonra cebinden bir gitar penası çıkarıyor ve oturacak bir yer bulmak için arkasını dönmeden önce parmaklarının arasında döndürmeye başlıyor. Gözleri odanın içinde gezinip bana takılınca bunu büyütmemeye çalışarak nefes veriyorum. Yanaklarım ısınıyor ve sandalyemde hafifçe büzülüyorum. Bir an için Lucas'ı ilk gördüğüm anı hatırlıyorum ama James'in varlığı daha farklı, daha yoğun, daha çekici geliyor.

Görünüşe göre iki aydır onu görmemek ya da ondan haber almamak ona olan ilgimi ve iştahımı azaltmadı.

Harika.

Hain bedenim onu görünce adeta mırıldanıyor ve kendimi tokatlayabilirim.

Bu çok *yanlış*. Son mesajına hiç cevap vermedim. Nasıl yanıt vereceğimden emin değildim, bu yüzden görmezden gelmenin en güvenli seçenek olduğunu düşündüm.

Bana doğru yürürken dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. Sonunda önümde durduğunda, bakışlarını karşılamak için başımı eğmek zorunda kalıyorum.

"Hey, April," diyor gitar penasını tekrar cebine sokarken. Derin ve yankılanan sesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Selam James," diye cevap veriyorum, duygularımı gizlemek için elimden geleni yaparak.

"Sakıncası var mı?" diye soruyor, karşımdaki boş sandalyeyi işaret ederek.

"de değil," diyorum kitabımı kapatırken, çantamı yaklaştırarak Oda.

Otururken parmak eklemlerini masaya vuruyor. Koltuğumda kıpırdanıyorum, bakışlarım sıcak kahve fincanımı kucaklayan ellerime düşüyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, bir kolunu masaya uzatıyor. Gözlerinin hâlâ bana sabitlendiğini hissedebiliyorum.

Konuşmadan önce boğazını temizliyor. "Seni burada görmedim."

Zümrüt bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. "Buraya geldiğini bilmiyordum." "Eskiden hiç gelmezdim." Öne doğru eğilip iki kolunu masanın üzerinde kavuşturdu. "Oh."

Her iş kıyafetlerini giymemiş, bu yüzden yakınlarda bir yerde sahada olduğuna inanmak zor.

"Her Çarşamba sabahı buraya gelirdim," diyorum. "Biliyorum."

Hava ciğerlerimde çalkalanıyor, ona bakıyorum. "Bana rastlamayı mı umuyordun?"

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Seni tekrar görmenin o kadar da kötü bir şey olmayacağını düşündüm."

Küstahça dürüstlüğü karşısında yüzüm kızarıyor. Sözleri beni Lucas'ın hiç etkilemediği bir şekilde etkiliyor ve nedenini anlayamıyorum. Ona *çok* çekildim.

"Ne okuyorsun?" diye soruyor, başıyla masanın üzerindeki kitabımı işaret ederek. "Ah," diyorum, sorusuna şaşırarak. "Romantik bir kitap."

"Ne hakkında?" diye soruyor, .

"İskoçya'ya taşınan ve bir güvenlik görevlisine aşık olan bekar bir anne."

"Kulağa hoş geliyor," diyor ve bana külotumu eriten bir sırıtış fırlatıyor.

"Öyle." Utangaç bir şekilde gülümsüyorum, sonra kruvasanımdan bir ısırık alıyorum. "Bademli. İyi seçim."

"Benim favorim," diyorum ağız dolusu, o da kıkırdıyor. "Ben de onlardan çok hoşlanıyorum."

Parmaklarımı kucağımda birbirine geçirerek böreğimi indiriyorum. "Müziğin nasıl gidiyor? Çok konser veriyor musun?"

Koltuğunda kayıyor. "Yaptık aslında. Çok iyi oldu. Mayfair Lounge harikaydı. Bizi her hafta işe alıyorlar. Sağlam bir takipçi kitlesi oluşturmak ve insanları yerel bir mekâna getirmek güzel. Bu bir kazan-kazan."

"Onları suçlamıyorum. Siz harikasınız."

"Teşekkürler."

" ederim. Seçmelerin var, değil mi?"

"Evet," diyor alt dudağını yalayarak. "Artık çok uzakta değil."

Heyecanlanmaya başladık."

"Eminim. Bu büyük bir ."

Başını sallıyor ve sessizliğe gömülürken zihnim bana yazdığı son sözleri aklımdan çıkaramıyor.

Gitmek istemedim.

Önümde otururken tek görebildiğim, vücudumda gezinen güçlü elleri.

"Son mesajım sizi rahatsız ettiyse özür dilerim," diyerek sessizliği bozuyor.

Doğruluyorum. Rahatsız mı oldun? Asıl utanması gereken *benim*. O gece tam bir enkazdım.

"Beni hiç rahatsız etmediniz," diye onu temin ediyorum. "O geceki davranışlarımdan dolayı *çok* utandım. Cevap vermediğim için de özür dilerim. Ne söyleyeceğimden emin değildim."

"Özür dilemeyi gerçekten bırakmalısın April."

Tam cevap vermek üzereydim ki garson kız sözümüzü kesti. "Sert latte?" diye soruyor tatlı tatlı, uzun kirpiklerini James'e kırıştırtarak.

"Teşekkürler," diyor James kibar bir gülümsemeyle. Fincanı masaya indiriyor ve belirgin göğüs dekoltesini sergilemek için gereğinden fazla alçaltıyor. James onun bariz flörtlerine karşılık vermiyor, onun yerine dikkatini tekrar bana çeviriyor.

Garson kız kolunu bırakır ve gülümsemesi bozulur, adamın tepkisizliğinden dolayı hayal kırıklığına uğradığı açıktır. Hızla yoluna devam ediyor ve diğer müşterilerle ilgilenirken sıkıntısını zar zor gizliyor.

kenara itip eğiliyor. "Ee, ?" "İyiyim."

"Öyle mi?"

Gülüyorum. "Evet. Söz veriyorum. İyi gidiyordum." Öyle de yapıyorum. İş harikaydı, o yüzden her zamanki gibi şikâyetim yok, yaptığım işi seviyorum. Anna ve Gemma harikaydı ve onlarla düzenli olarak görüşüyorum. Haftalık sabah yürüyüşlerime bile yeniden başladım. Eskiden her hafta yapmaktan keyif alırdım ama Lucas'la ayrıldıktan sonra bıraktım. Yavaş ama emin adımlarla yeniden kendim gibi hissetmeye başlıyorum. Bugünlerde, özellikle de işten sonra seramikle daha fazla ilgileniyorum. Parçalarımı bir renk cümbüşü içinde boyuyor, yontmanın ve yaratmanın keyfini yeniden keşfediyorum. Tekniğimde gözle görülür bir gelişme olduğunu şimdiden görebiliyorum. Bunları pazarlarda satmayı düşünüp düşünemeyeceğimi merak etmeye başladım. Kil atmak beni teselli eden bir şekilde anneme bağlıyor.

Cevabımı kabullenmiş görünerek yumuşak bir şekilde gülümsüyor, gözleri şefkat dolu. "Bunu duyduğuma gerçekten sevindim."

O an yüzüm değişiyor. "Bekle, buraya sadece benim için endişelendiğin için mi geliyorsun?"

Kupasının kulpuyla oynuyor. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

Nutkum tutuldu.

Tamamen şaşkına döndüm.

O gece Mayfair'den sonra bana *gerçekten* beni görmüş gibi baktı. Konuşabileceğim birinin olması, her zamanki çevrem dışında yaşadıklarımı anlayabilecek birinin olması, daha önce deneyimlemediğim bir şekilde canlandırıcıydı. Ancak o gece yaptığımız konuşmanın, hatta aramızda yaşananların -ya da *neredeyse* yaşananların- ötesini düşünmek için kendime pek izin vermemiştim.

Yapamadım.

Ama sadece bana rastlamak ve iyi olup olmadığımı kontrol etmek için yolundan çıkacak kadar önemsemesi, sıcak korları tetikliyor.

"Bana mesaj atabilirdin," diye fısıldadım. "Seni görmek istedim."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Sadece yaptım."

"Teşekkür . Bunun anlamı çok büyük." "Rica ederim."

Sertçe nefes veriyorum. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim - sıradan bir çarşamba sabahı bir kafede oturmuş James'le kahve yudumluyorum.

Kupamın kenarından ona bakıyorum. "Bu garip mi?" diye soruyorum.

Sonunda yollarımız kesişti diye benimle konuşmak zorundaymış gibi hissetmesini istemiyorum ve beni uçurumun kenarından çekip almıyor ama gitmesini istemediğimi de inkar edemem. Onun yanındayken hissettiğim gerginliğe rağmen, arkadaşılığından hoşlanıyorum.

Her zaman çok fazla şey söylemese de, her kelimesi önemliymiş gibi hissettiriyor.

Sanırım beni anlıyor, gerçekten dinliyor gibi.

Şefkatli ve özenli bir tarafını görüyorum ve bu daha fazlasını istememe neden oluyor. "Tuhaf hissettiriyor mu?" diye cevap veriyor.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Öyle değil."

"Güzel." Fincanı tabağına geri koymadan önce kahvesini yudumluyor. Öne doğru eğilerek parmaklarını masaya vuruyor ve düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Ne?" Birdenbire güvensizleşerek sordum. "Cuma günü konserime gel."

"Bu Cuma mı?"

Gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Evet." Gülüyor. "Bu Cuma. Bir set çalıyoruz." Omuz silkiyor. "Eğer istersen yani."

"İnsanlar ne düşünecek?" Çenemi eğerek soruyorum.

"Bu sadece bir konser April."

Onu dikkatle izliyorum; çenesi geriliyor ve dizi masanın altında zıplıyor.

O da şu an benim kadar gergin mi?

Başımı salladım. "Tamam."

Tabii ki evet diyecektim.

Gülümsüyor ve bu nefes kesici. Güneş ışığı yayıyor, tüm yüzü aydınlanıyor. "Güzel."

James elini cebine atıyor ve saati kontrol etmek için telefonunu çıkarıyor. Onu yazarken izlerken kalbim hızla çarpıyor, çünkü zihnim içimde yersiz bir kıskançlık duygusu uyandıran bir sonuca varıyor. *Bir kadınla mı mesajlaşıyor?*

Bu düşünce Lucas'ın yalanlarını ve düzenbazlıklarını hatırlatarak içimi parçalıyor ama bakışları benimkilerle buluştuğunda bu düşünceden sıyrılıyorum. "Gitmem gerek. Ben

prova için çocuklarla buluşacağım," dedi ve ayağa kalktı. "Ama seni görmek gerçekten çok güzeldi April."

Kıskanmaya ya da biriyle görüştüğünü düşünmeye hakkım yok.

Bu beni ilgilendirmez.

Peki neden vücudum onun yanındayken böyle tepki veriyor? Mantıksız huzursuzluğu bir kenara itmeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Sen de," diyorum.

"Cuma günü için detayları sana mesaj atarım." "Kulağa hoş geliyor."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve ben kelimeleri durduramadan ağzımdan kaçırıyorum. "Ben de senin gitmeni istemedim."

Duraklıyor. Göğsümden ateş fışkırıyor. Son mesajından bahsettiğimi bir saniyesini alıyor ve anladığında yüz hatları yumuşuyor. Başıyla keskin bir selam veriyor, elleri gergin bir şekilde bükülüyor ve kalbim göğsümün etrafında sekerek dışarı çıkıyor.

Kitabımı çantama tıktırıp poğaçamı ve kahvemi titreyen ellerimle bitiriyorum. Çantamı omzuma atıp işe hazırlanmak için eve gidiyorum.

Bölüm 22

April

F Cuma gecesi geldi ve kızlarla birlikte hazırlanırken aklım başımdan gitti. Tam da beklediğim gibi ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu gece James'i göreceğim için gerginim. Atlas Veil'in setinin ne zaman başlayacağına dair detayları gönderdi ve biz de performanslarını yakalayabilmek için biraz geç gelmeye karar verdik. Gemma'nın geçen seferki felaket tek gecelik ilişkisinden sonra, erken gelmek ve herhangi bir erkekle sohbet etme riskini almak için acelesi yok,

Sadece başka bir fiyasko sevişme ile sonuçlanmak için.

"Nasıl hissediyorsun?" Gemma siyah likit göz kalemini göz kapağına ustalıkla sürerken soruyor.

"Ben iyiyim. Neden bana bunu sorup duruyorsun bilmiyorum," diye cevap veriyorum, kumral bir tutamı saç kıvrıma çubuğumun etrafında döndürürken. O temiz, zahmetsiz görünümü hedefliyorum, ki gerçekte bunu elde etmek çok uzun zamanımı ve bir gemi dolusu ürün kullanmamı gerektiriyor.

Çubuğu banyo tezgahının üzerine bırakıp Brut Rosé şampanyayı yudumluyorum. Birden bir saç spreyi bulutunun içinde kalıyorum. Gözlerim Anna'ya kayıyor, o da saçına sprey sıkıyor. Gemma ve ben dramatik bir şekilde öksürüyoruz.

"Haksız mıyım?!" Gemma, spreyi uzaklaştırmak için elini çılgınca yüzünün önünde salladığını söylüyor.

"Saçım kesinlikle öyle - şu şahesere bak," diye cevap veriyor Anna, el işine hayranlıkla bakarken başını bir o yana bir bu yana çeviriyor. Bir kahkaha atıyorum ve saçımı şekillendirmeye devam ediyorum.

"Sence bu gece James'le konuşma fırsatın olacak mı?" Anna bir tokasını düzeltirken rahatça soruyor.

"Ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Sanırım yeterince uzun süre takılırsak," diyorum, etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak.

"SEVİMLİ!" Gemma ciyaklıyor. Sesi havayı delip geçerken irkiliyorum, bir gözümü kapatıyorum ve arkamı dönüyorum.

"Diğer kardeş," diyor Anna özlemle, eli kalbinin üzerinde. "Ne?"

Hazırlıksız yakalanarak cevap veriyorum.

"Sen diğer kardeşi istiyorsun," diyor kesin bir ifadeyle.

"Ben kimseyi istemiyorum."

"Sen," diye başladı Anna, saç spreyi kutusunu bana doğrultarak, "tam bir pisliksin."

Neyse ki Gemma biz hazırlanmaya devam ederken konuyu değiştiriyor.

Yırtık kot pantolonumu giyiyor, siyah ipek gömleğimi üzerime geçiriyor ve ışıltılı pembe ince topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Saçlarım gevşek dalgalar halinde omuzlarıma dökülüyor ve kaburgalarımı sıyrıyor. Şeffaf, ışıltılı, nötr bir makyaj tercih ettim ve dudaklarımı pembe parlak bir tonla vurguladım. Işıltılı bir çanta, boynumda kalın bir altın zincir ve uyumlu küçük halkalarla aksesuarlarımı tamamladım.

Aynadaki yansıma bakıyorum ve bu kıyafetin içinde kendimi seksi hissediyorum. Kendime bu kadar güvenmeyeli uzun zaman olmuştu.

Şampanyamızı bitirdikten sonra, nihayet metroya atlamadan önce hızlıca bir kadeh Hollanda cesareti içiyoruz. Kafam güzel, alkolün sıcaklığı vücudumda dalgalanıyor.

Metrodan çıktıktan sonra, insanlar Cuma gecesi maceraları için hevesle dışarı çıkarken sokaklar hayatla dolup taşıyor. Mayfair Lounge'a vardığımızda beklediğimden daha kalabalıktı - umarım bunun bir nedeni de kalabalığın Atlas Veil'i görmek için burada olmasıydı. Canlı sohbetler mekânı doldururken, gruplar dans edip şarkı söylüyor, dans pistinde titreşen müzikle sallanıyor.

Birer tur margarita sipariş ediyoruz, boş bir kabin bulduğumuzda tatlı, keskin narenciyenin tadını yudum yudum çıkarıyoruz. İçeri kayarak parmaklarımı bardağımın ritmine vuruyorum, midemde uçuşan keleklerden kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Gemma'nın sesi aniden yarıp geçiyor. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Yüzüncü kez söylüyorum, ben iyiyim," diye cevap veriyorum.

Anna alay ediyor ve ben de kaşlarımı beklentiyle kaldırarak ona bakıyorum.

"Ne? Hepimiz biliyoruz ki biri *iyi* olduğunu söylediğinde aslında hiç de iyi değildir."

Lanet olsun. Haklı.

"Yine ne zaman çalacak?" Gemma soruyor.

Omuz silkip telefonumdan saati kontrol ediyorum. "Her an gelebilirler."

Müzik aniden kesiliyor ve partiye katılanlar başlarını şimdi spot ışıklarıyla aydınlatılan ana sahneye çeviriyor. Anna kendi diziyile dizimi dürtüyor, şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. Gemma gülüyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamayarak gözlerimi deviriyorum. Bu kızlar son birkaç aydır benim can simidim oldular - yağmurdan sonra gelen güneş ışığı.

Sonra hoparlörlerden bir ses yükselir.

"Bayanlar ve baylar, lütfen favori grubumuz Atlas Veil'i alkışlayın!"

Grup sahneye yaklaşırken kalabalık tezahürat ve alkışlarla patlar.

Anna dizimi tekrar dürterek, "İşte orada," diyor.

"Gözlerim var Anna, görebiliyorum," diye cevap veriyorum, vücuduma sıcaklık yayılırken.

"Kızarıyorsun," diyor Gemma, gözleri eğlenceyle parlıyor. Daha da yaklaşarak suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Aşık olman çok tatlı!"

Ellerimi yanaklarıma götürerek kızarıklığı gizlemeye çalışıyorum. "Kapa çeneni, alkol ve rosacea yüzünden, bunu biliyorsun," diye itiraz etsem de Gemma'nın alayına gülümsemeden edemiyorum.

Kesinlikle alkol ya da cilt sorunu *değil*.

Arkamı dönüp Tom'un sahnenin ortasına yerleşmesini, mikrofon sehpasını ayarlamasını ve uzun siyah saçlarını gözlerinden çekmesini izliyorum. Diğer grup üyeleri enstrümanlarının başına geçiyor ve benim bakışlarım James'in üzerinde sabitleniyor. Parmaklarını kum rengi dalgalarının arasında gezdiriyor ve bu gece her zamanki deri ceketini giymediğini fark ediyorum. Onun yerine sadece koyu renk bir kot pantolon ve kalın pazularını ve damarlı ön kollarını gösteren kömür rengi bir tişört giyiyor. Üst kısmı güçlü omuzlarını sıkıca sarıyor ve ona ikinci bir deri gibi oturuyor.

Ön cebine uzanıp gitar penasını çıkarıyor, ardından bas gitarın askısını omzuna atıp telleri koparmaya hazırlanıyor.

Vay anasını. Bu adam yürüyen bir ıslak rüya.

"Tamam April. Eski nişanlının kardeşi olduğunu biliyorum ve ben evliyim, ama söylemek zorundayım - adam sikişebilecek gibi görünüyor," diyor Anna.

"Ne?" Şaşırmış bir şekilde sordum.

"Ona bir bakın. Adamın tam bir seks tanrısı olduğunu inkâr edemezsiniz," diyor Anna.

Gemma, "Ben de aynı fikirdeyim," diye ekliyor.

"Sanırım ne demek istediğini anlayabiliyorum," diyorum, soğukkanlı davranarak uzun, düşünceli bir yudum alıyorum. Ben kadehimi indirirken James başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Ağzının kenarı seğiriyor ve gözleri parlıyor. Odağını tekrar basa çevirmeden önce bana hafifçe başını sallıyor.

Anna ve Gemma birbirlerine bilmiş bilmiş bakarlar. En iyi arkadaşlarım içimi görebiliyor. Yüzüm mosmor olana kadar inkâr edebilirim ama onun muhteşem olduğu ya da onu karşı konulmaz bulduğum gerçeğini tartışmam.

"Peki, tamam. Katılıyorum. O tam bir seks tanrısı."

Bu beni kötü bir insan mı yapar? Kafede karşılaştığımızdan beri James aklımı meşgul ediyor. Ne yaptığımın bir önemi yok, düşüncelerim onu arıyor. Ona çekilme şeklim beni dehşete düşürüyor; manyetik, tüketen, Lucas'la hissettiklerime hiç benzemeyen bir şey.

Ve beni en çok korkutan da bu.

Eğer yürümezse, onun için sadece geçici bir an, kolayca atılabilecek bir gece olursam, bununla başa çıkabilir miydim? Onu tanıdığımdan beri hiç ilişkisi olmamıştı. Kalbimi aynı derinlikte, aynı dikkatsizlikle kırabilir mi?

Oliver bagetlerini çevirmeye başlarken, Will gitarının sapını kavırıyor ve çalmaya hazırlanmak için elini açıp kapatırken gözlerim sahnede geziniyor.

Tom grubu tanıtıyor ve Oliver diğer elemanlar girmeden önce davul girişini yaparken bar alkıştan yıkılıyor.

Odadaki enerji yükseliyor ve herkesin ışıldayan yüzünü görerek etrafıma bakıyorum. James telleri koparırken başını hafifçe sallıyor, parmaklarını bas perdeleri boyunca ustalıkla gezdirirken ellerindeki damarlar çalışıyor.

Margaritalarımızı bitirip bir tur cin tonik sipariş ediyoruz ve Gemma beni dans pistine doğru çekiyor. Müzik nabız gibi atarken kalçalarımı sallıyorum ve şarkı söyleyerek ritmin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Anna kollarını havaya kaldırıyor ve ritimle birlikte zahmetsizce hareket ediyor. Başımı arkaya eğiyorum ve müziğin beni tüketmesine izin veriyorum. Zihnim özgür. Huzur hissediyorum.

Anı yakalıyorum, gerçek sevgiyi ve mutluluğu hak ettiğimi bilmenin verdiği değerlilik duygusunu kucaklıyorum - anne babamın paylaştığı gibi bir sevgiyi

ve en iyi arkadaşlarımla hayatıma kattığı sarsılmaz mutluluk. Bu gece, geçmişini geride bırakıyor ve kendime gerçekten yeniden yaşama izni veriyorum.

Dans ederken ter tenimde parlıyor. Yüzümü sahneye dönüyorum ve James'in beni izleyen çelik gibi güçlü gözlerini yakalıyorum. Bakışları yoğun, neredeyse doyumsuz bir ifadeyle üzerimde geziniyor ve kalbimi küt küt attırıyor. Ona bir gülümseme sunuyorum ve kadehimi sessizce kaldırıyorum. O da bu jسته göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verince neredeyse nefesim kesiliyor. Gamzeleri derinleştiren, nabızı hızlandıran, megawatt gücünde bir gülümsemeden bahsediyorum.

Gemma kulağımın dibinde müziğin sesini bastırarak, "Boku yedin," diyor ve ben de hemen dikkatimi ona çeviriyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Siz ikiniz gözlerinizi birbirinizden alamıyorsunuz." "Öyle değil," diyorum.

"April, aranızdaki cinsel gerilim kilisedeki bir ereksiyon kadar belli belirsiz," diye bağılıyor Anna müziğin içinden.

Gemma koluma dokunarak, "Sana çıkarmıyoruz," diyor. "Bunda yanlış bir şey yok. Hatta çok güzel. Sadece artık bunu inkâr etmene gerek olmadığını söylüyorum. İkinizin arasında bir şeyler olduğu çok açık." Bakışları James ve benim aramda gidip geliyor.

James'e dönüp bakıyorum ve onun hâlâ beni izlediğini görüyorum. Sözlerini düşünerek bir adım uzaklaşıyorum.

"Geri geleceğim," diyorum onlara. Bara uğrayıp barmenle göz göze geliyorum, bir tekila ısmarlayıp hızlıca mideye indirdikten sonra kendime çeki düzen vermek için banyoya gidiyorum. Ellerimi yıkadıktan sonra parlaticımı tekrar sürüyorum ve yansımadan memnun kalana kadar saçlarımı karıştırıyorum. Kendimden emin bir şekilde doğruluyorum, omuzlarımı geriye çekiyorum, banyonun kapısını iterek açıyorum ve dans pistine dönmeye hazır bir şekilde koridora adım atıyorum; ancak tam da sağlam bir tuğla duvar gibi hissettiren şeye çarpıyorum.

Kazı kazan, bir göğüs.

Sert, terli bir göğüs.

"Ooft," diye mırıldandım çarpışma anında.

İki büyük el omuzlarımı kavrayıp beni sabitliyor.

"Özür dilerim, karşılaşmak istemezdim-" James yüz ifademi okumak için çenesini eğerken başımı kaldırıp deniz camı havuzlarına bakıyorum. "Ben de tam kızların yanına gidiyordum," diyorum.

"İyi misin?"

Ah. O kadife gibi pürüzsüz, derin ses.

"İyiym, teşekkür " diyorum gömleğimi ve kolyemi düzelterek.
Ellerini ceplerine sokarak başını sallıyor. "Geldiğine sevindim.
Görünüyorsun..." Boğazını temizliyor. "Harika görünüyorsun."
"Teşekkür ederim," diyorum, gözlerimi endişeyle yere indirerek.
"Kızarıyorsun," diyor gözlerinde bir parıltıyla ve ben içgüdüsel olarak
ellerimi yanaklarıma götürüyorum.
"Yüzüm kızarmıyor. Bende rosacea var. Tekila yüzünden."
"Tabii ki." Kendini beğenmiş bir gülümsemeyi gizlemek için dudağını
dişlerinin arasında yuvarlıyor.
"Oynadığını sanıyordum," diyorum başparmağımı omzumun üzerinden
atarak.
"Yaptık. Şimdi işimiz bitti."
"Çok çabuk oldu."
"Üç saat boyunca oynadık."
"Oh," dedim şaşırarak. Kendimi dansa o kadar kaptırmıştım ki zamanın ne
kadar çabuk geçtiğini fark etmemiştim bile.
Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Orada iyi vakit geçiriyor gibi ."
Kalbim davul gibi atıyor. "Eğlenceliydi. Bu gece beni davet ettiğin için
teşekkür ederim. Tam da ihtiyacım olan şeydi."
"Sevindim. Seni eğlenirken görmek güzel," diyor ve koridorun sonundaki
kapıya doğru başını sallamadan önce sesi yumuşuyor. "Ben toparlanırken
arkaya gelmek ister misin?"
Davet havada asılı kaldı. Tabii ki
gideceğim. "Tabii, çok isterim."

Bölüm 23

James

A Pril beni sahne arkasında takip ediyor ve ben toparlanırken ona oturması için köşedeki bir sandalyeyi işaret ediyorum.

"Peki, gösteriyi nasıl buldunuz?" Kablolarımı sarmak için eğilerek soruyorum.

"İnanılmazdı. Herkes çok eğleniyordu. Orada çok harikaydınız" diyor.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, sesim hırçınlaşıyor ve o da başını sallıyor. Tanrım, çok çekici.

Bu dar kot pantolon bacaklarını sonsuz gösteriyor. İpek gömleği onu tüm doğru yerlerinden sarıyor, belinden içeri girerek o katil kıvrımları ortaya çıkarıyor. Her zaman inanılmaz görünür, ama bu gece gözlerimi ondan alamadım. Attığı her adım, bana doğru fırlattığı her bakış beni büyüsünün daha da derinlerine çekti. April'in bu yönünü uzun zamandır görmemiştim, dikkatsiz ve özgür ve yardım edemem ama daha fazlasını görmek istiyorum. Vücudunun hareket etmesini ve sallanmasını sağlayan müziği çalan kişinin ben olduğumu bildiğim için biraz kendimi beğenmiş hissediyorum.

Ve bakışlarını kaçırdığı kişi bendim.

Odanın öbür ucunda aradığı gözler *benimkilerdi* ve içimde kıvılcımlar çaktı. Bu gece onun mutluluğunda payım olduğunu bilmekten gurur duymamak mümkün değildi.

Sarılmış kabloları güç kartları ve pedallarımınla birlikte bir küvete dikkatlice yerleştiriyorum ve her şeyin düzenli olduğundan emin oluyorum. Ardından, amfimin ve hoparlör kutumun üzerindeki örtüleri atarak onları eve dönüş yolculuğu için sabitliyorum. Son olarak, basımı çantasına geri koyup kapağını tıklıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve enseme ovuyorum. "Ee, biraz daha kalacak mısınız?" diye soruyorum. Çok yorgunum. Bir konserden sonra hep öyleyimdir ve

ama kalmaya karar verirse bir süre daha kalabilirim.

Onun yanında olmak için her şeyi yaparım.

" sanmıyorum. Uzun bir haftadan sonra biraz yorgunum," diyor.

"Ah. Yolculuğa çıktığın için teşekkürler. Basil nasıl gidiyor?"

"O harika biri! Dürüst olmak gerekirse, son birkaç aydır o ve kız arkadaşlarım olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Harika bir dikkat dağıtıcı oldular."

Dikkat dağıtıcı.

Boktan kardeşimden.

Ayağa kalkıp ekipmanıma yaklaşıyor ve kabloların olduğu küvete bakıyor.

"Her konserinde bunları yanında mı taşıyorsun?" diye soruyor.

"Evet, bir süre sonra alışıyorsunuz. İkinci doğanız haline geliyor; ne kadar çok yaparsanız, sonunda toparlanmanız o kadar çabuk oluyor."

İşaret parmağını amfimin, hoparlörümün ve gitar kutumun üzerinde hafifçe gezdirerek odanın içinde dolaşmasını izliyorum.

Eşyalarım dokunuşunda hoşuma giden bir şey var.

Gitar çantamın önünde duruyor, bakışlarını benimkilere çevirmeden önce mandalları karıştırıyor. "Alabilir miyim?" diye soruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Devam et."

Tüm yüzü aydınlanıyor - sadece kibar bir sırıtma değil, hayır. Beni hazırlıksız yakalayan, dolu dolu, ıslıl ıslıl bir gülümseme. Mandalları , kapağı açmasını ve bas gitarımı kaldırıp kayışını omzuna atmasını izliyorum.

"Bu şey görüldüğünden daha ağır," diyor parmakları tellerin üzerinde hafifçe gezinirken. Ellerimi ceplerime sokup onu merakla izliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onu bütün gece izleyebilirim.

"Bu hafta antrenmanlar nasıldı?" Bana bakıyor. "İyiydi.

Oraya doğru gidiyoruz," diye cevap veriyorum.

"Eğer bu geceki gibi oynarsan seni sevecekler," diyor bana samimi bir ifadeyle bakarak.

İşıltılı gözleri benimkileri tutuyor. "Teşekkür

." "Rica ederim," diyor, sesi yumuşak.

Birbirimizi izlerken bir duraksama oluyor ve ben uzanıp ona dokunmayı her zamankinden daha çok istiyorum. Ama sonra, seçimler, iniş olasılığı

iş ve yılın yedi ayı boyunca uzakta olacağım gerçeği aklıma geliyor ve kendimi durduruyorum.

"Peki," diyor durgunluğu bozarak, "çalmaya başladığında kaç ?"

Parmakları tellerin üzerinde geziniyor. Notalar dağınık ama onu izlerken ağzımın seğirmesine engel olamıyorum. Parmaklarının bir aşağı bir yukarı kaymasında, perdelere basışında sanki sadece hissederek anlamaya çalışıyormuş gibi sevimli bir şey var. "Babam bana ilk gitarımı verdiğinde on iki yaşındaydım - eski bir Yamaha akustik. Uzun süre bir gitar için yalvardım.

fazla paramız yoktu, yüzden hiç beklemiyordum. Ama o Noel'de aşağıya indim ve ağacın altından bir gitar kutusu çıktığını gördüm. Buna inanmadım.

Son iki basamağı atladığımı ve onu açmak için acele ettiğimi hatırlıyorum. Hayatımda aldığım en güzel hediye idi." Omuz silkiyorum. "O andan itibaren kendimi kaptırmıştım. Çalmayı öğrenmek için saatler harcadım. Parmaklarım kadar çaldım ama umurumda değildi. Benim için her şeydi. Yıllar sonra bas aldı."

Uzanıp elimi onunkine doluyorum. "İşte," diyorum, parmağını yavaşça perdenin üzerine bastırıyorum. "Parmağını orada tut." Sonra diğer elini klavyede aşağıya doğru yönlendiriyorum. Hâlâ elini tutarak parmaklarını yürüyen bas çizgisini göstermek için hareket ettiriyorum. Bırakıyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum, beni nasıl izlediğini fark ediyorum.

"Yapıyorum," diyor heyecanla bana bakarak ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Sen bir ."

Etrafta oynuyor, elini bas gitarın sapında aşağı yukarı hareket ettiriyor, farklı notalar deniyor. "Tanrım, bu parmaklarımı acıtıyor. Nasıl bu kadar uzun süre çalabiliyorsun?"

"Genelde kazmamı kullanıyorum ama bir süre sonra alışılırsınız." Omuz silkiyorum.

"Ah." Boynunu bırakıp parmağını inceliyor. Hiç düşünmeden bir adım öne çıkıp elini elime alıyorum ve yakından inceliyorum.

"Yanıyor mu?" diye soruyorum. "Evet," diyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve hiç düşünmeden elini ağzıma götürüyorum, parmağını nazikçe emiyorum ve dilimle yatıştırıyorum. Dudakları hafifçe aralanıyor ve nefesini içine çekiyor ama geri çekilmiyor. Bunun tamamen uygunsuz olduğunu biliyorum ama şu anda bunu umursayacak durumda değilim.

Kirpikleri titriyor ve parmağını ağzımdan yavaşça çekiyorum. Parlayan ucunu başparmağıyla ovuşturuyor, dikkati hiç dağılmadan bana odaklanıyor.

Sesimi alçaltıyorum. "Daha iyi misin?" Yutkunuyor.

"Çok daha iyi."

İçgüdüsel olarak, aramızdaki boşluğu eriterek yaklaşıyor ve gitar karnıma bastırıyor. Zarif boynunun açıkta kalan sütununa belli belirsiz uzanıyorum ve o bunu ayak parmaklarının üzerine kalkmak için bir davet olarak kabul ediyor.

Sikeyim.

Onunla tehlikeli bir çizgide yürüdüğümü biliyorum, ama şimdi çekilemem - ona bu kadar yakinken olmaz. O baştan çıkarıcı ve ben karşı koyamıyorum.

Başımı onunkiyle buluşacak şekilde eğiyorum ve parmaklarımı nazikçe saçlarının arasından geçirerek başını doğru açıyla eğiyorum. Usulca nefes veriyor, ben eğilirken gözlerini kapatıyor. Tatlı parıltısı dudaklarıma değerken kapı aniden açılarak o anı bozuyor.

Sıcaklık sabah sisi gibi buharlaşıyor.

Elimi bırakıyorum ve bir sarsıntıyla davetsiz misafire doğru dönüyorum.

Tom kapı aralığında durmuş, pis pis sırıtıyor. Nabzım öfkeleniyor ve yüzeye doğru kabarıyor, taşmak ve yoluna her şeyi yakmakla tehdit ediyor.

"Lanet , Tom. Ne ?" Sinirlenerek sordum.

"Üzgünüm dostum," diyor yüzünü buruşturarak. "Oliver davullarını minibüse yüklemeyi neredeyse bitirdi. Eşyalarını taşımaya yardım edecektim ama... sonra gelirim," diyor omzunun üzerinden işaret ederek.

April bana bakarak, "Sorun değil Tom," diyor. "Toparlanman için seni yalnız bırakayım. Uzun bir gece geçirdin."

Kayışı hızla çıkarıyor ve gitarı bana uzatıyor, ben de çantasına geri koyuyorum. Dışarı çıkmadan önce yanağıma parlak bir iz bırakan hızlı bir öpücük konduruyor.

Tom'a öldürücü bir bakış attım.

Kaşlarını kaldırıyor, kollarını kavuşturuyor ve kapının çerçevesine yaslanıyor. "Bir şeyi mi böldüm?"

Ukala.

"Yardım etmek istiyorsan" diyorum, "eğilip küvetimi alıyorum, Tom'a doğru yürüyorum ve gereğinden fazla bir güçle kollarına itiyorum", "bununla başlayabilirsin".

Bölüm 24

April

I Ön kapımı açıp topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve doğruca kanepeye yöneldim. İç çekerek üzerine yığılıyorum. Gemma yalınayak beni takip ediyor ve yere uzanıp bacaklarını açıyor. Çenesi kanepeye yaslanıyor. Kuyruğunu havaya dikerek içeri giren Basil'e seslenirken kanepenin kolunu tutuyor. Kadın elini uzatıyor, o da memnuniyetle mırıldanarak elinin üzerine sokuluyor.

Anna eve Mason'a gitti, ben de Gemma'ya benimle kalmasını söyledim. "Bu gece çok eğlenceliydi," diyor.

"Öyleydi ama ayaklarım beni öldürüyor." Yüzümü buruşturarak söylüyorum.

"Çok iyi vakit geçirdin," diye gülümseyerek yanıtlıyor. "Seni serbest bırakırken görmek çok güzeldi."

Başımı salladım. "Ama şimdi bunun bedelini ödüyorum." Tamamen uyuşmuş olan ayağımın topuk kısmını ovmak için uzanıyorum. Başparmaklarımı ayağımın tabanına bastırıyorum ve inliyorum, dolaşımı geri çekerken gerginliğin bir kısmını hafifletiyorum.

Elbisesine yapışmış bir şey fark ettiğimde gözlerim kısılıyor. "Gemma, göğsünde ne var?" Yazıyı okumak için gözlerimi kısıyorum.

Aşağı bakıyor ve sol göğsünün üzerine iliştirilmiş rozeti incelemek için elini yukarı kaldırıyor.

"*Daniel* mi yazıyor?"

"Huh," diyor şaşırarak. "Sanırım bu bir Tesco çalışanı rozeti."

"Nereden aldın bunu?"

"Muhtemelen dans pistinde öpüştüğüm yirmi bir yaşındaki kızıdan. Biliyorsam ne olayım." Bu kadın ben bakmıyorken neler yapıyor. Omuz silkiyor. "Nereye kayboldun bu arada? Bir dakika önce bardaydın, bir dakika sonra gitmiştin. Sıçmadın,

Yedin mi? Ayrılmadan önce sana o samosaları yememeni söylemiştim. Sana söylüyorum, baloncuklar ve köri birbirine karışmaz."

Gülüyorum. "Aslında bilmen gerekiyorsa, banyodan çıkarken James'e rastladım. Eşyalarını toplarken ona eşlik etmek isteyip istemediğimi sordu."

Gemma dönüp elini halının üzerine sıkıca yerleştiriyor. "Seni arkaya mı götürdü?" diye soruyor.

Başımı salladım, ayak değiştirdim.

"Yani, onunla konuşma şansın oldu mu? Bu harika! Eğlendi mi?" "Evet, öyle yaptı. Ne kadar çok şey paketlemek zorunda olduklarına inanamıyorum.

Her konser için bavulunu boşaltıyor. Gerçekten etkileyici. Onun gitarını çaldım," diye böbürleniyorum kaşlarımı kaldırarak. "Bir sonraki Paul McCartney'e bakıyorsun."

"Müzisyenlerde çok seksi bir şey var." "Amin."

Ping.

Sehpadan telefonumu almak için uzanıyorum ve James'in adı ekranda yanıp sönerken nabzım hızlanıyor.

"Kim o?" Gemma beni dikkatle izlerken gözlerini kısıyor. "Bu James."

"Oooh, ne dedi?" diye soruyor öne doğru eğilerek.

"Henüz açmadım..." Başparmağım ekranın üzerinde gezinirken mesaja bakıp duruyorum. "Ama bu gece ne olduğunu sana anlatmam gerektiğini hissediyorum."

Kaşları havaya kalktı ve "Ne demek 'Bu gece ne oldu'?" diye sordu.

Dizlerimi göğsüme çekip tüm hikâyeyi anlatıyorum; benim kadınlar tuvaletinden çıkmamla başlıyor, James'in parmağımı emmesiyle devam ediyor ve tam öpüşmek üzereyken Tom'un içeri girmesiyle sona eriyor.

Gözleri şişti. "Lanet mesajı oku, olur mu!"

Dudağımı ısıriyorum, mesajı aydınlanırken ekrana dokunuyorum.

James: *O öpücüğü ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemiyorum.*

Ekranı Gemma'ya doğru eğip mesajı okumasına izin veriyorum. Kısık bir ıslık çalıyor. "Oh, *kesinlikle* seni istiyor."

"Sence?" Sesim saklamaya çalıştığım umut titreşimine ihanet ederek soruyorum.

"*Biliyorum.* Ben , oraya giderdim."

"Ne? Şimdi gidemem. Saat neredeyse 1:30."

"İşte tam da bu yüzden oraya gitmelisiniz."

Gözlerimi kapatıyorum, kaçmak için can atan gerçeikle savaşıyorum ama savaşı kaybediyorum. "Gemma, oraya gidersem ne olacağını ikimiz de biliyoruz."

"Aynen öyle. Bütün mesele de bu."

Yanağımın içini kemirerek zihnimdeki karmaşayı çözmeye çalışıyorum.

James'le yatmak istiyor muyum? Tabii ki istiyorum, ben de bir insanım.

James muhteşem, çekici ve aramızdaki kimya inkar edilemez. Ama o *Lucas'ın kardeşi*. Daha bir yıl önce nişanlanmıştık. Lucas'ın bana yaptığı affedilemezdi ama kardeşiyle yatmak beni de aynı derecede kötü yapar mıydı?

Sadece daha fazla kalp kırıklığına yol açacak geçici bir arzuya mı teslim oluyorum? Uber'deki o gece her şeyi değiştirdi. Ya da dürüst olmak gerekirse, belki de bu daha önce başladı. Ama orada burada birkaç çalıntı bakış hiçbir şey ifade etmiyordu - masumdu, ciddi bir şey değildi. Ama durumum değişti.

Artık bekarım.

Eğer bu yola girersem, bu sadece zararsız ya da eğlenceli bir flört olmayacak. Gerçek olacak. Somut.

Ve içten içe, James ve benim asla anlamsız bir kaçamak yapamayacağımızı biliyorum.

Onunla durum farklı. *O* farklı.

Eğer bunun olmasına izin verirsem, geri dönüşü olmaz. Tanrı aşkına, kimi kandırıyorum ben?

"Ben oraya gidiyorum," diyorum elimden geldiğince kendime güvenerek.

Gemma bağılıyor ve yuhalıyor. "Evet, öyle, seni pis fahişe!" Duraksıyor, sonra elini doğru sallıyor. "Ama önce *bu* durumu çözmen gerekiyor. Git duş al, tazelen, minge'i temizle ve-oh!- unutma

seksi iç çamaşırı giymek için." Göz kırıyor.

"Doğru." Başımı salladım. Ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıp banyoya gidiyorum. Makyajımı siliyorum ve duşa girip hızlı bir durulama ve tıraştan sonra rahat ve konforlu bir şeyler giyiyorum; vücudumu saran yumuşak kumaştan yapılmış, sevimli, gri bir salon takımı. Bir çift spor ayakkabı giyiyorum ve saçlarımı yüzümden uzak tutacak şekilde yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. İçime en baştan çıkarıcı siyah dantel sütyen ve tanga takımımı giyiyorum.

Dışarı çıkmadan önce biraz parfüm sıkıyorum. Zengin, boğucu koku vanilya ve amber ipuçlarıyla etrafımı sarıyor. Kontrol etmek için alt kata iniyorum.

Gemma, ben gitmeden önce yerleştiğinden emin ol.

Beklediğim gibi, çoktan kanepede uyuyakaldı.

Üzerine yumuşak bir battaniye örtüyorum, sonra eğilip Basil'in başına şefkatli bir öpücük konduruyorum.

Son bir bakışla Uber uygulamasını açıyorum.

Bu oluyor.

Ben diğer kardeşimle yatacağım.

Bölüm 25

James

I Eşyalarımı içeri taşıyana kadar harap oldum. Kaslarım bana bağıyor. Canary Wharf'ta büyük ölçekli bir inşaatla çalışıyorum ve günler çok yorucu geçiyor.

Hoparlörlerden gelen müzik gecenin içinde kaybolurken, caddeye doğru ilerleyen gençlere yorgun bir el sallamayı başarıyorum. Bir konserden sonra ne kadar yorgun olursam olayım, uyumakta her zaman zorlanırım. Kulaklarım çınlıyor ve adrenalin, konser bittikten sonra da damarlarımda dolaşmaya devam ediyor. Ayrıca çok açım. Midem yemek düşüncesiyle yüksek sesle gurulduyor, ancak geceye yerleşmeden önce tazelenmeye karar veriyorum.

Doğruca duşa giriyorum, giderken terli üstümü çıkarıyorum.

Ilık spreyin altına girip köpürürken, aklım aylardır düşüncelerimi işgal eden kumral saçlı güzele kayıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, suyun üzerime vurmasına izin veriyorum ve beni öpmek için parmak uçlarında yükselirken vücudunun benimkine nasıl baskı yaptığını düşünüyorum. Tatlı parfümü duyularımda kalıyor, neredeyse tadını alabiliyorum. Dolgun, parlak dudaklarını ve dudaklarının benimkilere hafifçe dokunuşunu düşünüyorum, tatlı tadı beni daha fazlasını istemeye itiyor. Tanrım, *bu kadın*. Elimde değil ama başladığımız şeyi bitirmek için can atıyorum.

Tom'un içeri girme şekli kanımı kaynattı, onu o anda boğazlayabilirdim. Onu tekrar içeri çekip dudaklarına yapışmak için duyduğum istek, uzaklaştığı anda neredeyse dayanılmaz bir hal almıştı. Beni öpecekti. Ve Tanrı yardımcım olsun, tereddüt etmeden onu yarı yolda karşılayabilirdim. O da benim kadar hayal kırıklığına uğramış mıydı?

Aklından neler geçtiğini bilmek zorundayım. Yoksa bunu unutamayan bir tek ben miyim?

Havluya uzanıp abartılı bir güçle kurulandım. Salona gitmeden önce bir çift jogger ve siyah bir kazak giyiyorum, telefonumu alıp kanepeye uzanıyorum. Mesaj dizimizi açarak, fazla düşünmeye vakit bulamadan yazmaya başlıyorum, başparmaklarım ekrana hızla dokunuyor. Basit ve dürüstçe yazıyorum, gönder tuşuna basmadan önce mesajı bir kez daha okuyorum.

Ben: *O öpücüğü ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemiyorum.*

Telefonu yanıma bırakıp arkama yaslanıyorum ve parmaklarımı nemli saçlarımda gezdiriyorum.

Şurada.

Gönderildi.

Ben koydum, şimdi sıra onda.

Abigail'den beri bir kadın hakkında bu kadar huzursuz hissetmemiştim.

Genelde bu saatte mesaj göndermem, özellikle de basit bir öpücük için. Her zamanki yaklaşımım açık sözlü olmaktır - hızlı bir sikiş için hızlı mesajlar. Bağlanmak yok. İkimiz de zevkimizi alır, sonra yollarımızı ayırırız. Peki, bana neler oluyor? April sıradan bir ilişki gibi davranabileceğin biri değil. Bunu *biliyorum*. O ciddiye alacağın türden bir kadın, çıkacağın ve birlikte kalıcı bir şeyler inşa edeceğin türden bir kadın. Akıllı, ilginç, sevgi dolu, nazik ve sadık. Sıradanlığın çok ötesinde bir derinliği var.

Ama bu uzun sürebilecek bir şey mi? Emin değilim.

Homurdanıyorum, sinirli bir şekilde koltuk minderlerine gömülüyorum. Eğer sonunda birlikte yatarsak, bu her şeyi değiştirecek. Buna hazır mıyım? Onu telefonumdaki geçici karşılaşmalar listesine eklemekle ilgilenmiyorum ve Atlas Veil turneye sürmeyebilecek bir şeye kesinlikle başlamak istemiyorum.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendimi durduramıyorum.

Sahip olduğum her şeyi müziğime harcadım, ama o hep orada, zihnimin girintilerinde saklı.

Geç saatlere kadar çalışmak iş rutinimin bir parçası ve artık buna alıştım. Uyuyamadığım zamanlarda ya müzik yazmakla uğraşıyorum ya da uyku beni ele geçirene kadar bir kitaba gömülüyorum. Kendime biraz çay ve kızarmış ekmek hazırlıyorum, doyurucu bir ısırık alıyorum ve kitabıma yerleşmeye hazır bir şekilde kanepeye geri dönüyorum. Tam kendimi rahatlatmıştım ki kapı zilinin sarsıcı sesi dairemin sessizliğini bozarak beni yerimden sıçrattı.

"Ne oluyor lan?" Pencereye doğru yürüyüp dışarı bakarken, sabahın bu erken saatinde zilimi kimin çalacağını merak ederek mırıldanıyorum.

Ve işte orada, verandada duruyor, parmakları gergin bir şekilde birbirine dolanıyor. Nabzım hızlanıyor ve onu içeri almadan önce düzgün görüldüğünden emin olmak için gözlerim dairenin etrafında geziniyor. Kapıma yaklaşırken ayak seslerinin donuk gümbürtüsünü duyuyorum. Tam elini kaldırıp kapıyı çalmaya hazırlanırken kapıyı açıyorum.

İkimiz de donup kaldık, gözlerimiz kilitlendi.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz ama ikimiz de bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz.

Aramızdaki hava gerginlikle titriyor.

Boğazımı temizliyorum. "Hey, April," diyorum kısık bir sesle.

Bir an tereddüt ediyor. "Hey, James," diye cevaplıyor sessizce.

Kenara çekilip içeri girmesi için işaret ediyorum. Yanımdan geçerken gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi odayı tarıyor. Daha önce de buraya gelmişti ama Lucas'ın bir şey alması gerektiğinde kısa bir süreliğine gelmişti, yani dairemi çoktan görmüştü.

"Çaydanlığı yeni kaynattım. Sana bir şey getireyim mi?" diye sordum.

Odanın ortasında duruyor, kollarını koruyucu bir kalkan gibi kendine sarmış.

"April?"

"Bunu hissediyorsun, değil mi?" diye soruyor, bana dönerek aramızda bir işaret yapıyor. "Delirmiyorum, değil mi?"

Gözlerimi kırıştırıyorum çünkü onun açık sözlülüğü karşısında hazırlıksız yakalandım. Çenemi sıkarak ona doğru dikkatli ve temkinli bir adım atıyorum, sanki yanlış bir hareket onu korkutup kaçırabilirmiş gibi.

"Değil mi?" diye tekrarlıyor, sesi artık belirsiz.

Gözlerini tutuyorum. "Hayır, April. Delirmiyorsun."

"Güzel." Onaylarcasına başını sallıyor, benden çok kendi kendine.

"Güzel." "April."

"Evet?"

"Neden buradasın?"

"Ne?" Düşüncelerle dikkati dağılmış bir halde soruyor.

"Neden. Sen. Buradasın?" Tekrar ediyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Önümde dururken onu içime çekiyorum. Hiçbir makyaj izi olmadan parlıyor, porselen teni kusursuz. Kumral saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, kalp şeklindeki yüzünün yumuşak kıvrımlarını ve boğazının narin sütunlarını ortaya çıkarıyor. Bu ışıpta, mavi gözleri parlıyor ve

Daha önce fark etmediğim gümüşü benekler ve koyu renkli, kalın kirpikleri elmacık kemiklerinin üst kısımlarını öperek dalgalanıyor. Bakışlarım yumuşacık dudaklarına takılıyor, onları tatmak için yanıp tutuşuyorum.

Ve kendimi durduramadan, zihnimde görüntüler beliriyor; aletimin etrafına sarılmış dudakları, beni ağzının derinliklerine alırken saçları avucumun içinde bükülüyor. Umarım düşündüğüm sebepten dolayı buradadır.

"Ben..." diye başlıyor, sonra duraksıyor.

"Sen mi?" Bir kaşımı kaldırarak soruyorum. "İstiyorum-" Tereddüt ediyor, nefesi titriyor. "Ne istiyorsun April?"

Omuzlarını dikleştirerek yavaşça nefes alıyor. "Sen. Seni istiyorum, James."

"Sonunda," diye homurdanarak yaklaşıyorum.

"Bekle," diye fısıldıyor, ellerini aramızda kaldırıyor ve ben duruyorum.

Çalkantılı gözleri benimkileri delip geçiyor ve kaşlarımı kaldırıp bir sonraki sözlerini bekliyorum.

"Bu kötü bir fikir mi? Lucas ne olacak?" diye soruyor, sesi o kadar kısık ki neredeyse duyamıyorum.

Üzerimizde dolaşan kara bulut boğucu ama ona doğru olan çekim dayanılmaz ve yaklaşan fırtınanın içine çekiliyorum.

Aramızdaki sıcaklık titriyor ve tutunduğum kısıtlama kopuyor.

"Siktir ," diye homurdanıyorum, ağızlarımız birbirine çarparken yüzünü şiddetle kavriyorum.

Ckapt'ca 2W

James

TÖpüşme ham ve çılgınca - bastırılmış arzuyla ve tuttuğumuz her şeyle dolu. İkimiz de bu an için aklıktan ölüyormuşuz gibi doyumsuz. Biz bir arapsacı eller ve dudaklar-umutsuzuz, Özür dilemeden. Sırtımı pençeleyerek beni kendine doğru çekiyor ve vücudunu sıkıca benimkine bastırıyor. Dudakları yumuşak ve esnek; ince, tatlı tadı beni daha da cezbediyor. Beni içeri almak için açıldığında ağır nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum, içimde yankılanan bir inilti çıkarıyorum ve doğrudan sikime bir arzu sarsıntısı gönderiyorum. Elimi boynunun arkasına, yukarı ve saçlarına doğru kaydırıyorum. Tokasına ulaştığımda, ipeksi saç tellerinin parmaklarımın arasından döküldüğünü hissederek yavaşça buklelerini çözüyorum. Saç tellerini bileğimin etrafına sarıyorum ve açıyı derinleştirerek sertçe çekiyorum. Diğer elim, teninin sıcaklığını keşfetmek için çaresizce boynundan aşağı iniyor. Parmaklarımı üstündeki ince kumaşın üzerinde gezdirerek göğüslerine ulaşıyorum.

Başparmağımla meme ucunu okşuyorum, nefesi kesilene kadar parmaklarımın arasında çekiştiriyorum ve hareketi tekrarlıyorum.

Öpüşmeyi kesip hafifçe geri çekiliyorum ve onun ağırlaşmış bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bunun altında dantel var mı?"

Başını sallıyor.

Bu kadın benim felaketim olacak. Parmaklarım yavaşça üstünün kenarlarından aşağı inip etek ucuna ulaşırken sikim seğiriyor.

"Bu iyi mi?"

"Evet," diyor.

Yavaşça kumaşı yuvarlayarak yumuşak, fildişi tenini ortaya çıkarıyorum. Göğüsleri en seksi siyah dantellerle yerinde tutulmuş. Onun görüntüsüne bakarak inliyorum.

mükemmel göğüsleri ve pembe meme uçları. Ne çok büyük, ne de çok küçük.
Mükemmel.

Ellerinin çıldırtıcı bir yavaşlıkta vücudunun ön kısmından aşağı inişini izliyorum. Parmakları jogger'ının bel bandına değdiğinde, tekmelemeden önce onu kalçalarının üzerinden aşağı doğru çekiyor. Önümde dururken bir hayal gibi görünüyor. Yanaklarına doğal bir kızarıklık yayılıyor ve dudakları öpüşmemizden dolayı şişmiş ve parlıyor. Uzun saçları omuzlarına dökülüyor, dağınık ve muhteşem.

Hiçbir şey bu kadar mükemmel olmamıştı.

Bir adım öne çıkıyor ve kazağımın eteklerine uzanıyor. Beni soymaya başlamasını hayranlıkla izliyorum. Kumaşı kaldırırken parmak uçları tenimi sıyrıyor ve arkalarında külden bir iz bırakıyor. Ona yardım etmek için kollarımı kaldırıyorum, kazağı başımın üzerinden çekip arkama bırakıyorum. Parmakları joggers'ımın iplerini gevşetirken bir amaç uğruna hareket ediyor. Bel bandından çekiyor ve düşüyorlar, aletim külotumun kumaşı altında zaten zorlanıyor.

Yüz yüze duruyoruz, iç çamaşırlarımıza kadar soyunmuşuz. Kutsal bir şeyi incelediğimi hissediyorum; her santimi canlı bir sanat eseri gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Öne doğru bir adım atıyorum ve ereksiyonumu karnına bastırarak onu bir başka morartıcı öpücük için kendime çekiyorum. Bir kolunu boynuma doluyor, diğer eli sikime doğru iniyor ve beni ovmaya başlıyor. İnliyorum ve sikim onun dokunuşuna karşı sarsılıyor, bir damla prekum salıyor.

"James," diyor ağzıma karşı. Tek cevabım bir homurtu oluyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvarıyor.

Tereddüt etmeden ellerimi kalçalarının arkasına kaydırıp onu kaldırıyorum. Nefes nefese kalıyor, bacaklarını gövdemin etrafına doluyor. Kalçaları hareket etmeye başlıyor, hararetle sikime sürtünüyor. Sıcak amcığı içime doğru bastırıyor ve bizi ayıran kumaştan ne kadar sıırılsıklam olduğunu hissedebiliyorum.

hissetmeliyim, *tadına* bakmalıyım.

Onu yatak odama taşıyorum ve yavaşça yatağa indiriyorum. Saçları çarşafın üzerinde dalgalanıyor, teni kızarıyor. Bir rüyadan fırlamış gibi çarpıcı. Vücudunun her kıvrımı tapınılmak için yalvarıyor.

"O kadar güzelsin ki canım yanıyor,"

diyorum ona. "Sen de öylesin," diyor.

Bacaklarının arasına yerleşene kadar ona doğru sürünüyorum. Kendimi alçaltarak, dantelle kaplı bir meme ucunu ağzıma alıyorum ve dolgun etini yoğururken dilimi hassas tepe üzerinde gezdiriyorum. Saçlarıma yapışıp beni yerimde sabitliyor.

Boştaki elim tangasının kenarına ulaşana kadar karnında geziniyor. İnanılmaz derecede sertleşmişim. Nefes alış veriş kesiliyor ve meme ucunu bırakıyorum. Parmaklarımı yavaşça dantelin altından geçirip sıcak yarığının dikişi boyunca usulca gezdiriyorum. Tamamen çıplak ve sırlıklam.

"Bunların hepsi benim için mi?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor nefes nefese.

Kalçaları elimi itiyor, sessiz bir yalvarış. İtaat ediyorum, parmaklarımı ortasından kaydırarak şişmiş ve hazır klitorisini buluyorum. Yavaşça, başparmağımla daireler çizmeye başlıyorum. Yavaş, alaycı ritme devam ederken dudakları aralanıyor, hissin içinde tamamen kayboluyor.

"Daha ister misin?"

"Evet," diyor, çarşafı yumruklayarak. "Neye ihtiyacın var, tatlım?" "Ben... Ben..."

"Bu tatlı amcığın parmaklarıma ihtiyacı var mı?"

"Tanrım, evet." Parmak eklemleri beyazlaşıp çarşafı kavrarken sesi titriyor. Sırtı eğiliyor ve dudaklarından alçak bir inilti kaçıyor.

"Siktir, April. Şu bak." Onu böyle görmek -bu kadar duyarlı, bu kadar zevkin içinde kaybolmuş- beni çılgına çeviriyor. Orta parmağım girişinde daireler çizerek ondan uzun bir inilti daha çıkarıyor. Yavaşça, parmak boğumlarıma kadar onun ıslak sıcaklığına giriyorum. sıkılaşıırken gözleri dalgalanarak kapanıyor.

Sıkı ve ateşli.

"Gözlerini aç."

Bir parmağımı daha içine soktuğumda gözlerini açıyor ve dudaklarını aralıyor, o tatlı noktaya sıkıca bastırıp yavaş hareketlerle ovarken etrafımda gerildiğini ve sıkıldığını hissediyorum.

Daha fazla dayanamayacağım.

Vücudunun dokunuşuma verdiği tepkiyi izlemek içimde ilkel bir şeyleri harekete geçiriyor.

Ben.

Ağzımı ona dayamam lazım.

Elimi çekmeden önce etti, şaşkın bakışları

Benimkini. Sırıttım, külotuna uzandım, parmaklarımı lastiğin altından geçirdim.

ve düzgün bacaklarından aşağı kaydırıyorum. Onları omzumun üzerinden atıp kendimi alçaltıyorum ve ayak bileğine bir öpücük bırakıyorum. Uyluklarının hassas birleşim noktasına ulaşana kadar acele etmiyor, esnek tenini ısıyor, yalıyor ve emiyorum. Onu ayırdığımda dişleri pelüş alt dudağına batıyor, ıslak, hazır ve karşı konulmaz lezzetli amını ortaya çıkarıyor.

"Çok güzel." Göğsümden alçak bir inilti yükseliyor.

Onu sahiplenmek, işaretlemek için karşı konulmaz bir dürtüyle karşılaştım, böylece herkes onun *benim* olduğunu biliyor. Bu açgözlü küçük amcığı tohumumla doldurmak, ondan dökülmesini izlemek, sonra onu tekrar doldurmak istiyorum.

Başımı eğiyorum, dudaklarımı dokunmadan amının üzerinde gezdiriyorum, toplayabildiğim tüm kısıtlamalarla onu kızdırıyorum.

"Lütfen, James."

Dilimi sert ve kasıtlı bir hareketle girişinden klitorisine doğru sürüklüyorum. Başı geriye düşüyor ve ben daha derinlere dalarken dudaklarından ürpertici bir çığlık dökülüyor. Tadı inanılmazdı. Dilimi ileri geri hareket ettirirken parmaklarım da kıvrımlarının arasından kayarak ona katılıyor. Miyavlıyor, bana karşı gıcırıyor. Üç parmağımı içeri sokuyorum ve bacaklarını omuzlarıma doluyor. Vücudu kasılıyor.

Çok yakın. Hissedebiliyorum.

"Siktir," diye soluk soluğa kalıyor. "James."

Utanmadan ağzıma girerken amına karşı inliyorum. "Siktir, James. I'm gonna-"

Hızımı artırıyorum ve kalçalarımı yatağa sürüyorum, sürtünmeye açım. Dudaklarımı klitorisinin etrafına sarıyorum ve parmaklarımı içine sokmaya devam ederken sertçe emiyorum. Parçalara ayrılıyor. Amı elimi ıslatıyor. İçine girip çıkarken çıkardığım ses tam anlamıyla vahşice. İç duvarları çırpınırken ve etrafımda kasılırken uzun bir inleme yayınlıyor. Ağzımın her tarafına boşaldığında serbest bırakılmasını kucaklıyorum, her son titremesini sıkmak için hareketlerimi azaltıyorum.

Tükendi, dokunuşumla yumuşadı, parmaklarımı dışarı kaydırduğımda iç çekti.

Kirli sakallarım ona bulanmış. Parmaklarımı ağzıma götürüp sularını emerken yanakları ve göğsü pembeleşmiş halde izliyor.

"Tadın çok güzel."

"Çok iyi hissediyorsun," diye nefes alıyor.

Vücuduna tırmanıp yanına uzanıyorum ve onu kolumun kıvrımına çekiyorum. Yan dönüyor, böylece birbirimize bakıyoruz. Onu kaldırıyorum

Elini hızla atan kalbimin üzerine koymadan önce kıkırdayarak yüzümdeki tüyleri siliyor. Onu daha yakına çekiyorum, bu kadar yakınımda olmasının verdiği rahatlığın keyfini çıkarıyorum.

Eğiliyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. "Nasıl hissediyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

"İnanılmaz, teşekkür ederim," diye yanıtlıyor ve bu gecedan önce birlikte olma olasılığımıza dair tüm tereddütlerini yok ediyor. Bir kez tattım ve şimdiden bağımlılık yaptı.

Başparmağım omzunun üzerinde hafifçe ileri geri hareket ederken göz kapakları kapanıyor. O kadar huzurlu ve dingin görünüyor ki, sanki sessiz bir dua okuyor.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum," diyor. "Ben de."

"Bu yanlış mı? Bu mu? *Biz* mi?" Sesinde sanki bu soruyu sormakta tereddüt ediyormuş gibi bir tedirginlik var. Nedenini anlayabiliyorum, çünkü son birkaç aydır benim de aklımı meşgul eden aynı soru bu. Ama artık umurumda olmadığına karar verdim. Bir şey bu kadar doğal ve zahmetsizce geliyorsa, bunun yanlış olamayacağını düşünmekten kendimi alamıyorum.

Bu gece sanki evren bir şekilde her şeyi yerine oturtmuş ve onun olması gereken yer burasıymış gibi hissediyorum. Benim kollarımda. Teninin tenime değmesi tartışamayacağım bir gerçek gibi geliyor.

"Hiçbir şeyin daha doğru hissettirdiğini sanmıyorum."

Ayağa kalkıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Dilimi onunkine değdiriyorum ve o da bana açılıyor, kendi tadına bakıyor. Eli aramıza giriyor ve külotumun lastiğine takılıyor. Hâlâ bunları giydiğime inanamıyorum. Çıkarmasına yardım etmek için kalçalarımı kaldırıyorum ve sikim serbest kalıyor. Beni içine alırken yüz ifadesi değişiyor, şaşırıyor ya da hayret ediyor.

"James, bu şey çok büyük."

Kıkırdıyorum, saçlarını yüzünden itiyorum, sonra şaftımı yumruklarken ve başparmağını hassas tepemde gezdirirken inliyorum, sıkıca pompalamadan önce prekumumu bulaştırıyorum.

"Siktir, April."

"Bu iyi hissettiriyor mu?" "Çok iyi hissettiriyor."

Hızını artırıyor. Elimi bacaklarının arasına sokup onu sırlıslık buluyorum. Beni sırtüstü yatırmak için göğsümde duran elini kullanmadan önce klitorisinin etrafında turlar atıyorum. Hızlı bir hareketle bacağına kalçalarımın üzerinden geçirip üzerime atlıyor.

Ellerimi kalçalarına doluyor, sırtının pürüzsüz kıvrımlarına doğru kaydırmadan önce kığını sıkıca kavıyorum. Hızlı, pratik bir hareketle sütyenini açıyorum, narin dantel kumaşın düşmesini izliyorum. Kayışları çıkarmam için beni kısa süreliğine serbest bırakıyor. Mükemmel, diri göğüslerini avuçlarımın arasında tartıyorum. Kendini aşağıya bırakıyor, ıslaklığını ereksiyonumun üzerine sürüp bulaştırıyor. Üstümdeki çıplak vücuduna bakıyorum, tamamen içindeyim. Eğimleri ve kıvrımları sanki elle oyulmuş gibi görünüyor.

Ben doğruluyorum, o da içgüdüsel olarak uyum sağlıyor, bacaklarını gövdem etrafına doluyor ve kollarını boynuma dolayarak bizi daha da yakınlaştırıyor.

"Tatlım, bu çok iyi hissettiriyor. Daha fazla dayanamayacağım."

"İçime boşalmanı istiyorum." Sözleri beni neredeyse parçalara ayırıyor. Onun içinde olma düşüncesi, onu doldururken sikimi sıkıldığını hissetmek beni ateşliyor.

"Emin misin?"

Niyetli bir şekilde
başını sallıyor. "Doğum
kontrol hapı kullanıyor
musun?" "Rahim içi
araç kullanıyorum."

"Temizim," diye güvence veriyorum ona, bunun güvenli olduğunu bilmesini istiyorum. "Ben de öyleyim."

Kalçalarını nazikçe kaydırıyorum, sikimi girişine yerleştirirken ona rehberlik ediyorum. Kendini bana doğru iterken gözlerimiz kilitleniyor. Ucum içeri kayıyor ve ikimiz de inliyoruz, onu çıplak bırakma hissi baskın geliyor. Benim boyutuma göre ayarlanırken, sıkı kanalının içindeki her kasın ve çıkıntının gerildiğini hissedebiliyorum. Tamamen içine oturduğumda, uzun bir iç çekişi serbest bıraktı. Buna karşılık olarak sadece inleyebiliyorum, ne kadar iyi hissettirdiğinden sarhoş oldum - çok sıcak, çok ıslak. Mükemmeldi.

Kalçalarını yavaş daireler çizerek yuvarlıyor, gıcırdatmaya başladığında daha acil hale geliyor, pelvisini ileri geri kaydırıyor. Zevk neredeyse çok fazla ve bir elimi bırakıp koluma yaslanıyorum ve o sallanırken yavaşça içine itiyorum. Diğer elim onu yakın tutuyor, bana binerken ona tutunuyor. Küçük inlemeleri çılgınca.

Hızla bacaklarını kaydırıyor, dizlerinin üzerinde yükselmek için pozisyonunu ayarlıyor. O sikimin ucunun hemen üzerinde gezinirken ben arkama yaslanıyorum. Sonra tek bir akıcı hareketle tekrar aşağı iniyor. O inerken ben de inliyorum. Eğiliyor ve kalçasını kavıyorum, diğer elimi ipeksi saçlarının arasından geçirip başını kendime doğru çekiyorum. Onun dokunuşu ruhuma ateş üfleme gibi. Zıpladıkça kalça kasları geriliyor ve ben ağzını yağmalıyorum. Yumuşak bir parlaklık

Tenlerimizin birbirine çarpma sesi odada yankılanırken ter vücutlarımızı kaplıyor.

"Siktir, April. Çok sıkısın."

Elimi kalçasından çekip ağzıma götürüyorum. Tükürürken, tükürüğü parmaklarımın arasında masaj yaparken ve elimi birleştığımız yere bırakırken bana bakıyor. Klitorisini tıngırdatıyorum.

"Oh, siktir," diye ağlıyor. O sikimin üzerinde aşağı yukarı zıplarken ben parmaklarımı çalıştırmaya devam ediyorum. "Bu çok fazla." Nefes nefese kalıyor, ama ben daha sert bastırıyorum, parmaklarımın ritmi onun hareketleriyle mükemmel bir şekilde eşleşiyor.

"Seni doldurmak istiyorum. Bunu istiyor musun? Ben içine boşalırken amın sikimi sıkmak istiyor mu?"

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve duvarları sıkılaşıyor. Tam orada, devrilme noktasına yakın. "James!" diye haykırıyor. Nabzını sikimin üzerinde hissediyorum. Kukusu fişkırıyor, kasıklarımı kaplıyor. Bir kolunu arkasına geçiriyor ve kalçalarını yavaşça çevirip orgazmını yaşarken taşaklarıma masaj yapmaya başlıyor. Onları usulca çekiştiriyor ve vücudumdan uzaklaştırarak bambaşka bir his katıyor.

"Sikeyim. Evet. Aynen ," diye teşvik ediyorum.

Taşaklarım sıkılaşıyor ve ben onun içine boşalırken içime bir sıcaklık doluyor, ip üstüne ip. Son damlasına kadar sağıyor ve sonunda gevşeyerek üstüme yığılıyor. Kollarımı ona doluyorum, sıkıca sarılıyorum, nefesimizi tutarken kalbinin benimkine karşı attığını hissediyorum.

Onu sırt üstü yatırıyorum ve usulca kıkırdıyor. Bu tatlı, şakacı sese gülümsüyorum ve burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. Kalçalarını bana doğru çeviriyor.

Bu kadına doyamıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını ayırıyorum ve amıyla göz hizasına gelene kadar kendimi alçaltıyorum, sıvımızın içinden sızmasını hayranlıkla izliyorum. Aç gözleriyle buluşmak için yukarı bakıyorum. Parmağımı onun kaygan, şişmiş kıvrımlarında gezdiriyorum ve döllerimizi parmak ucumda topluyorum. "Seni döllerimle dolu görmeye bayılıyorum." Parmağımı ağzıma götürüyorum ve karışımımızı emiyorum.

Yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu? Amına bizim döllerimizle oynamam hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Ağrın var mı?"

"Hayır, kendimi iyi hissediyorum" diyor. Üç parmağımı tekrar içine sokuyorum, yavaşça pompalıyor ve iç duvarlarına sürtüyorum. Aminin içine geri bastırıldığında meyve sularımızın çıkardığı ıslak, hayvani sese doyamıyorum. Ağzımda tükürük topluyorum. Dudaklarımı açıp tükürüğümün dışarı akmasına ve aminin üzerinde birikmesine izin verdiğimde bana bakakalıyor. Dilimi klitorisinin üzerinde ileri geri, bir o yana bir bu yana oynatarak içine dalıyorum. Orgazmını kovalarken vücudunun dokunuşum altında dalgalanmasını ve titremesini izliyorum. Orgazmdan çıkarken inlemeleri yavaş yavaş azalıyor.

Parmaklarımı yavaşça çekip dudaklarına götürüyorum. "Aç," diyorum ona. Öne doğru eğiliyor ve dudaklarını parmaklarımın etrafına sarıp emerken dili dışarı fırlıyor. Bitirdiğinde, kalçasının iç kısmına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Geri geleceğim," diye fısıldıyorum.

"Ben de," diye mırıldanıyor, yataktan kaymadan önce sesinde bir parça utangaçlık var. Kalçasından aşağı damlayan ince sıvı izini takip ediyorum, o tuvalete doğru yürürken ışığı yakalıyorum. Kapı arkasından usulca kapanıyor.

O elini yüzünü yıkarken ben de mutfığa gidip dolaptan buğday torbamı alıyorum ve ısıtmak için mikrodalgaya atıyorum. Isındıktan sonra yatak odasına döndüğümde April'ı çarşafın altında kıvrılmış buluyorum. Yatağında görmek göğsümde bir sızıya yol açıyor - burada olması çok doğru geliyor.

Yorganın altına, onun yanına giriyorum ve sıcak buğday torbasını yanına koyuyorum, birlikte yerleşirken bize rahatlık sağlıyor.

Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve bana bakıyor, hülyalı. Tek kelime etmiyor, etmesine de gerek yok. İfadesinde her şey var: memnuniyet. Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve elimde olmadan uzanıp parmaklarımı uzun kırmızı saçlarında gezdiriyorum. Onu daha yakına çekip ağzını kendime mühürlüyorum. Daha öncekinin aksine, bu öpücük telaşsızdı. Az önce paylaştığımız her şeyden bahsediyor.

Seks daha önce hiç bu kadar yoğun ya da samimi gelmemişti. Abigail'le bile farklıydı - birbirimize ihtiyaç duyduğumuz bir şeyden ziyade zorunluluktan yaptığımız bir şey gibi işlemsel hissettiriyordu. Genellikle, diğer kadınlarla, hızlı ve anlamsızdır - sadece eşit derecede harcanana ve doyana kadar bir arzuyu gidermek.

Bu çok *daha fazlasıydı*. Sanki aramızdaki tüm engeller yıkılmış ve sonunda kendimize hissetme izni vermişiz gibi.

Ayrıldığımızda, yanıma dönmeden önce alnına ve burnunun ucuna hızlı bir öpücük konduruyorum. Onu kendime doğru çekiyorum, böylece sırtı göğsüme geliyor ve başımı boynuna gömüyorum.

Bencilce, bu kadından vazgeçmeyeceğimi biliyorum.

Bölüm 27

April

I Bacaklarımın arasında donuk bir zonklamayla uyanıyorum. Güneşin yumuşak ışınları odanın içinde dalgalanıyor. Gözlerimi kırıştırıp odaklanıyorum ve dün geceyi düşünürken yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Dokun. Yuvarlanarak yatağın diğer tarafına uzanıyorum ve orayı boş buluyorum. Elimi uzatıyorum, parmaklarımı serin çarşaflara sürtüyorum.

Bir süre önce kalkmış olmalı.

Kendime çeki düzen vermeye karar verip yataktan kalkıyorum ve James'in banyosuna sallanan bacaklarımla giriyorum - dün gece çok çalışmışlar.

Aynada kendimi inceliyorum ve zar zor tanıdığım bir kadının bana baktığını görüyorum. Canlı görünüyorum. Tenim kızarmış ve gözlerim ıslıl ıslıl. Sanki ciğerlerime yeniden hayat üfleyen ve bedenimi canlandıran bir sihir gibi. Yavaşça elimi kaldırıp parmaklarımı James'in etimi ısırp emdiği hassas derinin üzerinde gezdiriyorum. Ağzının üzerimdeki anısı doğrudan içime bir sıcaklık gönderiyor.

Musluğu açarak suyu ılık olana kadar test ediyorum. Ellerimi akıntının altına sokuyorum, yüzüme sıçratmadan önce suyun avuçlarımda birikmesine izin veriyorum. Saçlarım darmadağınık, ki bu şaşırtıcı değil. Parmaklarımı karmakarışık saç tellerimin arasında gezdirerek onları bir düzene sokmaya çalışıyorum. Tanrım, dün gece tamamen dağılmıştık.

Tezgâhta bir tüp diş macunu buluyorum ve parmağıma biraz sıkıp dişlerime sürüyorum; yanıma gece çantası almadığım için yapabildiğimin en iyisi bu.

Seks yapacağımızı umuyordum ama yatıya kalacağımızı tahmin etmemiştim. Bu bir soru bile değildi, beni göğsüne çekmeden önce ısıtmak için bir buğday torbası değil. Uzun zamandır bu kadar rahat uyumamıştım.

Tekrar sarılmak harika bir histi. Lucas olmayan biriyle ilk kez yattığımda dağılacağımı düşünerek gergindim. Ama hiç üzüntü yoktu, izi bile yoktu.

Kendimi biraz suçlu hissediyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, kardeşleri karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum. Evet, Lucas büyüktü ama James... James daha büyük. *Çok daha* büyük. Ve ne yaptığını çok iyi biliyor.

Musluğu bir kez daha açıyorum. Ağzımı akıntıya doğru eğerek tükürmeden önce suyu çalkalıyorum. "İşte bu kadar iyi olacak."

Kıyafetlerimi bulmak için yatak odasını hızla tarıyorum, birden salonda soyunduğumu hatırlıyorum. Yatak odasının kapısının eşiğinde durup başımı dışarı uzatarak James'ten bir iz var mı diye bakıyorum. Hiçbir şey yoktu. Nefesimi tutuyorum, herhangi bir ses için dikkatle dinliyorum. Ama yine bir şey yok. Kaşlarım çatıldı, nerede o?

Doğrulurken, salona doğru çılgınca, çıplak bir koşu yapıyorum ve yere saçılmış kıyafetlerimi görüyorum. Çabucak onları toplayıp odasına geri dönüyorum.

Giyinip kuşandıktan sonra salona dönüyorum ve telefonumu alıyorum. On bildirim gördüğümde gözlerim açılıyor. Gelen kutumu açtığımda Gemma, Anna ve -ne oluyor lan- *Lucas*'tan gelen mesajlarla karşılaşıyorum.

İsmine bakarken kalbim hızla çarpıyor. Neden bana mesaj atıyor? Aylardır ondan haber almadım. Beni engelledi, Tanrı aşkına.

Derin bir nefes , dörde kadar sayıyorum ve yavaşça bırakıyorum.

Mesajı açmayı düşünürken başparmağım ekranın üzerinde geziniyor. Gözlerimi kapatıyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum.

Hiçbir şey olmayabilir.

Belki de bir kazaydı?

Hayır. Birini yanlışlıkla engellemez ve engelini kaldırmazsınız. Ama neden şimdi?

Sonunda daha iyiye gidiyordum.

Erkeklerin nesi var bilmiyorum ama sanki bir tür radarları var ve kadınların ne zaman zorlandığını ya da ne zaman iyi gittiğini hissedebiliyorlar. Ve ibre "iyi "ye kadar düşünmüyorlar. *Biliyor musun? Onun gününü mahvedeceğim. Sadece eğlence için.*

Ne istediğini bilmiyorum ve şu an bunu öğrenmek için kesinlikle uygun bir zaman değil. Tanrı aşkına, daha yeni kardeşinin sikini içime aldım. Bunun yerine, şimdilik, görmezden gelmeyi seçiyorum.

Gemma ve Anna'nın mesajlarını okurken sırtarak mesaj dizisini açıyorum. Bir yanıt yazarken parmaklarım klavyenin üzerinde dans ediyor, sonra da gönder tuşuna basıyorum.

Çöpün bitmiş ve Basil yere sıçmış.

Ne? April nerede?

Dün gece James'e gitti.

WTF? Ne zaman? Hep birlikte Uber'e bindik. Seni gerçekten eve bıraktım!

Gemma: *Eve döndükten sonra ona bir mesaj gönderdi çünkü konserden sonra neredeyse öpüşüyorlardı. Mesajdan sonra onu baştan çıkarmak için evine gitti. Şüpheli sessizliğine bakılırsa, sanırım onun vajinasına fitilini daldırdığını varsaymak güvenli.*

Anna: 😱 **OMG!**

Bu sabahki pazarı kaçırmak zorundayım. Üzgünüm, Gem. Eve giderken çöp alırım. Haber verdiğin için teşekkürler.

İyi bir bahanen olduğu için şanslısın. İyi fikir, iğrençti ve öğürdüm. Ama merak etme, sana yeni bir çanta sipariş ettim.

Harikasin. Sana borçluyum. Teşekkür !

Anna: **Kedi pisliği kimsenin umurunda değil. Bize borçlu olduğun şey bazı detaylar!*

Ben: *Evet, James'in evine gittim. Evet, seks yaptık. Sana sonra anlatırım.*

Gemma: *Bu akşam bana marg içmeye gel ve tartışalım.*

Görüşürüz o zaman. X

Görüşürüz o zaman. 🤩💕

Kilidi şingirdatan anahtarın sesi beni ürkütüyor ve James kapıyı açarken telefonumu hızla sehpanın üzerine bırakıyorum. Bir eli içinde iki paket kahve fincanı olan bir tepsiyi dengede tutarken, diğer eli kahverengi bir kâğıt torbayı kavıyor. Onu izlerken içim zonkluyor. Sanki bir müzeye aitmiş gibi görünüyor. Cidden, kim sabahları bu kadar güzel görünür ki?

Geniş omuzlarına yapışan uzun kollu hafif bir bluz, bol bir jogger pantolon ve bir çift spor ayakkabı giyiyor. Kumral saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırmış, diğer tarafını ise serbest bırakmış, anahtarları ve paket servisi ile uğraşırken bir tutamı bir gözünün üzerine düşüyor. Gözlerinde sıcaklıkla bana bakıyor. Bakışlarımı yere indiriyorum, dün gecedan sonra kendimi ne kadar açıkta hissettiğimin birden farkına varıyorum.

"Hey, tatlım," diyor yumuşak bir sesle.

Tatlım. Bunu sevdim.

"Merhaba," diyorum gülümsememi gizleyerek. Bana doğru yürüyor ve ben ne yapacağımı bilemeden donup kalıyorum.

Onu öpeyim mi?

İçimde karıncalanmalar oluyor.

Kahretsin, neden bu kadar gerginim? Bu adam her yerimi gördü ve tattı, dün gece resmen vajinamı yüzüne sürüyordum.

Belki de kıyafetlerinin *altında* ne kadar iyi görüldüğünü bildiğim içindir.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp eğiliyor, dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor ve sedir ağacı ile ona özgü bir şeyin karışımı olan kokusu beni sarıyor.

"Seni uyandırmak istemedim. Boş bir daireye uyandığın için üzgünüm," diyor mutfığa doğru ilerlerken. Ben de onu yakından takip ediyorum. "İyi uyudun mu?" diye soruyor, bardakları ve çantayı tezgâha koyarken.

"değil," diyorum ona. "Ve uyudum, teşekkür . Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım."

Bir bar taburesi çekip oturuyorum. James dönüyor ve bana nabzımı hızlandıran yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Ben de," diyor nazıkçe. "Sen kollarımdayken uykuya dalmaya alışabilirim."

"Kesinlikle itiraz etmezdim," diyorum ona.

Gülümsemesi karşısında sıvıya dönüyorum. Tezgâha geri dönüyor, kese kâğıdını açıyor ve taze pişmiş iki hamur işi çıkarıyor.

Telefonu çalıyor ve gözlerim cebine kayarken midem bulanıyor. Telefonu çıkarıyor ve ekranı kaydırarak bildirimi kapatıyor, sonra da geri kaydırıyor. Hareketlerinin çabukluğu beni tedirgin ediyor, tıpkı Lucas'ın ben bulmadan önce yaptığı gibi-

Bu düşünce zincirini takip etmeden önce kendimi durduruyorum, koltuğumda kayıyorum.

O Lucas değil.

Onun yerine, ikrama bakmak için eğildim. Sıcak, tereyağlı koku odaya yayılıyor. Pudra şekeri serpilmiş ve bademle beneklenmiş altın sarısı hamur işine gözüm takılıyor ve ağzım sulanıyor.

"Harika kokuyor," diye not ediyorum ve midem yüksek sesle homurdanıyor.

James güler. "Al, bir şeyler yemelisin. Dün gecedan sonra oldukça iştahlı olduğuna eminim."

Haksız da değil.

Kendi kahvesinden bir yudum almadan önce önüme bir kahve fincanı ve bademli kruvasan koyuyor. Ellerimi fincanın etrafına sarıyorum, böylece sıcaklığı parmaklarıma sızıyor. Derin derin içime çekiyorum, taze demlenmiş kahvenin cennet gibi kokusunu içime çekiyorum - dünyadaki en güzel koku bu olabilir.

Yere bakarken gözlerim fincanın üzerindeki tanıdık damgayı yakalıyor, ilk geldiğinde fark etmemiştim. Göğsümde bir telaş dönüyor - Daily Grind'e gitmiş.

Bunun sadece basit bir kahve ve kruvasan olduğunu biliyorum ama bu inanılmaz derecede düşünceli bir davranış.

Siparişimi hatırladı.

Bakışlarım onunkilere takılıyor. "Cappuccino ve bademli kruvasan?" Bana endişeyle bakıyor. "Bunlar senin favorilerin, değil mi?"

"Evet, teşekkür ederim," diye onaylıyorum, yüzümden gülücükler. "Rica ederim," diyor, gözleri sıcacık.

Bir tabure çıkarıp yanıma yerleşiyor ve elini kalçama koyuyor. Nazikçe sıkıyor ve spor ayakkabımın kumaşını ileri geri okşuyor. Kahvelerimizi yudumluyor ve rahat bir sessizlik içinde kruvasanlarımızı atıştırıyoruz. Hamur işi ağızda eriyor ve zengin, çökmekte olan lezzeti karşısında inlemekten kendimi alamıyorum.

"O kadar iyi, ha?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Orgazmik, teşekkür," diyorum bir ağız dolusu.

"Bir şey değil." Cömert bir ısırmak alarak kıkırdıyor. Başını bana doğru çevirmeden önce kaşları çatılıyor. "Vay canına, bu inanılmaz."

"Biliyorum. Kalp krizi riski olmasaydı, bunlarla yaşadım."

"Bunu kesinlikle yapamayız," diyor taburemi kendi taburesine yaklaştırmak. "Dün gecedan sonra olmaz. Seninle işim henüz bitmedi."

"Hayır," diye kabul ediyorum. "Bu kesinlikle korkunç olurdu." "Kesinlikle."

Gülümsüyorum. Yemeğe devam ediyoruz ve gizlice göz ucuyla ona bakıyorum, beni izlediğini fark ediyorum. Dün gece inanılmazdı, ama burada oturup onun bakışları altında erirken, yardım edemem ama buradan nereye gideceğimizi merak ediyorum.

Çizgiyi aştık. Birlikte olduk. Ben eski

nişanlının kardeşiyle yattım.

Bu gerçek.

Oldu işte.

Ama şimdi ne olacak?
Bunu nasıl atlatacağız? Bu
sadece bir kerelik bir şey
miydi?

Yüzünde tam olarak çözemediğim bir ifade var.

"Ne?" Ağzımın etrafında pudra şekeri ya da kahve olup olmadığını kontrol etmek için elimi kaldırarak soruyorum.

"Yok bir şey" diyor, uzanıp saçlarımı omzumun üzerinden itiyor. Eli havada asılı kalıyor ve parmak eklemlerini yavaşça köprücük kemiğimde gezdiriyor. "Sen çok güzelsin."

Yanaklarımın kızardığını hissederek yere bakıyorum. "Berbat görünüyorum." Gülüyorum, parmaklarım durmadan kıpırdanıyor.

"Hiç bu kadar güzel olmamıştın."

Ah, kalbim. Bu adam.

Dışarıdan bakıldığında klasik bir kötü çocuk gibi görünüyor - bir grupta bas çalıyor, dövmelele kaplı, asi saçları var. Sözlükte *bela* diye aratsanız eminim onun resmini bulursunuz. Annenizin sizi uyardığı tipte bir çocuk. Ama tüm bunların altında, inanılmaz derecede tatlı biri. Çok dikkatli ve gözlemci - sizi ne kadar derinden önemseydiyle şaşırtan türden bir insan.

Lucas her zaman çekiciydi. Şiirsel sözleriyle insanları kolayca kazanabilirdi ama sadece sözden ibaretti. James farklı. Düşünceli biri ve sadece doğru şeyleri söylemekle kalmıyor, harekete de geçiyor. Yaptığı her şeye tüm kalbini koyar, sarsılmaz bir kararlılıkla istediği şeyin peşinden gider. James sizden yardım istemenizi bekleyecek biri değil, yardımını hiç istemeden veriyor.

Kahretsin. Lucas'ın mesajı.

Hatırlatma içimi yakıcı bir alev gibi yakıyor. Burada oturmuş, küçük kardeşi tarafından becerildikten sonra kahvaltı yapıyorum, tamamen dikkatim dağılmış durumda ve lanet mesajını henüz açmadım bile.

"Beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum." James'in sert sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor.

"Ha?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım... Şimdi ne olacağını merak ediyorum."

Başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, birlikte yattık... Sadece bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyorum, gözlerinde bir cevap ararken.

"Ne anlama geliyor?" diyor. "İnanılmazdı. Bunun için şu anda hiçbir şey ifade etmiyor. , değil mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallıyorum.

"Yani, bir yolunu . Hiçbir şeyi aceleye getirmemize gerek yok."

Çenemi sarsıyorum, panik göğsüme yayılırken konuşamıyorum.

"Hey," diyor, taburemi ona bakacak şekilde kaydırarak. "Tatlım, bana bak." Bakamıyorum.

Ona bakamıyorum.

Haklı olduğunu biliyorum.

Bu durum üzerinde herhangi bir baskı yaratmıyor; inanılmazdan başka bir şey değil. Ama burada oturdum ve bu güzel adamla seks *yapmayı kardeşiyle* seks yapmakla kıyasladım.

Sinir sistemimi her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Ama Lucas'ın mesajı tungsten zincirler gibi etrafımı sarıyor.

Bana ne söyleyebilir ki?

Ve neden *kardeşiyle seks yaptığının* ertesi sabahı göndermek zorundaydı?

Tanrım. Bu bir karmaşa.

Berbat *durumdayım*.

Bu beni kötü bir insan mı yapar?

Kalp atışlarım hızlanıyor ve üzerime bir panik dalgası çöküyor, hiperventilasyona yaklaşırken nefes nefese kalıyorum.

Ne yaptım ben?

Bu ben değilim, sevmediğim insanlarla yatmam, hele ki müstakbel kayınbiraderim olacak biriyle hiç yatmam.

Lucas'ı severdim.

Lucas'la *evlenecektim*.

James yıllardır bekar. Bir kez yattık diye aniden değişmesini bekleyemem. Tek bildiğim, az önce aldığı mesaj başka bir kadından gelmiş olabilir ve benim kendimi sahiplenmiş hissetmeye hakkım yok.

Bana bir şey borçluymuş gibi davranamam.

Yaptıklarımın utanıyorum, utancımın yerin dibine giriyorum. Aniden taburemden kalkıyorum, sanki mesafe yaratmak dün gece yaptıklarımızı bir şekilde silebilirmiş gibi geri çekiliyorum.

"April," diyor James, bana doğru uzanarak. Dokunuşundan kaçınarak geri çekiliyorum.

"Az önce ne oldu? Neyin var?" Ayağa kalkarken sesi endişeyle karışık ve ifadesi şaşkınlıktan endişeye doğru kayıyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor. "Biz ne yaptık?" Elimi ağzıma götürerek fısıldıyorum, çünkü gerçeklik içime işliyor. "Biz ne *yaptık*?" Tekrarlıyorum, sesim yıpranmış.

Gözlerimi kırıştıyorum ve yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor.

James'e bakıyorum, bir cevap için yüzünü tarıyorum, sarmaşık yeşili gözlerinin derinliklerinde kargaşama bir çözüm bulmak için çaresizce.

Orada öylece durur, şok olmuştur. Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Gitmeliyim," diyorum ve ön kapıya doğru dönüyorum.

"Gitmek mi? Ne? April, gitmek zorunda değilsin, daha kahveni bile bitirmedin. Bunu konuşabiliriz." Bana tekrar uzanırken sesi kederliydi ama ben kaçarak yanından geçtim.

Telefonumu masanın üzerinden hızla aldım. Ekran kilidini açmak için kaydırduğım ve Uber uygulamasını açıp adresimi girdiğimde elim titriyor. Bir dakika uzaklıktaki bir sürücüye bağlanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, temkinli bir şekilde öne doğru adım atarak.

"Gidiyorum," diye cevap veriyorum, araba simgesi yaklaştıkça gözlerim telefonuma yapışıyor.

"Gitmek zorunda değilsin. Lütfen bunu konuşabilir miyiz?" Sesi o kadar incinmiş ki sonunda başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Gitmeni istemiyorum." Sesi boş ve umuttan yoksun.

Telefonum bir bildirimle titriyor: Uber'im geldi. "Bu bir hataydı. Özür dilerim."

"Bir hata," diye . "Evet. Bir hata."

Kolları iki yanına düşmüş, yenilmiş, yüzü işkence görmüş bir tablo çiziyor. Gözleri tezgâhtaki bitmemiş yiyecek ve içeceklere kayarken çenesi geriliyor, sonra benimkilerle buluşmak için geri dönüyor, bir şey arıyor-herhangi bir şey

-Bu fikrimi değiştirebilir.

James'e son bir kez baktıktan sonra tedirgin bir nefes alıyorum. Sesi bana ulaştığında elim kapının kolunda duruyordu.

"April..." Ama kelimeler dudaklarında ölür.

"Hoşça kal James," diye fısıldıyorum, kapıdan içeri adım atarken.

Uber'in içine kayıyorum, başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Sikeyim.

Az önce ne yaptım ben?

Bölüm 28

James

"Fuck!" Bağıriyorum, mutfığa dönüyorum ve tezgahın altındaki bar taburesini tekmeliyorum. Ellerim başımın arkasında kenetlenmiş, saçlarımı çekiştirirken nefesim kesik kesik geliyor.

Hayal kırıklığı. Yanlış giden neydi? Birlikte inanılmaz bir gece geçirdik.

Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım. Ve sonra o kaçtı.

Sabahı kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum, her şeyi sorguluyorum.

Kahve ve kruvasan çok mu fazlaydı?

Onu ürküttüm mü?

Her konuda çok mu rahattım? Ne

yapacağımı bilmiyorum.

O bana geldi, tam tersi değil.

Barda neredeyse beni öpüyordu, tam tersi değil.

Cebimden telefonumu çıkarıp Oliver'la mesajlaşmamı açıyorum. Biriyle konuşmam gerekiyor ve Tanrı biliyor ki Will ve Tom kadınlar söz konusu olduğunda hiçbir işe yaramıyorlar. Hızlıca bir mesaj atıyorum.

Hey dostum, bu sabah boş musun? Sanırım batırdım.

Üç küçük noktanın belirmesini izliyorum ve dakikalar sonra Oliver'ın cevabı geldiğinde rahat bir nefes alıyorum.

Oliver: *Evet, dostum, iyi misin? Hyde Park'a kahve içmeye ve 20 dakika gezmeye gidiyordum, orada buluşmak ister misin?*

Kulağa *hoş geliyor. Peter Pan heykelinde buluşalım mı?*

Oliver: *Yakında görüşürüz.*

Telefonumu tezgahın üzerine bırakıyorum ve eski püskü kıyafetlerimi değiştiriyorum. Bacaklarımı hızla bir çift şortun içine sokuyorum, gri bir tişört giyiyorum ve rekor bir sürede spor ayakkabılarımı giyiyorum. Mutfağın önünden aceleyle geçiyorum.

Kahvaltuya inen bakışlarımız zar zor değdi. İçimdeki acı sel gibi akarken gözlerimi kapatıyorum.

April'in bu sabah söylediği her kelimeyi yakından inceleyerek gerçeği ortaya çıkaracağımı ummaktan kendimi alamıyorum.

Bu bir hataydı.

Bunu kastetmiş olamaz, değil mi? Dün gece birçok şey vardı, ama bir hata kesinlikle onlardan biri değildi. Bana aramızda gerçek bir şey olduğunu söyledi. Bu sabah ne oldu da fikrini değiştirdi?

Ya onu yatakta çok zorlarsam?

Belki de çok güçlü geldim ve onu geri çektim?

Bunun benim hatam olabileceği fikri içimde rahatsız edici bir şekilde dönüyor.

Tüm olası nedenler üzerinde düşünüyorum, ancak ne kadar çok senaryo düşünürsem düşüneyim, hep aynı cevaba geri dönüyorum.

Kardeşim.

Öyle olmalı.

Telefonumu ve cüzdanımı arka cebime atıp anahtarlarımı alıyorum ve adımlarımı hızlandırarak kapıdan çıkıyorum.

Bir hafta sonu saat sekiz buçuk ve sokaklar bu erken saatte bile çoktan canlanmış durumda. Çiftler ve arkadaşlar bir araya toplanmış, ellerinde kahve fincanları. İnsanlar köpeklerini gezdiriyor, köpekler şehrin sunduğu her kokuyu koklarken ipler çekiştiriyor. Herkes sanki her şey çok normalmiş, çok kolaymış gibi sabahına devam ediyor.

-Ama ben öyle hissetmiyorum.

Bacaklarım otomatik pilotta hareket ediyor ve Hyde Park'a rekor sürede varıyorum. Çimleri gagalayan kuşları izleyerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve bir sincap önümdeki patikadan koşarak geçip sık çalılıkların arasında kayboluyor.

Yaz aylarında Londra'yı hep sevmişimdir; binaların, bahçelerin, insanların sessiz bir güzelliği vardır. Oliver'ı elinde iki kahve fincanıyla koşu yapan kalabalığın arasından geçerken görüyorum. O da benim gibi uzun boylu, çoğu insanın üzerinde yükseliyor, bu da onu kalabalık parkta kolayca seçilebilir kılıyor. Bana bir fincan uzatırken sırtıyor.

"Şerefte dostum," diyorum ve teşekkür etmek için bardağı kaldırıyorum.

Sırtıma sağlam bir şaplak atıp başını sallayarak ilerliyor ve yürümeye başlıyoruz. "Pekâlâ, anlat bakalım," diyor beni dürterek. "Neler oluyor?"

"April dün gece geldi."

"April geldi, değil mi?" Sırtışını zar zor gizliyor. "Devam et o zaman."

Birkaç dakika boyunca Oliver'a April'in içeri girdiği andan başlayıp, hışımla dışarı çıktığı ana kadar olan her şeyi anlatıyorum. "Ve sonra, '*Bu bir hataydı*,' dedi," diye bitiriyorum.

Oliver yüzünü buruşturur, nefesini içine eker. "Ah."

"Tavsiyeye ihtiyacım var. Bu beni canlı canlı yiyor."

Oliver sözlerimi düşünürken yanağını ısıırıyor. Sessiz kalıp düşünmesine izin veriyorum.

"Doğru," diyor bir süre sonra. "Onu telefonla konuşurken falan yakaladın mı?"

"Hayır."

"Peki ya seks? İlgilenmediğine ya da kalmaktan hoşlanmadığına dair herhangi bir işaret verdi mi?"

"Dostum, *birden fazla* orgazm olduğunu düşünürsek, oldukça istekli olduğunu söyleyebilirim," diye cevap veriyorum, hayal kırıklığı içinde oflayarak. "Bütün gece kollarımda kıvrılıp kalmaktan mutlu görünüyordu. Aslında bu sabaha kadar her şey iyiydi, harikaydı. Sonra birden... korktu ve katı."

"Belki aklına gelmemiştir diye bunu ortaya atacağım," diyor ve devam etmesi için başımı sallıyorum. "Lucas."

"Evet, bunu düşünmüştüm." Onun adının geçmesiyle alevlenen öfkemi dizginlemeye çalışırken çenem sıkıştı.

"Seksten ve bu sabah hissettiklerinden hoşlandığı *için* kaçmış olma ihtimali var mı sence?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Sorusu beni duraksattı; bunu düşünmemiştim. "Yani aslında *bana* kızgın değil mi?" diye sordum.

"Aynen yle. Sana kızgın olduğunu sanmıyorum, dostum. Sen yanlış bir şey yapmadın. Benim tahminim? Durumdan dolayı zgn. Yani, kız kardeşinle nişanlıydı. Muhtemelen kendini çok kötü hissediyordur - onunla evlenmesi gerekiyordu ve şimdi senin yatağında." Omuz silkiyor. "Sanırım kendini suçlu hissediyor."

"Suçlu," diye tekrarlıyorum, sözlerini tartarak.

"Evet, ama Lucas için zldğnden değil, o serserinin teki. Muhtemelen ona yaşattığı onca şeyden sonra bir yanı *seninle* mutluluğu bulmasına izin verilmemesi gerektiğini düşündüğü için kendini suçlu hissediyordur."

Top düşüyor.

Bu ihtimali düşünmemiştim bile.

Sorunun Lucas olduğunu düşünmeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki, belki hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyordur ya da daha kötüsü, her şeyden sonra onu geri istiyordur diye düşünüyordum. Ama mutluluğu *benimle* bulduğu için kendini suçlu hissedebileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Bu sabah bana dün gecenin ne anlama geldiğini sorduktan sonra susması her şeyi açıklıyor.

Bu Lucas'la ilgili değildi, gerçekten değildi. Onunla ilgiliydi, onun neden olduğu acı ile benimle devam etme korkusu arasında sıkışıp kalmasıyla ilgiliydi. Ve dürüst olmak gerekirse, o herifin ne düşündüğü umurumda bile değil. Lucas seçimini yaptı ve onu kaybetmeyi seçti.

Birden göğsümdeki ağırlık hafifliyor.

Güzel. Bu çok iyi.

Hala bir şansım olabilir.

"Siktir. Sence onu aramalı mıyım?"

Oliver bir an duraklar, iyice düşünür. "Ben olsam onu zorlamazdım. Şimdi olmaz, her şey biraz taze. Ona bir gün ver."

"Tamam." Düşüncelerimi sabitlemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Ona biraz zaman vereceğim... sonra ne olacak?"

"Onu *istiyor* musun?"

"Tabii ki onu istiyorum."

"O zaman Lucas'ın yap, onu kovala."

Ckapt'ca 27

April

I Başımı koltuk başlığının serin derisine yaslıyor, Uber yolda hızla ilerlerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. James'in işkence görmüş yüz ifadesini aklımdan çıkaramıyorum.

Bu bir hataydı.

Yıkılmış görünüyordu.

Pencereden dışarı bakıyorum, şehir beyaz, yeşil ve kırmızı çizgiler halinde bulanıklaşırken düşünceler içinde kayboluyorum.

İçimde kopan fırtınayı bastırmaya çalışarak birkaç derin, titrek nefes alıyorum. Lucas aptal mesajını göndermek için daha kötü bir zaman seçemezdi.

Neden şimdi engelimi kaldırsın ki?

Bunca zaman sonra bana ne söylemek istemiş olabilir?

Acaba James ve beni bir şekilde öğrendi mi? Elbette .

Tabii ki, aylardır ondan ilk kez, kardeşinin taşaklarını içime gömdükten sonraki sabah haber alıyorum. Sadece benim şansım.

Mesajı okumayı ertelemenin bir anlamı yok. Yara bandını yırtar gibi şimdi de yapabilirim. Parmağım Lucas'la yaptığım konuşmanın üzerinde geziniyor; aylardır sessizliğini koruyan konuşmanın. Konuyu açıyorum ve gözlerim onun üç basit kelimesine takılıyor.

İçimi bir bulantı dalgası kaplıyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor.

Panikliyorum.

Bunun bir zamanlar sevdiğim birinden gelen bir mesaja yanıt vermenin tipik ya da sağlıklı bir yolu olmadığını biliyorum, ama gerçek şu ki, buna karşı güçsüzüm.

Mesajını tekrar tekrar okudum.

Lucas: *Konuşabilir miyiz?*

Konuşabilir
miyiz? O
ciddi mi?

Bu, lanet bir Instagram hesabının arkasına saklanan, düzinelerce kadınla mesajlaşan, sesli notlar ve penis resimleri gönderen adam. İnternette kadın peşinde koşmak için bana aşık olan, kalbimi kıran ve sonra tek kelime etmeden beni hayalet gibi terk eden adam. *şimdi* birden konuşmak mı istiyor?

Sorular ciğerlerimden nefesimi alarcasına hızlı ve yoğun bir şekilde akıyor. Endişeliyim.

Endişeliyim ve kızgınım. Derimin altında ateş patlıyormuş gibi hissediyorum.

Birkaç ay önce ondan böyle bir mesaj almak için her şeyi yapardım. Her kelimesine sarılır, herhangi bir bağlantı için çaresizce ırpınırdım. Yeniden bir araya gelme umuduyla öylesine yanıp tutuşuyordum ki, birdenbire kapımda belirdiğini, beni affetmesi için yalvardığını, beni hala sevdiğini, beni istediğini, benim onu özlediğim kadar onun da beni özlediğini, beni seçtiğini itiraf ettiğini hayal ederdim.

Bir hata yaptığını. Ama hiç yapmadı.

Mesajı, her şeyin her zaman kendi şartlarına göre olduğunu kanıtlıyor. Her zaman yleydi.

Bunu göremeyecek kadar aşka kapılmışım.

Zaman geçtikçe işaretlerin ne kadar açık olduğunu daha iyi anladım. Çok cahildim.

Telefonumu kuağıma koyuyorum ve cevap vermemeye karar veriyorum. Bu sabahki boktan performansımdan sonra sakinleşmeye ve kafamı toplamaya ihtiyaım var. Bundan sonra ne yapacağıma karar vermeyi kızlarla margarita içene kadar erteleyeceğim. Elimin tersiyle yanaklarımı silerken, ıslak olduklarını görünce şaşırdım. Ağladığımı fark etmemiştim bile.

Tanrım, her şeyi nasıl bu kadar berbat ettim?

Uber evimin önündeki kaldırıma yanaştı. Girişten adımımı atar atmaz aceleyle üst kattaki yatak odama ıkıyorum. Girer girmez Basil içeri giriyor ve yumuşak bir ciyaklamayla beni selamlıyor.

"Hey, dostum," diye mırıldanıyorum, kulaklarını kaşımak için eğiliyorum. Mırıltıları ve sessiz trilleri kalbimi ısıtıyor ve onu kuağıma alıp bir bebek gibi kucaklıyorum. Bir koluma sıkıca sokulmuş haldeyken çenesinin altını nazikçe ovuyorum, gözlerinin bana yavaşça kırpışını izliyorum - ben buna "sevgi " diyorum. Ben biber

Minik alnına ve burnuna öpücükler kondurduktan sonra onu yavaşça halının üzerine bırakıyor ve uzaklaşmasını izliyor.

Kendimi biraz canlanmış hissederek su ısıtıcısını çalıştırmak için aşağıya iniyorum. Bilinçli bir kararla telefonuma dokunmadan bırakıyorum; şu anda kimseye erişilebilir olmak istemiyorum ve Lucas'tan gelen eski mesajları tekrar okumayı reddediyorum.

Büyük ölçüde tek taraflı mesajlar. O yere geri dönemem.

En iyi arkadaşlarımın bana verdiği güç ve rahatlık sayesinde o kadar yol kat ettim ki, kara deliğe geri çekilmeme izin vermeyeceğim.

Buna değmez. O buna değmez.

Bunun yerine, bir demlik kahvaltılık çayı yapıyorum, Basil ile kanepeye kıvrılıyorum ve en sevdiğim filmi açıyorum. Henüz sabahın erken saatleri ve öğleden sonraya kadar kızları görmeyeceğim, bu yüzden dış dünyadan uzaklaşmaya karar verdim.

Bunlar, yalnız hissetmenin çok kolay olduğu anlar. Alanımı seviyorum, ama etrafımdaki her şey sessiz olduğunda, yalnızlık ve yalnızlık beni boğuyor.

Annemin kollarının sıcaklığı ve babamın sözlerinin bilgeliği için neler vermezdim. Onları o kadar çok özleyorum ki canım acıyor. Bir annenin kucaklaması, bir anlığına da olsa dünyanın dönmesini durduracak sihirli bir yeteneğe sahiptir. Onsuz kendimi çok kaybolmuş hissediyorum.

Ve kısa bir süreliğine Caroline düşüncelerime giriyor. Onu ben özleyorum. Lucas'la ayrıldığımızda sadece onun yasını tutmuyordum, ailesini de kaybetmiştim. Beni sevgi yağmuruna tuttular ve evimde hissettirdiler. Doğum günleri ve tatiller yeniden dört gözle beklenecek şeyler haline geldi. Umarım durumu iyidir. Basil'i çok severdi; misafirliğe gittiğimizde onu da yanımızda götürürdük ve kötü günlerinde onu rahatlatırdı.

Kendi annemin artık yanımda olmaması Caroline'ı daha da takdir etmemi sağladı. Caroline depresyonla mücadele ettiği için Lucas sık sık onu kontrol etmek için arar ve her zaman James'in çoğu hafta onu ziyarete geldiğinden bahsederdi. Onu çok özlesem de James'in yanında olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

Mümkün olan en iyi ellerde.

Kanepede arkama yaslanıyorum, arka planda film çalarken gözlerimi kapatıyorum ve ne olduğunu anlamadan karanlık beni yutuyor.

Titreyen telefonumun sesiyle uyanıyorum. Sersemlemiş bir şekilde gözlerimi açıyorum ve öğleden sonra olduğunu fark ediyorum.

Ne zamandır baygındım?

Yavaşça koltuktan kalkıp telefona yöneliyorum ve Gemma'dan gelen birkaç aramayı kaçırdığımı fark ediyorum. Arama düğmesine basıyorum ve hemen cevap veriyor.

"Alo?"

"Hey, bu sabah pazarı kaçırdığım için üzgünüm," diyorum esnememi .

Kıkırdıyor. "Hiç sorun değil. Modern bir Apollo ile sevişme fırsatım olsaydı ben de pazarı özlerdim. Uyandırdım mı seni?"

"Sorun değil, uyumak istememiştim."

"Dün gecedен yorgun musun?" diye takılıyor ve hattın diğer ucunda kaşlarını oynattığını hayal edebiliyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, elimi yüzümde gezdirirken yüzüm buruşuyor. "Neyin var?"

Bir nefes veriyorum, yüzüm buruşuyor. "Bu gece söylersem daha kolay olur. Saat kaç?" Saati kontrol etmek için telefonu kulağımdan çekerek soruyorum. Altı. "Kahretsin, bütün gün uyudum."

"Şimdi gel. Ben bir şey yapmıyorum. Anna gelmeden önce birlikte hızlıca bir fincan çay içebiliriz."

"Ah, sen bir cankurtaransın. Yakında orada olacağım." "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Telefonu kapattım ve hızla yukarı çıktım. Saçlarımı dağınık bir şekilde topluyorum ve Gemma'larda kalmam ihtimaline karşı Basil'in akşam boyunca yetecek kadar yiyeceği olduğundan emin oluyorum. Her şeyi kontrol ederken rahat bir nefes alıyorum ve Gemma'nın yeni bir torba kum getirmiş olmasına şükrediyorum. Basil'i görüyorum ve kafasına bir öpücük konduruyorum. "Lütfen yere sığma."

Kapıdan hızla çıkıyorum, metroya koşarken AirPods'umu takıyorum.

On beş dakika sonra Gemma'nın dairesine varıyorum ve her zamanki gibi kitaplığına göz atmaya başlıyorum, dikkatimi ona boşaltmak üzere olduğum karmaşadan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Son aldığı müstehcen bir canavar romanı olan kitabı çıkarıp tanıtım yazısını okumak için çeviriyorum. *Süt sağma* kelimesini görünce gülerek rafa kaldırdım.

Gemma'yı severim ama aşk romanlarına olan ortak sevgimiz hokeyle başlar ve biter.

"Oreos'a yüklendim."

Gemma, içinde dumanı tüten iki fincan çay ve bir paket bisküvi bulunan bir tepsiyle salona girdiğinde irkilerek sıçırıyorum.

"Sen bir meleksin."

Kanepede ona katılıyorum ve tepside bir Oreo koparıyorum. Bir ısırık almadan önce çayıma batırıyorum, çikolatalı tadı dilimde eriyor.

Gemma'nın telefonu yanar ve çayından uzun bir yudum aldıktan sonra yere bırakıp mesajı okumak için eğilir. "Anna arıyor. Beş dakika içinde burada olacak."

"Harika," diyorum kitaplığına doğru başımı sallayarak. "Yeni canavar romantizmini ne zaman aldın?"

"Geçen hafta sonu. Kink uygulamasından bir adamla çıkıyordum, Evan. Green Park'ta tanıştık, ben de onu Waterstones'a sürükledim. Açıkçası çok etkilenmişti, göğüslerimi dolgun gösteren omzu açık bir bluz giyiyordum ve bana almak için ısrar etti. Aslında harika bir randevuydu. St James's Park'ta yürüdük, göl kenarında kahve içtik ve kuşları izledik. Sonra bir şeyler içmek için Soho'ya gittik. Onu bana geri getirdim ve ..." Sözüünü kesiyor.

"Tanrım, ne oldu?" Kıkırdayarak soruyorum. Onun randevu hikâyelerini dinlemekten asla bıkmayacağım.

"Bunu hayal gücünüz bile canlandıramaz" diyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Dene beni."

Gözlerini dramatik bir şekilde kapatıyor ve uzun bir nefes üflüyor. "Benimkine geri döndük ve işler oldukça hızlı gelişti. Sevişmeye başladık - ne kadar sevdiğimi bilirsin." Bana sert bir bakış attı, ben de başımı sallayarak devam ettim: "Kanepede onun kucağındaydım ve göğüslerimi emip ememeyeceğini sordu. Ben de ona iyi çocuk dedim. Anne Dom tarafımı nasıl keşfetmek istediğimi biliyorsun."

Tabii ki bilmiyordum ama yine de başımı salladım.

"Şey, aletini çıkardım ve üzerine indim. Sonra kucağıma domalmasını söyledim, böylece ona şaplak atabilecektim."

Gözlerim büyüdü ve neredeyse çayımı tükürecektim.

"Ondan sonra, ben biraz kayganlaştırıcı alırken beklemesini söyledim."

Bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama devam etmesini söyledim. "Geri döndüğümde, kanepede dört ayak üzerindeydi, kıcı bir orospu gibi kalkıktı.

sıcakta." Duraklıyor, bir an için gözlerini kapatıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum. Ona kış yemekten hoşlanmadığımı söyledim."

"Bunun makul olmayan bir sınır olduğunu düşünmüyorum."

"Çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, ama ben yapamadım, anlıyor musun? Onun yerine seks yaptık ve tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda-"

"Lütfen dur-"

"-kondom içimde çıktı." "Aman Tanrım."

"Hayatımda yaptığım en kötü seksti. Prezervatifi rahim ağzımdan çıkarmak zorunda kaldım."

"Ne kadar yukarıdaydı?"

"Vasat aletin ulaşmasını beklediğimden çok daha uzağa." Bu olmadan da yaşayabileceğim bir görüntü.

Omuzları çöktü. " neyse, en azından bir kitabım var." "Gümüş astarlar."

Dahili telefon çalıyor ve Gemma ayağa fırlayıp Anna'yı içeri almak için acele ediyor. Omzunda sallanan bez çantasıyla Gemma'nın dairesine dalıyor. "Hiiii!" diyor bana doğru koşarak. Çantasını kanepenin yanına bırakıyor ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor, neredeyse beni kollarında eziyor.

"Merhaba aşkım," diyorum gülümseyerek ona sarılıyorum. Gemma Anna'nın çantasına bakıyor.

"Malları aldın mı?" Anna sırtarak, "Evet, bir sürü limon," diye yanıtlıyor.

Gemma çantayı alıp mutfığa yöneliyor, margarita yapmak üzere olduğunu tahmin edebiliyorum. Anna yanımdaki kanepeye oturuyor ve ben de ona yaklaşıp fısıldıyorum: "Sana Evan'dan bahsetti mi?"

Anna homurtulu bir kahkaha atarak başını geriye atıyor. "Ahh, evet, *Rüzgârın Kışına Evan*," diyor başını sallayarak. "Bu onun en iyi hikâyelerinden biri."

"Kulağa berbat geliyordu."

"Ah iyi. Yaşarsın ve öğrenirsin. Lafı açılmışken, akşamını dinlemek için sabırsızlanıyorum, seni karışık şey, seni," diyor ve kolumu şakacı bir şekilde dürtüyor.

"Bunun için bir içkiye ihtiyacım olacak."

Yüzü düşer. "Oh kahretsin. Ne oldu?"

"Gemma'ya yardım edelim. Yerleştikten sonra size bilgi veririm."

Anna başını sallıyor ve Gemma'ya mutfakta katılıyoruz, limonları dilimliyor, bardakları tuzluyor ve tekilayı Cointreau ile karıştırıyoruz, sohbet edip hasret giderirken margaritayı mükemmelleştiriyoruz. Bardaklarımızı tokuşturup birer yudum alıyoruz. Anna humus ve kraker alırken ben de bir kaseye su ısıtıcısı cipsi dolduruyorum. Elimizde atıştırmalıklarla,

Kanepede yeniden bir araya geldik. Gemma telefonuyla uğraşıyor, taşınabilir hoparlörden müzik akana kadar tıklıyor.

İki çift göz de yerleşti.

Mükemmel. Kalktım.

Bacaklarımı çaprazlamadan önce sıvı cesareten cömert bir yudum alıyorum, tekila aşağı inerken yanıyor. Boğazımı temizliyorum.

"Dün gecenin hayatımda yaptığım en iyi seks olduğunu söyleyerek başlayacağım."

Gemma, " kakmak için iyi bir yol," diye .

Anna sırtarak kalçamı tokatlıyor. "Aferin kızıma."

Çenemi sıkıyorum ve yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Pekala," diyor, gözleri kısılıyor. "Anlat bize. En başından başla."

Gemma'yla dün gece eve andan bu sabah James'in dairesinde uyandığımız ana kadar Anna'yı bilgilendiriyorum. Doğru anlarda başlarını sallıyor, kıkırdıyor ve gülüyorlar, hikayeye tamamen dahil oluyorlar. İkisinin de aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirim - James'in sevimli, düşünceli ve tatlı olduğunu. Öyle de, bu yüzden bundan sonrasını paylaşmakta tereddüt ediyorum.

Bir nefes çekiyorum ve ilerliyorum. "Ama sonra..."

"Oh, Tanrı aşkına, tükür şunu!" Anna diyor ki. "Lucas bana mesaj attı."

Sessizlik çok ağır.

Bekliyorum, içlerinden birinin bir şey söylemesini bekliyorum, herhangi bir şey, ama sadece şaşkınlıkla bana bakıyorlar. Sonunda Gemma elini nazıkçe kalçama koyuyor. "Ne dedi o?"

"*Konuşabilir miyiz?*" dedi."

"Bu mı?" Anna kaşlarını çatarak soruyor. "Evet," diye

yanıtlıyorum, *p*'yi patlatarak.

"Cevap verdin mi?" Gemma soruyor. Başımı sallıyorum. James'le olanlar için çok ama *çok* mutluyum ama Lucas'ın bana ulaşması beni ikiye böldü. Nasıl hissettiğime karar veremiyorum. Çok sinirliyim. Bütün durum berbat.

"Ah, tatlım," diyor Gemma, kalçamı hafifçe ovarak.

"James ve ben unutulmaz bir akşam geçirdik. Olmasını umduğum her şey vardı. Ama sonra, Lucas'tan gelen bir mesajla uyandım ve birden kendimi... Suçlu mu hissettim? Kızgın mı? İkisinden de biraz mı? Tam olarak kestiremiyorum. James çok nazik, çok düşünceli davranmıştı ve ben donup kalmıştım. Panik beni geçirdi. Kendimi . Yapmadım.

Nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için onu ittim ve kendimi durduramadan kaçtım," diyorum.

Anna, "Eminim sadece bunaldığınızı anlayacaktır," diyor.

"Ona bunun bir hata olduğunu söyledim," diye fısıldıyorum dudağım titremeye başlarken. Kendimi çok kötü hissediyorum. Kazağımın koluyla hızlıca bir damla gözyaşı yakalayıp siliyorum. "Lucas neden her şeyi mahvetmek zorundaydı?"

Anna sırtımı rahatlatıcı daireler çizerek ovarken Gemma daha da yaklaşıp kollarını bana doluyor.

"Beni görmezden geldi ve hiç var olmamışım gibi çekip gitti. Sanki hiç beni *seviyordu*. Ona çok kızgıyım. Peki neden kendimi suçlu hissediyorum? Bu hiç adil değil."

Anna, "Kendini suçlu hissediyorsun çünkü bu sadece James'le seks yapmakla ilgili değil," diyor. "Bu anlamsız bir ilişki değil. Ona karşı gerçek hislerin var ve suçluluk da buradan geliyor. Onu önemsiyorsun ve bu da durumu karışık ve karmaşık hale getiriyor. Naziksin, hatta bazen *fazla* naziksin ve bu yüzden bu durum seni zorluyor." Hâlâ onunla birlikte olduğumdan emin olmak için bir an duraklıyor. "Ama dinle, çelişkili hissetmen normal. Sen bir robot değilsin, duygularını öylece kapatamazsın. James'le Lucas'tan intikam almak ya da bir şeyi kanıtlamak için yatmadın. Bunu yaptın çünkü ondan *hoşlanıyorsun*. Çünkü ikinizin arasında görmezden gelemeyeceğin bir şey var. Ve bu iyi bir şey. Lucas bu konuda söz sahibi olamaz." Devam ediyor, sesi şimdi biraz daha sert. "Sen insansın ve insanlar kime aşık olacaklarını ya da ne zaman olacaklarını kendileri seçmezler. Sana değer veren, sana doğru davranan biriyle birlikte olmayı hak ediyorsun. Sana değer veren biriyle mutluluğu bulmaya hakkın var; hem de Lucas'ın kararının üzerinde durmasına gerek kalmadan."

Haklı olduğunu biliyorum. Söylediği her şeye katılıyorum ama suçluluk duygusu beni boğuyor.

Evet, hayatıma devam etmek için her türlü hakka sahibim ama bu hak James'i de kapsıyor mu? Lucas'ın kardeşi olduğu için farklı mı?

James'in peşinden gitmek beni Lucas kadar kötü yapar diye korkuyorum. Eski sevgilinin kardeşiyle yatmak da bir ihanet değil mi?

Bu da zalimce değil mi?

İkisi karşılaştırılabilir mi?

Lucas duygusal ilişkiler yaşıyordu ama ben James'le yattım. Vajinada penis.

Bu fiziksel, elle tutulur bir şey.

"Ama o onun kardeşi... Bu beni de aynı derecede kötü yapmaz mı?"

Anna başını sallar. "Hayır, öyle değil. Lucas bir söz verdi ve yalan söyledi, seni kandırdı ve defalarca incitti. Sen bunu yapmadın. Çarpık bir oyun oynamıyorsun. Bu ilgi çekmekle ilgili değil ve James'le aranızdaki şey de Lucas'la ilgili değil. Lucas'ın geride bıraktığı onca hasardan sonra bu doğal olarak gerçekleşti. Sebep olduğu enkazın ortasında bir şey bulduğun için kendini suçlu hissetmemelisin. Lucas'ın eylemlerinde göz önünde bulundurduğu tek kişi kendisiydi. Başkalarını düşünmeyi bırak, artık *kendini* düşünmelisin."

Gemma başını sallıyor ve bakışlarımı ona çeviriyorum, gözleri benimkilerle yoğun bir şekilde buluşuyor. "Şimdi sana karşı dürüst olacağım," diye başlıyor. "Lucas'ı sikeyim. Yaptıklarının sana nasıl hissettireceğini iki kere düşünmedi, düşündüyse bile umurunda olmadığı çok açık. Neden onun fikirleri senin hayatını nasıl yaşayacağını belirlesin ki? Bu onu hiç ilgilendirmez. Neden senin herhangi bir parçanı rehin tutsun ki?"

Elimi tutuyor ve sıkıyor. "Bu suçluluk duygusu senin değil. Lucas'a ait. Yaptığı şey için utanması gereken kişi o, sen değilsin. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. *Onun* ne düşündüğü hakkında endişelenmeden kendi seçimlerini yapmayı hak ediyorsun. Artık senin üzerinde böyle bir güce sahip olmasına izin verme."

Gözlerim Anna ve Gemma arasında gidip geliyor. Yavaşça başımı sallıyorum. Belki de haklıdırlar. Duygularımı hiç dikkate almayan birinin yükünü taşımaya devam edemem. Artık Lucas'tan sorumlu değilim.

Çok yoruldum.

Çok uzun zamandır üzüntümün kaynağı o.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Haklısın. İkiniz de haklısınız. Dürüst olmak gerekirse, sensiz ne yapardım bilmiyorum. Bu sabah kendimi kaybetmenin eşiğindeydim.

-Tam bir erimeden bahsediyorum. Tam bir aptal gibi davrandım," diye iç geçiriyorum. "James'ten o zamandan beri haber almadım ve onu suçladığımı söyleyemem. Sadece... umarım onu korkutup kaçırmamışımdır." Bakışlarımı indiriyorum. "Onu incitmiş olabileceğimden nefret ediyorum."

Anna hemen atlıyor. "Bebeğim, hepimizin çıldırdığı anlar olur. Kendini bu kadar hırpalama. James seni gerçekten önemsiyorsa -ki öyle görünüyor- anlayacaktır. Sadece ikinizin de her şeyi sindirmek için birbirinize biraz zaman tanımanız gerekiyor."

Gemma cesaretle başını sallar. "Aynen öyle. Savunmasız bir an yaşadın ve bunu görmesi gerekiyor. Eğer buna değerse -ki bence gerçekten değer- işler biraz karıştı diye kaçmayacaktır. O Lucas değil,

Hatırladın mı? Sana nasıl baktığını gördüm ve inan bana, onu korkutup kaçırmış olamazsın. Muhtemelen onu hazırlıksız yakaladın. Biraz zaman ver, eminim yola gelecektir."

Endişem geçip sakinleştiğimde Anna bana gülümsüyor. "Demek ondan gerçekten hoşlanıyorsun, ha?"

"Evet," diyorum. "Gerçekten istiyorum."

Benim ve Gemma'nın içkilerini alıp bize uzatırken gözleri parlıyor. Büyük bir yudum almadan önce sırtarak bardaklarımızı birbirine tokuşturuyor. Sonra Gemma'nın telefonunu kanepeden kapıyor, tanıdık bir ritim odayı doldurana kadar parmakları hızla ekrana vuruyor.

Gemma ayağa fırlar, kadehini başının üzerine kaldırır, yüzüne geniş bir gülümseme yayılır. Anna da ayağa kalkıyor ve kadeh kaldırırken Gemma'ya katılıyor. Her ikisi de bana bakıyor, yüzlerinde heyecan ve dayanışma dolu ifadeler var. Onlara katılmak için ayağa kalkarken gülümsemelerine karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

"April'a!" Anna diyor ki. "Yerleşik kardeş sikicimiz. O kardeşini gönlünce becerebilirsin." Bardağını çılgınca sallıyor, sıvı kenarından taşıyor ve hepimiz kahkahalara boğuluyoruz.

Kadehimi onlarınkiyle tokuşturarak, "Kardeş sikici olmaya," diyorum. Bunu yapabilirim.

Mutlu olmayı hak ediyorum.

James mutlu olmayı hak ediyor.

Sanırım Lucas'ın bizi öğrenmesi an meselesi.

Bölüm 30

April

W Alkolün etkisi geçtikten sonra geceyi noktaladık. Ben Gemma'nın yatağına girmeden önce Anna kanepede derin bir uykuya dalmıştı. Süt köpürtücünün çılgılığı dairede yankılanıyor. Berbat bir haldeydim. sabah kafeinim. Anna ile birlikte Gemma'nın mutfak duvarına yaslanmış küçük masasına oturduk, o da bize kahve yapıyor.

"Al canım," diyor Gemma, bana yeni demlenmiş bir fincan uzatarak. Köpük sanatına bakarken bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bu bir penis," diyor.

"Bunu görebiliyorum."

İşaret ediyor. "Gördün mü? Bu meni."

"Çok güzel."

Yüzü aydınlanıyor, eserinden memnun olduğu belli.

Gemma okurken Café Nero'da barista olarak çalışıyordu ve köpük sanatı her zaman bir jokerdir.

Anna fincanını benimkine doğru kaldırıp başını sallıyor. "Ne oluyor, Gemma?"

O bir penis alacak, ben de düşmüş sandviç gibi görünen bir vajina mı alacağım?"

Haksız değil, gerçekten de biraz trajik görünüyor. Öne doğru eğilip Gemma'nın fincanına bakıyorum. "Peki ya sen? Senin ne?" diye soruyorum.

Anna da incelemek için eğiliyor. "Bir yaprak," diye yanıtlıyor Gemma.

Anna mırıldanmadan önce bir kaşını kaldırıyor, "Elbette kendine güzel bir şey verirsin."

Birkaç yudum kahve içtikten sonra buzdolabına gidip yumurta ve pastırmayı çıkarıyorum. Bir somun ekşi maya alıp üç kalın parça dilimliyorum ve ekmek kızartma makinesine atıyorum. İki tavaya uzanıp her birine biraz yağ sürüyorum.

Yumurtaları kırmadan ve pastırmayı içine atmadan önce. Cızırtı sesi mutfağı dolduruyor ve çıtır çıtır pastırma kokusu yüzümüze çarpıyor.

Hepimizin ağzı sulanıyor. İşemeyle geçen bir gecenin ardından tam bir İngiliz kızartması gibisi yoktur.

Kahvaltıdan sonra derin bir sohbete dalmış, gülüşüyorduk ki salondan gelen telefonumun sesi dikkatimi çekiyor. Dün gece bıraktığım masadan alıp mesajı açmak için kaydırıyorum.

"Ugh." Gözlerimi deviriyorum.

Anna fark ediyor ve beni kanepeye kadar takip ediyor.

"Ne oldu?" Ona ekranı göstermek için telefonumu çeviriyorum. *Lucas*.

Mesajına hiç cevap vermedim.

Kalbim tekliyor. Vücudum neden böyle tepki veriyor? Sanki onun adı her geçtiğinde kargaşaya düşmeye şatlanmış gibiyim.

Bu beni .

Anna uzanıp boştaki elimi tutuyor ve başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde hafifçe gezdiriyor.

"Hey," diyor beni zamana geri çekerek. "Her şey . İkimiz de buradayız. hiçbir şeyi okumak zorunda değilsin ve eğer metni açarsan, biz burada yanında olacağız, tamam mı?"

"Teşekkür ederim."

Biz kanepede otururken Gemma içeri girip önümde diz çöküyor ve gözleri Anna ile benim aramda gidip geliyor. "Lucas?" diye soruyor ve Anna onaylamak için çenesini eğiyor. Gemma'nın bakışları benimkilere kayıyor, "Senin için metni okusak daha iyi hisseder misin?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Evet, lütfen. Okuyabileceğimi sanmıyorum. Çok gerginim."

Gemma elini uzatarak, "Hiç sorun değil," diye beni rahatlatıyor. Telefonu avucunun içine yerleştiriyorum. Yüksek sesle okumadan önce gözleri mesajı kısaca tarıyor. "*Bugün boş musun? Bir kahve içip sohbet etmek isterim.*"

"Onu görmek istiyor musun?" Anna soruyor. Duraksıyorum.

Her ne kadar kafam karışık ve kızgın olsam da, itiraf etmekten nefret etsem de bir yanımda onun söyleyeceklerini duymak istiyordum.

Mayfair Lounge'daki randevusundan beri onu görmedim - orada ben yokmuşum gibi davranma cesaretini göstermişti. Tekrar bir araya gelmeyi düşündüğünü sanmıyorum.

Belki de başka bir şeydir, alakasız bir şey.

Basil'i özlüyor olabilir mi? Başka bir olası sonuca ulaştığımda düşüncelerim aşırı hızlanıyor - Caroline.

Onunla ilgili bir olabileceği düşüncesi midemde bir çukur oluşturuyor. Ama eğer bu doğru olsaydı, James'in bundan haberi olur ve bana söylerdi.

"Onu görmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum," diyorum. "Ama bu iki gün içinde gönderdiği ikinci mesaj. Eğer ısrarcı olacaksa, bunu kafama takmaktansa bir an önce tercih ederim." Duraksıyorum, dizlerimi aşağı yukarı sallıyorum. "Ama çok korkuyorum. Kanlı bir mesaja vücudum böyle tepki veriyorsa, onu yüz yüze gördüğümde nasıl davranacağımı hayal bile edemiyorum. Ya tamamen dağılırsam?"

Onunla tekrar karşılaşma ihtimali nabzımı hızlandırıyor. Onun önünde yıkılabileceğim fikri -her şeyden sonra ona böyle bir kırılganlık göstermek-aşağılayıcı hissettiriyor.

Gemma yüzünde ciddi bir ifadeyle öne doğru eğiliyor. "Elbette endişeli hissediyorsun. Ama onunla buluşmaya karar *verirsen*, seni nasıl göreceğini düşünme; bundan ne elde etmek istediğini düşün. Ağlarsan, ne olmuş yani? Ona zaman ayırdığın için bile şanslı. Sikine bir tekmeyi hak ediyor."

"Evet," diyor Anna, araya girerek. "Onun ne düşündüğü kimin umurunda? Ağlarsan ağlarsın. Altına sıçarsan, sıçarsın. Ama cidden kendine yeterince değer vermiyorsun. Düşündüğünden çok daha güçlüsün April. Ve günün sonunda, bu sadece bir konuşma. İstemiyorsan bundan sonra onunla bir daha konuşmak zorunda değilsin. Ama onu dinlemek sana bir kapanış sağlayacaksa, özellikle de James konusunda ciddiysen, o zaman belki de buna değer. Bu ikinizin de er ya da geç atlamak zorunda kalacağı bir engel."

Bana güven verici bir bakış atıyor ve ben de seçeneklerimi değerlendirerek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. O haklı. İkisi de haklı. James'i *kesinlikle* tekrar görmek istiyorum. Onunla aramı düzeltmeliyim. James ve Lucas'ın birbirlerine zar zor katlanabilmeleri ne kadar korkunç olsa da, aralarındaki gergin ilişki aslında James'in ve benim lehime işliyor. James'le işler ilerlerse Lucas'la fazla uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Parmaklarımı karmakarışık saçlarımın arasında gezdiriyor, kırıksıklıkları düzeltiyorum. Kafamın içinde sessizce geriye doğru sayıyorum, nefesimi ritme uyduruyorum ve kalp atışlarım yavaşça normal hızına dönüyor. Şimdi daha sakin, daha kontrollü hissediyorum.

"Saçma olduğunu biliyorum ama bugün onu göreceksam iyi görünmek istiyorum. İnternette o kadar çok güzel kadının ilgisini çekmeye çalıştı ki bu beni gerçekten rahatsız etti... Ne kaybettiğini bilmesini istiyorum, anlıyor musunuz?"

"Gemma," diyor Anna, sesi kararlılıkla keskinleşiyor. "Telefonu bana ver." Beklentiyle kolunu uzatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesim panikle yükselirken soruyorum.

Anna, "Fuggo'ya bugün onunla buluşacağını söyleyeceğim," diye cevap verir. Anna telefonu alıp yazmaya başlarken Gemma ona bilmiş bilmiş sırtıyor. "Ve biz de senin çok seksi görünmene yardım edeceğiz."

* * *

Duş aldım, hacim için kuru şampuan sıktım ve şimdi Anna ben otururken saçlarımı kıvırıyor, kıpırdamamaya çalışıyorum.

Gemma odasında, bana bir kıyafet bulmak için gardırobunu karıştırıyor. Sadece iç çamaşırlarıyla çıkmamasını umuyorum.

Bir saat içinde Daily Grind'de Lucas'la buluşacağım. Bundan iyi bir şey çıkacaksa, o da en azından bir bademli kruvasan alacağım.

Olumlu şeylere odaklanıyorum.

Aylar önce, onunla tanışma düşüncesi beni heyecanlandırırdı. Ama şimdi? Sadece bu işi bitirmek istiyorum. Hiçbir beklenti kalmadı, sadece göğsümde ağır bir his ve bu her neyse bir an önce geride bırakma arzusu var.

"Ah ha!" Gemma odasından heyecanla bağırır.

"Seni bir fahişe gibi giydireceğini biliyorsun, değil mi?" Anna saçımın son bölümünü kıvrırken söylüyor.

Gülmemi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Bunu duydum!" Gemma iki askı setini havada tutarak banyoya girmeden önce seslendi. "Pekâlâ, iki seçeneğimiz var. Birinci seçenek: sevimli etek ve kırpılmış üst kombinasyonu. Şahsen, belinin *harika* olduğunu düşünüyorum ve bu ipek etek onu ortaya çıkaracak. Ayrıca, dün gece burada giydiğin beyaz spor ayakkabılarla çok şık duracak. Ayakların sörf tahtası büyüklüğünde olduğu için ayakkabı konusunda elimde pek bir şey yok ama sanırım iş görür."

Duraklıyor, sonra ikinci kıyafeti kaldırıyor. "İkinci seçenek: bu daracık midi. Yine her şey belde bitiyor ve bunun bir de kışını gösterme avantajı var. Dürüst olmak gerekirse April, o şeyden bir kuruş bile sektirebilirsin. Neden daha fazla göstermiyorsun anlamıyorum. Üzerine bir kot ceket geçirip aynı ayakkabıları giyebilirsin. Bence ikisi de iyi seçimler."

Anna gözlerini şüpheyle kıсарak Gemma'nın kolunun etrafına bakıyor. "Elbisenin arkasında ne var?"

"Oh, bu mu?" Gemma sahte bir masumiyetle siyah ve dantelli bir şey çıkarıyor. "Kendini oynak hissediyorsan diye, bu dantelli tulum ve mini okul eteğim de var. Bilirsin, sadece ortaya atıyorum. Eğlenceli bir yedek plan olabilir." Omuz silkiyor.

"Kardeşiyle yattıktan sonra eski nişanlımla kahve içmeye iç çamaşırı giyerek gitmeyeceğim," diye kestirip atıyorum.

"*Cüruf*," diyor Anna, elinin içine öksürerek.

Ağzım bir karış açık kalıyor ve elimi kalbimin üzerine koyarak gücenmiş gibi yapıyorum. "Bu ne *cüret*!" Dramatik bir şekilde söylüyorum ama hepimiz kahkahalara boğuluyoruz. Yaramaz bir sırtışla araya giriyorum. "Lucas göt herifin tekiydi. Sanırım elbise ve kot ceketle gideceğim... Anna, sen ne düşünüyorsun?"

Nereye varacağımı bildiği için sırtıyor. "Tabii ki, o kış göster ve ona tam olarak ne kaybettiğini hatırlat."

Bölüm 31

April

I Kafenin köşesini dönene kadar midem kıpırdanmıyor, ama çenemi kaldırıp sinir bozucu sinirlerime defolup gitmelerini söylüyorum. Bunu yapabilirim.

Dar siyah midi elbisemi ve beyaz spor ayakkabılarımı tercih ettim. Ne ne olmaz diye koluma bir kot ceket geçirdim. Güneş parlıyor, bu yüzden sıcaktan yararlanmak ve vücudumu olabildiğince göstermek istiyorum. Saçlarım, her adımda kaburgalarım hafifçe çarpan rahat plaj dalgaları şeklinde kıvrılmış ve cildimi kakao ve shea yağı losyonuyla kaplamışım. Harika kokuyorum.

Makyajım sade ama güzel. Renk katmak için yanaklarıma yumuşak pembe allık sürdüm ve mavi gözlerimi ortaya çıkarmak için ince bir kat maskara ekledim. Pembe parlak bir dudak her şeyi birbirine bağlıyor. Nasıl görüldüğüm konusunda kendimi *gerçekten* iyi hissediyorum.

İçeri girdiğimde kapının üstündeki zil çalıyor ve her zamanki barista başını kaldırıp bakıyor, bana geniş, ışıltılı bir gülümseme göstermeden önce iki kez bakıyor. "Merhaba" diyor, gözleri beni tepeden tırnağa süzüyor, takdirle. "Harika görünüyorsun, April!"

Yakışıklı, ama daha sade bir şekilde.

Bakışları altında kızarıyorum, kendimi biraz mahcup hissediyorum. "Merhaba," diye küçük bir el sallamayı başarıyorum.

Odayı tarıyorum, Lucas'ı bulduğumda midem bulanıyor. Beni gördüğü anda sertçe yutkunuyor, beni selamlamak için ayağa kalkmadan önce ceketinin yakalarını düzeltirken çenesi sıkılıyor. Ona sarılmak yerine karşısındaki sandalyeye çöküyorum.

Belli ki çaba göstermiş. Her zamanki Ted Baker kolonyasının kokusunu alıyorum - narenciye ve karabiber. Kırpılmış kestane rengi saçları mükemmel bir şekilde

doğru miktarda ürün. Gündelik gri ceketinin altına sade sarı tişört giymiş ve bunu mavi kot pantolon ve bej spor ayakkabılarla eşleştirmiş. Her zamanki gibi düzgün, gösterişli ve tamamen bir araya getirilmiş görünüyor. Kardeşinin tam tersi.

O kadar düzgün ki, neredeyse sahnelenmiş gibi görünüyor. Ama sinir ve nostalji yerine garip bir mesafe hissi var, sanki bir zamanlar evim olan adama değil de eskiden tanıdığım birine bakıyormuşum gibi.

Belki de Anna haklıydı, onda kayda değer hiçbir şey yoktu. Sanki bir zamanlar onda gördüğüm parlaklık ve sihir hiçbir zaman ona ait olmamış, hep benden gelmiş gibi. Birlikte muhteşem bir şey inşa edebileceğimiz umudundan.

Ama James'le vakit geçirdikten sonra, Lucas'la burada olmak öyle hissettiriyor ki ...yanlış. Çok eksik. James'te sahnelenmiş hiçbir şey yok - kendini etkilemek ya da mükemmel bir imaja bürünmek için hesaplanmış bir çaba yok. James filtrelenmemiş. Onda bir şey var, dürüst ve gösterişsiz bir şey ve bu herkesin görmesi için orada.

Belki de, derinlerde, her zaman içimizde aradığımız bir şeyi bulmakla ilgiliydi. James'te o var ve sanırım ilk kez ben de sonunda onu buldum.

İşten çıkarılmam üzerine omuzlarını silkiyor ve boğazını temizleyerek yerine oturuyor. "April," diyor usulca, sesi her zamanki gibi pürüzsüz, "benimle buluştuğun için teşekkür ederim."

Zoraki bir gülümseme teklif ediyorum. "Elbette."

Aramıza ağır bir sessizlik yerleşiyor ve ben gözümü kırıştırarak onun bir şey söylemesini bekliyorum. Konuşmayı benim başlatmamı bekleyip beklemediğinden emin değilim, o yüzden hemen konuya giriyorum. "Beni görmek istemişsin," diyorum ses tonumu düz tutarak.

Ellerini masanın üzerine koyarak, "Evet, söyledim," diye yanıtlıyor. "Dürüst olmak gerekirse, cevap verip vermeyeceğini bile bilmiyordum, bu yüzden geldiğine sevindim."

"Nasılsınız?" Sesimi nezakete zorlayarak soruyorum.

"İyiym, biraz işle boğuşuyorum, bu yüzden doğal olarak biraz içe kapanık hissediyorum, ama iyiym. Sen nasılsın?" diye soruyor.

"Ben iyiym. Basil de iyi. Hâlâ yere sığıyor ama Basil bu," diyorum omuz silkerek.

Kediden bahsedince gülümsüyor. Onu her zaman sevmiştir. "İkinizin de iyi olmasına sevindim. Ona sahip olduğunuz için mutluyum," diyor.

"Ben de."

"İşler nasıl?" diye soruyor.

Bundan nefret ediyorum, yüzeysel oyun oynamakta hiç iyi olamadım. Keşke sadede gelse.

"İşler iyi gidiyor, aynı şekilde. Yeniden seramik yapmaya başladım. Toton'a, ailenizin yanına döndüğünüzü duydum?"

Başını sallıyor. "Ayrıldıktan sonra birkaç hafta oradaydım, evet. Ama birkaç ay önce kendime Battersea'de bir daire buldum. Seramikleriniz hakkında duyduklarım harika. Üniversitede bazı küçük çalışma gruplarını yönetmeyi başardım ve bundan keyif alıyorum."

Ah. Bu onu neden Mayfair Lounge'da gördüğümü açıklıyor.

"Bu harika Lucas," diyorum sinirlenerek. Bu konuşma boşa harcanmış hava gibi geliyor, bu yüzden sadede geliyorum. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor.

Bir an için şaşırılmış görünüyor ama hemen toparlanıyor. "Bak April, aramızdaki şeylerin iyi bitmediğini biliyorum. Ama sen hâlâ hayatımda tanıdığım en nazik, en komik, en duygusal ve en sempatik insanlardan birisin. En güzelinden bahsetmiyorum bile. Sen başıma gelen en iyi şeydin, çöplerin arasında bir elmastın." Uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Kan kırmızısı güzel bir elmas," diye ekliyor usulca.

Cehennem dondu mu? Onu doğru mu duydum?

Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. Gözlerimi kırptırıyorum. "Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum," diye cevap veriyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Bir hata yaptım," diyor, gözleri sadece yalvarma olarak tanımlayabileceğim bir şekilde yumuşuyor.

Bir hata.

Sözlerini fısıldıyorum, yüksek sesle konuşurken onları tartıyorum. Bir hata mı?

Ciddi mi bu?

Birden içimi bir ateş dalgası kaplıyor ama soğukkanlılığımı korumak için öfkemi dizginliyorum.

"Hata mı? O kadınlarla aylarca mesajlaştığında hata gibi görünmüyordu. Beni engellediğinde ve hayalet gibi dolaştığında. Biz hiç olmamışız gibi davrandığında," diye çıkışıyorum.

Başparmağını parmak eklemlerime sürüyor ama elimi çekip yüzündeki ifadenin düşüşünü izliyorum. "Arada sırada başkalarıyla mesajlaşıyordum ama sadece gönülsüzce -çoğunlukla anlamsız, hatta

Her zaman flört ederdim. Bu kadar yoğun olamazdım" -diğer eliyle aramızda işaret ediyor- "başka biriyle, çünkü hiçbir şey ifade etmiyorlardı."

"Gerçekten mi?" Alaycı bir tavırla kaşımı kaldırıyorum ama o hiç orali olmadan devam ediyor.

"April, aramızdaki şeyi başka biriyle asla yaşayamazdım. Çok şey paylaştık ve evet, bunun bazı kısımlarını başkalarıyla da paylaştım - ara sıra fotoğraf çektirmek ya da ateşli şeyler hakkında sohbet etmek gibi. Ama sen birlikte olduğum ve *daha fazlasını* düşünebileceğim tek kişisin. Diğerleriyle sıradan bir şeydi, ki bu da çok sık olmazdı." Etkili olması için duraklıyor. "Kalbime sahip olan tek kişi sensin."

Açıkçası buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Garip, onun her zamanki cazibesiyle konuşmasını duymak artık beni etkilemiyor. Tam tersi. Bu onun kalıbı, her zaman yaptığı şey. Bunu benimle, internetteki o kadınlarla ve muhtemelen sayısız başka kadınla da yaptı. Bunun gerçekte ne olduğunu görmeye başlıyorum-istediğini elde etmek için manipülasyon.

"Sadede gel Lucas. Ne istiyorsun?" Sabrım tükenirken soruyorum.

"Eğer beni kabul edersen, seni geri istiyorum."

Masanın altında yumruklarımı sıkarak kendimi topraklıyorum. Konuşmadan önce zihnimde dönüp duran sayısız düşünceyi dizginlemeye çalışıyorum.

"Lucas, yaptığın şey iğrençti. Aldatıcıydı, sadakatsizdi ve sana olan güvenimi yok etti. Otuz dört yaşında bir adam için garip bir davranış olduğundan bahsetmiyorum bile. Bana yalan söyledin. Tüm kalbim sendeydi ve sen onu paramparça ettin." Öfkem arttıkça sesim güçleniyor. "Hayatıma öylece geri dönüp her şeyin eskisi gibi olmasını bekleyemezsin. Senden *aylardır* haber almadım. Beni engelledin, başkalarıyla çıktın, *hayatına devam ettin*. Ve şimdi, ben de öyle."

Daha dik otururken yüzü sertleşiyor. "Bekle, hayatına devam mı ettin? Biriyle mi tanıştın?"

Tavrındaki değişimi hissedebiliyorum ama geri adım atmıyorum. "Bu onunla ilgili değil Lucas. Bu senin işine geldiği zaman ortaya çıkabileceğini düşünmenle ilgili. Hayat böyle işlemez."

Sözlerim kafasına dank ederken omuzlarının çöküşünü izliyorum.

Bu gerçekten trajik. Bana yaşattığı onca kalp kırıklığından sonra, ne kaybettiğini daha yeni anladı. Ama artık çok geç. Gözlerindeki acı apaçık ortada.

Ama ben sallanmayacağım.

Bu sefer değil.

Tek dūőunebildięim James.

Kırık parçalarını gören ve onları bir araya getirmeme yardım eden oydu. Dibe battığımı gördü ve bana yardım etmek için derinlere daldı. Ona yaptığımız Şeyin bir hata olduğunu söylediğimde yüzünde beliren ifadeyi tekrar hatırlıyorum ve midem bulanıyor.

İstediğim kişi o. kişi.

Dik oturuyorum, derin bir nefes alıyorum ve uzun bir duraksamadan sonra uzanıp Lucas'ın elini tutuyorum. Teni tanıdık ama yabancı geliyor, sanki bir insandan çok bir anıya dokunuyormuőum gibi. Bakışlarıyla karşılaşıyorum - bir zamanlar hayalini kurduğum her vaadi barındıran o koyu obsidyen gözleriyle. Ama şimdi sadece boőlar. Artık ait olmadığım bir yere açılan pencereler. James'e doğru ilerledim bile. Lucas beni hâlâ istediğini fark etmiş olabilir ama James bana istenmeyi hak ettiğimi hissettiriyor.

"Lucas, sen benim her őeyimdin. Paylaştığımız zamanlar için her zaman minnettar olacağım. Başka kimsem yokken sen benim ailem oldun. Birlikte güzel bir hayat kurduk ve seninle tanıştığım için çok minnettarım. Birbirimize destek olduk ve birbirimizin hayatına neşe kattık. Sen benim güvenli yerimdin, değer verdiğim ve her akşam eve gelmeyi dört gözle beklediğim kiőiydin

..." S z m  kesiyorum.

"Ama tekrar denemek istemiyorsun," diyor anlayışla başını sallayarak. "Sana nasıl davrandığım, ne yaptığım için inanılmaz derecede kötü hissediyorum. Seni incitmek isteyeceğim son şeydi. Çok pozitifsin ve seni çok takdir ediyorum. Senin üzerinde tam tersi bir etki yaratmıő olma fikrinden nefret ediyorum. Her gün aklımdaydı."

Omuz silkiyorum ve ona kendi küçük gülümsememi sunuyorum. "Başka kimsenin gelmediğini bilmeni istiyorum ve kimsenin gelebileceğini de sanmıyorum" diye devam ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum, sözleri beklediğimden daha keskin bir şekilde içimi kesiyor. Eğer başka kimse gelemeyecekse, o zaman neden bunu yapıyordu? Bütün bunların anlamı neydi? Neyi kaırıyordum?

Ve sonunda anladım ki hiçbir sorgulama bana bir zamanlar aradığım cevapları getirmeyecek. Hayatımın geri kalanını onun seçimlerinin ağını çözmeye çalışarak, bizi neden bir kenara attığını anlamaya çalışarak geçirebilirim ama gerçek şu ki asla anlayamayacağım. Artık bir önemi yok. Çünkü gerçek şu ki, o başka kadınlar istedi. O bir yalancı. Bu kadar basit. Daha derin ya da daha karmaşık olmasına gerek yok. Bunu  ğrendim.

Bazı şeylerin sadece saçma, anlamsız ve incitici olduğunu kabul etmek. Anlayabilseydim bile bu geçmişî değiştirmezdî.

Acıyı geri getirmeyecek, ağlayarak uyuduğum geceleri yeniden yazmayacak ya da o zamandan beri taşıdığım kendimden şüpheyi silmeyecekti.

Anlamak, onun bir seçim yaptığı ve benim de bunun sonuçlarıyla baş etmek zorunda kaldığım gerçeğini değiştirmeyecek. Olanları değiştiremem ama nasıl tepki vereceğimi seçebilirim. Hayatıma devam etmek affetmeyi ya da unutmayı gerektirmez; bunlar olmadan da hayatıma devam edebilirim. Ama en azından şimdi hasarı görüyor. En azından şimdi üzgün. Ve belki, sadece belki, bu bana biraz huzur vermeye yeter.

Elini nazıkçe sıkıyorum, o da devam ediyor. "İçimde hep bir his vardı. ... birbirimizin hayatına tam da doğru zamanda, ikimizin de bize değerli olduğumuzu hatırlatacak birine ihtiyaç duyduğumuz anda girdik."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Evet," diyorum başımı sallayarak. "Kulağa hoş ."

Ayrılmadan önce ona baktım. *Gerçekten* bakıyorum. Kendine bu kadar güvenen biri için, içinde ne kadar kaybolmuş hissettiğini merak etmeden edemiyorum. Dışarıdan onaylanma ihtiyacıyla savaşmak sürekli bir savaş olmalı. Neredeyse onun için üzüleceğim.

Umarım aradığı şeyi bulur. Ama bunun gerçekleştiğini görmek bana düşmez.

Kafeden dışarı adımımı attığımda, başka bir gerçek içime yerleşiyor. Bu iş bitmedi, henüz değil.

İhaneti arkamda bıraktığım için ne kadar rahatlamış olursam olayım, James'le aramızdakileri öğrenmesi an meselesi.

Ve bu gerçekleştiğinde, her şey dağılabilir.

Bölüm 32

James

I April'dan haber alamadım. Çocuklarla antrenmandan eve yeni döndüm ve geç oldu. Bok gibi oynadım. Aklım karmakarışık ve çocuklar da bunu fark etti. Tom'un bana kızgın olduğu belliydi ve onu suçlayamam. onu. Notaları kaçıırıyordum ve ritim tutturamıyordum, bu da onun vokal zamanlamasını bozuyordu. Oliver bana birkaç bilmiş bakış attı ve bu bakışlar delip geçti. Will ve Tom'a April ve benden bahsetmedim, çünkü açıkçası bahsetmek istemiyorum. Seçmelere çok yaklaştık ve yapmak istediğim son şey onları özel hayatımla ilgili endişelere boğmak. April ve benim nerede durduğumuzu öğrenene kadar olmaz.

Her yerim ağrıyor. Midem gurulduyor ve tek istediğim yorgunluğumu atacak sıcak bir duş. Adım adım banyoya gidiyorum. Gözlerimin altında koyu halkalar var ve saçlarım dağınık. Hissettiğim kadar harap görünüyorum.

Spreyin altına giriyorum, başımı arkaya eğip sıcak suyun tenime çarpmasına izin veriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ama düşüncelerimi ne kadar susturmaya çalışsam da o orada; yüzü, gülüşü, sesi aklımdan çıkmıyor. Onun yokluğu midemi bulandırıyor, öyle bir mide bulantısı ki, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok.

Onu mu düşünüyor?

Yaptığımız şeyden pişman mı? Ya da daha kötüsü, beni hiç düşünüyor mu?

Bu tam da istemediğim türden bir dikkat dağınıklığı.

Bu yüzden duygularımı gömdüm ve arzularımı bir kenara ittim.

Onunla geçirdiğim bir gece beni bu kadar etkiliyorsa, gelecek yıl turneye çıkarsak ne olacak?

Musluğu kapatıyorum ve ani sessizlikten rahatsız oluyorum. Burada bir saniye daha kendi düşüncelerime hapsolmuş halde kalamam. Bunu aklımdan çıkarmalıyım, onu görmeliyim. Dışarı çıkıyorum, hızlıca havlulanıyorum, tenim hala yarı nemli ve bir çift jogger giyiyorum. Kumaş üzerime yapışıyor ve ayaklarımı spor ayakkabıların içine sokup bir bantlı tişörtü çekiştiriyorum. Gri beremi alıyorum, yıpranmış, sarkık kenarları kulaklarımı kapatıyor ve ıslak saçlarımın üzerinden aşağı doğru çekiyorum.

Bilmemek, ulaşamadığım bir kaşıntı gibi beni pençeliyor. Oliver'ın sözleri zihnimde tekrarlanıyor.

O zaman Lucas'ın yap, onu kovala.

Yorgunluğumu üzerimden atıyor ve uzuvlarımı harekete zorluyorum. Tezgâhtan anahtarlarımı kapıp cebime atıyorum ve dışarı çıkıyorum. Londra trafiğinde ya da boğucu metroda gezinmekle uğraşamam, bu yüzden siyah bir taksiye el sallayıp arka koltuğa kayıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve tek düşünebildiğim April'a gitmem gerektiği.

Hemen şimdi.

Bölüm 33

April

B Asil yatakta yanıma zıplıyor ve ben yastıklara gömülürken yüzüme kafa atıyor. Yumuşak tüyleri yanağıma değiyor ve ben de çenesinin altını kaşıyorum. Bana doğru eğiliyor ve ben de onun tombul küçük yanaklar.

Uzun bir iç çekiyorum. Aylar önceki halimi düşününce, elimde olmadan eskiden olduğum halimin yasını tutuyorum. O kadın çok kırılmıştı. Keşke geri dönebilseydim ve ona her şeyin yoluna gireceğini, iyileşeceğini ve yoluna devam edeceğini söyleyebilseydim. Tünelin sonunda bir ışık olduğunu.

Bazen hayat sizi yeni bir yöne yönlendirir, ancak bunu farklı bir yola adım atmak için bir fırsat olarak görmek daha iyidir.

Ve bunun beni götürdüğü yeri seviyorum.

Bugün Lucas'ı tekrar görmek hiç beklenmedik bir şeyi harekete geçirdi: gurur. Geleceğin bunaltıcı ve korkutucu geldiği böylesine karanlık ve belirsiz bir dönemi atlattığım için gurur duyuyorum. Bununla yüzleştiğim ve devam ettiğim için gururluyum. Ve hepsinden önemlisi, yanımda duran, benden asla vazgeçmeyen ve kendim göremediğimde ışığımı besleyen inanılmaz arkadaşlarıma minnettarım.

Yuvarlanıyorum ve kollarımı uzatıyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve son birkaç günde olan her şeyi gözden geçiriyorum.

Suyun yüzeyini aştığımı ve yeniden nefes alabildiğimi hissediyorum.

Yataktan kalkıp çıkmak almak için mutfak çekmecesine doğru ilerliyorum. Çeşitli yüzeyleri süsleyen kokulu mumları teker teker yakıyorum, titreyen alevler dans ederken odayı yumuşak bir ışıltıya boğuyorum

duvarlar boyunca. Vanilya, chai, tütün ve karamelin sıcak, rahatlatıcı kokuları havaya yayılıyor ve beni sıcacık bir kucaklamayla sarıyor.

Sonra, hala koridordaki masanın üzerinde duran fotoğraflara dönüyorum, çerçevelerinde nihayet geçmişte bırakmaya hazır olduğum bir hayatın enstantaneleri var. Bir zamanlar var olan ama artık olmayan bir insanın anıları. Fotoğrafları teker teker kaydırarak çıkarıyorum ve çerçeveleri boş bırakıyorum. Yıpranmış iş çantasını ve eski kırmızı atkısını tam bıraktığı yerden almadan önce fotoğrafları bir yığın halinde istifliyorum. Kollarım dolu bir şekilde dışarıdaki çöp kutusuna gidiyor, onları içine atıyor ve kapağını kapatıyorum.

Sonunda, içeri girdiğimde, eğlence ünitesinden son kitaplarını aldım ve bir hayır kurumuna bağışlamak üzere ön kapının yanına yığdım.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Onlar bir hiç.

Uzun süre bunlardan kurtulmanın bir parçamı kaybetmek anlamına geleceğini, beni şekillendirdiğine inandığım bir hikayenin son bölümünü yırtıp atmak gibi bir şey olacağını düşündüm. Ama şimdi burada durup artık bana uymayan bir hayatın kalıntılarını atarken, bunun hikayemin sonu olmadığını fark ediyorum. Artık değil.

Bu sadece yeni bir şeyin başlangıcı.

Heyecan verici bir şeyin.

James.

Perdeleri çekip dünyanın geri kalanını kapatıyorum. Üst kattaki banyoya çıkıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirmek için kısa bir süre duraklıyorum. Anna'nın el işçiliği kusursuz. Buklelere bayılıyorum, bu yüzden başımın tepesinde ipek bir toka ile toplamak, stili korumak ve şampuanı atlamak için idari bir karar veriyorum.

Kendime çeki düzen verip dalgalarımı serbest bırakıyorum ve mükemmel bir şekilde yerlerine geri dönmelerini izliyorum. Bir çift kabarık yatak çorabı, ekose pijama pantolonu ve düz bir üst giyiyorum. Basil peşimden aşağıya iniyor, küçük patilerinin sesi basamaklarda hızla ilerliyor. Tüm o muhteşem kokularla kaplı salona ulaştığımda neredeyse ağzımın suyu akacak.

Telefonum cips aramak için kileri karıştırıyordum.

Dönüp tezgahın üzerinden aldım ve mesajlara göz attım.

Ee? Nasıl geçti?

Anna: *İyi misin?*

İsimlerini görünce genişçe gülümsüyorum ve hızlıca bir cevap yazıyorum: *Şaşırtıcı derecede iyi. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Gördüğümde size anlatırım.*

bu hafta. Harap oldum. Dün gece için çok teşekkürler. İkinizi de seviyorum, xx

Telefonumu tezgâha geri koyup dolaptan cipslerimi alıyorum ve paketi yırtarak açıyorum. Kapı çaldığında yeni bir diziye dalmıştım. İsteksizce cips paketimi bir kenara fırlatıyorum ve inleyerek kapıyı açmak için ayağa kalkıyorum.

"Yemin ederim, eğer bu bir Yehova Şahidi saçmalığıysa..." diye mırıldanıyorum nefesimin altında, ön kapıya doğru sürünürken. Kapıyı açtım ve donakaldım.

Yutkunuyor, ayaklarının üzerinde kayıyor, ensesini ovmak için elini kaldırıyor. *Kahretsin*, o kadar iyi görünüyor ki yumurtalıklarım neredeyse patlayacak.

Kalın kalçalarına yapışan sade siyah bir jogger giymiş, üstü geniş göğsüne kadar uzanıyor. Ve İsa aşkına, bir bere.

Lanet bir bere.

Dünyada beni dize getirebilecek bir şey varsa, o da bereli bir adamdır. Kum rengi dalgaları altından beni zayıflatmaya yetecek kadar görünüyor. Yanakları kızarmış, sanırım sıcakta koşturmaktan.

-Ve bakmadan duramıyorum.

Dün sabahki davranışımı hatırlatan utanç duygusu içimi kaplarken, gözlerimden yaşlar süzülüyor ve onları durduramıyorum.

"James," diyorum, sesim çaresiz. Elini yanağıma götürüyor ve başparmağını yatıştırıcı bir hareketle ileri geri hareket ettiriyor. Dokunuşunun sıcaklığı nefesimi kesiyor.

"Selam tatlım," diyor, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor, sol gamzesi derinleşiyor.

"Çok özür dilerim..." Sesim çatlıyor.

Başımı ellerinin arasına aldı. "Hey, hey..." Eğiliyor, böylece göz göze geliyoruz. "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok," diye fısıldıyor, alnını benimkine yaslamak için eğiliyor. Burnumun ucunu öpüyor ve midemde çılgınca kelekler uçuşuyor.

"Burada olmam sorun olur mu?" diye nazikçe soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Güzel," diyor. "Çünkü beni reddetseydin son derece aşağılayıcı olurdu," diye ekliyor sırtarak.

Kıkırdarak gözlerimi kapatıyorum ve onu içeri almak için kenara çekiliyorum. Yanımdan geçip gidiyor ve mumlar yanarken bile odanın içinde dolaşan kokusunu yakalıyorum.

Onu kanepeye kadar takip ediyorum ve bacaklarımı altımda çaprazlayarak oturuyorum. James minderlere gömülürken kolunu rahatça kanepenin arkasına atıyor. Basil zıplayarak James'in koluna sokuluyor. James onu nazikçe okşuyor, Basil çılgınca mırıldanırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Bakışlarını bana çeviriyor, yüzünde şefkatli bir ifade var. "Dün ya da bu sabah aramadığım ya da mesaj atmadığım için özür dilerim. Biraz yalnız kalmak isteyebileceğini düşündüm."

Bu düşünceli, güzel adam.

"Bu bir hata değildi," diye fısıldıyorum, eğilip elimi hafifçe kalçasına koyuyorum.

Anlamasına ihtiyacım var. Bakışları parmaklarımın durduğu yere düşüyor ve onu inceleme isteğime karşı koyamıyorum. Dans eden mum ışığı çenesinin keskin açısıyla, dolgun, öpülesi ağzıyla ve yüzündeki kirli sakalın gölgesiyle tezat oluşturuyor.

Yeşil gözleri benimkilerle birleşiyor ve elimi kendi gözleriyle kapatıyor. "Beni incitmek istemediğini biliyorum."

O kadar nazik ki, söylediklerimden sonra hak ettiğimden çok daha fazlasını hak ediyorum.

Ona neden korktuğumu, onu neden kendimden uzaklaştırdığımı anlatmalıyım. Ona Lucas'ın mesajını ve hayatıma devam etmeye hazır olduğumu söylemeliyim. Onunla birlikte. Her şeyi bilmeyi hak ediyor. "Söyleyecek çok şeyim var, sorun olur mu?" diye sordum.

"Elbette," diyor aramızda eliyle işaret ederek. "Bu sadece iletişim kurarsak işe yarar."

Ve o haklı. Devam etmeden önce başımla onaylıyorum.

"Lucas bana mesaj attı," diyorum ve James'in kaşlarının çatılmasını izliyorum. İfadesi değişiyor ve ben de her ne kadar endişeleniyor olsa da onu yatıştırmak için acele ediyorum.

"Dün sabah, sen eve gelmeden önce. Ondan gelen bir mesajla uyandım."

Burun delikleri alevlendi. "Ne dedi?"

"Konuşmak istediğini söyledi."

James bakışlarını kaçırıyor, bana dönmeden önce dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. "Onunla konuştun mu? Bu yüzden mi gittin?" diye soruyor, sesi endişeli.

"Onunla konuştum, evet." Elini sıktım. "Ama gitmeden önce onunla konuşmadım." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak sınırlı bir şekilde içimi çektim. "Ancak bu sabah onunla buluştum."

Çenesi geriliyor, ben de hemen açıklığa kavuşturuyorum. "Düşündüğün gibi değil. Söz veriyorum. Hiçbir şey olmadı. Kahve içmek için buluştuk." Bir sonraki kısmı açıklamadan önce derin bir nefes alarak duraklıyorum. "Tekrar bir araya gelmek istedi. Bir hata yaptığını ve tekrar denemek istediğini söyledi."

"Anlıyorum," diyor bakışlarını indirerek.

"Onu geri istemiyorum James... *Seni* istiyorum," diyorum ona. Gözleri benimkilere kaydı.

"Birlikte harika bir gece geçirdik." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Gerçekten, daha önce hiç bu kadar zevk almamıştım ya da daha fazlasını *istememiştim*." Bana isteksiz bir gülümseme veriyor ve gözleri umut ve acının karışımıyla doluyor. "Çıldırıldım çünkü mesajı açtım ve paniğe kapıldım. Ne istediğini bilmiyordum ve bu beni hazırlıksız yakaladı. Sonra en sevdiğim kafeden kahvaltı getirdin, çok düşünceliydin. Seni ne kadar önemseydiğimi fark etmemi sağladı. Ama kendimi suçlu hissettim. "Bu beni Lucas'tan daha mı iyi yapıyor?" diye düşünüp durdum. Seninle, onun kardeşiyle yatmak... ben korkunç bir insan mıyım?" Sözlerimi düşünürken yüz ifadesi yumuşuyor ve devam ediyorum. "Seninkileri, yani *bizi* düşünmem gerekirken Lucas'ın duygularını düşünüyordum. Kimseyi incitmek istemiyorum, en azından seni."

Yüzümü nazikçe kavırıyor, her bir yanağımı öpüyor. Parmakları saçlarımın arasından geçiyor, başımın arkasını kavırıyor ve beni kendine çekiyor. Dokunuşu kalbimi vahşi bir dansa gönderiyor.

"Anlıyorum," diyor. "Endişelenmeniz çok doğal. Kolay bir durumda değiliz. Ama April," diyor gözleri benimkileri ararken, "bu konuda yalnız değilsin. Ben burada senin yanındayım. Bana geceyi birlikte geçirmenin bizim için ne anlama geldiğini sorduğunda sana ihtiyacın olanı veremediğim için üzgünüm. Her şey demekti. Aramızda bir şey var dediğimde ciddiydim. Bunu hayal etmiyoruz. Bu gerçek ve ben bunu seninle keşfetmek istiyorum. Bence bunu keşfetmeyi hak ediyoruz, sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Tamam, bu iyi" diyor. "Biz her şeyi ortaya koyarken ... Konuşmamız gereken başka bir konu daha var.." "Ne oldu?"

"Bu konuda iyi olduğunu bilmem gerek... bizimle," diyor elimi kendi eliyle ovuşturarak. "Atlas Veil gelecek yıl turneye çıksa bile. Bu hemen olacak bir şey değil April, gittiğimde yedi ay olacak. Sadece emin olmanı istiyorum."

Kaşlarını çatıldı. "Üstesinden gelip gelemeyeceğimi mi soruyorsun? Yoksa seni bekleyip beklemeyeceğimi mi soruyorsun?"

"İkisi de," diye yanıtıyor. "Seni sahip olduğumuz şeyi mahvedebilecek bir şeyin içine sürüklemek istemiyorum. O turneye çıkmak istiyorum. Ama aynı zamanda seni de istiyorum. Yedi ay uzun bir süre ve senden benim için hayatını askıya almanı isteyemem. Ama aynı zamanda senden bunu isteyecek kadar da bencilim."

Potansiyel turnesini, bunun tadını çıkarmamıza izin verip vermememiz gerektiğini sorgulamak için bir neden olarak çerçevelemek aklımın ucundan bile geçmedi. Bu seçimleri kazanmasını istiyorum - dünyanın karşımdaki adamı görmesini istiyorum. Ve eğer bu devam ederse, o zaman yedi ay çok da uzun bir süre sayılmaz. Bizim için kardeşiyle yüzleşecek kadar cesursa, en azından bu süreçte onun yanında durabilirim.

Başımı eğiyorum. "James, eğer turlamanın beni korkutacağını düşünüyorsan, beni sandığın kadar iyi tanı mıyorsun demektir."

"Zor olacak. Mesafe, programlar. Bu sadece birbirimizi özlemekle ilgili değil, inşa ettiğimiz bu şeyin bu tür bir baskıya dayanıp dayanamayacağını merak etmekle ilgili."

Elini öperim. "Zor olmayacağını söylemiyorum. Ama alternatifi ne? Daha denemeden gitmek mi? Bunu yapmaya niyetim yok. Şimdi olmaz. Ya sen?"

Başını sallıyor. "Hayır. Tanrım, hayır. Ama aynı zamanda yapmak zorundaymışsın gibi hissetmeni de istemiyorum-"

"Dur," diye araya giriyorum. "Neyle başa çıkıp çıkamayacağıma sen karar veremezsin."

Bu işte ben de varım James. Ve eğer sen de denemeye hazırım."

Beni daha yakına çekiyor, alnını alnıma yaslıyor. "Ben varım. Ben varım April. Sadece... bunu senden duymaya ihtiyacım vardı."

"Ben varım."

"Güzel," diyor ve aramızdaki boşluğu eritiyor.

Bölüm 34

April

M Ağzım onunkine değiyor, ilk başta tüy kadar hafif bir dokunuş. Dudaklarımı ayırdığımda nefeslerimiz birbirine karışıyor ve o da dilini benimkine değdiriyor. Hareketleri yavaş ama coşkulu. Bizimkine kıyasla

ilk öpücük, bu aceleye gelmez. Birbirimizi yepyeni bir şekilde keşfediyormuşuz gibi tadını çıkarmak için zaman ayırıyoruz.

Diğer eli belime doğru kayarak beni daha da yakınlaştırıyor ve ben de onun içinde eriyorum. Öpüşme derinleştikçe zihnim sessizleşiyor. Sadece James var -tadı, dokunuşu- ve bunun beklediğimden daha fazlası olduğunun ezici farkındalığı.

Uzanıp beresini yavaşça çıkarıyorum, parmaklarım nemli saçlarında gezinirken yere düşmesine izin veriyorum. Dudaklarıma karşı inliyor ve içime bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

Ellerimi üstünün eteklerine indiriyorum, kumaşı kavırıyorum ve başının üzerinden yukarı çekiyorum. O da kollarını açıp bana yardım ediyor. Göğsünün genişliğini, kaslarının derisinin altında nasıl kaydığını gördükçe göz bebeklerim büyüyor. Gözlerim joggers'ına doğru zorlanan sikine takılıyor. Dışlerim alt dudağımlı sıyrıyor ve lastiğe uzanıyorum. Elleri hızlıca benimkilere katılıp soyuyor.

Çıplak olduğunda arkama yaslanıyorum. Mum ışığında farklı görünüyor. Ethereal, Adonis gibi. Yavaşça, neredeyse tembelce, ellerimi damarlı, dövmele kollarında gezdiriyorum, sanki her santimini hafızama kazıyormuşum gibi parmak uçlarımla kıvrılan ve dönen mürekkepli çizgilerin haritasını çıkarıyorum.

"April," diye homurdanıyor, kalçalarını sıkıca kavrayıp pijama altımın bel bandını parmaklarken dudaklarını yalıyor. Ona daha iyi pozisyon vermek için kalçalarını kaldırıyorum.

Giriş. Yavaşça, neredeyse acı çekerek düğümü çözüyor ve pijamalarını bacaklarımdan aşağı sıyırmaya başlıyor.

Hiç vakit kaybetmeden gömleğimi başımın üzerinden kaldırıp onunkinin yanına, yere fırlatıyorum. Hava açıkta kalan tenime çarparak çakıllaşmasına neden oluyor ve meme uçlarım tepki olarak sertleşiyor. Duraklıyor, bakışları gezinirken burun delikleri açılıyor.

Onun için bacaklarımı yavaşça ayırarak uzanıyorum. Gözleri bir an için benimkilere kilitleniyor, sonra vücudumda geziniyor ve çıplak, parıldayan seksimi görüyor. Alçak, hayvani bir inilti ondan kaçıyor.

Üzerime eğiliyor, kalçalarımın arasına yerleşirken ellerini başımın iki yanına koyuyor. Beni öpüyor ve ben de ona her şeyimle karşılık veriyorum. Sert aletinin karnıma bastırıldığını hissediyorum ve onu kavramak için aramıza uzanıyorum.

Ben onun prekumunu tepesine bulaştırırken dudağımı ısıyor ve çekiştiriyor. "Kahretsin, tatlım, elin sikimin etrafına sarılmış çok iyi hissettiriyor." Sıvıya dönüyorum.

Onu yavaşça pompalıyorum, elimde nabız gibi atarken verdiği hissin tadını çıkarıyorum, tam olarak ne istediğini biliyorum ama onu bekletiyorum.

Başını eğiyor, dudakları kulağıma değerken kalçaları elimle senkronize bir şekilde hareket etmeye başlıyor, aramızdaki tempo hızlanıyor. "Seni çok fena istiyorum April," diye homurdanıyor. "O mükemmel göğüslerinin her yerine boşalmak istiyorum, sonra seni ters çevirip arkadan becermek istiyorum. Kıçını parmaklarken sikimi tatlı amının derinliklerine gömeceğim."

Sözleri vahşi, bedenim onun altında kıvranıyor. Her saniye daha da ıslanıyorum. Kolum yorulmaya başlıyor ama durmuyorum.

"Gelmeni istiyorum," diyorum.

Yanıt olarak inliyor, sesi keskin ve sert. "Öyle mi? Göğüslerine boşalmamı ister misin? Yoksa o tatlı amcığın her yerine boşalmamı ve yalamamı mı istersin?"

Tanrım. İki gece önce edepsiz konuşması iyiydi ama bu gece başka bir seviyede. Ve ben buna kızgın değilim. Azıcık bile değil.

"Amıma boşalmanı istiyorum," diyorum. "Üstüme boşalmanı istiyorum, James."

Ağzı sessiz bir iniltiyle açılıyor ve dökülmeden önce gerildiğini hissediyorum, boşalırken sert aletini amıma sürüyor, beni sıcaklıkla kaplıyor.

Ağzımı sahiplenici bir öpücükle yakalıyor, vücudunu birbirine bastırarak şekilde indiriyor.

"Sana ihtiyacım var James."

"Öyle mi?" diye . Hevesle başımı sallıyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Gözleri kararıyor.

"Ağzına ihtiyacım var."

"Nereye, tatlım? Ağzıma nerede ihtiyacın var?"

"Amımda."

"Aferin

kızıma." Siktir.

Ben.

Vücudumdan aşağı kayıyor, bana tapıyor. Dudakları ve elleri her santimi keşfediyor, tenime kutsalmış gibi dokunuyor ve öpüyor. Karnımın alt kısmına ulaştığında elini rahmimin üzerine koyuyor. "İşte," diye mırıldanıyor, sesi alçak, "Seni buradan dolduracağım."

Oh Tanrım. İçimden bir sıcaklık akıyor. Beni döllerile dolduracağı düşüncesi neden bu kadar dayanılmaz derecede sıcak?

Alt dudakımı ısırarak başımı sallıyorum. "Evet," diyorum nefes nefese.

Başını eğmeden önce sırtıyor. Parmaklarım saçlarının arasından geçiyor ve uzun, durgun bir yalamayla ödüllendiriliyorum. Yukarı ve aşağı kayarken dili merkezime doğru düzleşiyor. Klitorisimin etrafında dönüyor, kalçalarımı oynatmaya yetecek kadar basınçla üzerinde geziniyor.

Sonra yutuyor, dili içime dalıyor. Saçlarını çekiştirerek inliyorum. Bacaklarımı omuzlarına atıyorum ve o da karşılık olarak kalçalarımı sıkıca kavlıyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum. "James, daha fazlasına ihtiyacım var."

Hiçbir uyarıda bulunmadan üç parmağını içime sokuyor, ani saldırı sırtımı kamburlaştırıyor. Nefesim kesiliyor ve parmaklarını kıvrarak iç duvarıma sürtüyor.

"Siktir," diye bağıyorum. Kirli sakalları tenimi çiziyor ve bende iz bırakacağı fikri hoşuma gidiyor. Pes etmiyor, parmakları içimde ilerlerken ağzı hala üzerimde çalışıyor, beni istikrarlı, inatçı bir hassasiyetle beceriyor. Parmaklarının her kıvrımı vücuduma şok dalgaları gönderiyor.

Saçlarını bırakıyorum ve içimdeki gerilim daha artarken koltuk minderlerini kavıyorum. Beni daha da yukarı çekerken başımı geriye atıyorum.

"James, ohgodohgodohgod!"

"Gözlerini benden ayırma April," diyor. "Dilime boşalırken bana bak."

Parça parça çözülürken bakışlarıyla karşılaşıyorum. İçimden bir dalga geçiyor, her sinirim boyunca kabarıyor.

Parçalanıyorum, toza dönüşüyorum ve uçup gidiyorum.

Dilini ve parmaklarını yavaşlatıyor, hızlarını azaltıyor.

Bitirdiğimde yavaş yavaş geri çekiliyor ve iç uyluğuma nazik bir öpücük konduruyor. Gözlerinde memnun bir parıltıyla bana bakıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. Sonra parmaklarını dudaklarıma götürüyor. Öne doğru eğilip dilimi dışarı çıkarıyorum ve dudaklarımı parmaklarının etrafına sarıp emerek temizliyorum.

Dudaklarımı yakalamak için vücuduma tırmanıyor. Kelimelere dökemediğim her şeyi o öpücüğe döküyorum. Her geçişte ona tam olarak ne kadar hissettiğimi, ne kadar istediğimi gösteriyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum usulca.

Gülümsüyor ve burnunun ucunu benimkine sürterek kalbimin kabarmasına neden oluyor.

"Her tarafım yapış yapış," diyorum bacaklarımin arasına bakarak.

"Hmm." Gözleri bir muziplik parıltısıyla üzerimde geziniyor. "Sanırım bunun icabına bakmam gerekecek, değil mi?"

Ona gülümsüyorum. Tam boyunda duruyor. Her santimi gergin, altın sarısı ve belirgin. Tek bir yumuşak hareketle beni kollarının arasına alıyor, zahmetsizce gelin kaldırıyor. Sonra dönüp bizi üst kata çıkarıyor. Beni tutarken kasları zorlanmıyor, sanki 1.80 boyunda değilmişim gibi; kollarında hiçbir ağırlığım yok. Onun bu eğlenceli yanını görmeye bayılıyorum. Bu yönünü ortaya çıkardığı kişi olma düşüncesi beni inanılmaz derecede şanslı hissettiriyor.

Banyoya vardığımızda, ayaklarımin üzerinde sabit durduğumdan emin olarak beni dikkatlice yere bırakıyor. Duş kapısını açıyor, musluğu açıyor. Bana doğru dönerek zahmetsizce beni makyaj masasının üzerine kaldırıyor ve bacaklarımin arasına yerleşiyor. Güçlü kollarıyla beni kavıyor, ellerini iki yanımda tezgâha dayıyor.

"Gerçek olamayacak kadar iyisin," diyor, sesi içtenlikle dolu. Yanaklarım kızarıyor ve başımı eğiyorum. Ama o nazikçe çenemi yukarı kaldırıyor ve göz göze gelene kadar eğiliyor.

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum," diye fısıldıyorum.

"Hadi seni temizleyelim," diyerek beni tezgâhtan kaldırdı.

"Bacaklarım var, biliyorsun," diye takılıyorum, ama o sırtıyor ve beni duşa taşımadan önce ayağıyla suyu test ediyor.

"Duşta seni kaç kez düşündüğümü tahmin bile edemezsin," diyor.

"Öyle mi?"

"Evet."

Beni fayans duvara bastırırken bakışları kararıyor. Aletini kıvrımlarıma sürerken, kendini yağlarken ve beni kızdırırken sert ve hazır.

"Ne düşündün?" diye sordum.

"Sen, böyle yayıl." Elleri üst kısmına doğru iniyor ve parmak uçlarını tenimde gezdiriyor. "Vücudun ıslak, bana doğru bastırılmış. Nasıl hissedeceğini... Sonunda seni aldığında nasıl ses çıkaracağını."

"Sesim nasıl geliyordu?" Nefes nefese sordum.

Alçak bir homurtuyla karşılık veriyor, bacaklarımdan birini kaldırıp ön kolunun üzerine asıyor. O beni tutarken parmak uçlarımda durmak için kendimi yukarı çekiyorum. Aleti giriş deliğime sürtünüyor. Nefis bir şekilde santim santim içeri kaymasını ve beni tamamen doldurmasını izlerken nefesim kesiliyor. İkimizin de içinden bir ürperti geçiyor ve bana bakışı -aç, sahiplenici- kalbimi dörtlale attırıyor. Uzun, iniltili bir inilti çıkarıyorum.

"Sesin aynen böyle geliyordu," diyor içime pompalarken. Tenin birbirine çarpma sesi banyoyu dolduruyor. Beni acımasız bir hızla sikerken inlemelerimi tutamıyorum. Vücudum canlı bir tel gibi ve her itiş içimde dalgalanan elektrik dalgaları gönderiyor. Gözleri memelerime kilitlenmiş, her itişte zıplamalarını izliyor. Vites değiştiriyor, ağırlığımı desteklemek için bir bacağını kalçamın altından yukarı kaldırıyor ve kendini içimde daha da derinleştiriyor. Şimdi boşta olan eli aramızda dolanıyor, klitorisimi buluyor, yavaş ve kasıtlı daireler çizerek ovuyor.

"Amına bayılıyorum."

"James," diye nefes nefese kaldım, tırnaklarımı pazılarına geçirdim. "Bu amcığa boşalmama izin verecek misin?"

Yaklaştığını, hareketlerinin daha da hızlandığını hissedebiliyorum ve ben de tam onun yanındayım, uçuşumun kenarında sallanıyorum.

"Evet. Bana hepsini vermeni istiyorum. beni."

Hareketlerini hızlandırıp içime daha sert girerken sert bir inilti çıkıyor.

"Siktir, April."

"Çok yaklaştım."

"Benimle gel."

Son ve derin bir hamleyle içime boşalırken nabzının attığını hissediyorum. Bu his beni mahvediyor, bedenim bunun gücüyle titriyor.

Nefesimizi tuttuktan sonra yavaşça çekmeden önce dudaklarıma sert bir öpücük bırakıyor. Döllerini kalçamdan aşağı damlıyor ve elini yukarı kaydırıp parmaklarını tekrar içime sokmadan önce iki parmağıyla akıntıyı yakalıyor.

"Sana doyamıyorum," diye nefes alıyor.

"Lütfen kal."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Gitmeyi hayal bile edemem."

Bölüm 35

James

A Güneş ışığının ballı rengi perdenin kenarlarından süzülüyor. April'ın derin ve huzurlu uykusundaki nefesinin yumuşak, sabit ritmiyle uyanıyorum. Tura çıkarsam beklemeye razı olacağını rahatlama gelecek yıl hemen, neredeyse ezici oldu. Kendimi bencil bir piç gibi hissettim. -Bu sözleri söylemesini istiyorum, çünkü bunun küçük bir istek olmadığını biliyorum. Bir de bizim hakkımızdaki duygularıyla uğraşıyor, bu çok fazla.

Umarım bunun benim için sıradan bir kaçamak olmadığını anlatabilmişimdir. Ve yedi ay... yedi ay uzun bir süre. Çok şey olabilir. İnsanlar değişir. Duygular kaybolur. Gitmiş olma düşüncesi, inşa ettiğimiz her neyse ona tutunmak için burada olamama düşüncesi içimi kemiriyor. Yine de bana bakıp denemekten mutluluk duyacağını söylediğinde, bana bir can simidi uzatmış gibi hissettim. Hak ettiğimden emin olmadığım ama tutunmak istediğim bir can simidi.

Başına bir öpücük konduruyorum ve kollarımı yavaşça gevşetiyorum. Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ve uyanmadan sırt üstü kayıyor. Çıplak bedeninden aşağı doğru kayarken dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme belirliyor, ellerim teninde hafifçe geziniyor. Kalçalarına ulaştığımda onları ayırıyor, uykusunda bile beni karşılıyor. Kukusu hâlâ dün gecenin izleriyle parlıyor ve bu manzara karşısında sıkım seğiriyor. Onu iki parmağımla ayırıyorum ve bana açılmasını izliyorum.

Eğilerek dilimi girişinden klitorisine doğru yavaş ve sert bir çizgide sürüklüyorum, dilimi hassas yumrunun etrafında döndürmeden önce hafifçe emiyorum. Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor ve uyandığında vücudu titriyor. Parmaklarını saçlarıma geçiriyor, uykulu bir aceleyle saç tellerini çekiştiriyor.

"James," diye fısıldıyor, kalçalarını kaydırırken sesi boğuklaşıyor, kendini ağzıma yaklaşıyor, devam etmemi istiyor ve ben de ediyorum.

İşe koyuluyorum, hevesle merkezini yalıyorum. Ben şımarttıkça tadı ilahi oluyor. İki parmağımla girişini okşarken, vücudunun altımda gerildiğini hissediyorum. Muhtaç bir inilti çıkardığında, onları yavaşça içeri kaydırıyorum, beni daha derine çekmek için etrafımda sıkıştığını hissediyorum. Elim ve dilimle onu çalıştırırken vücudu kamburlaşıyor, hareketlerimi yavaşlatmak için onu sınıra doğru ikna ediyor ve inlemesine neden oluyor. Ondan bu lezzetli sesi çıkarmak için her şeyi yaparım.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" "Uh-huh."

"Daha fazla mı?"

Mırıldanıyo

r.

Parmaklarımı geri çekiyorum ve yorganı üzerimizden iterek vücutlarımızı ortaya çıkarıyorum. Bacaklarını omuzlarımdan üzerine kaldırmadan önce ellerim pürüzsüz baldırlarında geziniyor, onu kendi kişisel ziyafetim gibi mükemmel bir şekilde altıma yerleştiriyorum. Bu açıdan, onun lezzetli amının her santimini görebiliyorum - pembe, güzel ve uyarılmışlığıyla şişmiş.

"Şu haline bak tatlım," diye mırıldanıyorum, gözlerim kızarmış yanaklarında ve göğsünün inip kalkmasında geziniyor. "Şu daracık amcığın benim için nasıl ağladığına bak."

Ağrıyan sikimi kayganlığının içinde sürüklüyorum ve kalçaları ileri geri kayarak kendini bana sürtüyor.

"Lütfen James," diyor, sesi bir fısıltı. "Sana içimde ihtiyacım var."

İhtiyacım olan tek davet bu. Başımı eğerek amına tükürüyorum ve başparmağımla klitorisine sürtmeye başlıyorum. Başı geriye düşüyor, elleri çarşafı kavırıyor. Kendimi ona doğru hizalayarak, alçak bir tıslamayla yavaşça içeri itiyorum. Bana uyum sağlarken ağzı açık kaldı. Kendimi yavaşça dışarı çekiyorum, tam ucuna kadar, sonra tekrar kabzasına kadar sokuyorum, pompalamaya başladığımda beni sıcak ve sıkı bir şekilde sıkmasından zevk alıyorum.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerinde durmanı istiyorum," diyorum.

Çekerek kalçalarını kavırıyorum ve onu dört ayak üzerine çeviriyorum. Sert bir elle başını yatağa bastırıyorum, sırtını tam olarak kavislendiriyorum ve sonra tekrar içine giriyorum.

Elimi birleştigimiz yere doğru kaydırıyorum, parmaklarımı amında gezdiriyorum ve onları kaplıyorum. Sonra parmaklarımı kıkına kadar götürüp, dikkatli bir hazırlıkla nemi dar deliğinin etrafına yayıyorum.

Soluk soluğa kalıyor, nefesi kesiliyor. "James..."

"Hoşuna gitti mi?" Ses tonum alçak ve kalın.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diyor çekingen bir şekilde.

"Bu daracık deliği sikmemi ister misin? Sıcak, mükemmel kıcının içinde ilk benim sikimin olmasını ister misin?"

Yanıt olarak hevesle miyavlıyor ve başını sallıyor, ben göt deliğini kaplarken kalçalarını ileri geri sallıyor. Bir elimi kaldırıyorum ve keskin bir tokatla indiriyorum, kusursuz teninin solgunluktan sıcak, kızarmış bir kırmızıya dönüşmesini izliyorum. Noktayı şefkatle ovuyorum, ona tekrar vurmadan önce avucumun altındaki ısının çiçek açtığını hissediyorum, her tokat dudaklarından muhtaç bir nefes alıyor. Hareketi tekrar tekrar yapıyorum, ta ki altımda kıvranmaya başlayana, vücudu daha fazlası için yalvarana kadar.

"En iyi çekmece," diyor nefes nefese.

Sikim hâlâ onun içindeyken eğilip çekmeceyi açıyorum. Bahsettiği şeyi gördüğümde yüzüme bir sırıtma yayılıyor. Oyuncağı çıkarıp inceliyorum; bir kolu amını doldurmak için tasarlanmış, diğerinde klitorisi için bir emme aparatı var.

"Bununla oynamamı ister misin?"

"Evet," diyor nefes nefese.

Aniden çekilip onu ters çevirdiğimde nefesi kesiliyor, kalçalarını kaldırıp belinin altına bir yastık koyarak ikimize de daha derin bir aç veriyor. Bacaklarını omuzlarımdan üzerinden geçiriyor ve ben de onun süt gibi vücudunun mükemmel görüntüsüne hayran kalıyorum.

Uzun kolu sıcak kanalının içine iterken göz göze geliyoruz. Baş başa düşüyor ve gözleri kapanırken dudaklarından titreyen bir inilti dökülüyor, coşku içinde kayboluyor.

Düğmeye basıyorum ve oyuncak canlanıyor. En düşük ayarda tutuyorum, içinde titreşiyor ve klitorisini emiyorum. Sürekli çalışıyorum, oyuncağı içeri ve dışarı itiyorum, böylece duvarlarına sürtünüyor. Kalçalarını çevirip oyuncağı daha derine sokmasını izlerken neredeyse boşalıyordum. daha da rahatladığını hissettiğimde, kayıyorum, sikimi dar deliğine yerleştiriyorum ve ucumu yavaşça içeri kaydırıyorum.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor, nefesi zorlaşıyor.

"Emin misin?" Fikrini değiştirmesi için ona son bir şans vererek mırıldanıyorum.

"Evet. Seni her yerde hissetmeliyim, James. Lütfen. Her şeyini istiyorum."

İleriye doğru itiyorum, kendimi ona daha da yaklaştırıyorum. "Rahatla, tatlım. Nazik olacağım, söz veriyorum."

Başını sallıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. Ben içinde daha da kaybolurken vücudunun santim santim benim için açılmasını izliyorum. Göğsümden bir inilti yükselirken dudaklarından alçak, iniltili bir inilti dökülüyor. "Girdim," diye homurdanıyorum, sesim övgüyle kalınlaşıyor. "Çok iyi yaptın, tatlım. Sikimi mükemmel bir şekilde alıyorsun."

Emme gücü klitorisini okşarken kendimi oyuncağın hareketleriyle senkronize ediyorum. Altımda birlikte sallanıyor, ona verdiğim her şeyi karşılıyor. Karın kaslarının gerilmesini, nefes alışının kesilmesini ve yoğunluğun etkisiyle gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmesini izliyorum.

"Çok yaklaştım."

"Biliyorum tatlım. Ben de," diye homurdandım, onun daha sıkı sarıldığını hissettim.

Ben.

Tempomu sabit tutuyorum, kalçalarımı onun kıkına sokarken sürüyorum.

Bir fişkırm

Amından akan ıslaklık elimi kaplıyor, derinlere gömüldüğüm yerden kayıyor ve altımda çözülürken çarşafırlara damlıyor. Sesi lezzetli bir ilahiye dönüşüyor. "Siktir, geliyorum, geliyorum, geliyorum!"

Tam altımda paramparça olurken, derin ve alçak sesle inleyerek bırakıyorum. Son birkaç hamleyle -bir kez, iki kez- içine boşalıyorum, kendimi derinlere gömerken salıverilmem dalgalar halinde içimde yükseliyor.

Kasılmaya başladığında oyuncağı kapatıyorum ve amından çıkarıyorum. Sırlıslık klitorisinden ayrılırken emiş gücü çiğ, kaygan bir sesle serbest kalıyor. Oyuncağı yanıma bırakıp öne doğru eğiliyorum, nefesimizi tutarken alnımı onunkine bastırıyorum, bedenlerimiz hala artçı şoklardan titriyor.

Kolları boynuma dolanıyor, beni içine çekiyor ve ağızlarımızı birbirine kenetliyor. Sonunda beni serbest bıraktığında geri çekiliyorum, yavaşça kıkından çekilirken gözlerim onunkilere kilitleniyor. Döllerimin kıkından sızıp yanaklarının arasından aşağı süzülüşünü büyülenmiş bir halde izliyorum.

"*Tanrım*, bu çok güzel bir manzara," diyorum, sesim alçak ve kalın. "O daracık kıkını kaldıran tek erkeğin ben olduğumu bilmenin ne kadar tahrik edici olduğunu biliyor musun?"

Yanakları renklenirken gözleri de kapanıyor.

İnanılmaz biri.

Saçları yastığın üzerinde bir hale gibi yayılıyor ve güzel yüzünü çerçeveleyiyor. Kremi teni parlıyor, orgazmının allığıyla renkleniyor. Her nefes alışında göğsünün inip kalkışını izliyor, göğüslerinin ince hareketinden büyüleniyorum.

O benim.

"Çok mükemmel hissediyorsun. Sen mükemmelsin," diyorum yanına çökerek. Kollarımı ona dolamadan önce omuzlarına ve köprücük kemiğine öpücükler konduruyorum. Onu göğsüme doğru çekiyorum, vücutlarımız kusursuz bir şekilde birbirine uyuyor.

"Seksin böyle bir şey olabileceğini hiç bilmiyordum," diyor utangaç bir sesle. "James, bu..."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

Çenesini nazıkçe kavıyorum, başını geriye yatırıyorum ve ağzımı ağzıma götürüyorum. Şu anda nasıl iletişim kuracağımı bildiğim tek yol bu, kelimelerin ifade edemediği şeyi hissetmesine izin vermek - benim de hissettiğimi.

Kelimeler onunla geçirdiğim bu anın benim için ne anlama geldiğini anlatmakta yetersiz kalıyor. Onun yerine, ona gösteriyorum.

Ckapt'ca TW

April

We geçtiğimiz iki hafta boyunca her boş anımızı birbirimizin evleri arasında dönüşümlü olarak birlikte geçirdik. İşten sonra birbirimize yöneliyor, dış dünyadan kaçıyor ve kendimizi kaybediyoruz. diğerinin kollarında.

James'i her zamanki iş kıyafetleriyle görmeye bayılıyorum. Ona yapışan kir ve terde inkar edilemez derecede sıcak ve ilkel bir şey var. Köpüklenmesine ve kiri yıkamasına yardım eden ben olduğumda daha da seksi oluyor.

Birlikte geçirdiğimiz her gece yepyeni hissettiriyor - parmaklar ve diller el değmemiş yolları izliyor, dudaklar birbirlerinin vücutlarının her kıvrımını ve kenarını belgeliyor. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Bir rüya gibi geliyor - bizden başka hiçbir şeyin var olmadığı uzun, mutlu bir rüya.

Ama mesele sadece seks değil, her ne kadar bu inanılmaz olsa da- sessiz kalp atışlarında birlikte uzanmamız, sonrasındaki sessiz anlarda konuşmamız, ruhu besleyen sohbetler, birbirimizle hiç beklemediğimiz şeyleri paylaşmamız. Ona ailemden, çocukluğumdan ve araba kazasından bahsediyorum. Anna ve Gemma ile nasıl tanıştığıma dair hikâyeler paylaşıyorum ve James de benimle birlikte gülüyor, özellikle de Gemma'nın korku dolu randevularına.

O da grubunu ve nasıl bir araya geldiklerini anlatıyor. Oliver'ı benim Anna'yı tanıdığım kadar uzun süredir tanıyor. Arkadaşlarını öğrenmek heyecan verici; bu onu biraz daha anlamama yardımcı oluyor. Çocuklarla sadece geçerken tanıştım, bu yüzden müziklerini ve seçmeler için harcadıkları çabayı duymak heyecan verici.

Bana annesinden ve onları yetiştirirken yaşadığı zorluklardan bahsediyor. James için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

ve onu sürekli kontrol etme sorumluluğunu taşıyor. Olağanüstü bir adam.

Lucas'ın hiç yapmadığı şeyleri paylaşıyor -hayatının varlığından bile haberdar olmadığım kısımlarını. Arkadaşlığımız o kadar doğal bir şekilde gelişti ki sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi hissettiriyor. İçimde bir boşluk vardı ve James bu boşluğu doldurmayı başardı. Uykusunda beni kendine çekmesi, sanki ayrı kalmak bir seçenek değilmiş gibi, bilinçsizce bile olsa. Gece geç saatlerde şarap ve paket servisle birlikte gülüşümüz.

James'le her şey *olduğu gibi*.

Parçalanmış kenarlarımı yumuşattı.

Birbirimize bağımlı hale geldik. Hafta sonları, rutinimiz taşa bağlanmış gibi görünüyor - o işini bitirdikten sonra buluşmak, konuşmak, sabahın erken saatlerine kadar birbirimizi keşfetmek ve birlikte sarılmış olarak uyanmak.

Seramiklerimi çok destekliyor, ellerim bocaladığında ya da kendime güvenim sarsıldığında her zaman doğru sözleri söylüyor. Bu tür bir güvence, parçalarımı stoklamayı düşünüp düşünmeyeceklerini görmek için pazarların etrafındaki bazı küçük işletmelere gerçekten yaklaşabileceğime inanmamı sağlıyor. Bu fikri Gemma ve Anna'ya açtım, ikisi de heyecanla karşılık verdi.

James düşüncelerini sunmadığı zamanlarda gitarını çalıyor, ben kilimi şekillendirirken parmakları tellerin üzerinde kayıyor. Kelimeler gerekli bile değil. Sadece var oluyoruz, kendi yarattıklarımızın güzelliğinde kayboluyoruz, birlikte.

Ama zihnimin arkasında bana sonsuza kadar saklı kalamayacağımızı hatırlatan ısrarcı bir ses var. Yaptığımız şey sadece geçici değil; büyüyor ve daha derin ve daha önemli bir şeye dönüşüyor. Hiçbir şeyi aceleyle getirmeyeceğimiz konusunda anlaşmış olsak da de Lucas'ın eninde sonunda ne yaptığımızı öğreneceğini biliyoruz. Ve , bunun bir bombayı patlatmak gibi olacağı korkusunu içimden atamıyorum.

Balonumuz patladığında ne olacak?

Birlikte yarattığımız bu küçük dünyanın güvenliği ortadan kalktığında?

Yanımda uyuyan James'e bakıyorum. Bu adama o kadar değer veriyorum ki göğsüm ağrıyor. Saatin tik taklarını benim gibi hissetmiyor gibi görünüyor, ya da belki de görmezden gelmekte daha iyi bir iş çıkarıyor. Keşke ben de aynısını yapabilseydim, ama bunun sonuçlarının kaçınılmaz olduğunu biliyorum ve merak etmeden duramıyorum

hayatta kalıp . James'e güvenim sonsuz, ama aramızdaki güzellik bu baskı altında kırılacak mı?

Bunu başarabileceğimize, başımıza ne gelirse gelsin bununla y zle ebilecek kadar güçlü olduğumuza inanmak istiyorum. Sanki aynı iple bağılymışız gibi geliyor, kırılmaz bir şey. Mesafe, zaman ya da hayatlarımızın aldığı y n ne olursa olsun, hayat bizi her zaman birbirimize götürmek için yazılmış gibi geliyor.

Gerçek gibi.

Bu riske değer.

* * *

James banyomdaki du a girdiğinde suyun yumuşak sesi odayı dolduruyor ve yüzüme yayılan g l mseme i engelleyemiyorum. Dokuzuncu bulutun üzerinde s z l yorum.

Pazar sabahı erkendi ve her zamanki gibi uyandık. Genelde ben sırt üstü yuvarlanırdım ve James girerdi. Ancak bu sabah kontrolü ele aldım, onu sırt üstü ittim ve sert, katı uzunluğunun üzerine battım.

Daha dayanamayana kadar yavaş ve istikrarlı bir şekilde onun üzerinde hareket ettim, serbest bırakılması içimde derinlere fi kırdı. Sonrasında James beni temizlemek için ısrar etti. Yanıma dönüp beni nazikçe silmeden önce bir bezi ılık suyun altına tuttu. Dokunu u  efkatliydi ve yumuşak darbeler arasında dudaklarıma, alnıma ve  akaklarıma nazik öpücükler kondurdu.

Kapımın arkasından bornozu alıp üzerime geçiriyorum ve belimdeki kemeri sıkıca çekerek sımsıkı sarıyorum. Ona katılma isteğime karşı koymak zor olsa da rahatça du  almasına izin veriyorum ve aşağıya iniyorum.

Kahve makinesine doğru bir ko u yapıyorum. Dolaptan el yapımı iki fincanımı ve çok sevdiğim kahve kaps llerimi alıp buzdolabından sütü getiriyorum. Sütü k p rt c ye döküyorum, süt dönüp kremsi bir köpük haline gelirken sessiz bir tını mutfağı dolduruyor. Zengin, koyu renkli sıvının akışını ve havaya en sevdiğim kokuyu veri ini izliyorum. Derin bir nefes alıp zengin aromayı içime çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Tezgâha yaslanıyorum. Zihnim durgun ve kalbim sabit. Bu huzur ve mutluluk.

Günün geri kalanı için planlarımızı henüz konuşmadık, ama ben bunu dinlemekten memnunum. James'in kalmasını çok isterdim ama gitmesi gerekirse de anlayışla karşılarım; seçmeleri yaklaşıyor ve her anın ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde, grubun ilk dinlediğim zamanlara kıyasla çalma biçiminde gerçek bir değişim olduğunu fark ettim. James'in sahnedeki tutkusuna katkıda bulunmuş olabileceğimi düşünmek isterdim, ancak tüm övgüyü alamayacağımı biliyorum. Adamların performansını izlerken, tek ve uyumlu bir birim haline geldiklerini görüyorum.

-Tamamen senkronize ve birbirlerinin enerjisinden besleniyorlar. Bir grup olarak kimyaları yadsınamaz ve buna tanık olmak heyecan verici.

Azimli bir erkekte inanılmaz seksi bir şey var. Sabahları parmaklarını usulca tezgâha vuruyor, ayağını ritme uygun şekilde yere vuruyor. Hareket ederken kafasından geçen melodiyi neredeyse duyabiliyorum.

Onu aylarca görememe fikri ne kadar zor olsa da, bu fırsatın onun için ne kadar harika olacağını biliyorum. Kariyerini belirleyebilir.

-Sonsuz olasılıklara kapı açıyor ve sonunda gruba çok çalıştıkları tanınırlığı sağlıyor. Ve kim bilir? Belki bir albüm anlaşması bile yaparlar. Bunu hak eden biri varsa, o da James'tir. Bunu düşününce göğsümde bir duygu ve gurur dalgası yükseliyor ve heyecandan vızıldamaktan kendimi alamıyorum.

Son köpürtülmüş sütü ikinci fincana doldururken kapı çalınıyor. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı; kimseyi beklemiyordum.

Belki de bir teslimattır.

Ellerimi bornozumun ön kısmına silerek kapıya doğru yürüyorum ve sallanarak açıyorum. Orada kimin durduğunu gördüğüm an, soğuk bir felç beni ele geçiriyor ve bedenimi taş gibi ağırlaştırıyor.

Lucas.

"Hey," diyor.

Hazırlıksız yakalandığım için gözlerimi kırptıştırıyorum, sonra bakışlarım onun eline düşüyor. Elinde bir buket beyaz gül tutuyordu.

"Hey..." diyorum.

"Bunlar senin için," diyor çiçekleri bana doğru uzatırken.

Kafam karıştı, uzandım ve onları aldım. Bana küçük, umutlu bir gülümseme veriyor. "İçeri girebilir miyim?"

Nefes veriyorum, buketi biraz daha sıkı kavıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmek istedim. Belki konuşabiliriz diye düşündüm... ve, şey, belki Basil'i görebilirim," diyor, sesi kesiliyor.

"Bir telefon ya da mesaja minnettar olurdum," diyerek buketi indiriyorum. "Bak, Lucas, ben-"

"Her şeyi ettiğimi biliyorum. Seni incittiğim düşüncesi her gün içimi kemiriyor. Başka bir şans için her şeyi yaparım. Lütfen." Sesi çatlıyor ve gözleri umutla parlıyor. Sesindeki acı canımı yakıyor. Onu son gördüğümünden beri hiç düşünmedim. Kendimi James'e o kadar kaptırmıştım ki, hem gerçek hem de mecazi anlamda, ikimiz bir çift azgın genç gibiydik.

Yollarımızın bir noktada kesişeceğini biliyordum ama şu anda kesinlikle hazır değildim.

Bu şekilde değil.

"Lütfen," diye fısıldıyor, "içeri girebilir miyim?" "Şu an gerçekten iyi bir zaman değil."

Arkamda James'in sesini duyuyorum ve ayak sesleri merdivenlere ağır bir şekilde çarptığında irkiliyorum.

Sikeyim.

"Burada biri mi var?" Omzumun üzerinden bakarken ifadesi düşüyor ve sesi ciddileşiyor.

"Lucas, bu-"

"Lucas?" James'in sesi bizi böldüğünde gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve bir anlığına tüm bunların çarpık bir rüya olmasını diliyorum. Arkamı döndüğümde James'in dikkati elimdeki bukete kayıyor. Gözleri benimle Lucas arasında gidip gelirken ifadesi değişiyor ve yüzünün rengi soluyor. Çenesi titriyor.

Sadece kalçalarına sardığı bir havluyla duruyor, göğsü çıplak ve parlıyor, kalçalarının keskin V kısmı çok iyi bildiğim yerlere doğru uzanıyor. Cildinin ve saçlarının duştan dolayı hâlâ nemli olması, çay içmek için uğramadığını acı bir şekilde belli ediyor.

"Geleceğini," diyorum.

James'in gözleri Lucas'a kilitlenirken daralıyor ve üzerindeki gerginliğin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum.

"Onun burada ne işi var?" Lucas soruyor. Lucas'ın bakışları James'in üzerinde gezinirken çaresizce izliyorum -saçlarının nemli tellerinden

çıplak ayaklarına.

Bu iyi görünmüyor.

"Siz ikiniz sevişiyor
musunuz?" Sessizlik.

Lucas eşikten adımını atıyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum,
hazırlıksız yakalanıyorum.

"Dedim ki," dedi Lucas dişlerini sıkarak, "Sen. Sen. Sikişiyor. Onunla mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum cevap olarak, kelime ben durduramadan
ağzımdan kaçıyor. "April-" James bana doğru ilerliyor.

"Hayır, James, sorun değil." Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.
Lucas'a dönüp omuzlarımı dikleştirerek kesinlikle sahip olmadığım bir güvene
sahipmişim gibi davranıyorum. "Birbirimizi görüyorduk. Ve sen tekrar
sormadan söyleyeyim, evet, yatıyoruz."

Lucas'ın yüzü inançsızlıkla buruşur, sanki bu sözler onu fiziksel olarak
yaralamış gibidir. "Sen... onunla mı? O benim *kardeşim*. Bunu nasıl
yapabildin?"

Bana attığı bakış bir kurşun gibi geliyor ve boğazımda yükselen yumruyu
yutarak gözyaşlarımı uzakta tutmaya zorluyorum. "Ben mi? Ciddi misin?
Bunu nasıl yapabildim? Biz *nişanlıydık*." Sözlerimi vurguluyorum. "Beni
açıklayamayacağım şekilde incittin. Beni *kırdın*." Sesim çatlıyor. "Ve James...
bir anda oluverdi. Bana sevgimin derinliğine karşılık veremeyeceğini
söyledin."

Lucas'ın burun delikleri alevlenir. "Hatalar yaptım April ama seni
sevmekten *asla* vazgeçmedim. Hatalıydım." Sesi geriliyor. "Bunu
düzeltebilirdik. Bunu düzeltmek istedim... her şeye sahip olabilirdik."

James yer değiştirerek kurnazca yerleşiyor. "Gitmen gerek Lucas." Sesi
sabit ve soğuk. Korumacı.

Lucas'ın gözleri James'e kayıyor. "Tabii ki üzerine , değil mi?" "Ah, çok
saçmalıyorsun ve bunu sen de biliyorsun," diyor James. Elini
benimkini fırçalıyor, burada olduğunu hatırlatıyor.

"Peki, bu neyle ilgili, James? İntikam mı? İntikam almak istedin ve
nişanlımı becermeye mi karar verdin?"

"*Eski nişanlım*."

Gözlerim ikisinin arasında gidip geliyor çünkü Lucas'ın ne demek istediği
hakkında hiçbir fikrim yok.

"İntikam mı?" Tamamen kaybolmuş bir halde soruyorum.

James'in çenesi gerildi, yanağındaki kas seğirdi. Gözleri Lucas'ın
gözlerinde delikler açıyor. "Kes şunu Lucas," diye uyardı, sesi zehir doluydu.

Ama Lucas durmuyor. James'in alanını işgal ederek yaklaşıyor, yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzakta.

"Hayır, sanırım devam edeceğim. Kız arkadaşının *beni* istediği gerçeğiyle başa çıkamadın."

"Ne?" James'e dönerken sesim titriyor. "Neden bahsediyor bu?"

James'in çenesi kıpırdıyor ve ifadesi kararıyor.

"James," diye fısıldıyorum, elimi kalbinin üzerine koyuyorum ve avucumun altında kalbinin çarptığını hissediyorum.

Sertçe yutkunuyor, bakışlarını kaçırıyor. "Abigail'in beni iş arkadaşı Matt ile aldattığını söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" diyor.

Aman Tanrım. Sanırım bunun nereye gittiğini biliyorum. Midem bulanıyor. "Evet," diye cevap veriyorum, şimdiden olacaklardan korkarak.

"Matt değildi," dedi, sesi duygudan arınmıştı. "Lucas'tı." "Ne demek istiyorsun?"

"Lucas Abigail'i becerdi." James'in sesi jilet gibi keskindi. "*Bütün o süre* boyunca onunla sevişiyordu."

Elimi ağzıma götürdüm, tamamen sersemlemiştim.

Lucas sağlam duruyor ama çekici ve kibar yüzü çatlıyor ve artık görebilecek kadar uyanık olduğum bir gerçeği ortaya çıkarıyor. Onu zar zor tanıyorum. Kalbim James için paramparça oluyor, Lucas'ın onun geleceğini de mahvettiği gerçeğiyle parçalanıyor.

Ve her şey mantıklı.

Aralarında bakışırken gözlerimde yaşlar birikiyor, inançsızlık ve acı içimi yakıyor. "Bunu ona nasıl yapabildin Lucas? Öz kardeşine nasıl böyle zarar verebilirsin?"

Lucas'ın bakışları düşüyor ve yemin ederim yüzünde kısa bir an için utancın titreştiğini görüyorum, sonra çenesi tekrar geriliyor, çelik bir duvar tekrar yerine oturuyor. "Bu bir hataydı. Onunla ilişkiyi bitirmeye çalıştım ama kabul etmedi," diye mırıldanıyor savunmacı bir tavırla.

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi *senin* mesajların onun telefonunda çıkıyordu?" James diyor ki.

Lucas alay ediyor. "Neye istersen ona inan."

"Lucas, gerçekten gitmen gerektiğini düşünüyorum. Lütfen," diyorum sesim titreyerek.

Lucas kaşlarını çatıyor. James bana yaklaşıyor, eli koruyucu bir şekilde belime dolanıyor. "Sorun yok tatlım," diye mırıldanıyor, başparmağını kalçamın üzerinde gezdiriyor. Lucas'a bakıyor. "Çık dışarı."

Lucas'ın gözleri önce bana, sonra da son bir kez buketi tutan ele kayıyor. Pişman ve k黈k黈n görünüyor ama irkilmiyorum. Ona bu zevki tattırmaya cesaret edemem.

"Seni gerçekten sevdim," der sessizce, sanki bu sözler bir şekilde hasarı geri alabilecekmiş gibi. James'e son bir kez hırçın bir bakış atarak dışarı fırlıyor ve kapıyı gürültüyle arkasından kapatıyor. Ardından gelen sessizlik boğucu geliyor. Orada öylece duruyorum, tamamen sersemlemiş bir halde.

James yaklaşıyor, eliyle sırtımda yavaş ve rahatlatıcı daireler çiziyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Gözyaşlarım hâlâ gözlerimin kenarlarını yaksa da başımı sallıyorum. "Ben mi?"

Tamam mı?"

şakağıma bir öpücük konduruyor. "Sen varsın," diyor kulağıma karşı. "Sen yanımda olduğun sürece, ben iyiyim. Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Bölüm 37

James

I April'la bu konuya nasıl yaklaşacağımı merak -eğer bu konuyu açmak isteseydim bile. Lucas'la olan ilişkim benim sorunum ve bunun başkalarının onun hakkındaki hislerini etkilemesini istemiyorum. Boktan bir şey yaptığına şüphe yok ama sonuçta onu hayatımda tutmak benim seçimimdi, bu ilişki ne kadar uzak olursa olsun. Geçmişe takılıp kalmayı ve bunun beni canlı canlı yemesine izin vermeyi seçebilirdim ya da bunu kabullenip başka bir yerde huzur bulmayı seçebilirdim. daha kolaydı. Onu sevmek zorunda değildim ama herkesin iyiliği için medeni olabilirdi. Hıyar bunu hak ettiğinden değil.

April'in Lucas ve Abigail'i bu şekilde öğrenmesini hiç istememiştim. Bunu ondan sonsuza dek saklamayı planladığımdan değil, sadece doğru zaman olmadığını hissettim ve bu konuyu tekrar gündeme getirmekten nefret ediyorum. Sevdiğimi sandığım kadın, *evlenmek* istediğimi sandığım kadın kardeşimle *yatıyordu*.

Eğer öğrenmeseydim, hiç durur muydu, yoksa yüzüğüm parmağında olsun ya da olmasın devam ederler miydi bilmiyorum.

April ve Lucas'ın nişanı attıklarını duyduğumda alarm zilleri anında çalmaya başladı. Lucas'la birlikteyken onu tanımak için fazla zaman harcamamış olsam da, onun iyi bir insan olduğunu ve Lucas için fazla iyi olduğunu anlamama yetecek kadar iletişim kurmuştuk. Onu hak etmediği açıktı.

April iletişim eksikliği gibi önemsiz bir şey yüzünden bir ilişkiyi bitirmez. Her şeyini ortaya koyan biri olduğunu, ilişkinin yürümesi için her şeyi deneyeceğini söyleyebilirim. O sadık biri. Ve bana onun gizli hesabındaki mesajları bulduğunu söylediğinde, hiç şaşırmadım.

En ufak bir şey. Nişan partilerindeki korkunç davranışlarına tanık olduktan sonra olmaz.

Kollarımı April'a dolayarak sıkıca sarıyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. Onun dokunuşu kıyıya vuran yumuşak bir dalga gibi ve geçmişe ait her şey buharlaşıyor. Odaklanmak istediğim tek şey o.

"James, çok üzgünüm," diye fısıldıyor.

Yavaşça yüzünü ellerimin arasına alıyorum, başını eğerek gözlerimizin buluşmasını sağlıyorum. "Benim için üzülme," diye mırıldanıyorum, başparmaklarımı hafifçe yanaklarında gezdiriyorum. "Ben iyiyim. Uzun zaman önceydi."

Ellerimi indirdiğimde mutfığa doğru dönüyor ve çöp kutusunu açıp buketi içine atmasını izliyorum. Bir of çekerek kanepeye doğru ilerliyor, ben de arkasından gidip yanındaki minderlere gömülüyorum. Onu kendime çekmek için yaklaşıyorum ve kollarımı ona doluyorum. Göğsüme yaslanıyor ve ben de derin bir nefes alarak tatlı şampuanının kokusunu içime çekiyorum.

"Başka kim biliyor?"

"Çocuklar biliyor,"
diyorum. "Peki ya
ailen?"

Başımı sallayarak nefes veriyorum. "Hayır, ailem değil. Kardeşimle aramızdaki kopuk ilişkiyle başa çıkabilirim. Annemin iyiliği için iyiymişiz gibi davranabilirim, çünkü gerçeği kaldırabileceğini sanmıyorum. Bu onu mahveder ve ben... bunu ona yapamam." Dudaklarımı April'ın saçlarına bastırıyorum. "Zaten yakın olmamamızdan nefret ediyor. Aramızdaki şeylerin kırılğan olduğunu biliyor ve bunun sadece çok farklı olduğumuz için olduğunu varsayıyor, ama gerçek nedeni öğrenirse ... bunun ona ne yapacağını hayal bile edemiyorum."

April sessizliğini koruyor, başı geriye eğik ve açık mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Numara yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor ve narin parmak uçlarıyla kolumun üzerinde durgun daireler çiziyor.

"Artık kabullendim," diyorum onu sıkarak. "Onu asla affedebileceğimi sanmıyorum ama kendi iyiliğim için bunu unutmayı öğrendim. Ailedeki gerginliğin sebebi olmak istemiyorum ve onun yaptıklarının sürekli hatırlatılmasına ihtiyacım yok. Kız kavgaya değmezdi, o da değmezdi. Beni bir kardeş olarak kaybetmek mi? Bu onun cezası. Her gün bununla ve şimdi de sana yaptıklarıyla yaşamak zorunda kalacak."

Başını yavaşça sallar. "Aynı şey değil James. O senin kardeşin."

"Öyle değil mi?" diye sordum. "Kardeşim olsun ya da olmasın, o da senin ailen olmak üzereydi."

Tereddüt ediyor, gözleri benimkileri arıyor. "Peki ya biz?" "Biz ne olacağız, tatlım?"

"Bu... seninle benim aramda olan şey." Aramızda eliyle işaret ediyor. "Annen bu konuda ne düşünecek?"

Bir nefes veriyorum ve başımı minderlere yaslıyorum. "Annem seni seviyor, April. Bunu biliyor muydun? Bunu sana bakışından, hâlâ senden bahsedişinden anlayabiliyordum. Sen ve Lucas ayrıldığınızda yıkılmıştı. Gerçek sebebini bilmiyor-"

"Onun bilmesini istediğimden emin değilim," diye mırıldanıyor April.

Anlayışla başımı sallıyorum. "Ama biz..." diyorum, "Bence o da bu fikre gelebilir. Bence bizim için mutlu olabilir. Başlarda biraz garip gelebilir, özellikle de Lucas'la tatillerde."

"Tatili birlikte mi geçireceğiz?" "Evet," diye yanıtlıyorum hiç düşünmeden.

"Nasıl çalışırdı? Neye benzeyecek?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Omuz silkiyorum. "Noel'i her zaman annemle babamda geçiririz, bu yıl da farklı olacağını sanmıyorum."

Dudaklarını yuvarlıyor. "Lucas orada kalmayacak mı?"

"Evet, öyle olacak." Bana gergin bir bakış fırlatıyor, ben de omzunu ovuyorum. "Ve ilk seferinde tuhaf olacak. Ama sonsuza kadar saklanamayız. Seni hayatımda istiyorum April. Buna alışması gerekecek. Bir noktada onlarla yüzleşmek zorunda kalacağız."

"Ya beni orada istemezlerse?" diye fısıldıyor, sesi tam olarak ikna olmuş gibi çıkmıyor.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Tabii ki seni orada isterler."

Kollarımın arasında kıpırdanıyor, yüzünü bana dönmek için vücudunu çeviriyor. "Ya bunun yanlış olduğunu düşünürlerse? *Bizim yanlış olduğumuzu?*"

Elimi kolunda gezdiriyorum. "Bizler yetişkin insanlarız. Onların fikirlerinin bir çift olarak ne yapmaya karar verdiğimizizi etkilemesine izin vermeyeceğim."

Düşünmeye fırsat bulamadan kelimeler ağızımdan kaçıyor. Ama konu o olunca, beklemek istemiyorum. Ne istediğimi biliyorum. Ailem bunu kabul edebilir ya da etmeyebilir. Bu onların seçimi. Ama bu benim. *O* benim. Ve gitmesine izin vermeyeceğim.

"Bir çift mi?"

"Eğer senin için sorun yoksa?" Kalbim küt küt atıyor ve sevgilisine ilk kez çıkma teklif eden gergin bir genç gibi gülünç hissediyorum.

Sırıttıyor ve gözleri ısınıyor. "Benim sorun değil."

"Güzel."

April'in yüzü göğsümde hissettiklerimi yansıtıyor, elini aramızda sallarken yüzü kaprisli. "Yani... bu gerçekten oluyor mu?"

Kahretsin, evet, bu gerçekten oluyor. Burnumu kafasına sürtüyorum. "Artık kanıma girdin April. Çaldığım her şarkıda seni duyuyorum. Konuştuğum her kelimenin arasındaki boşluklarda seni hissediyorum. Hiç kimse beni etkilememişti. Senin etrafında olmak, böyle hissetmek... nefes almak kadar doğal. Yüzünü görmeden ya da sesini duymadan gözlerimi kapatamıyorum. Derimin altındasın, April. Yani evet. Bu gerçekten oluyor."

Masmavi gözleri gözlerime kilitlenirken onu daha sıkı sarıyorum. O bakış. Tam oradaki. Gözlerindeki mutluluk, yumuşaklık, neşe ve mutlak zevk. Keşke onu yakalayabilsem, çerçeveleyebilsem ve sonsuza dek saklayabilsem.

Onu daha yakına çekerken dünyanın geri kalanı yok oluyor, ellerim onun her yerine tapınmak için can atıyor.

Bölüm 38

April

"O "Kahvemiz soğuyor." Kıkırdıyorum, James'in ellerinin bornozumun önünden aşağı kayışını izliyorum, parmakları belimdeki kemeri yavaşça çekiyor, yavaşça çözüyor.

"Her zaman daha fazlasını yapabiliriz."

Yumuşak kumaşı aralayıp çıplak bedenimi ortaya çıkarıyor. Meme uçlarım gergin tepeler halinde sertleşiyor. Sırtım eğiliyor, onun dokunuşunu arıyorum. Kaba parmakları çıplak göğüslerimin üzerinde geziniyor, başparmağı ve işaret parmağı arasında meme uçlarımı sıkıştırmadan önce hassas deriyle alay ediyor ve dudaklarımdan bir çığlık koparıyor. İçimde bir sıcaklık birikiyor. Şimdiden ıslandım ve onun için ağrıyorum.

Acele etmiyor, göğüslerimi çimdikliyor ve yoğuruyor, ben de rahatlamak için çaresizce ona karşı kıvranıyorum. *Daha fazlası* için. Nefesim sığ ve düzensiz pantolonlarla geliyor.

"Siktir, James."

Sesi alçak, çakıllı bir mırıltıya dönüşüyor "Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum, kalçalarımı gıcırdatarak sürtünme arıyorum.

Kulağıma karşı gülümsediğini hissediyorum. Ellerinden biri aşağıya kayıyor, kaygan merkezime ulaşana kadar karnımdan aşağı kayıyor ve sırtıma karşı sertleştiğini hissediyorum. Bir parmağını yarığımdan geçiriyor ve sertçe nefes verişini duyuyorum. "Siktir, tatlım," diyor elini kaldırıp parlayan parmaklarını incelerken. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ne yapmalıyım?" Ona ne yaptığımı çok iyi bildiğim için fısıldıyorum. Ereksiyonunu içime bastırıyor. "Bunu."

Bileğini yakalayıp tekrar merkezime doğru indiriyorum ve o beni girişten klitorisime doğru yavaş, alaycı bir vuruşla ödüllendiriyor.

Dokunuşunu tam da en çok ihtiyacım olan yerde hissettiğim için rahatlamış bir şekilde kısık bir inilti duyuyorum.

"Evet," diye onu ikna ediyorum ve o da kabul ediyor.

"Kendine böyle mi yapıyorsun? Yalnız kaldığında? Beni düşündüğünde?" Diğer eli iki kalın parmağını içime daldırmak için aşağı iniyor ve mükemmel noktayı bulmak için onları kıvırıyor.

"Evet," diye inliyorum yüksek sesle, tamamen utanmazca ve o da karşılık olarak inliyor, seksimin onun etrafında sıkıldığını hissettiğinde. "Aynen böyle."

"Kahretsin, çok seksi bir şeysin," diyor.

Beni çalıştırmaya devam ediyor, diğer eli klitorisimi okşarken parmaklarını doğru şekilde itiyor ve kıvırıyor. Sıcaklık karnımda toplanırken nefes alıyorum, ama o vazgeçmiyor. Beni sıkıştırmaya devam ediyor. Parmaklarının beni çalıştırırken çıkardığı ıslak sesler beni daha da tahrik ediyor ve sularımın altımdaki kanepenin kumaşına sızdığını hissedebiliyorum. İnliyorum, kalçalarım sallanıyor, umutsuzca serbest bırakılmamın peşinden koşuyorum.

Ben paramparça olurken yıldızlar görüşümde dans ediyor, sıcaklık dalgaları sert darbelerle içime çarpıyor. Vücudum onun dokunuşuyla sarsılıyor, orgazmım içimi yırtarken titriyorum. Dudaklarımdan çığlıklar dökülürken bir şeylere tutunmak için çaresizce kollarını kavriyorum. Parmakları yavaşlıyor, salıverilmemin nabızıyla eşleşiyor, tamamen tükendiğimi hissedene kadar her son titremeyi çınlatıyor.

Islak parmaklarını yavaşça benden çekiyor. Kollarında dönüyorum, kaygan parmaklarını ağzına götürüp emerek temizlemesini izlerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Gözbebekleri büyüyor ve kısık, gırtlaktan gelen bir inilti çıkıyor.

"Siktir, April," diye mırıldanıyor. "Tadın çok güzel."

Kendimi kanepeden itiyorum, önünde dizlerimin üzerine çökerken kalbim göğsümde çarpıyor. Bornozum açık duruyor ve hava ıslak merkezimin üzerinde geziniyor. Bacaklarını birbirinden ayırıp aralarındaki boşluğa yerleşiyorum. Havluyu belinden çözüp ayırmamı izliyor.

Sert, kalın siki serbest kalıyor, gururla duruyor. Ona hayranım; mükemmel zeytin tenine, parmaklarımla ve dilimle santim santim izini sürdüğüm karmaşık dövmelerine ve çekilmek için yalvaran karmakarışık sarı saçlarına. Geniş omuzları, belirgin karın kasları ve sanki mermerden oyulmuş gibi görünmesini sağlayan şişkin pazuları. Aletini asla unutamayacağım. Gördüklerimin en güzeli; uzun, kalın ve mükemmel kesilmiş.

Parmaklarımı tabanın etrafına doluyorum ve o da beni derin bir gürültüyle ödüllendiriyor. Kendi kendime sırtıyıyorum, çünkü bunu ben yaptım. Onu *bu kadar* sertleştirdim. Başımı eğiyorum, dilimi ucundaki prekum boncuklarının üzerinde gezdiriyorum ve

ikimiz de inliyoruz. Tuzlu, misk kokulu tadı dilimi kaplıyor ve bu tat beni daha fazlası için acıktırıyor. Dilimi uzunluğu boyunca düzleştirerek, tabandan tepeye doğru uzun, yavaş vuruşlarla yalıyorum, elim onu pompalamaya başlarken ritmi takip ediyor.

"İşte bu," diyor, sesinden övgü damlıyor. "Şu haline bak. Dudakların sikimin etrafındayken ne kadar da mükemmelsin." Başı kanepeye doğru düşüyor. "Daha derine, tatlım. Alabilirsin."

İğrenç sözleri beni cesaretlendiriyor ve onu çözmek için yanıp tutuşuyorum. İri elleri saçlarımda düğümleniyor, başımı yukarı ve aşağı doğru yönlendiriyor, her itiş boğazımın arkasına dokunuyor. Gözlerimin kenarlarından yaşlar dökülüyor ama umurumda değil - boğazımı gevşetiyorum, burnumdan nefes alıyorum ve bana verdiği her şeyi alıyorum.

Boştaki elimle hafifçe taşaklarına masaj yapmaya başlıyorum ve nefesi kesik kesik ve düzensiz bir hal alıyor, beni daha hızlı ve daha sert hareket ettirip açgözlülükle ağzımı sikerken saçlarımı kavrayışı cezalandırıyor. Onun etrafında mırıldanıyorum, hevesle emiyorum ve yanaklarımı çukurlaştırıyorum, ona sahip olduğum her şeyi vermeye kararlıyım.

"Kahretsin, daha fazla dayanamayacağım," diyor yırtık pantolonunun içinden.

Devam ediyorum, yalıyorum, emiyorum ve masaj yapıyorum, bana verdiği tepkiyi seviyorum. Uyluklarındaki kaslar avuçlarımda altında geriliyor. Çok yakın ve onu uçurumun kenarına getirmekten başka bir şey istemiyorum.

"Boşalacağım April... Spermimi istiyor musun?" diye soruyor.

Onunla aynı fikirde olarak mırıldanıyorum. Ağzıma boşalırken derinden inliyor, sıcak dölleri boğazımın arkasına akıyor.

Öne doğru eğilerek benimle göz hizasında buluşuyor ve eliyle çenemi hafifçe kavıyor. Ağzımı açıp ona tohumunu gösteriyorum. "Yuttuğunu görmek istiyorum," diyor başparmağıyla alt dudağımı çekiştirerek. Bakışlarını tutarak itaatkâr bir şekilde yutkunuyorum, her damlasını yutuyorum. Her şeyin bittiğini göstermek için ağzımı açtığımda küçük, memnun bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Aferin kızıma." Belimi kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve dizlerimi uyluklarının iki yanına yerleştiriyorum, altımda sertleştiğini hissediyorum.

Geri çekiliyorum ve kaşımı şakacı bir şekilde kaldırıyorum. "Yine mi?"

"Sana doyamıyorum," diye cevap veriyor. Yavaşça kemerini çıkarıyor ve yanındaki koltuğa doğru başını sallıyor. "Arkana yaslan."

İtaat ederek kucağından iniyorum ve koltuk minderlerine yaslanıyorum.

"Kollarını başının üstüne koy." Üzerime eğiliyor ve kemeri yavaşça bileklerime sarıp güvenli bir düğüm atarken kalbimin boğazıma fırladığını hissediyorum. "Çek," diye talimat veriyor ve ben de deniyorum, kendimi hareket edemez halde buluyorum. Beni gördüğünde gözleri ateş gibi yanıyor. "Onları orada tut." Sessizce başımı sallıyorum. "Sana bakmama izin ver."

Dizlerimi indiriyorum ve bacaklarım ıslak merkezimi ortaya çıkarmak için açılıyor. Keskin bir nefes alıyor. "Tanrım, beni çılgına çeviriyorsun April. Her santiminle." Parmaklarını tenimin üzerinde hafifçe gezdiriyor ve beni ürpertiyor. Her dokunuşta daha da kayganlaştığımı hissediyorum.

Gözlerim hayranlık ve takdir dolu bir şekilde vücudunda aşağıya doğru kayıyor, ta ki dikkat çekmek için sabırsızlanan sikine gelene kadar. Aletini ıslaklığın içinde gezdirerek kendini yağlıyor. İçime doğru iterken kalçalarımı sallıyorum. Gözlerim geri yuvarlanıyor ve kalçalarımı kaldırıp onu daha derine iterken ağzım sessiz bir *O ile* açılıyor.

"Fuuuuuuck," diye inliyor, tamamen oturana kadar içeri itiyor. "Evet," diye inliyorum.

Başparmağı dudaklarıma bastırıyor ve onları ayırıyorum, emerken dilimi etrafında döndürüyorum. Beni izlerken göz bebekleri büyüyor. Hareket etmeye başlıyor. Tekrar içime girmeden önce sadece ucuna kadar çekip çıkarıyor. Tekrarlayan itişlerinin gücü nefesimi kesiyor, memelerim zıplıyor ve başparmağı dudaklarımdan çeneme doğru kayıyor.

"İyice aç," diye mırıldanıyor ve ben de itaat edip ağzımı açıyorum. Çenemi tutarak öne eğiliyor ve ağzımın içine tükürüyor. İtiraf etmek istediğimden daha yüksek sesle inliyorum, yutmak için dudaklarımı kapatıyorum. Kalçalarımı hareket ettiriyorum, onun itişlerine uyuyorum. İçime tekrar tekrar girerken bileklerim bornozun kemerine doğru geriliyor. Ben vahşiyim.

Vücudumda elektrik dalgaları dalgalanırken derimin altında ateşler yanıyor, uçurumun kenarında sallanıyorum. Bacaklarımı beline doluyorum, kalçalarımı eğiyorum, böylece her vuruşta mükemmel noktaya vuruyor.

"Ah!" diye bağıriyorum, kravatı çekiştiriyorum.

"İşte bu," diyor. Eli aşağı iniyor ve parmakları klitorisimi tıngırdatmaya başlıyor. "Benim için gel, bebeğim." Hızını artırıp beni hararetle sikmeye başladığında çözülüyorum.

"Geliyorum," diyorum, sesim zorlanarak. İçimde şişip nabız gibi atarken, ıslaklığın beni terk edip onu kapladığını hissediyorum.

"*Tanrım, April.*" İniltisi alçak ve derinden, beni doldurarak serbest kalmaya ulaşıyor.

Dirseklerinin üzerine çökerek beni . Elleri bileklerimdeki bornoz kemerini çözmeye gitmeden önce başparmağını çenemde gezdiriyor. Çözdükten sonra kumaşı atıyor ve tenimin üzerinde yavaş, rahatlatıcı daireler çiziyor. Ellerimden birini ağzına götürüp parmak eklemlerime tüy kadar hafif öpücükler kondururken dudaklarında nazik bir gülümseme beliriyor.

Alt dudağım titremeye başlarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Zapt edilemeyecek kadar büyük duygular içimde kabarıırken göz kapaklarımın arkasında gözyaşları birikiyor. Onun tarafından tüketildiğimi hissedebiliyorum.

"Tatlım," diye fısıldıyor. " var?"

Kendimi sakinleştirerek, bekleyen bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi açıyorum. "Çok korkuyorum."

Yanağımı okşarken kaşları birbirine yaklaşıyor. "Neyden korkuyorsun?" "Sana karşı hissettiklerimden."

Alnını benimkine dayıyor. "Korkmana gerek yok," diye mırıldanıyor, "çünkü ben buradayım. Ben de hissediyorum, aynı derinlikte." Serbest kalan bir damla gözyaşını fırçayla uzaklaştırıyor. "Tamam mı?"

Başımı salladım.

"Sen benimsin," diye fısıldıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. "Ben seninim."

Yavaşça çekiliyor ve sıvısının yanaklarımın arasından süzüldüğünü hissediyorum. Ayağa kalkıp bana yardım etmek için elini uzatıyor. Tam yukarı çıkmak için döndüğümde, parmakları dirseğimin etrafına dolanıyor ve beni ona doğru döndürüyor. Şaşkınlıkla kıkırdıyorum, ellerim sert göğsüne yumuşakça iniyor. Çenemin altından bir parmağını geçirerek başımı eğiyor ve geri çekilmeden önce dudaklarıma zarif bir öpücük konduruyor.

İşte o zaman izini bırakıyor, kendini kalbime kazıyor. Popoma şakacı bir dokunuş yapıyor. "Bize biraz yemek yapayım."

Tüm çıplaklığıyla buzdolabına doğru yürümesini izliyorum ve James'in her sabah mutfağında olmasına çok kolay alışabileceğime karar veriyorum.

Ckapt'ca T7

James

A Neyse ki huzur içinde sona eren hareketli bir sabahın ardından basımı çalmak için eve döndüm. April'la geçirdiğim son birkaç hafta çok coşkuluydu. *O kadar* harikaydı ki, sanki bir rüyada yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

her an uyanmayı bekliyor. Çalışarak ya da pratik yaparak geçirmediğim zamanları onunla geçiriyorum ve bu mutluluk verici.

Son birkaç yıl ne kadar zor geçse de, kardeşimin bana yaşattığı onca şeyden sonra, nihayet hayatımın yeniden başladığı bir yer buldum. April ve ben birlikte geçirdiğimiz, birbirimizi daha derinden tanıdığımız her gün, kendimi daha da düşmüş hissediyorum. Hayal ettiğimden daha hızlı oldu. O çok beklenmedik biri. Bu garip, heyecan verici bir özgürlük, sanki ikimiz de serbest düşüşteyiz ama bir şekilde birlikte sağ salim yere ineceğiz.

O muhteşem, zeki ve komik ve onunla ilgili keşfettiğim her küçük şey, ona daha sıkı sarılma isteği uyandırıyor. Mutlu olduğunda evin içinde şarkı söyleyerek dans etmesi. Bakışlarını kaçırmaması ve utangaçça gülümsemesi. Heyecanlandığında yüzünün parlaması. Kimsenin onu duyamayacağını düşündüğünde Basil'le kısık sesle konuşması. İçimde daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim duygu ve düşünceleri uyandırıyor.

Gitarımı elime alıp parmaklarımı tellerin üzerinde gezdirmeden önce önümüzdeki hafta için bazı yemekler hazırlamayı bitiriyorum.

Birkaç dakika akort yaptıktan sonra, mükemmelleştirmeye çalıştığımız daha sert şarkılardan birine başladım. Müzikal bir trans halindeyken birden ilham geldi ve durakladım. Kitaplığıma doğru yürüyüp defterimi çıkarıyorum, ardından bas gitarımla birlikte kanepeye dönüyorum. Minderin üzerine çöküp

defteri sehpanın üzerine koyup boş bir sayfaya çeviriyorum. Sehpanın çekmecesine uzanıp bir kalem bulana kadar karıştırıyorum. Kapağını dişlerimle çekip çıkarıyorum, bir kenara tükürüyorum ve içine dalıyorum.

Notaları ve sözleri not ediyorum, melodiyi zihnimden kağıda döküyorum. Şarkı söylemek, çalmak ve yazmak arasında gidip geliyorum, sestem tatmin olana kadar notaları karalıyorum ve üzerini çiziyorum.

Hava almak için dışarı çıkana kadar saatler geçmeli. Hava kararıyor ve ben defterime bakarken midem protesto edercesine homurdanıyor. Sayfalar açığa çıkarmam gereken duygularla ve ham kırılganlıkla dolu. İçimde bir gurur duygusu kabarıyor ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Az önce koca bir şarkı yazdım.

* * *

Ertesi sabah uyandığımda enerjik hissediyordum. Seçmeler önümüzdeki Cuma günü yapılacak ve mini bir festival gibi geçecek. Yarışma iki gün sürecek ve her grup kendi müziğinden bir set çalmak için bir gün ve saat belirleyecek ve biz de ikinci gün çalacağız. Bound to Oblivion ve menajerleri de orada olacak, biz de her zamanki progresif rock sound'umuza sadık kalmaya karar verdik. Bu bizim favorimiz ve seyircinin de bağ kuracağı şey bu. Sadece bir şarkımız üzerinde biraz daha ince ayar yapılması gerekiyor ama sanırım ne kadar ilerlediğimizi göstermeye hazırız. Karşımızda etkileyici yetenekler var ama ben kendimi iyi hissediyorum. Ve sonuç ne olursa olsun, elimizden geleni yaptığımızı bileceğiz.

Gün için hazırlandım, eşyalarımı arabama yükledim ve Oliver'ın evine doğru yola çıktım.

Oliver'ın yeri Richmond'da. Burası yemyeşil, Thames nehri boyunca uzanan patikaları ve mükemmel barları olan bir yer. Sıcak aylarda olmak için harika bir yer. Şanslı piç sağlam bir finans geçmişine sahipti; hem annesi hem de babası yatırım bankacısıydı, bu yüzden paraları az değildi. Diplomasını aldıktan sonra hukuka devam etmemeyi seçtiğinde ve bunun yerine müzik alanında kariyer yapmayı tercih ettiğinde çok üzölmüşler. Müziğin onu ne kadar mutlu ettiğini gördükten ve kendini gruba adadığına tanık olduktan sonra bunu atlatmışlar. O inanılmaz bir davulcu ve onsuz çalmayı hayal bile edemezdin.

Kenara çekiyorum, motoru kapatıyorum ve bagajı çeviriyorum. Ön kapı açılıyor ve Oliver eşyaları yardım etmek için dışarı çıkıyor. Beni alkışladı.

beni hızlı bir "Hey" ile selamladı. "Hey.

Diğer çocuklar burada mı?"

"Sadece Will'i bekliyoruz."

Ekipmanı evin içinde taşıyarak, her şeyi kurmaya başladığım hizmet odasının yanındaki garaja doğru yol alıyoruz.

Tom yüzünde sinsi bir ifadeyle garaja giriyor. "Nasılsın, dostum?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Güzel, Tommy," diye mırıldanıyorum. "Sen mi?"

"Görünüşe göre senin kadar iyi değil," diyor, tuğla duvara yaslanıp bir bacağını diğerinin üzerine atıyor ve bana sert bir bakış atıyor. Bir kordonu çözmeye odaklanırken ağzımın kenarındaki sırtışa engel olamıyorum.

"Oh, kötü mü anladın, ha?" Tom şakacı bir tonda alay eder.

Oliver yanımdan geçip omzuma vuruyor. "Onu biraz rahat bırak, olur mu Tom?"

Tom sırtıyor. "Ee," diyor, duvarı itip yaklaşarak. Kabloyu yere bırakıyorum.

"Evet Tom," diyorum kollarımı iki yana açarak. "Bilmek istediğin şey nedir? Sadece sor."

Başını eğiyor. "Sen ve April?" Sorunun havada asılı kalmasına izin veriyor. Ha

va. "Evet," diye onaylıyorum bakışlarını tutarak. "Ben ve April." Merakla bir kaşını kaldırıyor. "Lucas biliyor mu?" "Evet."

"Kahretsin," diyor, belli ki bu cevabı beklemiyordu.

"Evet," diye tekrarlıyorum, başımı sallayarak.

Oliver'ın bakışları dolaşıyor, yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor. Yüzünü.

"Nasıl?" Tom sorar.

"April'in kapısına gelip beni merdivenlerden havluyla inerken bulduğunda bunu hemen anladı," diyorum, beğenmiş bir sırtışla.

"Oh, *kahretsin!*" Tom kahkahasını bastırmak için yumruğunu ağzına bastırarak bağılıyor. Oliver bile sevincini bastırmaya çalışıyor. Lucas'a katlanamıyor, o yüzden bunun onun kulağına müzik gibi geldiğini biliyorum. Bu anıyı hatırlayınca küçük bir tatmin duygusu hissetmekten kendimi alamıyorum.

April'in evine plansız ve habersiz gelişi garip miydi? Kesinlikle. Ama Lucas'ın yüzündeki ifadeyi görmek... itiraf etmeliyim ki, oldukça iyi hissettirdi.

"Ne kaçırdım?" Will terli ve nefes nefese, gitar kutusunu tutarak garaja daldı - amfi yoktu, kablolar yoktu.

Oliver bir kaşını kaldırır. "Sana ne oldu böyle?"

Will kaşlarını sallayarak sırtıyor. "Dün gece Victoria'nın evinde kaldım," diyor pantolonunun arasından.

Ona şüpheyle bakıyorum. "Neden bu kadar terlisin?"

Gitarını yere bırakarak, "İstasyondan ayağımla almak zorunda kaldım," diye cevap veriyor.

Başımı salladım. "Ben olsam seni alırdım dostum."

"Belki de bundan bahsetmeliydin!" diye karşılık veriyor, sinirli bir şekilde.

"Nereden bilebilirdim ki? Ben lanet olası bir akıl-okuyucu," diye cevap veriyorum.

O cevap veremedi Tom araya giriyor, "Lucas, James'in April'la yattığını biliyor."

Will'in kafası o kadar hızlı bana dönüyor ki düşmediğine şaşıyorum. "April'ı mı beceriyorsun?"

"Evet," diyor Tom gülümseyerek. Gözlerimi deviriyorum.

"April'la çıkıyorum," diye açıklıyorum. Tom kaşlarını oynatıyor.

"Aferin, adamım," diye yanıtıyor Will, gelip omzuma vurarak. "Peki, *sevgili kardeşim* nasıl öğrendi?" diye soruyor gözlerini kocaman açarak.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Tom benden önce . Tekrar.

"James'i April'ın evinde üzerinde havludan başka bir şey yokken yakaladım."

Will'in bakışları bana dönüyor ve ben sadece omuz silkiyorum. O da gülümsüyor. "Bu harika."

"Hak ettiğini buldu," diyor Tom.

Küçük bir gülümseme takınıyorum ve kablolarımı takmaya başlıyorum. "Sence ailene bir şey söyler mi?" Will soruyor.

Doğruluyorum. "Bundan şüpheliyim. Benim pisliğimi ortaya dökcek durumda değil."

Oliver söze giriyor, şimdi daha ciddi. "April biliyor mu? Lucas ve Abi hakkında?"

Bir elimi saçlarımda gezdirerek iç geçirdim. "Evet, öyle."

Erkekler ne zaman Lucas ve Abi'den bahsetse, içim burkular ve hemen konuyu değiştirirdim. Ama şimdi... İkisi hakkında da hiçbir şey hissetmiyorum.

Onlar. Ve zincirden kurtulmuş gibi . Oliver anlayışla başını sallıyor. "Nasıl karşıladı?"

"Beklediğim kadar iyi," diyorum. "Şaşırdı, incindi... endişelendi." Oliver başını sallıyor ve Tom başını eğiyor. "Peki, plan nedir?"

"Hiçbir şey değişmeyecek," diyorum. "Biz birlikte olmak istiyoruz ve Lucas'ın bununla yaşaması gerekecek," diyerek sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Anneme söylemek zorunda kalacağım."

"Sence ne diyecek?" Oliver sorar.

Haftalardır aklımı kurcalayan bir soru bu. April ile olan bu şey başladığı andan itibaren, eninde sonunda bu konuşmaya yol açacağını biliyordum. Rahat olmayacak ve babamın nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu kaçınılmaz. Kesin olan bir şey var ki, hiçbir şey beni ondan uzak tutamayacak. Ne Lucas. Ne annem ne de babam. Tura çıkma ihtimali bile, artık değil.

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Ama öğrenmenin tek bir yolu var," diyorum. Oliver'a doğru yürüyüp arka cebimden not defterimi çıkarıyorum ve ona uzatıyorum. Defteri çevirip açıyor ve dün karaladığım akorları gözden geçirmeye başlıyor.

Bana dönerken kaşları çatıldı. "Nedir bu?"

"Bir şeyler yazdım. Geç haber verdiğimi biliyorum ama belki bir deneyebiliriz diye düşündüm," diyorum, aniden gerilerek. Bırakın şarkı söylemeyi, şarkı yazmayalı bile epey olmuştu ama bu seferki doğru geliyor. Kendimi tamamen açtım, sanki kalbime bir hançer sapladım ve kanımı sayfalara döktüm.

Başını sallıyor, ağzının kenarlarında bir sırıtış beliriyor. "Evet, tamam, sanırım bir deneyebiliriz." Not defterini kaldırıyor. "Birkaç kopyasını tarayayım ve başlayalım."

Döndüğünde Tom kenara çekilip mikrofonu bana veriyor ve hemen işe koyuluyoruz. Şarkım üzerinde parça parça çalışıyor, mükemmel bir uyum yakalayana kadar ayarlamalar yapıyoruz. Biz çalarken içimde bir akım oluşuyor ve çocukların her anı sevdiklerini söyleyebilirim.

Bu grubun en sevdiğim yanı da bu - birbirimizin enerjisinden besleniyor ve sarsılmaz bir destek sunuyoruz.

Birkaç provadan sonra hepimiz aynı fikirdeyiz - eğer gelecek haftaya kadar başarabilirsek, bunu sete ekleyeceğiz. Sadece bu düşünce bile nabzımı hızlandırıyor ve bu kadar kişisel bir şeyi icra etmenin, o anı en iyi arkadaşlarımla paylaşmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyorum.

İşimiz bittiğinde güneş batmış oluyor ve tamamen bitkin düşüyoruz, özellikle de Oliver - davul çalmanın şakası yok ve hepimizden daha çok yoruluyor. Hiç şikayet ettiğinden değil. Adam çok iyi. Birkaç yorgun vedalaşmanın ardından eşyalarımı arabaya yüklüyorum, Will'i dairesine bırakıyorum ve nihayet eve doğru yola çıkıyorum.

Lucas aradan çıktığına ve grup yoluna devam ettiğine göre, aşılması gereken son bir engel kaldı.

Yarın anneme April ve benden bahsedeceğim.

Bölüm 40

April

I Kafenin kapısını iterek açıyorum, bakışlarım ahşap masalar ve uyumsuz sandalyeler arasında gezinirken pencerenin yanındaki Anna'ya takılıyor. Çoktan içkisini almış, ayakta duruyor ve ben yanına gittiğimde sarılmak için gülümsüyor.

Kızlarla birlikte Kensington Bahçeleri'nde gezintiye çıkmadan önce Daily Grind'de doğaçlama bir Pazar kahvaltısı için buluşmaya karar verdik. Burada muhteşem bir sabah var ve elimizdeyken güneş ışığından sonuna kadar yararlanmak istiyoruz.

Karşısındaki koltuğa oturmadan önce eğilip Anna'nın yanağına bir öpücük konduruyorum. "Pekala," diyor Anna, sinsi bir sırıtışla öne doğru eğilip kollarını kavuşturarak masanın üzerinden. "Parlamıyor musun?"

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Birkaç orgazmın cilt için yapabilecekleri inanılmaz."

"Aferin sana," diyor. "Her zamankinden sipariş ettim bile."

"Teşekkürler." Garson hamur işimi ve cappuccino'mu getiriyor, hiç vakit kaybetmeden mideye indiriyorum. Kafe kapısının üstündeki zil tekrar çalıyor, ardından diğer müşterilerden gelen nefes sesleri dalgalanıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve çenem neredeyse yere çarpıyor. Anna öksürükler arasında sıcak çikolatasını yudumluyor. Gemma sanki buranın sahibiymiş gibi adımlarını atıyor; yüksek rugan siyah çizmeleri, lacivert pileli eteği ve birkaç ince ipin bir arada tuttuğu file üst kısmı olan dantelli badisiyle. Saat sabahın sekizi.

Makyajı silinmiş ve sarı saçları omuzlarına dalgalar halinde dökülmüş, o kusursuz "yeni sikilmiş" görüntüsüyle.

Garsonu çağırıyorum, Gemma otururken ona kayıslı bir Danimarka çöreği sipariş ediyorum.

Anna kaşlarını kaldırıyor. "Kimin deliğinden çıktın sen?"

"Ugh," diye inleyerek koltuğunu öne doğru çekti. "Çocuklar, çok kötü bir randevum oldu."

"Onun evinden mi geldin?" Ben sordum.

"Evet."

"Madem randevu bu kadar kötüydü, neden burada kaldın?" "Onun bir kedisi var."

"Anlaşıldı."

Anna sıcak çikolatasından bir yudum alarak, "Aydınlat bizi," diyor.

"Richard adında bir adamla tanıştım." Anna ve ben gülmek için kendimizi zor tutarak birbirimize bakıyoruz. Gemma devam etmeden önce gözlerini deviriyor. "Her neyse, bir pizza barına yemeğe gittik -iyi, harika. O geldi ve benden kısaydı. Bana 1.80 boyunda olduğunu söylemişti!" Gemma'nın boyu en fazla beş beş, beş altı.

Anna, "Bana bu küçük Dick'ten biraz daha bahset," diyerek devam etmesini işaret ediyor.

"Sohbet iyiydi, her neyse. Yemekler iyiydi. Ama sonra hesap geldi ve adam cüretkar bir şekilde hesabı bölüşmemizi önerdi."

"Bu ne cüret!" Anna başını sallayarak söylüyor ve ben bir kahkahayı bastırıyorum.

"Değil mi? Neyse, yarı yarıya gitmeyi kabul ettim ve beni evine davet etti. Görünüşe göre bir kedisi varmış. Ve düşündüm *ki, siktir et, buraya kadar geldim.*"

"Doğal olarak," diyorum.

"Dairesine gittik. Sonra benimle öpüşmeye başladı, beni yatak odasına götürdü ve hiçbir uyarı yapmadan şişman, pis sosis parmaklarını ağzıma soktu. Elinin tadı süzme peynir gibiydi."

Bu çok iğrenç.

"-ve en küçük penise sahip. Sanırım mikro. Şimdiye kadar canlısını hiç görmemiştim. Tanrıya şükür iki pompada işi bitti ve sonra yuvarlanıp uykuya daldı. Bu sabah gizlice kaçtığımda hâlâ baygındı." Titriyor, travma geçiriyor.

Anna burnunu kıvrır. "*Aman Tanrım.*"

"Biliyorum," diyor Gemma.

"Ben mikro penisten bahsediyordum. Şimdiye kadar bir tanesiyle karşılaşmadığına inanamıyorum. Penisleri tereyağlı Amiş gibi çalkalıyorsun," diyor Anna.

Gemma omuzlarını silkiyor, rahatça Danimarka yemeğini alıyor ve büyük bir ısırık alıyor.

Lucas'ın James'i ve beni keşfetmesi haberini kendime sakladım, kızlara telefonda söylemek yerine yüz yüze söylemenin en iyisi olduğuna karar verdim ve

Şimdi tam zamanı. Konuşmayı yumuşatmanın bir yolu olmadığına karar vererek, hiçbir detayı atlamadan ağzımdan kaçırdım.

"Aynen öyle kızım!" Bitirdiğimde Anna elini havaya kaldırarak beşlik çaktı.

Gülüyorum, yüz ifadem değişmeden önce onun elini sıkıyorum. "Başka bir şey daha var..." Tereddüt ediyorum, bir sonraki kısmı paylaşma konusunda bir belirsizlik hissediyorum. "Lütfen bunu kimseye anlatma," diyorum aralarına bakarak.

Anna ve Gemma kısa bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra bana dönüp başlarını sallıyorlar. "Elbette," diye cevap veriyorlar.

Yavaşça nefes veriyorum. "Onlar hâlâ birlikteyken Lucas'ın James'in eski sevgilisiyle yattığını öğrendim. Aylarca."

Yüz ifadeleri korku ve saf öfke karışımına dönüşür. Anna elini ağzına götürür, gözleri inanamamaktan faltaşı gibi açılmıştır. "O pislik!" diye tıslıyor. "Öz kardeşine mi?"

Koltuğumda kayıyorum. "Buna inanamıyorum... İnanmak *istemiyorum*. Onun gerçek yüzünü daha önce nasıl göremedim? Lucas'ı gerçekten hiç tanımamışım gibi hissediyorum. Biri bunu nasıl yapabilir?"

Anna yaklaşıyor, sesi sert. "Onun gibi insanlar... sadece başkalarının görmesini istedikleri şeyleri gösterme konusunda uzmandırlar."

Başımı sallıyorum, hala her şeyin etkisindeyim. Ayrılığımızı takip eden o aylar ne kadar zor ve karanlık olsa da, nihayet geriye şükran duygusuyla bakabileceğimi hissettiğim bir yerdeyim. O hesabı keşfettiğim için minnettarım, yasal olarak birbirimize bağlanmadan önce her şeyi bitirme şansım olduğu için minnettarım. Berbat bir şekilde, Lucas'ın ihaneti bir hediye idi.

Eğer o gün telefonunu evde bırakmasaydı, kendimi onunla yalanlar üzerine kurulu bir hayata adayacaktım. Kalp acısına katlanmasaydım, bu beni James'e götürmezdi. Yani şu an bulunduğum yerde Lucas'a yaptığı şey için kızabileceğimden emin değilim. İkimize de.

"James iyi mi?" Gemma sorar.

"Evet, şaşırtıcı bir şekilde iyi görünüyor. Uzun zaman önce olmuş. Ama bu neden yakın olmadıklarını açıklıyor. Ben sadece aralarındaki yaş farkından kaynaklandığını sanıyordum."

Anna, "O hâlâ konuşuyor olmasına şaşırdım," diyor.

"Caroline akıl sağlığıyla mücadele ediyor ve gerçeğin onu yıkacağını biliyor, bu yüzden onun iyiliği için ona katlanıyor," diye açıklıyorum.

"Bu... aslında onun için oldukça nazik bir davranış," diyor Anna. "Yani, ben olsam ona siktirip gitmesini söylerdim."

"Bu konuda sana katılıyorum," diyorum.

"Peki James'le aranız nasıl?" Gemma soruyor. Gülümsüyorum.

"Gerçekten iyi. Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok."

Anna masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. "Bunu söyleyebilirim. Siz ikiniz mutlu olmayı hak ediyorsunuz."

Gemma gülümseyerek, "Seni görmek çok güzel," diyor. "Ne gibi?" diye soruyorum.

"Kendin."

Bölüm 41

James

I Midlands'ta Nottingham'ın eteklerinde büyüdüğüm Toton'daki ailemi ziyaret etmek için erkenden yola çıktım. Etrafı, Lucas'ın yürüyüş sevgisini ilk kez keşfettiği patikalar ve doğa rezervleriyle çevrilidir. O Odama kapanıp kendimi müziğe kaptırdığım, durmaksızın gitar çalarken parmaklarımı hareket ettirdiğim zamanlarda, havanın izin verdiği her an doğanın içinde huzur aradım.

Büyürken pek bir şeyimiz yoktu ama Toton iyi bir okul ve okul sonrası programlara ve müzik derslerim gibi hobilere erişim imkanı sunuyordu. Misafirperver bir topluluk. Biz ayrıldıktan sonra anneme iyi bakılacağını bilmek, A seviyemi bitirdikten sonra yeni bir şehre taşınmamı kolaylaştırdı. Yerel kulüplerde aktif, harika arkadaşlar edindi ve onu mutlu bir şekilde meşgul eden ve evin dışında tutan sosyal çevrelerde bir amaç buluyor.

Öte yandan babam değişimden yana değil. Bildiklerine sadık kalıyor, aşinalıkta rahatlık buluyor ve bu da anneme yeterince uyuyor.

Evlilikleri her zaman istikrarlı göründü ama arkadaşlarımla ebeveynleri arasında tanık olduğum açık şefkatten yoksundu. Lucas ve ben, ailemizin bize sağladığı her şey için minnettar olmamıza rağmen, babamıza hiçbir zaman annemize açıldığımız kadar kolay açılabileceğimizi hissetmedik. O daha sert. Daha ciddi.

Toton'da büyüme harika bir başlangıç oldu ama Lucas da ben de büyük şehir hayatını deneyimlemeyi arzuluyorduk, bu yüzden mümkün olan en kısa sürede Londra'ya gittik ve sadece tatillerde ve uzun hafta sonlarında evimize döndük. Lucas, April'la ayrıldıktan sonra kısa bir süreliğine Toton'a geri döndü ama anneme göre kısa süre önce Battersea'de küçük bir daireye yerleşti, bu yüzden annem ve babamla yapacağım konuşma sırasında evde olmayacağı için rahatladığımı inkar edemem.

Gitar solosu arabanın kabininde patlıyor ve parmaklarımı direksiyona . Londra'dan Toton'a yaklaşık iki buçuk saatlik bir yolculuk var, bu da bana komşuların şikayeti olmadan sesi açıp kendimi müziğin içinde kaybetmek için bolca zaman veriyor. Bound to Oblivion'ın son albümünü bangır bangır çalarak bunu en iyi şekilde değerlendiriyorum.

Annemle babamın kahverengi tuğlalı, yarı müstakil evlerinin önüne yanaşıp kontağı kapatıyorum. Burada yaşamaya başlayalı on yıl olmuş ve sokak hiç değişmemiş.

Annem kapıyı açıyor, bana doğru koşarken yüzü gülüyor. Üzerinde her zamanki pantolonu, beyaz gömleği ve her zaman giydiği yumuşak bordo hırkası var. Kestane rengi saçları küt kesilmiş ve kaplumbağa kabuğu gözlükleri küçük burnunun üzerinde tünemiş. Çok sevimli.

"Peter!" diye sesleniyor omzunun üzerinden. "James burada!"

Eğiliyorum, onu yerden kaldırırken istekli kollarının beni sarmasına izin veriyorum. Onu döndürdüğümde gülerek ciyaklıyor, sonra yavaşça yere bırakıyorum. Hâlâ kıkırdayarak göğsüme vuruyor ve ben de ona parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Onu görmek için gerçekten daha fazla çaba göstermeliyim. Grup çalışmalarına hız verdiğimden beri gevşedim. Onu haftada birkaç kez kontrol etmek için arıyorum ama yüzünün aydınlandığını görmek göğsümde bir sıcaklık yaratıyor.

Babam kapıda beliriyor. "Oğlum," diyor ve başıyla bana sert bir selam veriyor.

"Baba," diye cevap veriyorum, içeri girerken omzuna sıkıca vuruyorum. Evin her tarafına serpiştirilmiş mobilyalar seyrek ama düzgün, çoğu daha önce büyükbabam ve büyükbabama aitti. Annemi bir fincan çay ve ev yapımı zencefilli kurabiyelerin masanın üzerinde beklediği aile odasına kadar takip ediyorum.

En sevdiğim melek olduğunu biliyor.

Annem ve babam kanepeye yerleşirken, ben de karşılarındaki çiçekli koltuğa gömülüyorum. Öne doğru eğilip tabaktan bir kurabiye kapıyorum. Hâlâ sıcaklar.

Çayıma batırıp cömert bir ısırık alıyorum. İçimden centilmenlik dışı bir inilti kaçıyor -hiçbir şey annemin ev yapımı zencefilli ekmeğinin yerini tutamaz. Anneme bakıyorum, gözleri parlıyor. İnsanları beslemeye bayılır. Bu onun sevdiği dili.

-Kanıtı görmek için babamın göbeğine bakmanız yeterli.

Babam bir lokma zencefilli çörek yerken mırıldanıyor. "Ee, ne var ne yok, evlat?" I Kırlangıç önce Cevap veriyorum. "Aynı olarak Her zaman pratik yapıyorum. Seçmeler haftaya. Gelebilerseniz ikinize de bilet aldım.

Bu. Orada olman benim için dünyalara bedel. İkiniz için de uzun bir yolculuk olduğunu biliyorum ama-"

Annem elini umursamazca sallıyor. "Oh, saçmalama. Hayatta kaçırmayız, canım."

"Orada olacağız," diyor babam.

İçimde bir gurur beliriyor. Yıllardır beni çalarken görmediler ve bir müzisyen olarak ne kadar büyüdüğüme tanık olma düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Grubu kurduktan sonra müziğe devam etmeyi ilk seçtiğimde, endişelenmeleri çok doğaldı. Ne kadar az müzisyenin anlaşma yaptığını ya da rahat yaşamaya yetecek kadar kazandığını anlıyorum; bu bir riskti. Ama hiçbir zaman masa başı işler, gömlek ve kravat ya da ders kitaplarına gömülmek -benim *şirket horozunu* emmek- için biçilmiş kaftan değildim. Okuldan ve çalışmaktan nefret ederdim. Bu hep Lucas'ın yoluydu, benim değil. Hiçbir zaman da . Kendimi müziğe ne kadar adadığımı anladıklarında destekleri daha da arttı. Oliver'ın kendi ailesinin kabulü için verdiği mücadeleyi gördükten sonra ne kadar şanslı olduğumun farkına vardım.

"Teşekkürler, bunun anlamı çok büyük," diyorum ve annemin dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor.

Babam çayından bir yudum alıyor. "Geri taşındığından beri kardeşini gördün mü?"

Bacağımdaki kırıntıları fırçalayarak uzun bir nefes aldım. Bunun olacağını biliyordum.

"Uh, hayır. Yapmadım," diyorum ovuşturarak. Bu işi gevşek bir dişi çeker gibi halletsem iyi olacak. "Aslında Lucas'tan bahsetmişken, ben de bu yüzden buradayım."

"Oh?" Annem öne doğru eğiliyor ve babamla hızlı bir bakışmayı paylaşıyor.

"Evet." Sakin bir nefes alıyorum. "Bunu söylemenin gerçekten kolay bir yolu yok, bu yüzden sadece söyleyeceğim." Gözlerimi kapatıyorum ve kafamı koparmamaları için sessiz bir dua ediyorum. Babam en iyi zamanlarda bile ne yapacağı kestirilemeyen biri olarak bilinir.

Bu kadar gergin hissetmeyi beklemiyordum. "Neyin var?" Annem sordu.

Gözlerimi açıyorum ve onunkilerle buluşuyorum. "April'la görüşüyorum."

Odaya sessizlik çökerken annem donakalıyor, bardağı yarısına kadar ağzına geliyor. İfadesi endişeden okunaksız bir şeye dönüşüyor ve babam kaşlarını çatarak öylece bakıyor.

Birinin konuşması sonsuzluk gibi geliyor.

Kahretsin.

"Baba-" Ben başlıyorum.

Elini kaldırıp beni durdurdu. "Seni duydum evlat. Sadece... bana bir dakika ver."

Annem bana şaşkınlık ve merakla bakıyor. "Sen ve April," diyor. "Yani, sen ve April..."

"Birlikte. Evet," bitiriyorum.

"Doğru," diyor ve kaşlarını kaldırarak kendi kendine başını sallıyor.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Babam dik oturarak soruyor.

"Birkaç haftadır," diye itiraf ediyorum, ellerimi sürterek.

"Peki kardeşin... biliyor mu?" Annem soruyor, kelimeleri söylerken hafifçe yüzünü buruşturuyor.

"O biliyor." Başımı salladım.

Oda tekrar sessizliğe gömülür, tek ses girişten yankılanan ürkütücü eski dede saatinin gürültülü tik taklarıdır.

"Şey," dedi annem sonunda, "her zaman onun için bir mum tuttuğunu düşünmüşümdür." "Ne?" Gerçekten şaşırarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Eskiden ona nasıl baktığını fark ettim."

"Hayır, fark etmedim," diyorum.

"Yaptın oğlum," diyor babam.

Lanet olsun. Benim dışındaki herkes için nasıl bu kadar açık olabildi? "Kızgın değil misin?" diye sordum.

Babam bana orantısız bir sırtış attı. "Oğlum, sen yirmi dokuz yaşındasın. Bir yetişkinsin. Tabii ki sana kızgın değiliz. Şaşırdık tabii." Omuz silkiyor. "Aynı şeyi kardeşin için söyleyemem elbette."

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

"Tatlım..." Annem öne doğru eğilir ve elindeki fincanı yavaşça sehpanın üzerine koyar. "Sevgi dolu bir ebeveynin tek istediği çocuklarının mutlu olmasıdır. Peki, sen mutlu musun?"

April'ı düşünüyorum ve kalbim kabarıyor. "Evet. Öyleyim. O beni mutlu ediyor."

Bana küçük, anlayışlı bir gülümseme veriyor. "Kardeşinle tam olarak aynı fikirde olmadığınızı biliyorum," diye söze başladı ve ben konuya girmeden önce bir elini kaldırarak beni durdurdu, "ve bunun iç yüzünü bilmeme gerek yok, bu ikinizin arasında. Artık yetişkin insanlarsınız ve ben size hiçbir şey yaptırıyamam. Ama April'ı çok önemsiyorum. Ve ayrılımlarının sadece 'iletişim sorunları' yüzünden olduğunu düşünecek kadar aptal değilim." Bana üzüntü ve bilmişlik karışımı bir ifadeyle bakıyor. "Senden tek istediğim James, ona karşı dürüst olman."

Anladığım için başımı sallıyorum.

"Güzel," diyor ve kupasına uzanıyor.

"Lucas nasıl tepki verdi?" Babam soruyor, ses tonu ciddi. "Çok öfkelendi," diyorum.

Babam bir nefes verir ve başını sallar. "Biraz zaman ver. Kendine gelecektir."

Tanrım. Söyleyebileceğim çok şey var ama sözlerimi geri alıyorum. Abigail'le ayrılığımızın ardındaki gerçeği paylaşmamaya karar verdim ve sözümüne sadık kalacağım. Bunun yerine gülümsemeye zorluyorum ve taze bir parça zencefilli çörek ısıtıyorum.

"O nasıl?" Annem yumuşak bir sesle soruyor. "O iyi. Gerçekten iyi, aslında."

"Onunla aranızdaki bu şey ciddi mi?" diye soruyor.

"Evet, anne. Ciddi bir durum." Gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor. April'a karşı hep bir zaafı olmuştur. "Noel için onu buraya getirmeyi planlıyorum... Eğer ikimizi de ağırlamaktan memnun olursan?"

Ellerini heyecanla birbirine vuran annemin yüzü aydınlanıyor. "Oh, bu harika olur!" Babama bakıyor. "Öyle değil mi, Peter?"

Babam derin bir nefes alıyor; omuzları düşmeden önce Lucas'ın yaklaşan tepkisinden dolayı endişeli olduğunu tahmin edebiliyorum. "Bu harika olur." Boğazını temizliyor. "Ama belki de bu haberi kardeşine vermeliyiz, değil mi?"

Kesinlikle katılıyorum. Bunun ne kadar garip hayal bile edemiyorum. Ve ondan ne kadar hoşlanmasam da bunu yüzüne vurmak istemiyorum. "Çok memnun olurum, teşekkür ederim," diyorum ve ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum.

Annem aramıza bakıyor, heyecanı hala köpürüyor. Bana doğru yürümeden önce pantolonunu fırçalayarak ayağa kalkıyor. Yakınıma eğilerek yanağını yanağıma bastırıyor ve iki eliyle omuzlarımı tutuyor. "Seni bizim gibi gören birini bulmanın zamanı gelmişti James. Sen harika bir adamsın ve April da hoş biri. Senin adına sevindim, aşkım. Gerçekten."

Sonraki birkaç saati sohbet ederek geçiriyoruz. Annem bana en son okuduğu kitap kulübünden bahsediyor, görünüşe göre Toton'daki hanımların alışık olduğundan biraz daha skandal bir şey ve ben onun buharlı aşk romanları okuduğunu ve tartıştığını hayal etmeye çalışarak gülmekten kendimi alamıyorum. Onun adına sevindim. Mutlu görünüyor.

Onlara seçmeler için seçtiğimiz şarkılar hakkında bilgi veriyorum ve günün nasıl geçeceğini anlatıyorum.

Vedalaşırken her birine sarılıyorum. Annem beni sıkıyor, yanağıma sert bir öpücük konduruyor ve ben de gülüyorum, elimi kaldırıp bulaşmış rujumu siliyorum. Tam ayrılmak üzereyken babam aceleyle mutfağa giriyor ve elinde etiketsiz bir şişe kırmızı şarapla geri dönüyor.

"Nedir bu?" şişeysi inceleyerek soruyorum.

Gözlerinde gurur parlıyor. "Kendi şarabımı yapmaya başladım. Yolun aşağısındaki Rob bana bir ev kiti ayarladı. Bir İspanyol eşidi, Rioja. Oldukça iyi oldu. İşte," diyor ve şişeysi bana doğru uzatıyor. "April ile paylaş."

İfadesindeki ince değişiklikleri okuyarak kabul ediyorum. Rahatlamış, neredeyse memnun görünüyor. şişeysi selamlamak için kaldırıyorum. "Olur, baba. şerefe." Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki annemin küçük parmakları pazularıma dolandı. Olduğum yerde duruyorum.

Annem beni düşünüyor, sesi sert. "O çok güzel bir kadın, James. Ona iyi davran. Yeterince şey yaşadı."

"Yapacağım," diye söz veriyorum, eğilip başına bir öpücük konduruyorum.

Eve dönerken en sevdiğim şarkının sözlerini bağıra bağıra söyledim. Kimse kendini kaybetmeden bu konuşmayı yapabildiğimiz için çok rahatladım. Omuzlarımdan devasa bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Artık sır yok.

Artık gizlice dolaşmak yok.

Gaza basıyorum, eve, kızıma dönmek için sabırsızlanıyorum.

Bölüm 42

April

James dün öğleden sonra ailesini ziyaretten eve döndü ve onlara bizimle ilgili her şeyi anlattı. Bizim için mutlu olduklarını söyleyene kadar kalbim sinirden yerinden gibi oldu. Üzerime çöken rahatlama tarif edilemezdi. Her zaman çok nazik ve destekleyici olmuşlar, bana kucak açmışlardı. Lucas'la birlikteyken ailelerine kollarımı açmıştım.

Kendi iç mücadelelerine rağmen Caroline her zaman elinden gelenin fazlasını yapar. Etrafındaki insanlara duyulduklarını ve sevildiklerini hissettiren özel bir annelik tarzı var. O çok güzel bir ruh, çok hassas bir kalbi var ve bize onay verdiğini bilmek mutluluk verici. Önümüzdeki hafta seçmelere katılacaklar ve nişan partisinden bu yana onları ilk kez görmüş olacağım. Ben James'e tezahürat yaparken onların yanında durmak oldukça farklı olacak ama onları tekrar göreceğim için heyecanlıyım.

James'in dairesinden içeri adım atıyorum, üzerimde tişörtünden başka bir şey yok. Saçlarım dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve arasında dün geceden kalma donuk, lezzetli bir ağrı zonkluyor. Kapı aralığından mutfağına bakıyorum ve bir kaseye iki yumurta kırmasını izliyorum. Üstü çıplak, üzerinde sadece gri eşofman altı var ve o yumurtaları kırarken sırtındaki kasların nasıl çalıştığını incelediğimde ağzım sulanıyor. Yumurta karışımını tuz ve karabiberle çeşnilendirmeden önce omzuna bir kurulama bezi atıyor. Cızırdayan pastırma ve demlenen kahvenin kokusu daireyi doldururken kendi kendime gülümsüyorum.

Mutfağı geçip kitaplığına gidiyorum ve kitapları karıştırmaya başlıyorum - Dante, Dickens, Freud ve de Beauvoir. Edebiyattan felsefeye uzanan klasikler, türlerine göre özenle düzenlenmiş. İşte bu, tam burası, o. Sert dış görünüşünün altındaki yumuşaklık.

"Kahve?" diyor ve ben sıçrayıp dönerek onunla yüzleşiyorum.

"Beni korkuttun," diyorum elimi kalbimin üzerinde tutarak ve o da sırtıyor. Kolunu bana doğru uzatıyor, kupayı alıyorum ve dudaklarıma götürüyorum. "Mmm," diye inliyorum. "En iyi kahveyi sen yapıyorsun."

"Kahvaltı da hazır. Bir şeyler yemelisin. Son bir saattir miden gurulduyor." Kıkırdıyor. Onu mutfak duvarına yaslanmış küçük masaya kadar takip ediyorum. Bardağımı bırakıp bir sandalye çekiyorum ve yerleşiyorum. Tezgâhtan iki tabak alıyor, oturmadan önce her birimize birer tane koyuyor. Sandalyesini öne çekip çatal bıçak takımına uzanırken karın kaslarının sıkılaştığını görerek gizlice bakıyorum. Neredeyse salyalarım masaya akacaktı.

Kalın bir dilim tereyağlı ekşi mayanın üzerine kremalı çırpılmış yumurta, çıtır pastırma, sotelenmiş mantar, solmuş ıspanak ve dolgun bir domuz sosisi konur.

"Teşekkür ederim. İnanılmaz görünüyor," diyorum ve bıçağımı ve çatalımı alıp yemeye başlıyorum.

"Bir şey değil tatlım," diye cevap veriyor ve pastırmasını dilimlerken bana yumuşak bir gülümseme veriyor. Biz yerken porselene çarpan kapların sesi havayı dolduruyor.

"Peki," diyorum bir lokma ekmeğin etrafında, "rafındaki tüm o kitapları okudun mu?"

Büyük bir yutuyor. ", evet." "Seni gerçekten felsefeci bir tip olarak düşünmemiştim."

Sırtıyor. "O zaman sanırım bir kitabı kapağına göre yargılamamalısn." Arsız.

"Touché," diyorum bıçağımla onu işaret ederek. "Felsefe okumaya ne zaman başladın?" diye soruyorum.

"On sekiz yaşımdayken Toton'daki eski okul arkadaşlarımdan biri bana Jean-Paul Sartre'ın *Akıl Çağı* adlı kitabını verdi. Londra'ya taşındıktan sonra sıkıldığım bir gün elime aldım. O zamandan beri daha fazlasını biriktirdim. Çok seviyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Müzik ve felsefe

-Bu adam beni etkilemeye devam ediyor. "Aşk romanlarımdan biraz farklı," diye takılıyorum.

Kıkırdıyor. "Sadece birazcık. Ama benden bir tane okumamı isteseydin, okurdum. Senin için."

Mutluluk kalbimi gıdıklıyor ve yemin ederim iki katına çıkıyor.

Bir telefon bildirimi çalıyor ve James bunu görmezden gelerek yemeğine odaklanıyor.

Ping. Başka bir bildirim. Telefonuna kısa bir süre bakıyor ama yemeye devam ediyor. Telefonu tekrar çaldığında kilitliyorum. Bakışlarım James'e kaymadan önce gergin bir şekilde tabağımla tezgahın üzerindeki telefonu arasında gidip geliyor ve onu merakla beni izlerken yakalıyorum, yüz ifadesini hızla düzeltmeden önce kaşlarını endişeyle birbirine bastırıyor.

"ocuklardan biri olacak," diyor ve ben de başımı sallayarak tostumu kesiyorum, içimdeki batma hissini bir kenara itiyorum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra giyinip Hyde Park'ta dolaşarak güzel bir sabah geçirmek üzere yola ıkıyoruz. Gezinirken paket kahvelerimizi yudumluyor, göletin üzerinde süzülen kuşları izlemek için duraklıyoruz. Boş bir park bankı bulup oturuyoruz ve dünyanın geçip gidişini seyretmeye koyuluyoruz. Çocuklar imlerin üzerinde dans ediyor ve oynuyor. Aileler esintide dalgalanan uçurtmalar uururken, koşucu sürüleri gürültülü ayak sesleriyle kaldırıma çarparak hızla geçiyor. James bir kolunu omuzlarıma atarak beni yanına çekiyor. Başımı ona yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bunlar onunla paylaşmayı sevdiğim değerli anlar. Bu şehir çok yoğun, çok *canlı* ama onunlayken kendimi sakin hissediyorum. Her iki kolunu da bana doluyor ve şehrin gürültüsü arka planda kayboluyor.

James'e güveniyorum. Gerçekten güveniyorum. Ama her ne sebeple olursa olsun, bu sabah telefonunun aldığını duymak beni gerdi ve bir panik dalgasını tetikledi. Ciğerlerimi kavrayan ve göğsümde bir ateş yakan o sıkı, sıkıcı his. Başladığında, odaklanmak ya da nefesimi tutmak çok zor oluyor. Lucas'ın gizli kişiliğini öğrendiğimden beri ikinci kez böyle hissediyorum ve dürüst olmak gerekirse bu beni korkutuyor. Bunun beni etkilemesini istemiyorum çünkü iten içe James'in asla kendine hizmet etme niyetiyle hareket etmeyeceğini biliyorum. James'le öğleden sonranın geri kalanının tadını çıkarmak için düşüncelerimi ve duygularımı bir kenara itmeye çalışıyorum. Korkularımın mutluluğuma müdahale etmesine izin veremem. O m kemmelden başka bir şey değildi.

James elini şefkatle çenemin altına koyuyor ve başımı geriye doğru eğiyor. Bana bakıyor ve ben de ona küçük bir gülümseme atıyorum.

"Düşündüğünü *duyar gibiyim*, güzelim. Aklında ne var?" diye soruyor yüzümü tararken.

Gözlerimi kapatıyorum, psikopat gibi görünmeden doğru kelimeleri bulmak için düşüncelerimi gözden geçiriyorum. Güven sorunu olan bir kadın olmak istemiyorum. Partnerinin telefonunu kontrol etme ihtiyaı hisseden ya da onun ne yaptığını konusunda endişelenen kadın. Eskiden hiç öyle biri olmadım.

Düşüncelere dalarak dudağımı endişelendiriyorum. Geri çekilmeden önce eli omzumu şefkatle sıkıyor, yüzünde bir endişe titreşimi beliriyor.

"Bebeğim, sorun ne?" diye sorar.

Lucas'la buluştuktan sonra yaptığımız konuşmayı düşünüyorum. *Bu sadece iletişim kurarsak işe yarar.* "Deli olduğumu düşüneceksin." Bir kahkaha atıyorum. "Bu sabah telefonun çalmaya devam ettiğinde bir endişe dalgası hissettim. Nedenini bile bilmiyorum... aklım Lucas'ın telefonunu bulduğum zamana gitti ve..." Sözlerimin havada asılı kalmasına izin veriyorum.

James'in gözleri anlayışla doluyor ve çenemi yumuşakça okşuyor. "April, sen deli değilsin. Lucas'la yaşadıkların... Bunun neden aklında kaldığını anlıyorum." Duraklıyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Ama senden asla bir şey saklamayacağımı bilmeni istiyorum. Eğer seni huzursuz eden bir şey olursa bana söylemen yeterli." Bakışlarımı tutuyor. "Aramızda tam bir güven olmasını istiyorum. Benimleyken böyle bir şey için endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum."

Küçük, minnettar bir gülümseme dudaklarımı kaldırıyor.

Elimi onunkinin üzerine koyarak uzanıyorum ve dokunuşuna yaslanıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Bunu yeterince söylemediğimi biliyorum ama sana gerçekten güveniyorum. Sadece... bazen eski korkularım sinsice üzerime geliyor."

"Anlıyorum," diyor. "Seni o kadar incittikten sonra, bu çok doğal. Bana anlattığın için teşekkür ederim." Beni öpüyor. "Ve eğer bu korkular tekrar ortaya çıkarsa, sadece benimle konuş, tamam mı? Aklında ne olduğunu bilmeyi, yalnız ve acı içinde olmana tercih ederim."

Elini hafifçe sıkıyorum. "Teşekkür ederim."

* * *

İşten sonra kanepede dinleniyorum, bir yandan programımı izleyip bir yandan da Peter'ın ev yapımı Rioja'sından bir kadeh yudumlarken peeling maskesi cildimi parlatmak için sihrini konuşturuyor. Basil yanıma kıvrılmış, mutlu bir şekilde mırıldanıyor. Parmaklarımı yemyeşil kürkünde gezdirirken kanepenin kolundaki telefonum bir mesajla aydınlanıyor. James'in mesajını okumak için uzanıp ekranı kaydırıyorum.

Anlam veremediğim rastgele kelimeler ve sayılardan oluşan bir karışım. Mesajı çözmeye çalışırken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Bir cevap yazıyorum.

Ben: *Bu nedir?*

Üç küçük nokta, bir yanıtla ateş etmeden önce belirir.

James: *Bütün şifrelerim.*

Nefesim kesildi.

Ben: *Neden bana tüm şifrelerini gönderiyorsun?*

James: *Senden bir şey saklıyormuşum gibi hissetmeni asla istemem. Daha önce biri güvenine ihanet ettiği için üzgünüm. Senin güvenine sahip olmak benim için her şey demek. Söz veriyorum, buna layık olduğumu kanıtlamak için her gün çalışacağım.*

Mesajını tekrar okurken gözlerim akmayan yaşlarla parıldıyor. Onu duymak için arama düğmesine bastığımda dudağım titriyor. Yumuşak sesi hattı doldurmadan önce telefonu iki kez çalıyor.

"Hey, April."

"Hey, James," fısıldıyorum, sesim çatlayarak. "Çok özür dilerim."

"Hey," diye yatıştırır. "Özür dilemeyi bırakmalısın. Özür dileyecek hiçbir şeyin yok."

Üzerime bir aşağılanma dalgası çöküyor ve titrek bir nefes alıyorum. "Çok utanıyorum. Bana şifrelerini vermek zorunda olmamalısın."

"April, sana her şeyimi vermek istiyorum, çünkü bu senin seçimin. Düşüncelerim, kalbim, her parçam sana ait. İstedğin her şey senin olsun."

Benden kırık bir ses çıkıyor ve o da hemen cevap veriyor. "Tatlım, neden ağlıyorsun?"

Elimi kucağıma bırakıyorum ve suni kürk battaniyeyle gergin bir şekilde oynuyorum. "Çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum."

Kıkırdıyor, "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum. Gecene geri dönmene izin vereceğim. Bazı şarkılarla oynuyorum ama yarın seçmelere gitmeden önce görüşürüz, tamam mı?"

"Kesinlikle. Yarın görüşürüz." "İyi geceler, güzelim."

"İyi geceler, James."

Telefonu kapatıyorum ve Basil'i kendime çekerek hıçkırıklara boğuluyorum.

Bana gerçekten önemsenmenin ne demek olduğunu göstermeye başlıyor - annemle babamın birbirlerine gösterdikleri gibi.

Bana bunun sadece değil, küçük şeylerde de olduğunu gösterdi. Her sabah yatağıma kahve getirmesi gibi. Arabada kendi şarkıları yerine sadece benim sevdiğim şarkıları çalıyor. Bu onun

Yorgun olduğumda benim için saçımı yıkar ve üşüdüğümde buğday torbamı ısıtır.

James, kardeşiyle benim bir geçmişimiz olduğunu bilmesine rağmen beni kabul etti. Bir şekilde hâlâ atlatmaya çalıştığım bir geçmiş. Yine de, beni tanımak için zaman ayırdı, bana karşı hislerinin büyümesine izin verdi ve bunu ne kadar istediğini gösterdi - kardeşinin her zaman hayatımızın bir parçası olacağının tamamen farkında olarak bizi istiyor.

Ve *yine* de beni seçti.

Bu hayatta pek çok belirsizlik olduğunu biliyorum, ama *onun* hakkında emin olduğumu bilmek beni biraz rahatlatıyor.

Bölüm 43

April

The next day—the audition

I Banyo üzerinde öne doğru eğiliyor, göz kapaklarıma hafif bir parıltılı far tabakası serpiyorum. Geri çekilip aynada makyajımı inceliyorum. Makyaj fırçamı bırakıyorum ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak ellerimi silkeliyorum. Çok gerginim, heyecanımı zar zor kontrol edebiliyorum James için.

Bugün o gün.

Atlas Veil'in büyük seçmeleri.

James'in ipeksi sesi beni donduruyor. "Şimdi gitmem gerek, tatlım. Mekâna gitmeden önce çocuklarla Will'de buluşacağım. Biz çalmadan önce seçmelere katılan diğer grupları izlemek istiyoruz."

James'le yüzleşmek için arkamı dönüyorum, onu içime çekerken kesiliyor ve buna karşılık olarak midem kıpır kıpır oluyor.

Kumlu sarı saçları kulaklarının altından hafifçe kıvrılmış, dalgalı bir tutam gözünün üzerine düşüyor. Siyah kot pantolon ve kaslı omuzlarını ve dövmeli kollarını ortaya çıkaran bol bir yelek giymiş, yıpranmış deri ceketini ön kolunun üzerine katlamış ve savaş botları giymiş. Yemek için yeterince iyi görünüyor.

Bornozumu daha sıkı çekiştirerek bir adım öne çıkıyorum. Ceketini yanımdaki tezgâhın üzerine atıyor, beni kendine çekiyor, böylece göğüs göğüse, leğen kemiği leğen kemiğine geliyoruz ve kollarını sıkıca etrafıma sarıyor. Başımı arkaya atıp onun nefis görüntüsünü içime çekiyorum.

"Hey, April."

"Hey, James," diye fısıldıyorum. Bizi hafifçe bir o yana bir bu yana sallıyor, bana kalbimi durduran bir gülümseme veriyor ve ben eriyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Ellerimi boynunun arkasına kilitleyerek soruyorum. "Gergin. Heyecanlı." Parmak eklemlerini yanağımda hafifçe gezdiriyor. "Sert o günün gerçekten burada olduğuna inanmak için."

"Bunun için çok çalıştın. Harika olacaksın," diyorum ve alnını benimkine değdiriyor.

"Burada olduğun için mutluyum," diye mırıldanıyor.

"Her zaman burada olacağım," diye söz veriyorum ve onu öpmek için parmak uçlarıma yükseliyorum. Dili dudaklarımı sıyrıyor ve ben ona açılıyorum. Dillerimiz yavaş bir dansla birlikte hareket ediyor ve ıslanmışlığı hissediyorum. Elleri sırtımdan aşağı kayıyor, belimi kavıyor, sonra aşağı inip popomu sıkıyor ve ben inleyerek onun bana karşı sertleştiğini hissediyorum. İçgüdüsel olarak kalçalarımı sallıyorum, onu hissetmek için çaresizce.

Geri çekilir ve öpücüğü keser. "Siktir. Seni çok istiyorum ama gitmem gerek."

Dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor ve inleyerek beni banyo tezgahına doğru yönlendiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Beni kaldırıp lavabonun yanına koyarken ses tonum şakacı bir şekilde soruyorum. Ellerimi arkamda birleştiriyorum, arkama yaslanırken ürünleri deviriyorum.

Bornozumu iterek ayırıyor ve altındaki çıplak bedenimi ortaya çıkarıyor. Keskin bir nefes çekiyor. "Sanırım çocuklar birkaç dakika daha bekleyebilir," diyor ve kalçalarımı dürtüyor. "Göster bana."

Bacaklarımı ayırıyorum, göbeğimi ona gösteriyorum.

"Siktir," diyor. Önümde dizlerinin üzerine çöküp burnunu ıslaklığında gezdirmesini nefesim kesilmiş ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde izliyorum. Üç parmağını yavaşça içime sokarken bakışları titremiyor, vücuduma bir sarsıntı gönderiyor ve başım alçak bir iniltiyle geriye düşüyor. "Beni izle April," diyor ve gözlerim ona kayıyor, itaatkâr bir şekilde bakışlarını tutuyorum. Parmaklarını en hassas noktanın üzerinde ileri geri ovuşturuyor, uyarılmamın kaygan sesleri sessiz odayı dolduruyor, ağır nefeslerimle karışıyor.

Klitorisime yapışmadan önce yarığımı okşuyor ve ben haykırıyorum. Doğrulup parmaklarımı saçlarından geçiriyorum, ona karşı ahlaksızca hareket ederken onu daha da yaklaşıtıyorum, yüzünü beceriyorum.

"Çok tatlı bir amın var, April," diyor, sert sesinin titreşimi de bu hissi artırıyor.

"Sik beni," diye nefes alıyorum.

Geri çekiliyor ve ben bileğini kapıp elini ağzıma götürüyorum. Dudaklarımı parmaklarının etrafına sarıyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve dilimi döndürerek sularımı ondan emiyorum. Boştaki elini indirip kotunu karıştırırken, düğmesini açıp fermuarını aşağı çekerken bana hayranlıkla bakıyor. Parmaklarını serbest bırakarak, kot pantolonunu ve külotunu aşağı itmek için ayağa kalkmadan önce amımdan geri çekiliyor. Kalın, zonklayan siki serbest kalıyor ve ben onu hissetmek için çaresizce bir iniltiyi yutuyorum.

Bu onun gösterisi, bu yüzden arkama yaslanıp kontrolü tamamen ona bırakıyorum. Elleri belimi sıkıca kavıyor ve beni daha yakına çekerek kıcıımı tezgâhın kenarına dayıyor. Büyük elini shaftının tabanına sararak, içeri bastırmadan önce ucunu kaygan kıvrımlarımdan geçiriyor, horozunu doyuruyor. İçimi doldururken dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Acele etmeyiz. Bu yavaş, şehvetli bir sevişme değil. Hayır. Beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor, öfkeli bir ritimle itiyor ve ben de ona karşılık vermek için kalçalarımı sallıyorum. Umutsuzca serbest kalmanın peşinde koşarken odalar dönüyor. Islak tenin çarpışma sesi odada yankılanıyor, içimdeki basınç arttıkça inlemelerimize karışıyor. Bu saf bir mutluluk.

"Siktir. Çok ıslaksın," diye ve bana çarpıyor. "Sen yapıldın benim için."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, baskı beni bunaltıyor. "James," diye nefes alıyorum. Homurdanıyor. "Bu sesleri çıkarmaya devam et ve ben de yükümü boşaltacağım." "Daha fazla," diye bağıyorum. O sikmeye devam ederken parmaklarım omuzlarına gömülüyor.

Beni. Boşta kalan elini boğazıma doğru uzatıyor, diğer eliyle kalçamı morartıcı bir şiddetle kavıyor. Parmakları boynuma sıkıca bastırıyor, nabzımı titretecek kadar baskı uyguluyor. İçime girerken bacaklarımı beline doluyorum.

Sıcak dalgalar içime yayılmaya başlıyor, orgazmım arttıkça her sinirimi ateşliyor. "Boşalacak mısın April? Bu amcığı doldurmamı ister misin?" diye homurdanıyor.

Vücudum onunkine uyuyor. Buna ihtiyacım var. *Onun* da buna ihtiyacı var. Sadece nefes nefese bir inleme çıkarabiliyorum, boğazımı serbest bırakırken gözlerim geri dönüyor. Gelgit dalgası vuruyor, orgazmım üzerime çökerken vücudum tutuşuyor ve titriyorum.

İçime pompaladıkça amım sıkılıyor, sikinin etrafında kasılıyor. "Siktir, April, boşalacağım," diyor, sesi düzensiz.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Kısık bir ses çıkarırken vücudunun sarsıldığını hissediyorum ve bir an sonra sıcaklığını içime boşaltıyor.

Vücudum yükseklerden aşağı inerken ona karşı yumuşuyorum. "Çok güzelsin amına koyayım," diyerek nefesini tutuyor.

Yüzünü inceliyorum, yanakları serbest bırakılmasından dolayı kızarmış ve gözlerim içimdeki ezici şefkatle parlıyor. Tüm duyularım harekete geçti. Daha önce hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim, zihnim, bedenim ve ruhumla. O bana sahip. Bedenim onunkiyle konuşuyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve yutkunuyorum, kartlarımı masaya koyup ona ne kadar savunmasız hissettiğimi gösterip göstermeyeceğimden emin değilim.

Çekiliyor, kalçalarım onun serbest bırakmasıyla yapış yapış oluyor ve kendini pantolonuna geri sokuyor. Havada seks ve ter kokusu dolaşıyor. Öne doğru eğilerek ağzını benimkine bastırıyor ve karışımımızın tadına bakıyorum. Sert bir başparmağı yanağımı okşuyor ve onun dokunuşu çok hassas olduğu için düzensiz bir nefes alıyorum.

"Kalbim tamamen sende," diyor dudaklarıma karşı ve ben gözlerimi kapatıp sözlerini içime çekiyorum. Elimi avuçlarının arasına alıp göğsüne bastırıyor, kalp atışları benimkilerin düzensiz gümbürtüsüyle eşleşiyor.

"Kalbimi korumaya çalıştım ama seninle birlikte tüm duvarlar yıkılıyor." Sesim çatlıyor.

Parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük konduruyor. "Kalbin benim için çok değerli. Ona hak ettiği özeni göstereceğime söz veriyorum."

Sözlerini işlerken dudaklarım titriyor ve burnumu çekerek yüzünü hafifçe kucaklamak için yer değiştiriyorum. "Bu senin," diye fısıldıyorum. Sulu bir gülümsemeyle kapıya doğru başımı sallıyorum. "Çocukları bekletmemelisin."

Hareketsiz kalıyor, aramızda narin bir şefkat süzülüyor. "Keşke kalıp seni temizleyebilseydim."

Kıkırdıyorum. "Git, orada görüşürüz" diyorum ve bana göz kırpmıyor, elimi sıkıyor ve çekilmeden önce ceketini tezgâhtan alıyor.

Kapıya doğru adım atarken omzunun üzerinden bana bakmak için duraklıyor. "Bugün orada olacağını bilmek her şeyi kolaylaştırıyor." Kalbimi hoplatan bir sırtışıla kapı aralığında gözden kayboluyor.

Bu adam kalbimi kurtardı.

Merdivenlerden inen ayak dinlerken, işte o zaman anladım. James'e tamamen aşık oldum.

Bölüm 44

James

W Stadyuma girdiğimizde, mekanın büyüklüğü neredeyse nefesimi kesiyor. Çok büyük. Onu çekerken sinirlerim ve adrenalinim yükseliyor. Günün bu saatinde daha da büyük görünüyor.

Gün. Otopark, ekipmanlarını indiren birkaç grup dışında çoğunlukla boştu.

Oliver elini omzuma vuruyor. "Dostum," diyor stadyuma doğru başını sallayarak. "İşte burası. Nasıl hissediyorsun?"

Bir kakhaha attım. "Bittiğinde bana sor," diyorum ona.

Tom minibüsten atlarken homurdanıyor. "sıcıyorum."

"Biraz bekler misin? Üzerimde bataklık rulosu yok," diyor Will, diğer minibüsün kapısını kaydırarak açarken.

Oliver elinde gitar kutusuyla dışarı fırladığında Oliver ve ben gülüyoruz. "Evet, çocuklar. Hadi gidip onlara bir gösteri yapalım," diyor Oliver.

Sessizce başımızı sallayarak eşyalarımızı aldık ve arka girişe doğru ilerledik; burada bizi kollarını kavuşturmuş, sert ifadeli, iri yarı iki güvenlik görevlisi karşıladı; yanlarında özel dikim etekli takım elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla dikkat çeken bir esmer duruyordu, ellerinde de bir pano vardı. Kimliklerimizi dikkatlice kontrol ettikten sonra isimlerimizi bir listeden çıkarıyorlar.

"Sadece işaretleri takip edin, meslektaşım Rachel sizinle diğer uçta buluşacak. İyi şanslar beyler," diye talimat veriyor kadın. Bir baş hareketiyle gitmeye hazır olduğumuzu anlıyoruz ve içeri giriyoruz.

Güvenlik çok yoğun - alışık olduğumuz herhangi bir kulüp veya küçük mekandan çok daha fazla. Metal dedektörlerinden geçiriliyoruz ve çantalarımız inceleniyor.

Temizlendikten sonra, bizi sahne arkası koridorlarına götüren bir tabelayı takip ediyoruz ve bir labirente açılıyor. Boyalı beton duvarlarda

Geçmiş turlar ve büyük başarılarla imza atmış gruplar, yolumuza devam ederken bizi takip ediyor.

Geçidin sonunda kuzguni saçlı bir kadın bekliyor. Ufak tefek ama yüzü sert. Kulağında bir kulaklık var ve ona emirler yağıdırıyor. "Hayır! Kayıt yaptırdıklarının söylemeler bile umurumda değil. Eğer isimleri listede yoksa, içeri giremezler!" Duraklıyor, diğer uçta kim konuşuyorsa onu dinliyor. "Hayır dedim Jeremy," diye tıslıyor. Keskin iç çekişle elini kaldırıp kulaklığının yan tarafına tıklıyor ve bize dönmeden önce kulaklığı kapatıyor.

Tedirgin bakışlar atıyoruz. Tanrım. Küçük olabilir ama çok korkutucu.

"Merhaba çocuklar! Hoş geldiniz, hoş geldiniz! İyi geldiniz mi?" diye soruyor, ses tonu o kadar dostane ki hazırlıksız yakalandığım için başımı geriye atıyorum.

"Ben Rachel, etkinlik koordinatörüyüm," diye devam ediyor ve bize hızlıca gülümsüyor. "Beni takip edin, size soyunma odanızı göstereyim. Sizi ana sahneye götürmeden önce yerleşmeniz için biraz zaman vereceğim. Konuklarınızın elektronik biletleri var mı?"

"Evet," diye cevap verdim. "Hepsi kendilerine e-posta gönderildiğini ve mesaj atıldığını doğruladı."

"Harika. Konuklarınızdan hiçbirinin ismi değişmediği sürece VIP girişinden girerken herhangi bir sorun yaşamayacaklardır." Yürürken ve konuşurken dört boyunluk sallıyor ve her birimize birer tane . "Bunlar size sahne arkasına tam erişim sağlayacak. Sadece etrafta dolaşmamaya çalışın. Bir gösteriden hemen önce burada kaybolan müzisyenlerimiz oldu ve performanslarını kaçırdılar."

Oliver başını sallayarak, "Doğru," diyor ve hepimiz Will'e bakıyoruz.

"Ne?" diyor, kırılmış görünüyor. Teslim olmak için serbest elini kaldırıyor. "Tamam, dolaşmaya çıkmayacağım, *Tanrım*."

"Bu taraftan çocuklar," diyor Rachel, topukları cilalı beton zemine vurarak. "Büyük soyunma odalarımızdan birindesiniz, yani yayılmak için bolca alanınız olmalı. Bir davul seti, amfiler ve bir mikrofon kurduk, istediğiniz kadar prova yapın ve başka bir şeye ihtiyacınız olursa personelden biriyle iletişime geçmekten çekinmeyin."

Bir dizi yıpranmış siyah çift kapının önünde durup kapıları açana kadar onu takip ediyoruz. "Yerleşmekte özgürsünüz. Sahneye çıkma zamanı geldiğinde seni almaya geleceğim. Şurada bir banyo var" - bitişikteki bir kapıyı işaret ediyor - "ve bir şeye ihtiyacınız olursa, sadece

duvardaki düğme." Girişin yanındaki küçük bir interkom panelini işaret ediyor.

"Teşekkürler," diyorum.

"Tamam. Sizi yalnız bırakayım." Koridorda kaybolmadan önce bana göz kırptı.

O gider gitmez Oliver kısık bir ıslık çalarak bir koltuğa çöküyor. "Buna inanabiliyor musunuz? Gerçekten buradayız."

Deri koltuğa uzandım. "İşte geldik," diyorum yüzüme yayılan geniş bir sırıtışla. Sinirlerim yerinde, evet, ama biraz sonra olacakların heyecanıyla kıyaslanamazlar bile.

* * *

Bir saat sonra bir sahne yöneticisi beliriyor ve ses kontrolü için bizi hazırlamadan önce ana sahneyi gezdiriyor. Çocuklara bakıyorum ve onların da adrenalini hissettiklerini söyleyebilirim. Stadyum boş olduğu için çok büyük görünüyor. Koltuk sıraları uzaklara doğru uzanıyor ve doldurulmayı bekliyor. Sahneye çıktığımızda nabzım hızla atıyor, enstrümanlarımızı kurup seviyeleri ayarlarken siyah zemin hafifçe eğiliyor. Ses teknisyenleri etrafımızı sarıyor, her şeyin sorunsuz çalıştığından emin olmak için her bir ekipmanı iyice kontrol ediyor.

Will, Oliver ve ben yerimizde dururken Tom mikrofona doğru ilerliyor.

Onay aldıktan sonra birkaç parça çalıyoruz. Boş kabinlerde yankılanırken ayak altında titreşen basların derinliği nabzımı stratosfere doğru itiyor.

Ses kontrolü bittiğinde soyunma odamıza geri götürülüyoruz. Koridorda birkaç grubun yanından geçiyoruz. Bu bir yarışma olsa da rock ve metal camiasının desteği çok derin ve geçmiş konserlerden tanıdık birkaç yüz görüyorum. Hızlıca selamlaşıyoruz, birbirimize şans diliyoruz ve odamıza geri dönüyoruz.

Artık sahneye çıkmamız için çağrılana kadar beklemek zorundayız. Set listemizi gözden geçiriyoruz, kapı hafifçe vurularak bölündüğünde meşgul olmak için her şarkının üzerinden geçiyoruz.

Will sıçrayıp kapıyı açıyor, sonra olduğu yerde donup kalıyor.

Oliver odanın öbür ucundan, "Will, oğlum," diye sorar. "Ne oldu?"

"Uh..." Will sözünü kesince dikkatimizi çekti. Kafamızı kaldırdığımızda Bound to Oblivion'ın solisti Atticus Shore'un kapının girişinde durduğunu görüyoruz.

Oliver'ın bagetleri elinden kayıp yere düşüyor ve odayı bir sessizlik kaplıyor.

"İyi misin, dostum?" Atticus içeri girerken Will'in göğsüne dostça bir şaplak atarak soruyor. Onun arkasında, Bound to Oblivion'ın geri kalanı içeri giriyor. Rüya görmediğime kendimi ikna etmek için gözlerimi kırptırıyorum. Zihnim kelimelerle boğuşuyor ama dilim tutuluyor.

Rachel kapı aralığından kafasını uzatıp şaşkın yüzlerimize bakarak kıkırdıyor. "Bazı arkadaşlarımla tanışmak isteyebileceğinizi düşündüm," diyor sırtarak.

Kalbim küt küt atarken ayağa fırlıyorum ve Atticus'a doğru ilerleyerek elimi uzatıyorum. "Ben James. Bas gitarist."

Atticus elimi sıkıca kavıyor. "Atticus. Tanıştığımıza memnun oldum, dostum."

Grubun geri kalanı teker teker öne çıkıyor. Bas gitaristleri Phoenix Riley başıyla selam veriyor. Elektro gitaristleri Knox Turner hızlıca sırtıyor ve davulcuları Tony Jensen elini rahat bir şekilde sallıyor.

Bu. Bu. Boktan. Yıllardır hayranı olduğumuz grupla karşı karşıyayız.

"İçinizden birinin Beeston'dan olduğunu duydum."

Knox öyle diyor. Tom elini kaldırır. "Evet, dostum.

O benim."

"Küçük memleketimden yeteneklerin çıktığını görmek çok güzel. Bu akşam bizim için neler yapacağınızı görmek için heyecanlıyım."

"Size göstereceğimiz için heyecanlıyız," diye yanıtlıyor Tom.

Müzisyenler kendi memleketlerinden gelenlere karşı her zaman bir zaaf beslerler. Bir aşinalık duygusu vardır. İster aynı pis barlarda çalışıyor, ister aynı müzik dükkanında çalışıyor ya da aynı müzik okulunda çalmayı öğreniyor olalım, hepimizin aynı yerde başladığının farkındayız. Bizi şekillendiren şey memleketlerimiz ve onların kalabalıklarıdır. Müziğin çoğu alanında bu bağ kaybolabilir ama rock farklıdır. En alttan başlayarak yükselmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyoruz. Bu unutulmayacak bir şey.

Tom ve Knox Beeston hakkında konuşurken kayboluyorlar ve ben Phoenix'in gözlerinin Spector basıma takılmasını, basımı alırken kaşlarının çatılmasını izliyorum

İçinde. Bakışları benimkilere kayıyor. "Bu senin mi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, içimde bir gurur dalgası hissederek. "Tavuk dişi kadar nadir."

Alçak sesle ısıklık çalarak yaklaşıyor. "Çok güzel dostum," diyor ve ben de bası standından kaldırıp ona uzatıyorum.

"Devam et. Bir dene bakalım."

Phoenix enstrümanı alıp kayışını omzuna atarken yüzü aydınlanıyor. Enstrümanı elinde tartıyor ve telleri koparmaya başlamadan önce parmaklarının boynuna yerleşmesini izliyorum.

Boğazımda bir yumru

oluşuyor. Sanırım

ağlayabilirim.

Phoenix Riley *benim* basımı çalıyor.

Parmakları tellerin ve perdelerin üzerinde dans ederken, önümde klasiklerinden birinin bas çizgisini huşu içinde izliyorum. Tamamen büyülenmiştim.

"Pekâlâ, sizinle tanışmak harika çocuklar. Sizi orada görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Tony ve ekip toparlanırken hepimize başıyla selam veriyor. Onlar soyunma odasından çıkarken biz de hızlıca başımızı sallayıp el sıkışarak vedalaşıyoruz. Kapı kapanır kapanmaz hepimiz birbirimize bakıp son on dakikayı değerlendirmeye çalışıyoruz.

"Ne. Ne. Siktir," diyor Will.

"Bu gerçekten oldu mu?" Oliver sonunda başparmağını omzunun üzerinden sallayarak ağzından kaçırıyor.

"Sanırım öyle," diyorum, şaşkınlık ve dehşet içinde.

"Gruplarla gerçekten tanışacaklarını düşünmemiştim," diye atıldı Tom içinde.

"Ben de öyle," diyor Oliver, inanamayarak başını sallayarak.

* * *

Kalabalık stadyuma akın etmeye başlıyor, büfelerden içeceklerini alıyor ve yerlerini bulurken kendi aralarında sohbet ediyorlar. Alan her geçen dakika daha da gürültülü hale geliyor. Gecenin sondan ikinci grubuyuz, bu yüzden diğerlerinin performansını ilk biz izleme şansına sahibiz. Geç çıktığımız için rahatladım; sıralamadaki ilk taksi olarak çıkmak çok zor olurdu. Şimdi tek yapmamız gereken sinirlerimizi sağlam tutmak, kendimizi toparlamak ve diğerlerinden daha iyi çalmayı ummak.

April dışarıda bir yerde ve bu bilginin beni topraklamasına izin veriyorum. Herkes yerini aldıktan sonra gecenin ilk grubu sahneye çıkıyor ve kalabalık kükrüyor. Her şeyi görebileceğimiz kanatlara sıkışmış durumdayız. Stadyumda titreşen enerji sarhoş edici ve elektrikli.

Gitarist, yoğunluk artmadan ve davulcu katılmadan önce yavaş bir girişle başlar.

Tom beni dürttüğünde ilk şarkıya dalmışlardı, gözleri öndeki gruba takılmıştı. "İyiler," diye mırıldandı.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Ama biz daha iyiyiz."

Oliver gülüyor ve sırtımı sıvazlıyor. "İşte ruh bu. Sadece nefes almayı unutma, tamam mı?"

Söylemesi yapmaktan daha kolay. İçimdeki rüzgarı atmış gibi hissediyorum.

İlk grup setini bitiriyor ve biz olduğumuz yerde kalıp her grubun şarkılarını çalışını izliyoruz. Hepsi inanılmaz derecede iyi çalışıyor; yetenekleri konusunda şüphe yok. Gruplar sahneden inerken onlarla birkaç kez başımızı sallayıp mırıldanıyoruz, bu da bizi daha da heyecanlandırıyor.

Son üç performansla geldiğimizde neredeyse iki saat geçmiş oluyor ve parmaklarım çalmak için kaşınıyor. Sahneye çıkıp sahnenin ayaklarımın altında olduğunu, ışıkların tenimi ısıttığını ve basımın vücudumda titreştiğini hissetmek istiyorum.

Rachel yanımızda beliriyor ve gülümseyerek dikkatimizi çekiyor. "Sıranın size gelmesine beş dakika var. Hazırlanın."

Nihayet grup sona eriyor ve sanatçılar çıkarken kalabalığın tezahüratları stadyumda yankılanıyor. Solist gözüme takılıyor ve beni onaylıyor, yüzünden ter damlıyor. Sesi kısık bir şekilde, "bir bacak kıralım," diyor ve ekip sahneyi bizim gösterimiz için yeniden düzenlemek üzere harekete geçiyor. Geçerken onu omzundan alkışlıyorum. "Yapacağım."

Rachel elinde panosuyla belirir. "Pekâlâ beyler, işte bu kadar," diyor hızlıca sırtarak. "Sıra sende."

Uzun, ağır bir nefes üflüyorum.

Sikeyim. İnsanların neden bu duyguya bağımlı olduklarını anlayabiliyorum.

Biz yerlerimizi alırken kalabalık heyecanla patlıyor.

Işıklar sönüyor ve kalabalık sessizleşiyor, ardından Tom'un sesi stadyumda gürleyerek adımızı anons ediyor. "Umarım sakıncası yoktur ama arkadaşım James bizi başlatacak. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Mikrofona doğru ilerlerken sinirlerim tepeme çıkıyor. Standı hızla ayarlıyorum ve Tom sırtıma cesaretlendirici bir tokat atıyor. "Başaracaksın," diyor.

İşte bu kadar.

Nefes alıyorum ve ellerimi bas tellerimin üzerinde hazırlıyorum. Oliver bagetlerini havaya kaldırıyor ve birbirine vurarak bizi sayıyor: "Bir, iki, üç, dört!"

Nefesimi bırakıp şarkı söylemeye başlıyorum.

Bölüm 45

April

Gemma, Anna, Mason ve ben birlikte stadyuma vardık ve kalabalığın arasından VIP girişine doğru ilerledik.

"Mason, peşime takılmana çok sevindim!" Gemma diyor ki.

Kıkırdıyor. "Biliyorum, karımla biraz vakit geçirmek güzel," diyor ve kolunu Anna'ya dolayıp onu kendine çekiyor.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Anna karşılık verir.

"Hafta sonları seni çok az görüyormuşum gibi hissediyorum, aşkım." "Saçmalık," diyor alaycı bir şekilde.

"Hiç sanmıyorum, sen hep bunlarla yatıya kalmakla meşgulsün," diyor ve bize şakacı bir gülümseme gönderiyor.

Ona bir sırtış attım.

"Ben otuz bir yaşındayım Mason. Ölmedim. Evlendik diye bağımsızlığımı kaybedecek değilim."

Gemma bana dönüyor, gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Uh oh, sanırım bir sevgili kavgasının ortasındayız." Ben de onunla birlikte gülüyorum.

"Hayır, hayır," diyor Mason, biz kapıya yaklaşırken Anna'nın başına bir öpücük kondurarak, "buna asla kızamam." Adam Anna'nın omzunu sıkıyor, Anna da adamın belini sıkıyor.

"Bu arada, Gemma," diyor Anna ona dönerek, "Max, ajansınızın kiraladığı büyük, gösterişli bir pazarlama kampanyasını yönetecek."

Max, Anna'nın ağabeyi. Kırk yaşında ve son on yıldır New York'ta etkileyici bir liderlik rolünde çalışıyor. Onu neredeyse hiç görmedim, çok meşgul. Biz büyürken bize çok sıkıntı verirdi ama artık çok eğlenceli biri.

"Oh? Sonunda onunla tanışmak güzel olacak," diyor kaşlarını oynatarak, "Onunla paylaştığın fotoğrafları çok beğendim."

Anna olduğu yerde durur ve suçlayıcı bir parmakla onu işaret eder: "Sakin kardeşimle yatmayı aklından bile geçirme."

"Ben mi?" Gemma elini göğsünün üzerinde tutarken kirpiklerini kırıştırarak, "Neden, asla yapmam!" diyor.

"Lanet olsun," diyor Anna ve sıraya katılmak için hışımla uzaklaşıyor. İleride Caroline ve Peter'ı görüyorum.

"Caroline!" Bağırırım ve o da arkasını döndü. Ne olduğunu anlamadan beni kollarının arasına aldı ve morartan bir sarılmayla kendine çekti. Rahatlamış bir nefes alıyorum. Onu tekrar görmek harika bir duygu. Her zaman yaptığı gibi beni biraz fazla sıkıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Ah, tatlım," diyor, gözleri sulanarak. Yüzümü küçük ellerinin arasına alıyor. "Seni görmek çok güzel." Çiçek parfümünün rahatlatıcı, tanıdık kokusu duyularımı istila ediyor ve gözlerimin arkasında basınç oluşuyor. Kolları evim gibi hissettiriyor.

Birbirimizden ayrılıyor ve bakışlarım Caroline'ın yanında garip bir şekilde durup tüm bu alışverişi izleyen Peter'a kayıyor. Onunla göz göze geldiğimde yüz ifadem yumuşuyor. "Merhaba Peter," diyorum, sesim kısık.

Gözlerini deviriyor. "Gel buraya aşkım," diyor ve ben de kucağına giriyorum.

Caroline ve Peter biz sırada beklerken çetenin geri kalanını selamlıyor.

Omuzlarımı nazikçe sarsıyor. "Bunun için hazır mısın?"

Heyecanla başımı sallıyorum, zar zor konuşabiliyorum. James için *çok* heyecanlıyım ve onunla gurur duyuyorum. Caroline'ın gözleri de benim hissettiğim heyecanla parlıyor. Diğerlerine dönüp baktığımda onların da sırtıttığını görüyorum.

Bu gecenin unutulmaz olacağını şimdiden söyleyebilirim.

* * *

"Sence seni sahne arkasına alırlar mı?" Gemma etrafımızdaki çığlık ve tezahürat dalgalarının arasından kulağıma bağırıyor.

"Bilmiyorum. Bir deneyeyim mi?" Sesimi duyurmak için ellerimi ağzıma götürerek bağırıyorum.

Omuz silkiyor. "Neden olmasın!"

İyi bir noktaya değindin.

"Herhangi bir sorunla karşılaşırsam size mesaj atarım," diyorum harekete geçmeden önce. Caroline ve Peter ben sıranın içinden geçerken merakla beni izliyorlar ve Gemma onlara planımı anlatıyor. Arkama baktığımda Caroline'ın bakışlarını yakalıyorum. Bana çok hevesli bir başparmak işareti yapıyor.

Nereye gideceğimden emin olamadan stadyum koridorlarında yürümeye başlıyorum, ta ki elinde bir pano olan ve bir başlığa bağırarak küçük bir kadın görene kadar.

Lanet olsun. Onun gazabına uğramak istemezdim.

Omuzlarımı dikleştirerek ona yaklaştım. "Affedersiniz, erkek arkadaşım bu gece sahneye çıkacak ve onu görmek için kulise girme şansım var mı acaba?"

Eğer bu işe yaramazsa, yıkılacağım. Mevcut grup konserini bitirirken kalabalık yeni bir alkış ve tezahürat dalgasıyla patlıyor.

Bana bir kez daha bakarak alay ediyor. "Pekala, aşkım. Tabii ki öyle," diyor gözlerini devirerek.

"Hayır, ciddiym," diye ısrar ediyorum. "Atlas Veil ile birlikte. Başçı James. Benim adım April," diyorum VIP kordonunu kaldırırken.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, göğsümde bir endişe oluşuyor. Oynarken onu kaçıramam.

Yüz ifadesi değişiyor, gözlerinde bir tanıma titreşimi yanıp sönüyor. Bir eliyle kulaklığına bastırıyor ve muhtemelen güvenlikle konuşuyor. Bir süre sonra keskin bir şekilde başını sallayıp bana bakıyor.

"Sırada o var. Beni takip edin. Çabuk ol," diyor, koridorlarda o on santimetrelik ince topuklu ayakkabılarla beklediğimden çok daha zarif bir şekilde süzülerek. Bir dizi siyah metal merdivene ulaşmadan önce koridorların labirentinde dolanıyoruz. Sonunda sahanlığa ulaşana kadar onu takip ediyorum.

Ses ekipmanları her yerde. Tavandan devasa hoparlörler ve ışıklar sarkıyor ve kablo ağları zemin ve duvarlar boyunca yılan gibi kıvrılıyor. Yanıp sönen ışıklı kumanda rafları duvarlara dizilmiş, hareketlilikle uğulduyor. Alanın etrafına konuşlanmış, hepsi siyah giyimli ve kulaklık takan yaklaşık on sahne görevlisi var. Etkin bir şekilde hareket ediyor, düğmelere basıyor, mikrofonlarına konuşuyor ve kaosu kontrol altında tutarken ayarları yapıyorlar.

Kadın beni kanatlara doğru götürüyor, sahne girişine az kala duruyor. Topuklarının üzerinde döndü. "Her an çıkabilir. Sen burada kal, çıkar çıkmaz onu göreceksin."

"Teşekkür ederim," diyorum ona minnettar bir bakış atarak. Merdivenlerden aşağı inmeden önce başını sallıyor, topuklarını şaklatarak agresif bir şekilde bağırıyor

Başlığını.

Bakışlarımı sahneye odaklıyorum ve James'i izlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Mikrofona doğru ilerleyip Tom'la hızlıca bir şeyler konuşurken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Sonra, beni şaşırtarak, Tom geri çekiliyor ve mikrofonu James'e uzatıyor.

Ne yapıyor bu?

Adamlar yerlerini alırken seyirciler ürkütücü bir sessizlik içinde.

Sonunda Oliver grubu sayıyor ve çalmaya başlıyorlar. James'in sesi mikrofondan gürliyor, nefesimi kesen boğuk, güçlü bir tonla devasa alanı dolduruyor.

Çenem düştü.

Ne. Ne. Sikeyim.

şarkı söyleyebildiğini hiç

bilmiyordum. Hayretler içinde

izliyorum.

Parmakları gitarının sapında ustalıkla çalışıyor, seyirciye içini dökerken her bir notaya eşlik ediyor. Tamamen büyülenmiş durumdayım, başka yere bakamıyorum. Gece olabilir ama içimde güneş doğuyor.

Gözyaşlarım düşüyor, onları bir gülümsemede yakalarken dudaklarımın köşelerinde toplanıyor. Çalınmış bakışlar, özlem ve bekleyiş hakkında şarkı söylüyor. Umut, bağışlama ve yeni başlangıçlar hakkında şarkı söylüyor.

Ve tam son dizeye geldiğinde, beklenmedik yerlerde aşkı bulmak hakkında şarkı söylüyor ve işte o zaman beni vuruyor.

Midem dibe vuruyor ve uçup gidiyorum.

Benim hakkımda şarkı söylüyor. Bizim

hakkımızda.

Ckapt'ca 4W

James

"W Atlas Veil'siniz. Teşekkürler, Londra!" Tom mikrofona bağıyor. Seti bitiriyoruz ve kalabalık coştukça kulaklarım çınlıyor -çığlıklar, tezahüratlar ve ıslıklar stadyumu çınlatıyor

Gök gürültüsü gibi. Daha önce hiç hissetmediğim bir yüksekliğe çıkıyorum ve bunu deneyimledikten sonra geri inmek istemiyorum. *Bu* nirvana. *Bu* benim amacım. Yapmam gereken şey *bu*.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Seyirciye son bir el sallıyoruz, sahneden inmeden önce son bir kez enerjiyi içimize çekiyoruz. Kanatlara ulaştığımda April'in beklediğini görüyorum. Donup kalmış, gözleri kocaman ve yanakları yaşlarla lekeli, yüzü inançsızlık ve hayranlık karışımı.

Diz üstü topuklu çizmelerin içine sokulmuş dar bir kot pantolon giyiyor. Daracık bir bodysuit gövdesini sarıyor ve örme hırkası omuzlarına dökülüyor. Kızıl saçları yumuşak bukleler halinde kaburgalarına doğru dökülüyor ve ışığı yakalıyor. Parlak sahne altında, göz kapakları bir parça ışıltıyla parıldıyor ve ona ruhani bir parıltı veriyor.

Keşke bu anı, bu kırılmayı yakalayabilseydim ve sonsuza dek saklayabilseydim.

Kalbim küt küt atarak ona doğru ilerliyorum ve onu kollarıma alıyorum. Ağzına derin ve aç bir öpücük kondururken bacaklarını belime doluyor.

"Aferin oğlum," diyor Will, yanımdan geçerken sırtıma içten bir şaplak atarak. April'in ağzına gülüyorum ve o da dudaklarıma gülümsüyor. Yavaşça onu yere indiriyorum, parmaklarımı yumuşak buklelerine dolarken onu kendime çekiyorum.

"Tatlım," diye mırıldanıyorum, yanaklarını okşayarak.

"Seni seviyorum," diye ağızından kaçırıyor.

Kelimeler beynime kazınıyor ve kalbim duruyor. Yemin ederim gerçekten durdu.

Ellerimi boynuna götürüp onu kendime çekiyorum ve çene çizgisine şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Bana doğru olduğunu söyle," diyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

"Bu doğru," diyor.

Kirpiklerinin üzerinden bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben onu nazikçe öperek yanağından aşağıya doğru bir yol çiziyorum. Önce alnını, sonra burnunu ve son olarak da ağızını öpüyorum.

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Onu kollarımla sıkıca sarıyorum, içime çekiyorum, kalp atışlarını hissediyorum. Bu anı zihnime kazındı bile, sonsuza dek tekrarlayacağım bir an. Bu kadından, bizden o kadar eminim ki. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Bölüm 47

April

Three months later ...

B Asil arka koltuktan uzun, kederli bir uluma sesi çıkarıyor ve ben dönüp onu yatıştırmak için bir kolumu uzatıyorum. Parmaklarımı taşıyıcısına sokup parmaklıkların arasından çenesini kaşıyorum.

"Her şey yolunda dostum. Neredeyse geldik," diye onu rahatlatıyorum. O kocaman, sevimli gözleriyle bana bakıyor ve kuyruğunu plastik hapishanesine vuruyor.

"Bu iğrenç koku da ne?" James bir eliyle arabayı yönlendirirken diğer eliyle burnunu kapatarak soruyor.

". " Gözlerimi kısarak Basil'in taşıyıcısının içine bakmaya çalışıyorum. "Sanırım kakasını yaptı."

James inliyor, dikiz aynasına bakarken gözleri kısılıyor. "Yemin ederim, bu kedinin ciddi bir sıçma sorunu var."

"O hassas biri," diyorum Basil'in onurunu savunarak. Koltuğumda dönüyorum, James'in camını indirirken gülüyorum.

"Hava gibi, James! Camı indirmeyin!"

Şu anda Noel için Caroline ve Peter'ın Toton'daki evlerine gidiyoruz. Tatilin büyük bir kısmını korkunç trafikte sıkışıp kalarak geçirmek yerine Noel sabahı birlikte uyanabilmek için Noel arifesinde gitmeye karar verdik. Caroline Basil'e tamamen takıntılı, bu yüzden onları yeniden bir araya getirmek için sabırsızlanıyorum - Lucas ve ben tatile gittiğimizde sık sık onunla ve Peter'la kalıyordu. Lucas demişken, sanırım vardığımızda o da orada olacak.

Ne kadar garip olsa da, her şeyle yüzleşmenin ve üstesinden gelmenin zamanı geldi. James ve ben birbirimize aşığız ve birlikteyiz. Bu değişmeyecek ve Lucas'ın buna alışması gerekecek. Kararını verdi ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda.

O yalnız.

Ailesinin evinde.

Noel'de.

"Ama berbat kokuyor!" James karşılık verir.

"Neredeyse geldik. Yakında bitecek," diyorum. Bir süre sessizlikten sonra kahkahalara teslim oluyoruz. James o kadar çok gülüyor ki neredeyse arabayı yoldan çıkaracak. Kazağımın kolunu elime geçirip burnuma dayıyorum ve parfümümün liflere sinmiş tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Yarım saat bokun tadını çıkardıktan sonra vardık.

Peri ışıkları pencere kenarlarına dizilmiş ve dev şeker kamışları bahçe yataklarından çıkıntı yaparak evi sıcak ve davetkâr bir bayram neşesine büründürüyor. James kaldırıma yanaşıyor ve ikimiz de arabadan inmek için sabırsızlanarak emniyet kemerlerimizi çözmeye çalışıyoruz. Kapımı açıp taze, berrak kış havasını derin bir nefesle içime çekiyorum.

James arabanın etrafında dönüyor, arka kapıyı açıyor ve Basil'in taşıyıcısını dikkatlice kaldırıyor. Göz hizasına kadar kaldırıp sırtarak başını sallıyor. "Seni pis piç," diyor ve Basil karşılık olarak alçak bir miyavlama çıkarıyor.

Ön kapı açıldı ve Caroline kollarını açarak dışarı fırladı. Heyecanımı tutamayarak ışıldadım. "Caroline!"

"Mutlu Noeller, tatlım!" diye haykırıyor ve beni sıkıca kucaklıyor.

"Mutlu Noeller," diye karşılık veriyorum, uzaklaşmadan önce sevgiyle sırtını sıvazlıyorum. James ona doğru ilerliyor, Basil'in taşıyıcısına uzanırken hafifçe eğilip selamını öpüyor. Belirgin, nahoş bir koku havaya yayılıyor ve hepimizi duraksatıyor.

"Oh!" Caroline burnunu kırıstırarak ve elini yüzünün önünde sallayarak ağlıyor. "Bu iğrenç koku da ne?"

James'le bakışarak kıkırdıyorum. "Basil taşıyıcısına kaka yaptı."

Dilini şaklatarak Basil'in suçlu küçük yüzüne bakıyor. "Şirin olduğun için şanslısın!" diye azarladıktan sonra eve doğru geri dönüyor. Onu içeri kadar takip ediyoruz ve hemen rahatlatıcı bir sıcaklığa bürünüyoruz.

Kızarmış tavuk, patates ve zencefilli kurabiye kokuları havayı doldurarak hoş ve rahat bir atmosfer yaratır.

Paltomu silkelerken merdivenlerden ağır ayak sesleri geliyor. Eve dönmeden önce üç gece kalacağız, bu yüzden bir mucize olmasını umarak parmaklarımı çapraz yapıyorum. Paltomu asıp dönüyorum ve kendimi Lucas'la yüz yüze buluyorum. Ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum. Yüzünde bir ifadesi beliriyor ama hemen ardından yerini kayıtsızlığa bırakıyor.

Nefesimi tutarak daha büyük bir insan olmaya karar veriyorum ve bir adım öne çıkarak kollarımı ona açıyorum. Sinirden titriyorum; son karşılaşmamız pek de dostane değildi, bu yüzden onu bu ortamda görmenin beni biraz gerdiğini inkar edemem.

"Selam, Lucas. Mutlu Noeller," diyorum.

Kucaklaşmaya adım atmadan önce bir an tereddüt ediyor. Tanıdık narenciye ve biber kokusunu yakalıyorum. Nostaljik bir koku. Bir an için sanki başka bir zamana geri dönmüşüm gibi hissediyorum.

Onun hissi ve kokusu, bir zamanlar mutluluk ve sevgiyle dolu bir zamanın anılarını çağrıştıran eski bir şarkı gibi hala küçük bir şekilde rahatlatıcı. Bu benim hiçbir zaman yok olmayacak bir parçam - belki bazen tekrar ziyaret edebilirim ama asla ilk duyduğum zamanki gibi hissetmeyeceğim.

"Mutlu Noeller April," diye cevap veriyor sakince. Ama onu bir parça hüznün ve belki de ... boyun eğmişlik sezecek kadar iyi tanıyorum.

Arkamızda biri boğazını temizliyor ve James'in orada durduğunu görmek için topuklarımın üzerinde dönüyorum. Olduğum yerde donup kalıyorum, bakışlarım iki kardeş arasında gidip geliyor. James önce davranıyor, öne doğru adım atıp elini uzatmadan önce derin bir nefes veriyor. Lucas'ın çenesinin gerilmesini, yüzünde okunamayan bir şeyin titreşmesini izliyorum, sonra başıyla küçük bir selam verip tokalaşmayı kabul ediyor.

"Lucas," diyor James, ölçülü ve ciddi bir şekilde. "James," diye cevap verdi Lucas sertçe.

İşte bu .

James, Caroline'ın sosla uğraştığı ve Peter'ın tavuğu oyduğu mutfağa doğru beni yönlendirmeden önce sırtımın küçük kısmına sahiplenici bir el koyuyor.

Mutfak, küçük evin arka kısmının tamamını kaplıyor. Geniş Fransız kapılarının yanında meşe ağacından bir yemek masasının bulunduğu rahat bir cam güneşlenme odasına açılıyor. Arka bahçeye açılan kapılar mekânı doğal ışıkla dolduruyor. Mutfağın kendisi büyüleyici, bakımlı bir 1990'lar hissi yayıyor,

Koyu ahşap dolaplar ve krem rengi laminat tezgahlar. Eski ama rahat ve davetkâr, Caroline ve Peter'a mükemmel bir şekilde uyuyor.

Mutfak tezgâhı güzel yemeklerle dolup taşıyor: Etli ördek yağında pişirilmiş çıtır çıtır kızarmış patatesler, kremalı brokoli ve karnabahar fırını ve mükemmel altın renginde ev yapımı Yorkshire pudingleri. Kavrulmuş Hollanda havuçları taze kişniş, çekirdeksiz kuru üzüm ve keçi peyniri kırıntıları ile birlikte havayı lezzetli bir ceviz aroması ile dolduran zengin bir kestane dolması ile birlikte atılır.

"Bu harika görünüyor, Caroline. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Ben de neredeyse salyalarım akararak teklif ettim.

Elindeki çay havlusunu umursamaz bir tavırla havaya sallıyor. "Oh hayır, tatlım. Burada işimiz neredeyse bitti. Lütfen" -yemek masasını işaret ediyor- "oturun ve rahatınıza bakın. Uzun bir yoldan geldiniz. Peter size bir içki hazırlayabilir."

Peter'ın buzdolabının yanındaki küçük şarap rafına doğru yürüyüp etiketsiz bir şişe çıkarmasını izliyorum. Gülümseyerek bize dönüyor ve şişeyi uzatıyor. "Biraz Mourvèdre yaptım. İkiniz de bir bardak ister misiniz?"

James ve ben hep bir ağızdan "Evet, lütfen" diyoruz.

James bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor.

Pencereden dışarı baktığımda Basil'in taşıyıcısını görüyorum - neyse ki dışarıya yerleştirilmiş - ve Basil mutlu bir şekilde bahçede kendini evinde hissediyor. Bitkileri kokluyor, sonra yere yatıp bahçe yatağında yuvarlanıyor.

Lucas'ın süzülerek Basil'e doğru ilerlediğini görüyorum. Aralarındaki küçük alışverişi izlerken yüzüme yumuşak bir gülümseme yayılıyor. Basil tombul bacaklarının üzerinde yuvarlanıyor ve Lucas'ın uzattığı ele doğru tırıs giderek ona sevgiyle sürtünüyor. Hâlâ birbirlerini görme şansları olduğu için mutluyum, Lucas'ın Basil'i ne kadar çok sevdiğini biliyorum.

Akşam yemeği erkenden servis ediliyor ve Lucas büyük ölçüde sessiz kalsa da rahat bir sohbete dalıyoruz. Tam karşımda oturuyor ve bana dokunduğunda James'in elini izlemekle meşgul, gözleri kısık ve duruşu gergin.

"Peki James, turneye hangi tarihte ?" Peter soruyor.

James'e döndüm, o da ıslıl ıslıl parlıyordu. Atlas Veil seçmeleri kazanmış ve Bound to Oblivion'ın Avrupa ve İngiltere turnesinin açılış grubu olmuştu. James işçilik işini hemen bıraktı. Onunla inanılmaz gurur duyuyorum ve onun için heyecanlanıyorum. Ziyaret edecekleri şehirlerden, mekânlardan ve her devasa bir sahnede performans sergileme şansından heyecanla bahsediyor. James'in

Tüm yüzü aydınlanıyor ve onu böyle görmek bana büyük bir neşe ve mutluluk veriyor.

Caroline ve Peter, James'in başarılarını paylaşarak ona soru üstüne soru yöneltirken Lucas çatal bıçak takımıyla oynar.

Bu onun anı.

* * *

James ve benim görmezden gelmek için elimizden geleni yaptığımız Lucas'ın birkaç sert bakışı ve sessiz düşünceleri dışında güneş çekiliyor ve akşam kolayca geçiyor. Bunun yerine gecenin tadını çıkarmaya odaklanıyoruz, özellikle de atlatmamız gereken üç tane varken. Peter salondaki şömineyi yakıp alevler canlanıp odayı rahat bir sıcaklıkla doldururken ben de bir kitapla kanepeye kıvrılıyorum. Ateş çıtırdıyor ve patlıyor, odayı kehribar rengi bir parıltıyla yıkıyor.

Ben kanepeye yerleşir yerleşmez Lucas odasına çekildi, ki bu benim için gayet iyi. Basil , James'in kucağına serilmiş battaniyenin üzerine kıvrılmış, Caroline'ın zencefilli çöreğinden bir parça kedimin gözleri James'e sabitlenmiş.

Kitabımda özellikle baharatlı bir sahneye ulaşıyorum ve yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum. James fark ediyor, açıkça kızardığım sayfayı okumak için eğiliyor. Sinsi bir sırıtışla Basil'i kucağına alıp nazikçe battaniyenin üzerine koyuyor, sonra bana bir el uzatıyor ve ateşli bir bakışla beni yerimden kaldırıyor.

"Yatmaya gidiyoruz," diye duyurdu.

"Doğru, aşkım. İyi geceler, iyi geceler! Sabah görüşürüz," diye sesleniyor Caroline mutfaktan. James hiç vakit kaybetmeden beni üst kata sürüklüyor. Sahanlığa vardığımızda beni kucaklayıp misafir yatak odasının kapısını iterek açıyor ve yatağa doğru ilerliyor. Beni yorganın üstüne yatırıyor, göz bebekleri büyümüş. Bakışlarımı pantolonundaki bariz çadıra indiriyorum ve iki elimle arkama yaslanıyorum.

"Sessiz olmalıyız. Lucas hemen yan !" Fısıldayarak bağıyorum.

James cevap olarak sırıtıyor ve kapıyı kilitliyor. Arsız.

"Giysiler. Çıkar" diyor, sesi alçak ve sert. İtaat ediyorum, bir gösteri yaparak ellerimi yavaşça kazağımın eteklerine kadar indiriyorum. Başımın üzerinden indiriyorum ve sütyenimin düğmesini açmak için geriye uzanmadan önce kenara düşmesine izin veriyorum.

ıkarıp yere atıyor. Gğslerim serbest kalıyor ve James bir elini ereksiyonuna srterken gözleri kararıyor.

Dudağımı ısırarak kot pantolonumun düğmesini açıyorum, fermuarı yavaşça aşıağıya çekiyorum, sonra kıvrılarak dışarı ıkıyorum. Onaylarcasına mırıldanıyor, kendi kazağını başının üzerine çekiyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor. Açlıkla izliyorum, n kollarındaki damarlar dalgalanıyor ve bacaklarındaki kaslar o soyunurken esniyor.

Klotuyla duruyor. Eğer seksin insansı bir formu olsaydı, bu James olurdu.

"Bacaklarını a."

Dizlerimi indiriyorum.

"Kendine dokun."

"James." Gözlerim bizi Lucas'tan ayıran duvara kayıyor. "Kardeşin, o-"

"Aldırma ona," diyor.

İki parmağım la kendimi ayırıyorum, ona her şeyi gösteriyorum. Parmaklarımı kayganlığımın içinden kaydırarak klitorisimin üzerinde yavaş, kışkırtıcı daireler çizmeye başlıyorum, kendimi zorlarken nefesim kesiliyor. Onaylarcasına homurdanıyor.

Kendimi çok açıkta hissediyorum - bunu daha önce hiç kimsenin önünde yapmamıştım - ama kendimi onun önünde boşaltma düşüncesi, eski sevgilimin duyması gibi skandal bir ihtimalle birleşince heyecanımı artırıyor. Beni daha da ıslatıyor.

İnliyorum. "Bana dokunmanı istiyorum." "Henüz değıl," diyor, sesi alçak.

Yavaşça iki parmağımı amıma sokmadan önce klitorisimin etrafında dönmeye devam ediyorum, bir elim dışarıda çalışıyor, diğeri içeri dalıyor, kendimi beceriyorum. Hızımı artırıyorum ve uzun, muhtaç bir inilti benden kaçarken başım yastıklara doğıru düşüyor.

Tamam. Lucas bunu *kesinlikle* duyardı.

"Dokunduğın amcığın sahibi kim April?" James soruyor, külotunu indirirken gözlerim ona kayıyor.

"Sen," nefes alıyorum, parmaklarımı pompalıyor ve ovuşturuyorum.

Aleti kalın ve gururlu duruyor ve tabanını yumrukluyor, yavaş, kasıtlı bir pompa yapıyor, başında precum parlıyor. Bu manzara beni daha da çılgına çeviriyor. Vahşi bir bakışla beni izliyor.

"Aynen yle," diyor üstüme çıkarak. "ok güzelsin April."

G noktamı ovmaya devam ediyorum. "Lütfen."

"Arkana yaslan tatlım," diye emrediyor. Parmaklarımı çekiyorum, çarşafı kavrarken kollarımın başımın üzerine düşmesine izin veriyorum. Dirseklerinin üzerine çöküyor, başımın iki yanından destek alıyor ve girişime tam hizalanana kadar kalçalarını oynatıyor. Aleti yarığıma sürtünüyor ve ben kalçalarımı sallıyorum. Bacaklarımı beline doluyor, topuklarımı kalçalarına bastırarak onu ileri itiyorum.

Kıkırdıyor. "İstediğin bu mu?" "Evet.

Lütfen. Sana ihtiyacım var," diye inliyorum.

"Beni nasıl istiyorsun?" diye homurdanıyor. Cevap olarak mırıldanıyorum, kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. "Sert mi istiyorsun, tatlım?"

"Evet." Nefes nefese kaldım.

İçime doğru kayıyor. Sert ve hızlı bir şekilde hareket etmeye başladığında gözleri kapanıyor, beni onun altında kamburlaştıran bir ritim pompalıyor, dudaklarımdan çaresiz bir ses kaçıyor. Senkronize bir şekilde hareket ederken bedenlerimizde yumuşak bir ter parıltısı oluşuyor.

"Tanrım, ne kadar sıkı olduğunu asla unutamayacağım," diyor.

"Durma, durma" diye fısıldıyorum, orgazmımın sıcak yapısını hissederken sesim soluğum kesiliyor. Yatak her itişte gıcırıyor ve kollarımı omuzlarına dolayarak dudaklarını dudaklarıma bastırmak için onu aşağı çekiyorum. Orgazmım kabarmaya başlıyor ve parmaklarımı omuzlarına gömüyorum.

"Gelecek misin April? Tam burada, kardeşimin yanında mı? Seni becerdiğimi duymasını mı istiyorsun?"

Aman Tanrım. Beni uçurumun kenarına göndermek için gereken tek şey bu. Doruk noktam üzerime çökerken pazılarını sıkıca kavriyorum ve sikiinin etrafında spazm geçiriyorum.

Dalgalar nihayet dindiğinde, sırtüstü yatmamız için bizi ters çeviriyor ve beni kalçalarına yaslanmam için yönlendiriyor. Orgazm yüzünden tenim kızarmıştı. Sikini kavrayıp kendimi bir kez daha onun üzerine bırakıyorum. Onu tamamen içime alırken ikimiz de homurdanıyoruz.

Kalçalarımı sallamaya ve üstünde aşağı yukarı zıplamaya başladığımda ellerimi geniş göğsüne koyuyorum, kalın siki her hamlede içimdeki hassas noktaya çarpıyor. Ben üstünde dönerken o da kalçalarımı morartıcı bir şekilde kavriyor. Bir elini aşağı kaydırıyor, parmakları birleştığımız yerdeki ıslaklığa dalıyor. Sonra o nasırlı parmaklarını klitorisime götürüp yavaşça daireler çiziyor. Ona binerken nefesim kesiliyor, kalçalarındaki kasların altımda gerildiğini hissediyorum.

Beni doldurmasının hissi çok güzel.

Homurdanıyor, nefes alış veriş i düzensiz. "Yaklaştım, bebeğim. Çok yakını m."

"Ben de." Nefes nefese kalıyorum, gerginlik midemi sıkıca sarıyor. Üzerimde daireler çizmeye devam ediyor. Sırtımı eğiyorum, tekrar doruğa ulaşıyorum. Kalçalarımı kaldırarak sert ve hızlı bir şekilde içime giriyor, kendi boşalmasının peşinden koşuyor. Uzun, gırtlaktan gelen bir iniltiyle titreyerek kendini içime boşaltıyor.

İkimiz de tamamen tükendiğimizde, kendimi onun üzerine bırakıyorum, göğüs göğüse ve yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum. Elleri sırtımda yavaşça aşağı yukarı gezinerek titrememe neden oluyor. Şakağımı öpüyor, sonra fısıldıyor, "Seni çok seviyorum."

Hafifçe geri çekiliyorum, yüzünü inceliyorum, tüm erkeksi ihtişamıyla onun her ayrıntısını alıyorum. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Yüzümdeki bir tutam saç fırçalıyor, gözleri yumuşacık. "Mutlu Noeller, tatlım."

Gülümseyerek dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum. "Mutlu Noeller, James."

Sonsöz

Nisan
Yedi ay sonra...

I Geçtiğimiz aydan beri planladığım kıyafeti giyiyorum: James'in en sevdiği renk olan fildişi rengine karmaşık dantel iç çamaşırlarıyla eşleştirilmiş rahat krem kaşmir salon takımı. Saçlarımı kıvrıcıklaştırıyorum, hacim kazandırıyorum.

köklerime sürüyorum ve bir kat siyah maskara sürüp pembe dudak kremi ile görünümü tamamlıyorum. Cildimi çıplak ve doğal tutmaya karar veriyorum. Yeni parfümümü boynuma ve saçlarıma sıkıyorum ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için evi son bir kez gözden geçiriyorum.

Basil kanepeye kıvrılmış, mırıldanıyor. Kokulu mumlar odanın her yerinde titreşerek ortamı vanilya, patlamış mısır ve tarçın aromalarıyla dolduruyor. Bir zamanlar boş olan fotoğraf çerçeveleri şimdi yeni hayatımın enstantanelerini tutuyor - Anna ve Gemma ile benim, Basil'in ve elbette James'in fotoğrafları. En sevdiğimin önünde : James sahnede Phoenix Riley ile el sıkışırken kocaman gülümsüyor. Evet, Bound to Oblivion'daki Phoenix Riley. Turne başladığından beri yakın arkadaş oldular ve bu anın yakalanması onun ne kadar sıkı çalıştığına ve ne kadar harika yetenekli olduğuna bir övgü.

Kitaplığım artık James sayesinde daha fazla klasik kitapla dolup taşıyor ve gardırobum onun büyük boy tişörtleri ve yırtık kotlarının çeşitlerini barındırıyor. Turneden döndüğünde buraya taşınmasına karar verdik,

Caroline da o yokken eşyalarının taşınmasına yardım ediyor. Bazı insanların neden çok erken olduğunu düşündüklerini anlıyorum, ancak *bildiğiniz zaman bilirsiniz* sözü hiç bu kadar doğru gelmemişti. Onu nefes almak için havaya ihtiyaç duymakla aynı çaresizlikle özledim.

Tam olarak ne istediğinizi biliyorken neden zaman kaybedesiniz ki?

Benim işim ve onun yoğun programı arasında, Nisan ayında Viyana'da birlikte sadece inanılmaz bir hafta geçirebildik. Ağırlığımızca elmalı turta yedik, eski konser salonlarını ve opera binalarını gezdik, şehrin etkileyici tarihine ve müziğine kendimizi kaptırdık. James, Mozart ve Beethoven gibi bestecilerin bir zamanlar sahne aldığı binalarda durduğuna inanamıyordum.

Ondan sonra, tek bir anı bile boşa harcamak istemediğimize karar verdik. Sonunda eve döndüğüne inanamıyorum.

Artık gece geç saatlerde FaceTime aramaları veya iş saatleri ile gösteriler arasına sıkıştırılmış acele mesajlar yok.

Artık gecenin bir yarısı yastığını tutarak uyanmak ya da uzun bir günün ardından eve karanlık ve boş bir şekilde gelmek yok.

Çalarken basının gürültüsünü duymak ya da ocakta kızaran pastırma ve yumurtanın ağız sulandıran kokusuyla alt kata inmek için sabırsızlanıyorum.

En son kil eserlerimi getirmek için dışarı fırlıyorum - meyve kaseleri, vazolar ve bir dizi uyumlu kahve fincanı. James gittiğinde seramiklerimi ciddiye almaya karar verdim. Bir Etsy dükkânı açtım, bir Instagram oluşturdum ve çalışmalarımı paylaşmaya başladım. Kızlar arkamda durdular, eserlerim hakkında paylaşımlar yaptılar ve bu da özel sipariş akınına yol açtı. Gemma ve benim sık sık gittiğimiz birkaç pazar tezgahına ulaştım ve onlar da çalışmalarımı stoklamayı kabul ettiler. Sadece bir avuç parçayla başladık, ama haber yayıldı ve iş büyüdü. Şimdi, kendi dükkanımı açma planlarıyla birlikte kiralamak için küçük alanlar araştırıyorum.

Annem çok gururlanır ve heyecanlanırdı. Yeteneklerime benden önce o inanırdı. Seramiğin tüm kusurlarıyla güzel olduğunu, iki parçanın asla aynı olamayacağını söylerdi. Geçen yıl bana bir şey öğrettiyse, o da kusurlarımızın bizi eşsiz kılan şeyler olduğudur. İster bir kasede bir çukur, ister çok büyük olarak algıladığınız bir kıvrım ya da cildinizdeki bir yara izi olsun, bunlar bizi diğer herkesten ayırır.

Umarım onu gururlandırmışımdır.

Çıkmadan önce hızlıca servis odasını kontrol ediyorum ve her zaman olduğu gibi tepsinin hemen yanında başıboş bir kaka görüyorum. "Kötü Fesleğen," diye mırıldanıp kağıt havluyu kapıyorum.

ve temizlemek için dezenfektan sprey. Aylarca yolda kaldıktan sonra hiçbir şey yerde bekleyen taze bir dışkı kadar "eve hoş geldin" diyemez.

Her şey temizlendikten sonra, on iki haftadır kendime sakladığım sürprizi kontrol etmek için üst kattaki banyoya koşuyorum. Sakladığım şeyi gördüğünde James'in yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin bir şekilde anahtarlarımı mutfak tezgahından alıp Heathrow Havaalanı'na doğru yola çıkıyorum. Saat geç olduğu için neyse ki trafik çok sıkışık değil. Heyecanım arttıkça kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor. Zamanın daha hızlı geçmesini umarak en son sesli kitabımı açtığımda anlatıcıların kadifemsi sesleri arabayı dolduruyor.

Yirmi beş dakika ve iki bölüm sonra otoparka giriyorum. Arabayı kilitlerken ellerim titriyor ve gelen yolcu bölümüne doğru ilerlerken bacaklarım jöle gibi oluyor. Kapıdan birbiri ardına geçen insanları izlerken parmaklarım endişeyle bükülüyor.

Bir çift yıpranmış savaş botu görüldüğünde midem bulanıyor ve donup kalıyorum. James bavulunu yanında taşıırken hareketsiz bir şekilde onu izliyorum. Gri bir bere, Bound to Oblivion konser tişörtü ve koyu renk bir kot pantolon giyiyor. Gitar penasını kemiriyor, gözleri bana gelene kadar kalabalığı tarıyor.

Dudağım titriyor ve gözyaşlarım dökülmeye başlıyor. Gülümsüyor, megawatt gücünde bir sırıtış ve tüm yüzü aydınlanırken sol gamzesi patlıyor. Daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan ona doğru ilerliyorum. Kollarına atlayıp bacaklarımı beline doladığımda durup hafifçe eğiliyor. Yüzümü boynuna gömüp derin, titretilen bir nefes alıyorum. Bir eli popomun altından beni desteklerken, diğeri saçlarımın arasından dolanarak beni kendine yakın tutuyor.

"Merhaba tatlım," diyor, sıcak nefesi içimde bir kıvılcım yakıyor. Daha çok ağlıyorum, sanki bırakırsam uçup gidecekmiş gibi ona tutunuyorum. Ona bakmak için geri çekiliyorum, yüzünü ellerimin arasında nazikçe tutarken boynunu serbest bırakıyorum. Gözlerinde hâlâ her zamanki samimiyet ve sıcaklık var. Saçları artık daha uzun, omuzlarının hemen üzerine düşüyor, uçları beresinin altından kıvrılıyor.

"Beni özledin mi?" diye fısıldıyor. Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Yavaşça beresini çıkarıp parmaklarımı dalgalarının arasında gezdiriyorum, uçlarından hafifçe çekiyorum. Sonunda onu bıraktığımda kıkırdıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum" diyor.

"Çok, çok fazla."

James

"Seni seviyorum," diyorum, onu yakınımda tutup yasemin ve başka bir şeyi, tatlı bir şeyi içime çekiyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Tam burada, ait olduğu yerde, kollarımda. Onun parfümünün kokusu beni bunun gerçekleştiği gerçeğine bağlayan tek şey - o gerçekten burada.

Ben geldim.

Ellerimi yumuşak saçlarından çekip onu yavaşça yere indiriyorum. Yoldan geçen insanlar yeniden bir araya gelmemize gülümsüyor, hatta birkaçı ağlıyor. Ben de duygularımı dizginlemekte zorlanıyorum. Onu içime çekmek için kol mesafesinden tutuyorum. Gözlerim spor ayakkabılarından şirin salon takımına, saçlarındaki dalgalara ve son olarak porselen yüzüne kayıyor. Tüm hayallerimi işgal eden yüz. Çıplak yüzlü, ki bu benim en sevdiğim görünümüdür.

Otoparka doğru ilerlerken bir elimle bavulumu tutuyorum, diğer elimle de onun parmaklarını geçiriyorum. Eşyalarımızı yükledikten sonra kemerimi bağlıyorum ve o arabayı çalıştırır çalıştırmaz, iki hırıltılı, nefes nefese anlatıcının bir düş seks sahnesi hakkında ayrıntılara girme sesiyle karşılaşıyoruz. Gülmemek için dudaklarımı içe doğru kıvrıyorum. April hızlıca kapatma düğmesine basarken yüzü pembenin en tatlı tonuyla kızarıyor.

"İyi zamanlamaydı," diye mırıldandı.

"Bence de."

"Uçuşunuz nasıldı?"

Nefes veriyorum, koltuğa gömülüyorum. "Uzun ama iyi. Çok rahattı. Bolca bacak boşluğum vardı, bu da büyük fark yarattı," diyorum.

Plak şirketi business class rezervasyonu yaptı. İçime kapanmaya, sıkışık koltuklara ve çılgılık atan çocuklara katlanmaya alışkınım ama aylarca yollarda kaldıktan sonra bu dönüş yolculuğu tam bir mutluluktu. Arkama yaslandım, bir filmin tadını çıkardım ve sundukları her şeyi atıştırdım.

"Bu harika! Daha önce hiç business uçmamıştım," diyor.

"Tatile çıktığımızda, iş için uçtuğumuzdan emin olacağım."

Oturduğu yerde heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplarken gülümsemesi ışıltılı. "Gerçekten mi?!"

"Elbette," diyorum, elimi kalçasının üzerine koyup şefkatle sıkıyorum. Kahretsin, onu özledim. Onun güzel aklını özledim,

onun muhteşem vücudu. Yedi ay boyunca telefonda seks ve mastürbasyon yaptıktan sonra, bir daha asla mastürbasyon yapmak istemiyorum.

"Bu çok heyecan verici!" Kaşlarını oynatıyor. "Söyle bakalım. Nasıl bir his?"

Bakışlarımı elime indiriyorum, kalçasının üzerinde gittikçe yükseliyor. "Hatırladığım kadar iyi," diyorum.

Şakacı bir şekilde elime vurdu. "Sonunda anlaşmayı kastetmiştim. Sizin bir plak anlaşmanız var!"

Bu doğru. Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Turneden dört ay sonra Bound to Oblivion'ın menajeri bize ulaştı ve bizi portföylerine ekleyip ekleyemeyeceklerini sordu. Cevap bariz bir şekilde evetti. Onların menajerliği altına girdikten kısa bir süre sonra, İngiltere'nin en büyük rock plak şirketi Star Records bir konserden sonra bizimle temasa geçti ve bizimle sözleşme imzalamak istedi. Stüdyolara girip ilk albümümüzü kaydetmeye başlamadan önce sekiz haftalık bir iznimiz var.

Onu şımartmaya kararlıyım. Şimdiden anneme yeni bir araba aldım. Hayatımdaki en önemli iki insanın ihtiyaçlarını karşılayabilmek iyi hissettiriyor.

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanını ziyaret ettiğimiz çeşitli ülkeler ve önünde gösteri yaptığımız kalabalıklar hakkında konuşarak geçirirken April bana evdeki her şey hakkında bilgi veriyor. Annem ve babam onu sık sık ziyaret ediyorlar ve bu da hepsinin hoşuna gidiyor. Ben yokken annem ve babamla orada burada konuştum ve April'in hayatlarına geri dönmesinden dolayı çok heyecanlandılar. O bir güneş ışığı, gittiği her yere ışık saçıyor. Mutluluğu ve yaşama sevinci bulaşıcı.

Gemma, Anna ve Mason ile çok fazla boş zaman geçiriyor ve seramik çalışmaları onu meşgul ediyor. Son derece yetenekli ve onunla gurur duyuyorum. Kendi dükkânında neler yapacağını görmek için heyecanlıyım. Eşsiz bir vizyonu var, bu yüzden başarılı olacağından hiç şüphem yok. Artık kişisel asistanlık işini bırakması için gerekli imkânlarla sahip olduğumuza göre, tutkusunu beslerken ona destek olmak için sabırsızlanıyorum.

April'in evinin önündeki kaldırıma yanaştık. Pardon, *bizim* evimiz. Buna alışmak biraz zaman alacak. Birlikte yaşayacağımız için çok heyecanlıyım. Bir evi paylaşmak varken sürekli bavul hazırlayıp birbirimizin evine gidip gelmek hiç mantıklı gelmiyordu. Benim için o. Öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden teklif ettiği anda hiç tereddüt etmeden evet dedim.

Kapı tıkırdayarak açılıyor ve içeri adımımı atar atmaz sıcak, rahatlatıcı vanilya ve tarçın kokusuyla sarmalanıyorum. Ev inanılmaz görünüyor. Eski fotoğrafları yenileriyle değiştirmiş ve görüntüleri tararken kalbim çarpıyor. Çok mutlu, çok rahat görünüyor.

Bu benim tanıdığım April; her fotoğraf karesindeki kahkahası, yıllar önce ailemin kapısından içeri girdiği anda beni ilk kez büyüleyen o kıvılcımla parlayan gözleri. Hiç denemeden kalbimi çalan o kadın hala burada ve şimdi onun hayatının bir parçası olduğuma inanamıyorum.

Kitaplarımı onunkilerin yanında görmek içimde bir şeylerin değişmesine neden oluyor. Burayı bir eve, *bizim* evimize dönüştürdü ve ben her sabah onun yanında uyanmak ve her gece stüdyodan onun yanına dönmek için sabırsızlanıyorum. Ben şanslı bir piçim.

"Evim güzel evim," diyor April bana parlak bir gülümsemeyle. Bavulumu içeri sokuyorum, onu kendime çekmeden önce kapıya bırakıyorum. Yüzümdeki sırıtışı silmeden yavaş bir dansla bizi bir o yana bir bu yana sallıyorum.

"Ne?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Eve, senin yanına gelebildiğim için çok şanslıyım. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, tatlım."

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum." Bir anda gözleri açılıyor ve ellerini önünde sallayarak hızlı bir adım geri atıyor. "Aman Tanrım! Sürprizin! Burada kal, tamam mı?"

"Sürpriz mi? Bebeğim, bana sürpriz yapmana gerek yoktu."

Omzunun üzerinden seslendiğinde merdivenleri yarılarmıştı bile. "Güven bana, bayılacaksın!" Donup kalıyorum, üst katta telaşla dolaşan ayak seslerini dinliyorum. Bir kapı gıcırdayarak açıldı, sonra kapandı ve "Tamam, gözlerini kapat!" diye bağırdı.

Dediğini yapıyorum.

"Onları kapalı tut," diye ekliyor, ayak sesleri yaklaşıyor. Tekrar konuşmadan önce varlığını hissedebiliyorum. "Tamam," diye fısıldıyor. "Aç onları."

Gözlerimi açtığımda hayatımda gördüğüm en şirin şeyle karşılaşıyorum.

Kucağında bir köpek yavrusu var.

Bir çikolata labrador yavrusu.

Ağzım açık kaldı ve içgüdüsel olarak uzanıp yavru köpeği elinden aldım, göğsüme yasladım. "Peki bu kim?" Kulağını kaşıyarak soruyorum.

"Bu Loki," diyor, kadifemsi tüylerini ok şayarak. "Sekiz haftalık. Evrakları on iki hafta önce imzaladım... Bunu bir sır olarak sakladığım için  zg n m ama sana sürpriz yapmak istedim. Harika değil mi?" diyor ve yumuşak kürkünü sevgiyle ok şuyor.

"Loki, Fesat Tanrısı," diyorum soluk yeşil gözlerine bakarak. Heyecanla yüzümü yalıyor. "Ba ıma bela olacağını şimdiden söyleyebilirim," diye gülüyorum göğsümü pen elerken. "Basil'le iyi anlaşıyor mu?"

"Birbirlerini seviyorlar."

Loki aramızda zıplarken birlikte yere oturuyoruz. "Bu m kemm l," diyorum, inanmakta güçlük çekerek, ona bakarken kendimi daha önce hiç olmadığım kadar evimde hissediyorum.

Nisan

Üst kata çıkmadan önce Loki'yi gece için hizmet odasına yerle tiriyoruz.

Ben yorganı geri çekerken James yaklaşıyor ve kollarını arkamdan doluyor. Parmakları saçlarını kenara çekerek boynumun kıvrımını ortaya çıkartıyor. Dudakları hafifçe tenimin üzerinde geziniyor, temasla  akılla ıyor. Nefesim kesiliyor ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu daha yakına çekmek için geriye uzanıyorum. Di lerini kulak mememde gezdiriyor, çeneme tüy kadar hafif öpücükler kondurmadan önce usulca ısırıyor.

Ellerim teker teker  st m n düğmelerine gidiyor, omuzlarımdan sıyrıyor ve d  ene kadar kollarımdan aşağı kaymasına izin veriyorum. Onun kucağında dönerek ye im taşından bakışlarıyla bulu uyorum.

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve parmak eklemlerini köprücük kemiğimin üzerinde hafifçe gezdiriyor.

"Bunu benim için mi giydin?" diye soruyor, sütyen askımın çizgisini takip ederek. Başımı sallıyorum.

Ellerini salon pantolonumun lastiğine götürüyor. "Ve buranın altına. Bunlar da mı?"

Tekrar
başımı
salladım.

"Göster
bana."

Altları sıkıca çekiyorum, dışarı çıkıp kenara atmadan önce kumaşın ayaklarımda birikmesine izin veriyorum. Çenesi geriliyor, kalın kalın yutkunurken bir kası titriyor.

"Tatlım," dedi, "kendine bir bak."

Bakışları takdirle üzerimde geziniyor ve sürtünme için çaresizce kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Bunu istiyorum," diye fısıldıyorum. "Seni istiyorum."

Ben parmak uçlarımda yükselirken o eğiliyor, dudaklarımız birbirine yapışıyor. Elleri sırtımda dolaşıp sütyenimin düğmelerini çözerken ağzına doğru iç çekiyorum. Avuç içleri beni buluyor, iki eliyle göğüslerimi tartıyor.

"April," diye mırıldanıyor, sesi gergin.

"Sakın durma."

Öne doğru uzanarak kazağının eteklerini tutuyorum ve yukarı doğru çekiyorum. Başının etrafına dolanıyor ve onu kurtarmaya çalışırken kıkırdıyoruz. Kazağı çıkardıktan sonra kot pantolonunun düğmesini hızlıca açıp fermuarı aşağı çekiyorum. Bundan sonrasını o devralıyor, kotunu çıkarmak için arkasına yaslanıyor. Külotuna doğru gerilen şişkinlik dokunulmak için yalvarıyor.

Eğilip elimi uzun aletin üzerinde gezdiriyorum ve derin bir inilti duyuyorum. Külotu hızla çekip çıkarıyor ve tereddüt etmeden fırlatıyor. Parmaklarını tangamın altına sokuyor, aramızda hiçbir şey kalmayana kadar danteli bacaklarımın üzerinde sürüklüyor. Ben arkama yaslanıyorum, o da bacaklarımın arasına yerleşiyor. Kalçalarımı yukarı itip kendimi ona doğru sürtüyorum. Tıslıyor, aşağı uzanıp sikini kavıyor ve girişime doğru yönlendiriyor. Zaten beklenti ve ihtiyaçtan kayganlaştım.

"Bunu çok uzun zamandır istiyordum,"

diyor. "Ben de."

İçime bastırırken aynı anda dudaklarımı yakalıyor. Bir dirseğine yaslanıp elini kaldırarak yanağımı okşuyor. Hareket etmeye başladığında gözlerimizi kilitliyoruz, kalçalarını döndürüyor ve içime giriyor. Yedi ay boyunca bu anı düşündüm ve şimdi nihayet geldi, onun yokluğunun acısı buharlaşıyor. Tüm sinirlerim canlanıyor ve damarlarıma sıcaklık doluyor, beni mümkün olduğunu bilmediğim yeni bir aşkla dolduruyor. Ruhuma ulaşan ve en derin parçalarımı uyandıran türden. Dünyamı bir renk kaleydoskopuna ve bir duygu sisine boyayan türden. Ailemin vefatından beri yüzleşmediğim duygular. Gerçek olduğunu unuttuğum duygular.

Ona kadar.

Acele etmiyoruz. Her dokunuşun, her öpücüğün, ağır pantolonlarımızla eşleşen hareketlerinin değerini biliyoruz. Birbirimizin içinde kendimizi kaybederken başka tarafa bakamıyorum.

Hızını artırıyor ve ben de bir elimi birleştığımız yere atıp o içime girerken kendimi ovuyorum.

"Daha hızlı, James."

"Daha ister misin?" diye soruyor. "Evet," diyorum, nefes nefese.

Hızını artırıyor, beni sertçe beceriyor ve inlemelerimiz derinleşiyor. Bir meme ucunu ağzına alıyor, çekiyor, ısırıyor ve emiyor ve içim sıkılıyor. O pompalarken alından terler fışkırıyor ve ben bacaklarımı onun etrafında çırparak onu daha derine itiyorum.

"Kahretsin, bu çok iyi," diyor, doruk noktam karnımda alçalırken inliyor. Bedenlerimizi daha da yakınlaştırmak için sırtımı eğiyorum, kalbinin benimkine karşı attığını hissediyorum. Bedenlerimiz birbirine çarparken kalçalarımı kaldırıyorum ve onun temposuna ayak uyduruyorum.

"Benim olduğunu söyle," diye inliyor. "Ben seninim."

Biz çözülrken ağzı benimkini eziyor. Homurdanmadan önce vücudu geriliyor, ben kasılırken ve titrerken içime boşalıyor.

Birlikte yere yığılıyoruz ve beni kendine çekerek kollarının arasına alıyor. Eli çenemi okşamak için yukarı kalkıyor ve nefesimizi tutarken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Orada ne kadar yattığımızı, birbirimizi izlediğimizi, öpüştüğümüzü, dokunduğumuzu, hissettiğimizi bilmiyorum. Ama bu mükemmel. O mükemmel.

Bu adam o. O benim evim.

Sonsuza dek.

"Her zaman mı?" Ben soruyorum.

Burnumun ucuna bir öpücük konduruyor. "Her zaman."

SON

Afterword

Okuduğunuz için çok teŖekkür ederim. Umarım April ve James'in hikâyesini yazarken benim kadar keyif almıŖsınızdır. Desteğiniz benim için her Ŗey demek ve zamanınızı bu karakterlerle geçirmeyi seçtiğiniz için çok minnettarım.

Umarım sayfalar arasında neŖe bulmuŖsunuzdur.

Acknowledgments

İnanılmaz okuyucularıma ve takipçilerime, yıllar boyunca verdiğiniz tüm destek ve teşvik için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, bu hayalin peşinden gitmeye asla cesaret edemezdim. Aileme ve arkadaşlarıma, sevginiz, sabrınız ve bana olan inancınız beni zor gece geç saatlere ve çekince anlarına kadar götürdü.

Yetenekli ekibime -Emily, Anna ve Jennifer- uzmanlığınız, özveriniz ve bu kitabın olabilecek en iyi hale gelmesindeki yardımlarınız için teşekkür ederim.

Son on iki ay boyunca olağanüstü bir dost ve akıl hocası olan Sara'ya özel bir teşekkür borçluyum. Bilgelğin, desteğin ve bana olan inancın yolculuğumun büyük bir kısmını şekillendirdi. Eğer senin yarısı kadar bile yazar olabilirim, bunu başarı sayacağım. Bana öğrettiğin her şey için teşekkür ederim. Sana ve dostluğumuza kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla minnettarım.

Bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için her birinize sonsuza dek minnettarım.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.